SECRETELE
DE LA BELLA TERRA
CHRISTINA
DODD

CHRISTINA DODD

Seria Bella Terra #1

Secretele de la Bella Terra

Traducere din limba engleză Bianca Mateescu
EDITURA LITERA
Bucureşti, 2020

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

DODD, CHRISTINA

Christina Dodd
Secrets *of Bella Terra*
2011

Sunt recunoscătoare familiei şi angajaţilor de la Seghesio Family Vineyards pentru amabilitatea şi răbdarea de care au dat dovadă când am pus întrebări şi mi-am băgat nasul în activitatea de la vinărie şi de pe podgorii, pentru că m-au călăuzit printre degustări şi mai ales pentru că m-au învăţat că „fructul timpuriu, care îţi lasă un gust înţepător” nu este la fel de aspru precum sună.

De asemenea, îţi sunt recunoscătoare, Rachel Ann Seghesio, pentru că mi-ai împărtăşit cu graţie poveştile şi istorisirile tale şi m-ai făcut să înţeleg ce înseamnă familia şi comunitatea, sentiment căruia am încercat să îi dau viaţă în seria Scarlet Deception.

Prolog

Cu precizia unui chirurg, el înfipse tirbuşonul în dopul îmbătrânit de trecerea timpului, răsucindu-l cu dexteritate. Experienţa îl învăţase cât de adânc trebuia înşurubat când desfăcea astfel de sticle. Mişcându-şi degetele cu meticulozitate, scoase dopul de plută din sticla verde şi netedă.

La fel ca multe alte lucruri din viaţa lui, aceste treburi necesitau o planificare minuţioasă şi multă atenţie la detalii. La urma urmei, orice lucru important merita aşteptarea.

Şi *acest* lucru chiar merita aşteptarea.

Chiar dacă în cazul acesta aşteptase prea mult... Era robust şi viril, desigur. Dar nu mai era un bărbat tocmai tânăr. Dar până la urmă victoria se afla la mică distanţă. Şi victoria – după cum bine ştia acum – avea să fie mult mai spectaculoasă decât anticipase vreodată.

Capătul umed al dopului era aproape negru. Îl ridică să îl adulmece, dar strâmbă imediat din nas, consternat. Această sticlă pe care dăduse atât de mulţi bani şi pentru care irosise atât de mult timp era probabil la fel ca toate celelalte pe care le colecţionase de-a lungul anilor – era atât de veche, încât devenise imposibil de băut. Cu toate acestea, îşi turnă cu grijă câteva picături de licoare pe fundul paharului cu picior pe care îl avea pregătit şi îl ridică în lumină.

Sperase să vadă o culoare bogată şi luxuriantă de prună. În schimb, era un roşu murdar şi decolorat.

Învârti vinul în pahar, îl ridică la nas şi adulmecă.

Nu mirosea bine. Nu mirosea deloc bine. Ar fi trebuit să emane o aromă luxuriantă de fructe şi de condimente. În schimb, simţea doar aroma de tanin a dopului şi mirosul înţepător de oţet.

Dar nu se dădu bătut. Continuă cu perseverenţă, umplându-şi paharul şi sorbind vinul care i se rostogoli pe limbă.

Gustul acela îl făcu să se cutremure, iar ochii i se umplură de lacrimi amare de dezamăgire.

Da, oamenii se temeau de el. Da, oamenii mergeau ca pe ouă în jurul lui. Da, zvonurile despre trădare se învârteau ca un uragan în jurul lui. Dar adevărul era că el avea suflet de artist, iar acest eşec aproape că îi frângea inima.

O altă sticlă, suficient de rară încât să fie de-a dreptul legendară, era complet distrusă de trecerea timpului. Cu mare grijă, vărsă tot conţinutul sticlei, privind cum lichidul păta porţelanul alb, lăsând în urmă dâre de un roşu-maroniu.

Se auzi telefonul sunând. Era a doua linie – linia lui personală. Se uită cu dezgust la numele afişat pe ecran, dar răspunse.

— Bună. Ascultă, am nişte veşti pe care m-am gândit că ar trebui să le auzi.

Ah, vocea aceea aspră, arogantă, un pic răstită. Exact la fel ca un vin ieftin într-o sticlă frumoasă.

Coborî vocea într-o şoaptă şi zise:

— Spune-mi!

— Flores a fost împuşcat şi a murit.

— Foarte interesant, şopti el cu glas răguşit.

— Da, nu mai e în peisaj.

— Foarte interesant, repetă el.

— Asta se întâmplă când pleci din oraş ca să-ţi urmezi talentul.

— Foarte interesant, zise încă o dată, de fapt vrând să spună *foarte insolent.*

— Vrei să preiau eu conducerea?

Se juca încet cu dopul, fărâmiţându-l între degete şi

privind cum vinul vechi şi taninul îi pătau degetele în negru şi mov. Şi căzu pe gânduri.

Nu îl văzuse niciodată pe cel cu care vorbea. Nu fusese nevoie. Cunoştea genul acesta de oameni şi cum erau de fapt acele marionete: ambiţioşi, cruzi, uşor de manevrat cu bani şi măgulire. Ar fi fost perfect dacă nu ar fi existat timpul petrecut la răcoare – dar acea pedeapsă fusese executată într-o închisoare străină şi sub un nume fals. Iar dacă ar fi fost nevoie, dosarul lui nu ar fi fost greu de şters.

Ca răspuns la momentul de tăcere, marioneta păru să-şi piardă un moment încrederea în sine aproape obraznică.

— Pot să fac asta. Îţi garantez. Nu trebuie să mă mut. Mă aflu deja aici şi sunt stăpân pe situaţie. Aşa că ai putea să profiţi de lucrul acesta. Haide, omule, dă-mi o şansă!

Erau foarte multe în joc. Onoarea familiei sale, la fel de pătată precum degetele lui. Şi, desigur, promisiunea unei bogăţii care făcea ca averea pe care o avea deja să pară aproape nimic.

Luă decizia şi şopti:

— Aceleaşi condiţii.

— Da! Foarte bine! îmi plac condiţiile alea.

— Orice eşec o să fie pedepsit.

Şi atunci, pentru prima dată, marioneta făcu o pauză neaşteptată.

— Pedepsit? Ce fel de pedeapsă?

— Pedeapsă, repetă el.

— Bine, cum zici tu. O să accept. Nu este cazul să ne batem capul cu pedepse. Pot să fac asta. Când vrei să încep?

— Acum, zise el, tărăgănând cuvântul şi aproape mângâind fiecare sunet în şoapta aceea răguşită.

Şi apoi închise telefonul.

Se duse şi luă un pahar curat, scoase altă sticlă de vin şi mai încercă o dată.

Capitolul 1

Bella Valley, California

În timp ce conducea de-a lungul drumului şerpuit din afara oraşului, îndreptându-se spre propria fermă, Sarah Di Luca putea auzi şoaptele noilor frunze care se luptau să se nască în vie. Vântul care intra pe geamul deschis al maşinii ei mirosea a pământ arat şi a iarbă proaspăt crescută, încălzită de soare. Aerul rece se strecura în jurul gâtului ei ca un guler de blană luxuriant. Rândurile lungi de vegetaţie verde o făceau să zâmbească. Încă un an, încă o primăvară, încă o zi. La vârsta ei, toate lucrurile acestea purtau în ele o importanţă şi o bucurie pe care nimic altceva pe lume nu le-ar fi putut înlocui vreodată.

Trase maşina în faţa casei – acea casă de ţară enormă, veche de sute de ani, care se ridica glorioasă pe dealul de la capătul din Bella Valley – şi coborî din Ford Mustangul ei decapotabil. Cumpărase maşina aceea în anul 1967. Culoarea oficială era roz playboy. Nepoţii ei însă spuneau că e roz precum sânişorii. Iar ea râdea mereu, gândindu-se că aşa erau băieţii, şi conducea din ce în ce mai încet cu fiecare an care trecea. Din reflex, desigur.

Bătrâneţea nu era pentru oamenii fricoşi.

Ea şi cumnatele ei spuneau asta de fiecare dată când vorbeau la telefon. Dar chiar şi-ar fi dorit ca acest lucru să nu fie adevărat.

Îşi aşeză geanta pe braţ, luă pungile de cumpărături de pe scaunul din dreapta şi se uită în sus, spre scările ce duceau la veranda din faţă vopsită în alb. Treptele erau înguste şi abrupte şi nu tocmai în conformitate cu noile reguli de construcţie a caselor, dar pe vremea când fusese ridicată casa ei nu existau astfel de reguli, ci numai imigranţi duri, care ridicau astfel de locaşuri în căldura văilor din California. Casa aceasta, cu tavanele sale înalte

şi cu ferestrele înguste, cu faţada ornată şi cu pivniţă, era însăşi personificarea fermelor stilate.

Sarah urcă pe verandă, lăsă geanta şi pungile în faţa uşii de la intrare şi se cufundă în imensul balansoar care o aştepta mereu acolo. Rămase o clipă sorbind din priviri valea ce se întindea sinuos printre poalele împădurite ale Californiei Centrale. Pe terenurile acelea joase şi luxuriante, valea era îmbrăţişată de livezi robuste, care se cuibăreau pe straturi groase de pământ adus din munţi. Dar aici, sus, la marginea văii, pietre negre şi dure – temelia pământurilor – reuşeau să scoată capul din sol şi provocau la o luptă pentru supravieţuire viile plantate nesigur pe pământul subţire. Viile acelea rezistente dădeau cei mai buni struguri, şi acei struguri creau vinul care la începutul secolului XX făcuse celebru numele Di Luca.

Şi apoi venise prohibiţia, cu oamenii ei care le zdrobiseră butoaiele de vin şi le distruseseră orice şansă la prosperitate.

În timp ce se legăna în balansoar, scândurile verandei gemeau şi se plângeau ca şi când i-ar fi simţit durerea de spate şi din picioarele tremurânde.

În anul 1921, într-o încercare disperată de a nu pierde totul, familia Di Luca deschisese staţiunea Bella Terra. O oază de linişte pentru oamenii bogaţi din San Francisco, Sacramento, iar în anii ,30 şi din Hollywoodul care abia înflorea la vremea aceea. Aici era locul unde aceştia veneau să se odihnească, să se relaxeze şi să fie răsfăţaţi. Acum staţiunea se întindea ca o bijuterie printre rândurile de viţă-de-vie, rezistând în timp, ca piatră de temelie a averii şi influenţei familiei Di Luca.

Lui Sarah i se umplea inima de mândrie şi de bucurie când vedea cât de mult îşi adâncise familia Di Luca rădăcinile în valea aceasta şi cum cei mai bogaţi şi

influenţi oameni din împrejurimi încă se îngrămădeau la Bella Terra ca să-şi petreacă vacanţele.

Doar că în acelaşi timp îi era dor de zilele de odinioară, când ţara vinului era o zonă rurală, liniştită şi primitoare.

Dar, la urma urmei, acest tip de nostalgie nu era altceva decât un alt semn de bătrâneţe, nu? La fel ca această oboseală care o chinuia după un simplu drum la băcănie.

Problema era că nu avea altă variantă. Nu putea să le spună celor de la magazin să îi livreze cumpărăturile şi nici nu îi putea ruga pe copiii care lucrau la staţiune să vină până aici doar ca să îi care ei pungile de cumpărături. Făcuse asta odată. Iar atunci nepoţii ei – toţi trei, mai exact – aflaseră în mai puţin de o oră şi apoi o sunaseră ca să o întrebe dacă nu cumva era pe moarte din pricina vreunei boli îngrozitoare.

Şi ea chiar *era* pe moarte. Dar murea de bătrâneţe. Şi moartea nu avea să se grăbească deloc să vină să o ia. Ba de fapt, în vremurile de acum, la vârsta de 80 de ani, nici nu se mai considera că erai aşa de bătrân.

Mârâi şi îşi întinse picioarele.

Desigur, vârsta de 80 de ani nu însemna nici că era tânără.

Dar ea fusese mereu o femeie activă şi încă era într-o stare fizică destul de bună. Numai dacă... Se încruntă la pantofii ei urâţi şi rezistenţi, care îi confereau tot suportul de care avea nevoie. În unele zile, avea chef să încalţe pantofi cu toc şi să danseze.

Doar că bătăturile pe care le avea la picioare tăiaseră demult de pe listă varianta aceasta.

Chiar şi aşa, ştia că nu avea niciun rost să se plângă. Erau oameni pe lume care se aflau într-o stare mult mai jalnică decât ea, iar dacă renunţa să se ducă la băcănie după cumpărături ori să conducă maşina până la biserică, în curând nepoţii ei ar fi cocoloşit-o şi ar fi strâns-o atât de

tare într-o bulă protectoare, încât în scurt timp chiar n-ar fi mai fost bună de nimic. Cu o doză reînnoită de hotărâre, se concentră şi puse la loc cumpărăturile înainte ca îngheţata şi mazărea congelată să se topească din cauza căldurii.

Se ridică din scaun fermă, îşi adună toate pungile, deschise uşa principală şi porni pe holul slab luminat. Trecu de livingul de pe stânga şi de dormitorul de pe dreapta, trecu şi de baie, apoi de al doilea dormitor şi intră în bucătăria spaţioasă de modă veche. Toate aparatele electrocasnice erau noi, de ultimă generaţie, dar când băieţii voiseră să renoveze complet camera, să dea jos toate dulapurile şi mobilierul şi să schimbe tapetul cu model floral, ea refuzase. Pentru că, desigur, ei ar fi vrut ca ea să se mute la complex ca să evite praful, mizeria şi toată agitaţia care ar fi venit odată cu renovarea.

Sarah vizita complexul ocazional: mergea şi înota în piscină, se bucura de câte un masaj la spa şi mai mergea să îi viziteze pe oaspeţi. Dar ştia că o femeie de vârsta ei nu se muta din propria casă timp de o lună fără să ducă dorul liniştii şi păcii de care se bucura acolo.

Băieţii spuneau că stătea izolată.

Dar ea le zicea că era mulţumită.

Aşeză pe masă geanta şi pungile de cumpărături şi observă fugar că uşa care ducea spre pivniţă era deschisă – straniu, din moment ce nu-şi amintea să o fi lăsat deschisă – şi apoi se duse la chiuvetă. Îndreptă ţeava robinetului astfel încât jetul de apă să fie îndreptat spre scurgere – probabil fusese în foarte mare grabă în dimineaţa aceasta, pentru că de obicei îl lăsa mereu în poziţia adecvată – după care se uită pe fereastră şi privi spre curte.

Băieţii se agitau mereu dintr-un motiv sau altul. Voiau să lungească aleea, astfel încât să poată intra cu maşina

până la uşa din spate, ca ea să nu se mai chinuie atâta drum cu pungile de cumpărături. Dar pentru a face asta ar fi trebuit să smulgă din rădăcini stejarul din curtea din spate.

Stejarul acela bătrân, grandios şi cu crengi lungi, veşnic verzi, fusese plantat în anul 1902 de prima doamnă Di Luca, în anul în care aceasta se căsătorise cu Ippolito Di Luca şi se mutase în casa aceasta ca soţie a lui.

La fel această casă, la fel ca valea şi Sarah însăşi, arborele supravieţuise după furtuni, incendii, secetă, ani de prosperitate şi ani lungi de foamete, crescuse puternic şi îmbătrânise. Umbra lui deasă protejase generaţii întregi de Di Luca, în timp ce se jucaseră sau în timp ce munciseră. Nu ar fi permis niciodată ca acest stejar să fie înlăturat din locul care îi era casă. Nici copacul, nici tufele de trandafiri, care acum se răriseră, dar care fuseseră trimise din Anglia în anul 1940 de tânărul Joseph Di Luca, vărul soţului ei. Acesta nu supravieţuise războiului. Era o suferinţă veche, dar la fel de dureroasă. Oh, desigur, nici florile de amaryllis pe care băieţii le crescuseră în ghivece la fiecare Crăciun şi apoi le plantaseră afară ca să aibă mai mult loc.

Simţi o adiere rece biciuindu-i obrazul.

În clipa aceea îngheţă.

Uşa pivniţei era deschisă.

Se întoarse ca să se uite. Da. Era într-adevăr deschisă. Ca o gură căscată şi neagră, cu o scară care ducea spre pivniţa fără ferestre.

„De ce e deschisă uşa de la pivniţă?”

Ea nu o lăsase aşa. Era absolut sigură. Crescuse un fiu şi trei nepoţi foarte activi în această casă veche, iar în tot acel timp, scara abruptă şi cimentul rece al pivniţei fuseseră cel mai negru coşmar al ei. Cea mai mare teamă. O singură alunecare sau cădere, şi micuţii şi-ar fi zdrobit

capul de ciment. Dar nu le spusese asta niciodată, desigur. Pentru că mai mult ca sigur ar fi înţeles îngrijorarea ca pe o provocare. În schimb, le spusese băieţilor că îşi ţinea vinul acolo jos şi că sticlele aveau nevoie de întuneric şi de răcoare ca să se învechească aşa cum trebuia. Iar ei înţeleseseră. Dacă era un lucru pe lumea aceasta pe care familia Di Luca îl lua foarte în serios, acesta era vinul.

Vinul ei, sticle şi sticle de vin...

Îi tresări inima în piept.

Nu lăsase nici ţeava robinetului strâmb. Îşi aminti că spălase vasele, ştersese chiuveta cu o lavetă umedă şi aşezase apoi ţeava robinetului în poziţia corectă.

Îi crescu instantaneu tensiunea şi îi apăru un gol în stomac. Un sentiment de rău augur, care o ameţea de-a dreptul. Cu privirea aţintită asupra uşii, se împinse de lângă chiuvetă.

Cineva intrase în casa ei. Cineva poate că încă era în casa ei.

Se uită în jur. Nimic altceva nu era nelalocul lui. Şi nu văzu pe nimeni.

Trebuia să iasă de acolo.

Avea pe masă geanta şi cheile.

Oricine ar fi fost, acum nu se mai afla acolo. Cu siguranţă, plecase.

Se grăbi în linişte spre masă, de unde îşi adună lucrurile.

Era uimitor cum toate durerile bătrâneţii şi toată oboseala dispăreau ca prin minune sub porunca aceea impetuoasă care îi spunea; „Ieşi de aici!”

Se întoarse spre uşa din spate, pe deplin hotărâtă să plece de acolo. Deschise geanta din mers, căutând telefonul mobil. Ţinu privirea plecată doar cât să îl găsească în geantă, apoi auzi uşa pivniţei scârţâind. Întoarse capul şi văzu cu coada ochiului uşa balansându-se.

Un bărbat fugi spre ea cu un levier în mână. Balansă fierul prin aer, ţintindu-i capul.

Sarah aruncă braţul în aer.

Levierul făcu contact cu carnea ei.

O durere tăioasă, rece şi amară îi explodă prin terminaţiile nervoase.

Izbind-o tare dintr-o parte, necunoscutul o trânti de perete.

Din fericire, tencuiala de sub tapetul înflorat era foarte veche şi se fărâmiţă la impactul cu capul ei. Din fericire...

Sarah se trezi cu soarele strălucindu-i pe faţă. Pentru o clipă, nu-şi putu aminti ce se întâmplase – de ce zăcea pe podeaua din bucătărie sau de ce nu putea să vadă decât cu un singur ochi.

Dar apoi îşi aminti.

„Un intrus. Ieşi afară de aici!”

Se ridică. Antebraţul îi atârna inutil pe lângă corp. Agonia o lovea în valuri. Îi venea să vomite, dar parcă nu îndrăznea. Îi era teamă să se mişte. Dar la fel de frică îi era să stea pe loc. Rămase o clipă pur şi simplu ascultând tăcerea aceea familiară, până când îşi dădu seama că un vânt fierbinte îi sufla fix în faţă. Încet, întoarse capul ca să se uite.

Uşa din spate era deschisă.

Intrusul nu mai era.

Încet, pentru că fiecare mişcare era ca o nouă tortură, se scurse la loc pe podea. Era o femeie bătrână şi rănită, care nu voia să înfrunte ceea ce urma.

Rămase zăcând acolo, cu ochii închişi, luptându-se cu ameţeala şi cu greaţa şi chinuindu-se să accepte realitatea situaţiei în care se regăsea.

Dacă intrusul încă era în preajmă, ea ar fi dat de necaz. Pe de altă parte, nu i-ar fi fost greu să o omoare cât timp fusese inconştientă, aşa că probabil o lovise şi apoi

plecase.

Se întrebă dacă primise instrucţiuni să o rănească, ca un fel de avertisment, sau dacă fusese o reacţie de panică din partea lui. Spera să fi fost panică. Nici nu voia să se gândească la sufletul unui om care ar fi sabotat şi atacat de bunăvoie o femeie bătrână.

Şi cu atât mai mult nu voia să se gândească la omul care ar fi putut ordona un astfel de atac. Dar sufletul lui fusese deja condamnat.

Oricât de mult ar fi durut, trebuia să se ridice de acolo, să-şi ia telefonul mobil şi să sune. Oh, Doamne, nepoţii ei aveau să facă o criză de nervi când aveau să afle!

Dar nu avea de ales. Podeaua era plină de sânge – sigur avea o contuzie. Aşa că deschise ochii treptat – nu ochii, ci *ochiul.*

Din instinct, reuşise să rămână cu telefonul în mână.

„Bună treabă, Sarah!”

Chiorându-se ca să poată distinge cifrele de pe ecran, formă 911 şi vorbi cu dispecerul de la urgenţe – un dispecer care o cunoştea, desigur. Aproape toată lumea din Bella Valley o cunoştea. Şi până să încheie conversaţia telefonică, Sarah ştia că nu trebuia să-şi mai bată capul să-isune pe băieţi. Aveau să ajungă acolo cât ai clipi.

În schimb, începu procesul dureros de a-şi suna cumnatele prin conferinţă telefonică. Una locuia în Far Island, şi cealaltă pe coasta din Washington.

Le apelă şi nu mai pierdu deloc timpul cu formule de politeţe. Ci rosti numai ceea ce trebuia spus:

— A început din nou.

Capitolul 2

Tradiţia.

Tradiţia guverna familia Di Luca de o eternitate.

Tradiţia guverna Bella Valley de o sută douăzeci de ani.

Până când se mutase în Bella Valley, Brooke Petersson nu mai văzuse niciodată o astfel de tradiţie în desfăşurare.

Oh, da, ea cu siguranţă înţelegea tradiţia! Până la vârsta de 11 ani, fusese copil de cadru de aviaţie, iar dacă era un lucru pe care forţele armate îl făceau bine, acesta era să respecte tradiţiile. Dar tradiţiile de familie... Ei bine, pe acestea mai puţin.

Tatăl ei, căpitanul Kenneth Petersson, fusese pilot de vânătoare în cadrul Forţelor Aeriene, născut în Minnesota, înalt, bronzat, blond, cu ochi albaştri precum cerul şi cu umeri laţi ca orizonturile, cu o mamă care gătea *lutefisk* şi cu un tată care înfuleca acest fel de mâncare pe nerăsuflate. Brooke locuise cu bunicii cât timp părinţii ei fuseseră detaşaţi în diverse locuri periculoase ale lumii. Şi, deşi nu îi plăcuse foarte mult acest lucru – avea nouă ani la vremea aceea, aşa că era normal să îi fie foarte dor de mama şi de tatăl ei descoperise ce însemna cu adevărat să fii pe jumătate suedez. Acest lucru îi dădea plăcutul sentiment de a avea rădăcini clare undeva – lucru pe care nu ar fi avut cum să-l experimenteze altfel, din moment ce familia ei se muta o dată pe an.

Dar mama lui Brooke, Kathy, era din Oklahoma, avea părul negru şi drept, nişte ochi albaştri de-a dreptul tulburători, o siluetă voluptuoasă şi pielea albă, care se ardea imediat dacă nu folosea SPF 50. Aşa că în anul următor, când mama ei se întorsese dintr-o misiune din Orientul Mijlociu şi locuiau împreună la o bază militară din San Antonio, Brooke îşi făcuse o prietenă roşcată şi cu pistrui, care cânta – avea o voce la fel de frumoasă ca a Enyei – şi ai cărei părinţi erau din Irlanda şi vorbeau cu un accent pronunţat. McBrian era o familie catolică tradiţională, avea şase copii şi încă unul pe drum şi era chiar mai săracă decât majoritatea familiilor din forţele

aeriene. Dar Brooke ignorase cu desăvârşire lipsa mobilei din casa lor, precum şi pereţii goi şi alesese să se concentreze asupra familiei – extrem de gălăgioasă şi plină de viaţă, dar şi foarte religioasă şi cu multe poveşti despre vechea lor ţară şi atât de diferită de propria ei familie, care venea şi pleca la fel cum se schimbau anotimpurile, lucru ce venea la pachet, desigur, cu perioade lungi şi amare de singurătate.

Aşa că data viitoare când îşi vizitase bunica în Oklahoma, o întrebase cu glas plin de speranţă dacă nu cumva aveau şi ei origini irlandeze. Bunica ei, o femeie remarcabilă, care crescuse trei copii fără niciun pic de ajutor, se întorsese către Brooke, îi cuprinsese faţa în palme şi îi spusese:

— Nu suntem nici irlandezi, nici mexicani, nici francezi şi nici de altă naţionalitate. Noi suntem americani get-beget şi să nu uiţi asta vreodată!

Desigur, răspunsul bunicii nu fusese cel la care sperase ea, dar Brooke nu era atât de prostănacă încât să se plângă. În schimb, închisese gura şi căutase alt lucru asupra căruia să se concentreze şi apoi acel lucru o găsise pe ea, în forma divorţului amar al părinţilor ei.

Iar acest lucru rupea orice tradiţie sau jurământ pe care şi le imaginase vreodată.

Şi îi frânsese viaţa. Şi inima.

În Bella Valley, Brooke aflase repede de la familia Di Luca faptul că genul lor de tradiţie de familie era ceva complet diferit. Di Luca era o familie americană, desigur. Ippolito Di Luca imigrase în California la sfârşitul secolului al XIX-lea şi se însurase cu o italiancă neaoşă, al cărei tată deţinea o brazdă de pământ cu viţă-de-vie în Bella Valley. Iar din acel moment, fiecare copil din familie se născuse pe pământ american şi vorbea engleza ca limbă maternă.

Dar familia Di Luca păstrase cu stoicism esenţa a ceea

ce însemna să fii italian. Gesticulau mult când vorbeau. Beau vin. Corespondau cu familia din ţara de origine. Mâncau în stil italian. Mâncare din nordul Italiei, mai exact. Nu că familia Di Luca nu şi-ar fi comandat vreodată mâncare chinezească sau că n-ar fi gătit curcanul tradiţional american de Ziua Recunoştinţei, dar fiecare dintre ei ştia cum să se descurce în jurul unui vas cu mămăligă aurie care fierbea pe aragaz – şi ferească Sfântul ca vreun nebun bine intenţionat să fi menţionat în prezenţa lor de mămăliga instant! Familia Di Luca flirta. Brooke nu înţelegea cum flirtatul putea fi transmis din generaţie în generaţie ca o tradiţie italiană, dar iată că era. Fiecare dintre bărbaţii şi femeile Di Luca se folosea de şarm ca de un condiment, ca să aducă savoare şi plăcere unei relaţii.

Tradiţiile Di Luca se traduceau prin faptul că, atunci când le plăcea de cineva, adoptau persoana respectivă în familia lor. Şi Brooke simţise asta pe propria piele. Făcea parte din familie aproape din prima zi în care venise în Bella Valley, iar orice s-ar fi întâmplat în viaţa ei, ştia că avea să rămână mereu una dintre ei, aproape ca o fiică a familiei şi pe deplin prietenă de suflet.

Tradiţiile Di Luca mai însemnau că, atunci când cineva era rănit, felicitările de grabnică însănătoşire, florile şi telefoanele veneau ca o inundaţie, şi cei mai apropiaţi şi mai dragi se reuneau.

Aşa că, atunci când Rafe Di Luca intrase pe uşa rezervei de spital a lui Sarah, Brooke se aştepta să îl vadă apărând. Îl aştepta pe el.

Dar nici asta şi nici faptul că era aşteptat nu puteau atenua în vreun fel şocul dulce şi familiar al recunoaşterii – paşii lui mari, profilul său dur, trupul acela sculptat şi atât de frumos în denim albastru şi piele neagră.

El încuviinţă din cap spre cei doi fraţi ai săi.

La cei 34 de ani pe care îi avea, dintre toţi fraţii, Eli era cel mai mare, cel mai înalt şi cel mai puţin probabil să zică vreo prostie sau să se bage în vreo încăierare – pe care fără îndoială ar fi câştigat-o fără prea mult efort dacă ar fi fost cazul.

La 28 de ani, Noah era cu trei ani mai mic decât Rafe. Acesta se bucura de părul negru şi ondulat specific familiei Di Luca şi de o pereche de ochi verzi pătrunzători, care întorseseră capetele a numeroase femei.

Asemănarea dintre cei trei fraţi era foarte mare, dar Rafe semăna cel mai mult cu tatăl său – ba, de fapt, era ucigător de chipeş – şi se comporta cel mai puţin ca acesta din urmă, din moment ce pericolele pe care le înfrunta în fiecare zi nu erau născocirile febrile ale vreunui scriitor sau scenarist, ci complet reale şi înspăimântătoare.

Brooke se pregăti sufleteşte pentru momentul în care privirea lui fierbinte avea să se întoarcă spre ea.

Nu păruse să o observe stând în colţul încăperii. Nici măcar nu se uită în direcţia ei.

Dar, chiar şi aşa, cu fiecare clipă de expectativă, camera aceea părea să se facă din ce în ce mai mică, aerul, mai cald şi mai concentrat, iar bătăile inimii lui Brooke, mai lente şi mai puternice, fiecare bătaie în parte răspândindu-i prin trup căldură şi plăcere.

Trecuseră mulţi ani de când îl văzuse întâia dată, în prima ei zi la noua şcoală, când o zărise în mulţimea din care o scosese, chemând-o simplu printr-o mişcare a capului. Iar ea chicotise ca fetiţa adolescentină ce era la vremea aceea şi ţopăise după el ca un căţeluş îndrăgostit.

Amintirea aceea o făcea să tresară de emoţie chiar şi după atâţia ani.

Dar astăzi tot şarmul lui Rafe Di Luca era îndreptat către bunica lui.

— Te aşteptam, Raffaello. Un zâmbet tremurat apăru pe

faţa lui Sarah, care întinse către el mâna sănătoasă.

Rafe se opri la câţiva paşi distanţă de pat ca să o evalueze. Sau, mai bine zis, ca să evalueze starea în care se afla – braţul rupt, chipul învineţit şi perfuzia din braţ. După aceea clătină din cap, mimând o mustrare.

— Nonna, de câte ori ţi-am spus să nu te mai bagi în încăierări prin baruri?

Atunci Sarah chicoti pentru prima dată de când suferise acel brutal atac.

— Păi tot ce ştiu despre a mă băga în necazuri am învăţat de la nepoţii mei...

Rafe coborî rama argintie a patului de spital şi se aplecă spre ea. Îşi lipi obrazul de al ei şi închise ochii, parcă de uşurare.

— M-ai speriat de moarte, şopti el.

Brooke simţi imediat cum i se puse un nod de gât de emoţie.

Indiferent ce credea sau ce simţea faţă de Rafe, ştia foarte bine că adoraţia pentru bunica lui era ceva extrem de real şi foarte profund.

Apoi el se îndreptă şi îi zâmbi lui Sarah.

— Bun. Şi acum spune-mi adevărul! De ce te-ai amestecat într-o încăierare în bar?

— Oh, ar trebui să-l vezi pe celălalt! zise Sarah, zâmbindu-i.

Dar nicio femeie de 80 de ani nu putea să aibă capul bandajat şi braţul în ghips de la o nimica toată, aşa că sentimentul de fericire la vederea lui Rafe începu rapid să se stingă,

Rafe observă imediat acest lucru, desigur. El observa mereu totul. Îi strânse bunicii mâna ca s-o aline şi se întoarse către fraţii lui.

— Ce ştim despre infractor?

— Absolut nimic, zise Noah mârâit şi apăsat. Nonna a

zăcut acolo inconştientă probabil vreo jumătate de oră, şi asta i-a oferit o grămadă de timp ca s-o şteargă. Credem că Nonna a ajuns acasă chiar după ce a intrat el prin efracţie sau, mai bine spus, după ce a intrat fără nicio problemă, din moment ce ea nu încuie niciodată uşile.

— Păi n-am de ce s-o fac, zise ea.

La fel ca nişte versiuni masculine ale ursitoarelor, cei trei fraţi se întoarseră la unison şi îi aruncară priviri ferme.

— Ei bine, asta dovedeşte că *ai* de ce s-o faci, rosti Rafe.

Ea pufni scurt.

În clipa aceea, Brooke îşi ascunse cu greu un rânjet.

Apoi Rafe îi zise lui Noah:

— Continuă!

— Din ce am văzut, infractorul nu a deranjat nimic, continuă Noah. S-a ascuns în pivniţă, după care a dat buzna afară, a atacat-o şi s-a făcut nevăzut.

Expresia de pe chipul lui Rafe trăda un interes rece.

— Aşadar, s-a panicat. Ori a fost trimis special ca să-i transmită un mesaj.

— Cine ar ataca o femeie bătrână? mârâi Eli.

Eli era cel care conducea vinăria. Şi spunea despre sine că era un simplu fermier. Şi poate că aşa era. Dar dovedise deja că avea priceperea familiei Di Luca la vinuri, creând în permanenţă vinuri roşii care erau clasate în top zece de toate recenziile. Niciunul dintre ceilalţi doi fraţi Di Luca nu avea nasul necesar pentru aşa ceva, simţul artistic sau sensibilitatea potrivită. Astfel, în cercul mare al familiei Di Luca, Eli era venerat ca un zeu pentru calităţile lui.

Însă în această cameră de spital sumbră el era doar unul dintre fraţi.

— Oamenii fac tot felul de lucruri câinoase pentru bani sau pentru amuzament. Era mai mult decât evident că Rafe ştia foarte bine despre ce vorbea. Ai apucat să-l vezi,

Nonna?

Ea clătină din cap şi tresări de durere.

— Nu. Purta o mască de schi. Dar sigur era un bărbat vânjos, alb la piele, înalt, bine făcut şi tânăr. Desigur, la vârsta mea, eu îi cred pe toţi tineri.

— Iar la Înălţimea Ta, ţi se pare că toţi sunt înalţi, comentă Eli.

— Eliseo, vino mai aproape ca să te pot trage de urechi.

Dar Sarah zâmbea din nou, iar când Eli se aplecă spre marginea patului, bătrâna doar îl bătu uşor pe bărbie.

— Bine punctat, Eli. Era înalt cam cât mine, Nonna? o întrebă Rafe.

— Nu, răspunse ea şi oftă. Aş spune că avea în jur de un metru optzeci sau un pic mai puţin.

— Ah, bun. Asta ne restrânge plaja de căutare la vreo cinci mii de bărbaţi din Bella Terra, zise Rafe şi afişă un rânjet strâmb.

Brooke îşi spuse că, atunci când zâmbea aşa, arăta ca şi când o jumătate a gurii lui era sub efectul novocainei.

Dar nu era adevărat. În schimb, îmbrăcat aşa, cu blugii şi cu geaca aceea de piele, semăna foarte mult cu o versiune mai dură, pe jumătate amuzată şi mai blazată a lui Gerard Butler. Văzuse expresia aceea de pe chipul lui făcând minuni cu femei din întreaga lume. Ba, mai mult, simţise ea însăşi efectul pe pielea ei.

Şi simţea acest efect chiar şi acum, deşi nu era în niciun fel îndreptat spre ea.

— Poliţia a spus că spărgătorul ar putea să fie un vagabond, zise Noah.

— Mda, toată lumea vrea să creadă că mai degrabă e vreun vagabond fără Dumnezeu, nu cineva care locuieşte în oraşul lor mic, drăguţ şi paşnic.

Cinismul lui Rafe o irita pe Brooke.

Şi în mod evident acelaşi lucru era valabil în cazul lui

Sarah, din moment ce bătrânica se agită tulburată şi tresări vizibil.

El se întoarse imediat către ea.

— Nu-ţi face griji, Nonna! O să fii în siguranţă. N-o să te mai rănească nimeni niciodată.

Sarah simţi că avea şansa de a i se face pe plac.

— Acasă la mine. Promite-mi că pot să rămân la mine acasă!

Cei trei fraţi făcură schimb de priviri exasperate şi neputincioase.

— Ar fi mult mai uşor şi mai bine dacă ai sta la complex, Nonna, zise Noah.

— Sau la mine. Ştii cât de mult îţi place casa mea. Eli îşi terminase de curând noua casă de pe Gunfighter Ridge, care veghea asupra văii Bella Creek. Am şi o vilă de oaspeţi. Poţi să profiţi să stai singură acolo cât de mult vrei.

— În casa mea, repetă Sarah cu încăpăţânare, dar vocea îi tremură, iar o lacrimă răzleaţă i se prelinse amar pe obrazul ridat.

Sarah nu plângea niciodată, aşa că acea unică lacrimă răzleaţă le frânse inima băieţilor.

— O să te ţin în siguranţă acasă la tine, îi promise Rafe.

— Ştiu. Am încredere în tine, zise ea zâmbind, dar cu buze tremurânde. Nu mi-e frică pentru mine. Dar, dacă ar păţi ceva vreunul dintre băieţii mei, nu aş putea suporta vinovăţia.

Un amuzament sincer se ivi pe chipul lui Rafe.

— Lasă, că o să am eu grijă de frăţiorii mei pricăjiţi.

— Da, Nonna. O să aibă Rafe grijă de noi. Eli folosea sarcasmul ca pe o armă. Lui chiar nu ar avea cum să i se întâmple ceva câtă vreme tâlharul îl loveşte în cap. Rafe mo să aibă nimic.

— Au cuţite şi pistoale, se tângui Sarah îngrijorată. Chiar

şi după atâţia ani, tot e al naibii de furios.

Brooke se ridică uşor în picioare.

Cei trei fraţi se aplecară peste pat, cu ochii aţintiţi asupra chipului bunicii lor.

— Cine, Nonna? Vocea lui Rafe era ca atingerea moale a catifelei. De cine ţi-e frică?

— Poftim? Sarah păru dintr-odată nedumerită. Nu mi-e frică de nimeni. Vreau doar să ai foarte mare grijă.

Fraţii făcură schimb de priviri şi încuviinţară din cap. Brooke aproape că le putea auzi cuvintele: „Mai târziu!”

— Trebuie să pun pe cineva să stea cu tine, zise Rafe ferm.

— Oricum trebuie să stea cineva cu ea, zise Noah. Nu-mi place cum arată contuzia aia.

Sarah interveni:

— Braţul mă doare cel mai tare.

— O să mă ocup eu de siguranţa ta, Nonna. Am nevoie să vorbesc cu cineva care cunoaşte mulţi oameni, iar pentru asta o să mă ajute Brooke. Nu-i aşa, Brooke? zise el, iar atunci întoarse capul spre ea cu o mişcare fermă şi precisă, specifică unui prădător care îşi lua în vizor prada înainte de a-i aplica lovitura fatală.

Fireşte. Omul lucra în domeniul securităţii. Normal că cerceta o încăpere de îndată ce intra.

Ştiuse de la bun început că se afla acolo. Ştiuse că ea îl observa. Iar răceala dură din ochii lui o făcea să îşi dorească să se ascundă.

Dar nu o făcu. Îi cunoştea bine pe bărbaţii ca el. Bărbaţi care veneau şi stăteau la complex pentru odihnă şi relaxare şi care aveau o duritate ce o făcea să-i îngheţe sângele în vene. Şi era tactica ei să nu îi lase niciodată să vadă cât de tare o speriau.

Iar Rafe o speria cel mai tare dintre toţi.

Pentru că, oricât de mult ura Brooke acest lucru, el tot o

făcea să îl dorească cu patimă.

Capitolul 3

Brooke veni în dreptul patului şi făcu acel lucru pe care băieţii se temeau să îl facă – o mângâie blând pe cap pe Sarah, îi zâmbi cu căldură şi zise:

— O să-l ajut pe Rafe să-l găsească pe omul care a făcut asta şi să-l aducă în faţa justiţiei. Ştii bine că pot s-o fac.

Femeia se relaxă şi începu din nou să semene cu Sarah pe care o cunoşteau cu toţii: blândă, fericită, optimistă. Îi zâmbi lui Brooke şi zise:

— Ştiu. Am încredere totală în tine. Se întoarse apoi către Rafe şi adăugă: Şi în tine la fel, dragul meu. Toţi sunteţi atât de buni cu mine, sunteţi cei mai buni copii pe care iar putea avea cineva, nu vă merit.

Lacrimile începură din nou să îi umezească ochii.

Brooke se întoarse către nepoţii lui Sarah:

— Cred că i-a ajuns vizita asta. Ce-ar fi să o lăsăm să se odihnească?

Nu era tocmai o sugestie, ci mai degrabă un ordin, şi era mai mult decât evident că băieţii nu aveau de gând să o contrazică. Pe chipurile lor apăruseră expresiile acelea panicate, care îşi făceau loc pe feţele bărbaţilor când îşi dădeau seama că urma o furtună de lacrimi.

Încuviinţară din cap la unison, porniră spre uşă şi ieşiră grăbiţi.

Brooke se aplecă spre pat şi apăsă butonul care chema asistenta.

— O să îi cerem asistentei calmante pentru durere.

Cu mâna sănătoasă, Sarah o prinse de braţ pe Brooke.

— Este vina mea că trebuie să faci asta. Îmi pare foarte rău.

— Te referi la faptul că trebuie să lucrez împreună cu

Rafe? zise Brooke, zâmbind şi clătinând din cap. Ce s-a întâmplat a fost cu mulţi ani în urmă. Nu mai are nicio importanţă acum. Şi oricum nu e vina ta că ai fost rănită, aşa cum nu-i vina mea că am devenit administrator de complex. Niciuna dintre noi nu ar fi avut cum să prevadă ceva din toate astea, nu-i aşa?

Ochiul bun al lui Sarah deveni dintrodată întunecat şi trist.

— De prevăzut nu, dar m-am gândit mereu, m-am temut că poate nu s-a terminat.

Brooke mai apăsă o dată butonul menit să cheme asistenta, dar de data aceasta mai tare.

— Ce vrei să spui? Ce anume nu s-a terminat?

— Vrajbele astea continuă mereu şi se transmit de la o generaţie la alta şi tot aşa, zise Sarah cu sufletul la gură.

— Nonna? Brooke se aplecă spre ea ca să vadă dacă respira normal.

Asistenta medicală, Kayla Garcia – cu care Brooke fusese colegă de liceu – dădu buzna pe uşa salonului şi pufni uşor enervată:

— Am venit cât am putut de repede. Ce s-a întâmplat?

Brooke se îndreptă de spate şi se întoarse către ea.

— Are dureri mari, dar zice nişte lucruri fără nicio noimă.

Kayla, o femeie scundă, robustă şi cu un suflet de milioane, se calmă. Se apropie de Sarah, se aplecă spre ea şi o întrebă pe un ton profesional:

— Cum vă simţiţi, doamnă Di Luca?

Sarah se concentră asupra ei şi răspunse:

— Bine. De ce?

— Brooke crede că v-ar trebui medicament pentru durere, zise Kayla.

— Ah, da, mi-ar trebui. Aş vrea să dorm, dar nu mă simt prea confortabil.

Kayla aruncă o privire peste fişa medicală a lui Sarah.

— Bine, să vi le dau atunci. Adăugă medicamentele cu pricina în perfuzie, se uită spre uşa închisă, iar în ochii ei apăru acea strălucire ce se ivea mereu în ochii femeilor când se aflau în preajma bărbaţilor Di Luca. Cumva acela era Rafe Di Luca?

— Da. Sunt aici toţi fraţii.

— Mă mir că aţi mai avut loc să respiraţi cu toţi bărbaţii aceia înalţi şi laţi în umeri îngrămădiţi în camera asta.

Brooke rânji.

— Mda, uneori pot fi puţin copleşitori. Dar sunt băieţi buni.

— Câtă vreme se face totul după cum vor ei, zise Kayla luându-i pulsul lui Sarah şi apoi verificându-i tensiunea.

— Toţi bărbaţii sunt aşa, zise Sarah, pe un ton stins din pricina medicamentelor.

Kayla şi Brooke începură să râdă şi o priviră pe Sarah adormind.

Kayla încuviinţă din cap şi zise:

— Un somn bun e cel mai bun lucru pentru ea acum. Se uită apoi în sus la Brooke. Are 80 de ani, a fost atacată de un intrus în propria casă şi are o contuzie destul de serioasă. E firesc să mai aibă momente de confuzie. E una dintre consecinţe.

— Dar o să fie bine, nu? întrebă Brooke, cu vădită nevoie de a fi sigură că aşa era.

— Mă întrebi dacă o să fie la fel de dinamică precum înainte de atac? Asta nu ştiu. N-aş putea să garantez nici dacă ar avea 20 de ani... Contuziile astea sunt cam periculoase. Dar e într-o stare bună de sănătate, are mulţi prieteni care o iubesc şi se ţine ocupată, nu am niciun motiv să cred că nu o să fie bine.

— Slavă Domnului! Brooke se mai aplecă o dată spre Sarah şi îi dădu la o parte părul de pe faţă cu un gest plin de tandreţe. Nu ştiu ce s-ar face fără ea.

Dacă încerca cineva să ameninţe familia Di Luca, alesese cel mai eficient mod de a o face.

Iar lucrurile pe care le spusese Sarah... Părea că femeia ştia ceva. Ca şi cum nu era prima dată când se confrunta cu astfel de ameninţări.

Dar Kayla nu auzise discuţiile care avuseseră loc în salon şi nici bălmăjelile aparent incoerente ale lui Sarah. Slavă Domnului pentru asta! Pentru că, oricât de bună la suflet ar fi fost, femeii cu siguranţă îi plăcea să bârfească. Iar acestea nu erau genul de bârfe pe care Brooke ar fi vrut să le încurajeze.

În schimb, Kayla se agăţa imediat de posibilitatea de a afla bârfe picante despre fraţii Di Luca. Oftă adânc şi zise:

— Oh, ce ţi-e şi cu tipul acela, Rafe... Am fost extrem de amorezată de el când eram mică. Mai ştii filmul pe care l-a făcut? Cel în care avea un dragon drept cel mai bun prieten când era copil, care apoi a crescut şi l-a uitat?

— Mda, îmi amintesc.

De parcă Brooke ar fi putut uita asta. Se duse la fereastră şi se uită la maşinile din parcare, la acoperişurile caselor din apropiere şi la micile localuri dimprejurul centrului oraşului, la piaţa principală plină de hoteluri mari şi magazine. Putea vedea de acolo linia subţire şi argintie a râului, iar dincolo de ea, casele localnicilor care datau de dinainte de cel de-al Doilea Război Mondial. Putea distinge casa mamei sale, ascunsă într-un cartier mic, între parcele de pământ. Şi, mai departe, loturile de pământ creşteau văzând cu ochii, iar în mijlocul fiecăruia se afla câte un conac deţinut de o persoană care descoperise relativ recent farmecul şi atmosfera de poveste din Bella Terra. Iar dincolo de acestea, se întindea viţa-de-vie, căreia i se datora belşugul micului oraş.

Bella Terra era un amalgam delicios de vechi şi de nou, de sărăcie şi de prosperitate. Şi Brooke adora asta.

— Rafe era un băiat foarte chipeş încă de pe atunci, şuieră Kayla, după care zise cu înţelepciune: Dar nu-i de mirare dacă te uiţi la părinţii lui.

Brooke nu voia să vorbească nici despre Rafe, nici despre părinţii lui, nici despre cât de chipeş era el. Avea destulă experienţă cu reporteri gălăgioşi şi cu oaspeţi la fel de gălăgioşi. Ar fi putut foarte uşor să îi închidă gura Kaylei. Dar o plăcea şi era mai bine să tacă, pentru ca femeia să nu facă speculaţii cu privire la atacul asupra lui Sarah Di Luca. Mai ales că părea că nu fusese tocmai un eveniment întâmplător.

Kayla continua să vorbească.

— Nu vezi prea des oameni mai frumoşi decât Gavino Di Luca şi Francesca Pastore. Iar când l-au avut pe Rafe... Familia Di Luca a avut mereu numai membrii arătoşi şi sexy, dar Rafe sigur ridică ştacheta la un alt nivel. Pielea aia bronzată, ochii aceia albaştri, genele alea lungi şi negre. Pfiu! exclamă, lipindu-şi palmele de obraji, ca o fetişcană încă amorezată.

— Oh, da... Pfiu! repetă Brooke şi se duse să-şi ia geanta.

— Ţin minte când obişnuiaţi să umblaţi împreună. Eraţi aşa de apropiaţi pe vremea aia, încât am crezut cu toţii că o să ajungeţi să vă căsătoriţi.

Ah, liceul dintr-un orăşel de provincie era o fabrică de bârfe şi de scandaluri. Brooke zise prozaic:

— Eu îmi doream o carieră. El voia să se înroleze în armată. Aşa a fost să fie, să ne spunem la revedere.

— Da, ştiu. Eu le-am zis fetelor că aţi rămas prieteni, dar nu m-au crezut...

Brooke profită imediat de ocazia aceea ca să ofere materie primă pentru nişte zvonuri mai de Doamne-ajută.

— Iar de fiecare dată când ne vedem, ne reluăm prietenia de unde am lăsat-o, ca şi când nu ar fi existat

vreo pauză. Acum o să-l ajut să se ocupe de siguranţa doamnei Di Luca. Ştii, pentru că eu îi cunosc pe toţi din oraş şi pot să-l ajut să pună lucrurile cap la cap.

— Oh, da. Bun, bun. E logic, aprobă Kayla încuviinţând din cap, deşi adevărul era că nu prea îi păsa de ceva atât de plictisitor cum era prietenia, când era loc de discuţii despre Hollywood şi alte lucruri fascinante. Mă întreb de ce s-a lăsat de făcut filme.

— Cred că a făcut-o pentru că voia să locuiască împreună cu bunica lui, zise Brooke, îndreptându-se uşor spre uşă.

— Serios? Kayla părea cu adevărat surprinsă de răspuns. Eu am auzit că se băga mereu în aşa de multe probleme, încât maică-sa a zis că nu mai suportă.

— Mda, nu ştiu, e posibil să ai dreptate.

Kayla avea mare dreptate!

— Da, tu ar trebui să ştii mai bine. Cunoşti familia şi pe Rafe mai bine decât oricine altcineva.

Brooke se opri din drumul către uşă şi se uită la Kayla cu o privire fermă.

— Eu cunosc bine complexul. Asta e tot. Pentru că e meseria mea.

— Sigur că da, zise Kayla, vădit neîncrezătoare, dar nu mai insistă. În schimb, continuă gânditoare: Acum vreo şase luni, le-am arătat copiilor mei filmul acela cu dragonul şi am plâns aşa de tare, încât D.H. S-a dus şi mi-a cumpărat îngheţată. Adevărul e că Rafe a dat cu piciorul la foarte mult talent, alegând o slujbă periculoasă, în care se luptă cu băieţii răi. Vreau să zic... treaba asta cu luptele e foarte reală. Şi periculoasă.

Brooke se duse din nou la uşă.

— O să le transmit fraţilor ce ai zis despre doamna Di Luca. Sunt sigură că o să se bucure să audă veştile bune.

Capitolul 4

Cei trei fraţi ieşiră din rezerva de spital a Nonnei pe coridoarele luminoase, goale şi vopsite în verde ale spitalului. În timp ce uşa se închidea în spatele lor, răsuflară uşuraţi. După care Eli şi Noah se întoarseră către Rafe.

— Pe unde ai umblat, omule? îl întrebă Eli.

— Nonna şi-a făcut griji pentru tine, completă Noah pe acelaşi ton.

Îl loviră amândoi uşor pe braţ ca într-o hârjoneală fraternă – Eli pe partea stângă, Noah pe dreapta.

— Hei! exclamă Rafe, frecându-şi bicepşii.

Da, cu siguranţă avea muşchii dureroşi şi învineţiţi, dar se gândea că probabil o merita din plin. În plus, imediat după aceea, Eli îşi înfăşură braţul în jurul gâtului lui Rafe şi îi dădu o castană afectuoasă, în timp ce Noah îl săruta pe ambii obraji, într-o scenă care semăna cu una la ordinea zilei în rândul mafiei. Rafe se împotrivi, desigur, acestor manifestări de afecţiune – în fond, aşa se cuvenea. Dar nici nu se împotrivi foarte tare, iar când Eli îl slăbi din îmbrăţişare, rânjeau toţi cu gurile până la urechi.

La fel şi asistentele de la recepţie care asistaseră la toată scena.

Ştiind cât de repede şi de uşor se împrăştiau bârfele prin oraş, Rafe zise cu glas şoptit:

— Am fost în Kîrgîzstan. N-am avut cum să plec mai repede. Şi, oricum, a trebuit să găsesc pe cineva care să-mi ia locul, altfel femeia aia ar fi... Se opri şi oftă adânc. În fine, să zicem că am ajuns aici cât de repede am putut.

— Credeam că ai terminat cu astfel de slujbe de pază.

Eli era mai în vârstă cu trei ani decât Rafe şi copilul cel mai mare al lui Gavino Di Luca din prima căsătorie cu o regină a frumuseţii, o actriţă chiliană, care, când aflase

despre aventura lui Gavino cu mama lui Rafe, mai întâi încercase să-l omoare cu un cuţit de bucătărie – ceea ce fusese o adevărată publicitate pentru cariera de actor de film a lui Gavino – şi apoi, cinci ani mai târziu, când ieşise din închisoare pentru tentativă de omor, îl răpise pe fiul ei de acasă de la Nonna, unde locuia la vremea aceea. Iar mulţi ani după aceea nimeni nu ştiuse nimic despre el sau despre locul unde se aflase.

Eli nu vorbea niciodată despre perioada în care fusese dispărut. Absolut niciodată.

— M-a sunat un prieten din armată, zise Rafe scurt. Fiică-sa e pilot pe elicoptere în Forţele Aeriene. S-a prăbuşit undeva pe lângă graniţa cu China. Rebelii au fost de vină. Nişte fanatici religioşi. Chinezi. Şi erau toţi pe urmele ei. Ştii că mai fac favoruri pentru prieteni când pot.

Cei doi fraţi încuviinţară din cap. Şi apoi se dădură toţi trei la o parte când Kayla Garcia trecu încruntată precum un uragan şi intră în rezerva Nonnei.

Când se deschise uşa, Rafe o zări pe Brooke aplecată deasupra patului, vorbind cu Nonna şi mângâind-o pe păr.

Toată viaţa lui, Nonna fusese stâlpul lui de rezistenţă. Singurul lucru pe care ştia că se putea baza că avea să fie acolo, indiferent ce se întâmpla. Ea era acolo pentru el, să îl susţină, să îl iubească. Şi acum cineva o atacase.

Văzând-o pe Nonna în pat aşa, văzând-o pe Brooke lângă ea... Ele două erau totul pentru el. Singurul lucru de care îi păsase vreodată.

Dacă nu s-ar fi simţit aşa de vinovat că fusese plecat şi că nu fusese niciodată prezent, nici măcar pe vremea când fizic se aflase acolo...

Uşa se închise tare, obturându-i vederea. Foarte serioşii fraţi Di Luca porniră spre salonul de aşteptare de la capătul coridorului.

Se opriră, uitându-se complet consternaţi la vechiul

aparat de cafea din faţa lor.

Eli oftă.

— Cred că găsim cafea mai bună în sala de mese.

— Nu putem pleca. Trebuie s-o aştept pe Brooke.

Când intrase în rezerva Nonnei, Rafe o observase imediat pe Brooke stând cuminte şi tăcută într-un colţ. Şi văzuse că arăta obosită. Observase, desigur, că purta o pereche de blugi, o cămaşă albă cu nasturi închisă până la gât şi o pereche de tenişi roz uzaţi. Dar nu se oprise să se uite la ea. Bunica lui fusese singura lui grijă. Bunica lui merita toată alinarea şi blândeţea lui.

Dar acum deja i se schimbaseră priorităţile: să îl găsească pe atacatorul Nonnei şi apoi să petreacă timp cu Brooke, să îi asculte vocea, să respire acelaşi aer cu ea, să-şi dorească ca lucrurile să fi stat altfel, ştiind în acelaşi timp că era ceva imposibil.

Pentru că atunci, cu mulţi ani în urmă, îi spusese foarte clar că nu avea să fie cu un bărbat cu o meserie periculoasă. Că nu avea să călătorească prin toată lumea cu el. Că nu avea să îl aştepte acasă, făcându-şi o mie de griji, aşa cum îşi făcuse pentru părinţii ei.

Brooke ştia foarte bine ce voia. Şi el acceptase acest lucru atunci, demult. Şi totuşi, de fiecare dată când o vedea, ştia că ea era singura femeie pentru el.

Ea prinsese rădăcini adânci în Bella Valley.

— Cât de grav a fost Nonna? îi întrebă pe fraţii lui. Când vestea ajunsese la el, în Munţii Kokshaal-Too, nu-i venise să creadă. În timpul tuturor călătoriilor prin lume, casa Nonnei şi valea aceasta străluciseră în mintea lui ca un bulgăre cald de linişte şi de bucurie.

— *Am* crezut că o s-o pierdem, răspunse Noah.

Îi tremura mâna când luă cana de la filtru şi turnă cafea într-o ceaşcă. Apoi mai umplu două şi le întinse fraţilor săi.

Iar acum un nemernic venise şi distrusese toată

siguranţa şi pacea în care trăia Nonna. Şi, în acelaşi timp, îi răpise lui Rafe iluzia că Nonna era nemuritoare şi că avea o casă care îl aştepta mereu.

Rafe avea să-l facă pe nemernicul acela să îi pară rău că se născuse. Strânse în mână ceaşca de cafea, delectându-se cu căldura pe care o degaja.

— Ce nu mi-aţi spus despre atac?

— Nimic, la naiba! Absolut nimic.

Eli luă o gură de cafea şi se cutremură vizibil din cauza gustului.

— Nu prea au loc acte de violenţă pe aici. Noah era directorul complexului Bella Terra şi cel care ţinea legătura cu oficialităţile oraşului şi cu cele statale. Turişti beţi, desigur, câteva probleme cu drogurile şi furturi din magazine, dar niciodată vreo chestie de genul ăsta, iar poliţiştii nu au nici personal, şi nici echipamentul necesar ca să se ocupe temeinic de treaba asta.

— Fă-mi rost de raportul poliţiei. Amintindu-şi brusc că cei cu care discuta erau fraţii lui, nu nişte oameni cu care lucra, se înmuie: Poţi să-mi faci, te rog, rost de raportul poliţiei?

Eli scoase telefonul mobil, apăsă câteva butoane şi zise:

— Ţi l-am redirecţionat, gata! Vrei să te uiţi pe el chiar acum?

— Nu. Asta sigur nu. Mai întâi, vreau să fac propriile observaţii, neinfluenţate de decizia altcuiva.

— Bryan DuPey a fost cel care a zis că autorul a fost un vagabond, zise Noah. Şi el e şeful poliţiei.

— Dopey e şeful poliţiei?

Lui Rafe nu-i venea să creadă ce auzea.

Eli izbucni în râs când îşi aminti de poreclele şi hârjonelile lor din liceu.

— Da, dar acum îi pronunţăm numele DuPey.

— De ce? A fost mereu un idiot.

Rafe îl desconsidera pe DuPey fără să stea pe gânduri.

— Da, dar adoră prăjiturile făcute de Nonna, zise el. Să ştii că şi-a dat toată silinţa, Rafe. Dar hoţul – sau ce o fi fost nemernicul acela – n-a lăsat absolut nicio urmă în casă. Chiar au încercat să ia amprente de peste tot, şi tot n-au găsit nimic.

— Aşadar, infractorul a purtat mănuşi. Ăsta nu-i nici pe departe drogatul obişnuit, un hoţ de genul „trebuie să fac rost de bani ca să-mi asigur următoarea doză”.

Rafe se uită spre fraţii lui, care stăteau sprijiniţi de perete şi strâmbau din nas când sorbeau din cafea.

Luă şi el o gură de cafea şi se gândi că nu era chiar aşa de rea. Amară şi aspră. Dar măcar era fierbinte. În fond ce ştia el? în Kîrgîzstan nu erau prea multe cafenele Starbucks.

— Şi dacă Brian are dreptate? Dacă a fost doar un vagabond?

Vocea lui Noah părea relaxată, dar înfăţişarea lui trăda fără putinţă de tăgadă că stătuse încordat şi îngrijorat fiecare minut din ultimele două zile.

— Atunci Nonna nu şi-ar mai face atâtea griji pentru noi. În clipa aceea, Rafe îşi aminti ce spusese bunica lui: „Au cuţite şi pistoale. Chiar şi după atâţia ani, tot e al naibii de furios”. Cine să fie aşa de furios? Familia Marino?

— Sunt nişte sălbatici, ce-i drept, dar cred că până şi ei ar trage linie când vine vorba de brutalizarea bătrânelor, zise Noah. Joseph Bianchin e un nemernic bătrân, rău şi agresiv, dar e ultimul din neamul său şi nu văd de ce şi-ar strânge o gaşcă acum.

— Atunci la cine se referea? insistă Rafe.

Capitolul 5

— Nonna a suferit un şoc, a fost un pic incoerentă.

Eli îşi aruncă imediat cafeaua neterminată la gunoi.

Rafe se încordă vădit.

— Dar o să fie bine, nu?

— Da, sigur că da.

Dar Eli nu se uita la el.

Rafe ştia câteva lucruri despre şocuri. Văzuse suficient de multe în lupte. Probabil ştia cam la fel de multe ca doctorii despre acest subiect. Erau nişte chestiuni foarte delicate. Nici măcar nu ştia de ce mai punea întrebări. Pe de altă parte, se gândea că probabil avea nevoie de o asigurare că bunica lui urma să fie bine. Avea nevoie disperată să ştie că bunica avea să se întoarcă acasă, la fermă. Că putea fi acolo ca să-i facă o primire călduroasă.

— Au mai existat atacuri ca acesta? Au mai fost în Bella Valley, în Sonoma sau în Napa?

Cei doi fraţi ai săi clătinară din cap.

— OK. „Probabil a fost un atac la ţintă”. Ce detalii a dat Nonna despre atac?

— Nu vorbeşte prea mult despre ce s-a întâmplat săptămâna asta, răspunse Noah, aşezându-se pe unul dintre scaunele de plastic. Dar ştie cu claritate ce s-a întâmplat acum cincizeci şi nouă de ani.

— Ce s-a întâmplat acum cincizeci şi nouă de ani? întrebă Rafe.

— Atunci s-a căsătorit, zise Noah, întinzându-şi picioarele.

— Şi a rămas gravidă încă din noaptea nunţii. Ghinion mai mare nici că putea avea, comentă Rafe.

— Nouă luni mai târziu, s-a născut tatăl nostru.

Pe chipul lui Eli apăru deodată expresia pe care o avea când gusta un vin prost.

— Mai e alt dezastru despre care ştii? întrebă Rafe.

Noah verbaliză ceea ce gândeau toţi.

— Păi nu e suficient?

Gavino Di Luca era singurul fiu al Nonnei, iar la vârsta de 58 de ani încă era mult prea chipeş şi viril pentru binele său. Trebuia pusă acea întrebare, aşa că Rafe nu mai ezită şi se adresă fraţilor lui:

— Pe unde e bătrânul? De ce nu e aici?

— Are filmări în Thailanda. A stat tot timpul la telefon cu noi până când Nonna a fost în afara oricărui pericol, dar nu poate să vină acasă pentru că e prins acolo.

Cinismul lui Noah era la fel de tăios ca nişte cioburi.

— De asemenea, are o nouă...

— Soţie? pufni Rafe.

— Iubită, zise Noah.

Cu acelaşi cinism, Rafe zise:

— Lasă-mă să ghicesc... Are 20 de ani.

— Nu. De data asta, vorbim de o femeie mai în vârstă. Are 27, spuse Noah, zâmbind fără umor. Are probleme.

— Mda, ca noi toţi, bălmăji Rafe.

— Exact, rosti Noah ferm. Fratele mai mic al lui Rafe nu ducea lipsă de încredere în sine. Aşchia nu sare departe de trunchi. Noi suntem dovada vie a acestui fapt.

— Vorbeşte în numele tău, zise Eli. Eu, unul, îmi ţin aventurile secrete şi nu mă bag niciodată în ceva care mă depăşeşte.

— Da, tu eşti cel cu simţ de răspundere, asta-i clar, aprobă Noah, referindu-se la faptul că Rafe nu era deloc aşa.

Aşa că Rafe schimbă subiectul, în stilul său caracteristic.

— Familia Di Luca s-a gândit vreodată să doneze spitalului un aparat de cafea deştept, care ştie să facă de toate?

— Mai întâi trebuie să fie aprobat de consiliul de conducere al spitalului, zise Eli pe un ton ameninţător.

— Aşa şi?

Rafe nu înţelegea ce voia să spună fratele lui.

— Şeful consiliului de conducere e un Marino, e şi Joseph Bianchin implicat, aşa că...

Eli lăsă fraza în aer şi ridică din umeri.

Rivalitatea dintre cele trei familii îşi avea originile într-un trecut îndepărtat – cele trei familii o aduseseră cu încăpăţânare în America şi o purtaseră cu aceeaşi fermitate timp de un secol.

— De ce n-a murit încă Joseph Bianchin? întrebă Rafe.

— Păi, dacă viaţa era corectă, omul ar fi fost mort de mult. Dar boşorogul ăla încă se târâie prin conacul lui, urlând la copii când îi fură portocale.

Noah ştia bine ce zicea. Se numărase şi el printre acei copii cu mult timp în urmă şi, firește, Nonna primise un telefon urât în legătură cu asta.

— Şi familia Marino? continuă Rafe, deşi ştia deja răspunsul la întrebarea aceea.

— Ei încă îi fură portocalele lui Bianchin. Eli clătină din cap, pe jumătate cu admiraţie şi pe jumătate plin de dezgust. Şi nouă ne fură strugurii. Dau petreceri care se termină numai cu venirea poliţiei. Şi fac curse ilegale pe drumurile de ţară. Şi mă refer doar la părinţi, ca să înţelegeţi.

Rafe izbucni în râs, dar Noah zise ferm:

— E ca şi cum am avea propriii vecini italieni bădărani de California.

— Mda, măcar sunt aceiaşi oameni, zise Rafe.

Bianchin şi Di Luca fuseseră două familii respectabile când veniseră prima dată din ţara de baştină.

Nu se putea spune acelaşi lucru despre familia Marino. Aceştia fuseseră expulzaţi din ţară de către autorităţi, încă erau destul de supăraţi din cauza aceasta, dar şi pentru că îşi câştigaseră banii pe vremea prohibiţiei, făcând contrabandă, conducând bordeluri şi având baruri la limita legalităţii.

Şi încă deţineau acele baruri, în timp ce de toate celelalte lucruri se alesese prafuL Sau cel puţin asta ştia Rafe.

Noah îşi mai turnă o cană de cafea, sorbi din ea şi mârâi jalnic.

— Oare o să fie de acord dacă le spunem că vrem să donăm un aparat de cafea? sugeră Rafe.

— Poate. Dar în clipa asta familia Marino e neagră de supărare fiindcă Miele Cabernet Port Di Luca le-a suflat aurul la toate festivalurile de vinuri.

Noah rânji la Rafe, apoi la Eli.

— Bun, zise Rafe, încuviinţând din cap apreciativ spre Eli. Deci i-ai bătut?

— M-am descurcat destul de bine.

În ciuda cuvintelor modeste pe care le rostea, tonul lui Eli era destul de îngâmfat.

— I-a bătut bine pe toţi din California şi din Washington cu cabernetul lui.

Pe Noah nu îl deranja deloc să se laude cu fratele lui.

Rafe mai aruncă o privire spre uşa rezervei bunicii lui.

Rămânea închisă cu încăpăţânare.

Se pomeni întrebându-se dacă Brooke trăgea de timp pentru că nu voia să-l vadă şi să vorbească cu el.

Dar nu, Brooke nu ar fi făcut aşa ceva. Chiar şi când era o copilă speriată în prima ei zi de şcoală, ridicase ferm bărbia şi făcuse tot ce era necesar fără ca măcar să tresară.

Ştia că ea trebuia să-l înfrunte în acelaşi mod: fără nici cea mai mică tresărire.

Noah veni în faţa lui Rafe.

— Bun, deci fii atent! În legătură cu Brooke...

Rafe nu era orgolios, dar când fratele lui îi rosti numele, îi veni să mârâie şi să îşi arate colţii la fel ca un lup care îşi proteja femela. Era o reacţie viscerală, iraţională şi

complet instinctivă.

— Ce-i cu ea?

— E cea mai tare. Ea cunoaşte pe toată lumea din oraş şi pe toţi de la complex. Noah îl privi pe Rafe fix şi hotărât. Dar lucrează pentru mine.

— Aşa şi?

— O să te las s-o foloseşti ca să-l găseşti pe infractor, dar nu vreau să începi să îţi faci de cap cu ea.

Noah avea dreptate. Rafe ştia asta foarte bine. Aşa că se controlă, afişă o expresie civilizată şi zise:

— N-o să-mi fac de cap cu ea. Tot ce trebuie e să coopereze cu mine, iar totul o să fie bine.

Dacă Brooke nu ar fi arătat aşa... Mai bine de un metru şaptezeci şi cinci, bronzată, cu părul drept şi negru ca smoala şi cu o constituţie atletică, ce îl făcea să se gândească la un meci greu pe un teren de tenis însorit, cu coca-cola rece cumpărată de la magazin şi cu picături de sudoare abia apărute, alunecându-i în jos pe decolteu...

— Să coopereze cu tine? Asta nu sună prea bine, zise Noah, aruncându-i o privire suspicioasă.

— Să coopereze ca să mă ajute să-l găsesc pe nemernic, zise Rafe răbdător. Uite care e treaba, Brooke nu e proastă. N-o să se mai culce cu mine. „Din păcate”.

— Nu mă interesează dacă se culcă cu tine sau nu, replică Noah încruntat.

„Foarte bine. Pentru că asta înseamnă că nu te culci tu cu ea”.

— Mă interesează dacă se încurcă cu tine, continuă Noah, îndreptându-se de spate şi adoptând o poziţie fermă. Îmi amintesc cum a fost când s-a întâmplat asta ultima dată. Când ai plecat, arăta ca şi când cineva i-ar fi smuls inima din piept lăsând în urmă carne vie.

Eli i se alătură lui Noah. Stăteau amândoi umăr la umăr – drepţi ca brazii şi fermi – înfruntându-l pe fratele lor

paria. Eli zise:

— După tot ce s-a întâmplat luna asta, nu o să poată ţine piept aerelor tale de primadonă.

— Aere de primadonă? Pentru numele lui Dumnezeu, tocmai mi-am petrecut ultimele două săptămâni în Kîrgîzstan, într-un frig care mi-a îngheţat boaşele, aşa că ce mă face să par... Ia stai un pic! se trezi brusc Rafe, concentrându-se asupra unei fraze importante şi repetând ca să clarifice: Ce s-a întâmplat luna asta?

Noah se întoarse şi se uită urât la Eli.

— Ce s-a întâmplat? insistă Rafe.

— Tot o să afle mai devreme sau mai târziu, îi zise Eli lui Noah. Abia s-au stins bârfele.

La naiba, Rafe avea nevoie de toate detaliile relevante înainte să se avânte în investigaţia asta, chiar dacă aveau legătură cu fosta lui iubită. Sau, mai bine zis, *mai ales* dacă aveau legătură cu fosta lui iubită.

— Ce bârfe? mârâi el printre dinţii încleştaţi.

Abia dacă putea descleşta maxilarul, aşa de tare scrâşnea din dinţi.

Noah îi făcu semn lui Eli, care spunea clar: „Tu ai început treaba asta, tu eşti de vină!”

— Acum trei săptămâni, a împuşcat un intrus la hotel. Noah ridică imediat o mână în aer, ca şi când ar fi vrut să-l oprească pe Rafe înainte să apuce să spună ceva. Cruz Flores era un imigrant ilegal, care a făcut puşcărie şi în Mexic, şi în State, iar acum şase luni soţia şi fiica lui au dispărut. Casa lor era plină de sângele femeilor. Poliţia crede că Flores le-a omorât şi le-a ascuns cadavrele. Dar a ieşit pe cauţiune şi a dispărut. Şi apoi a apărut la complex, a încolţit-o pe Brooke, ea l-a împuşcat şi l-a omorât. Şi ăsta e sfârşitul poveştii.

— OK, atunci spune-mi restul poveştii, zise Rafe la fel de tensionat.

— Brooke a fost exonerată, spuse Noah, părând pe punctul de a se lua la trântă cu fratele lui pentru a-i lua apărarea.

Eli interveni între ei:

— Idiot sau nu, Brian DuPey a spus că a fost un caz tipic de autoapărare. Flores avea un cuţit în mână şi un pistol la centură. A vrut s-o atace pe Brooke, iar ea l-a împuşcat. El e mort, iar eu mă bucur.

Rafe călătorise prin întreaga lume. Văzuse cele mai odioase lucruri şi gesturi pe care le puteau comite oamenii.

Fusese torturat. Văzuse moartea înecată în sânge. Şi crezuse că nu îl mai putea tulbura nimic. Dar ideea că în acest orăşel liniştit Brooke aproape că îşi văzuse moartea cu ochii îi făcea inima să i se oprească în piept.

— Unde a învăţat ea să tragă cu arma? întrebă.

— Nu ştiu, Rafe. E fata unui pilot de la Forţele Aeriene şi a unui ofiţer în retragere. De unde crezi că a învăţat să tragă cu arma? Noah abia dacă îşi putea ţine sarcasmul sub control. E unul dintre motivele pentru care am angajat-o. Într-un complex care se întinde pe mai bine de 100.000 de metri pătraţi, cu invitaţi bogaţi şi cu mai bine de 230 de angajaţi, familiaritatea cu o armă de foc este o aptitudine dorită.

Nu ar fi trebuit niciodată ca Brooke să se afle în pericol. Şi dacă lucrurile ar fi decurs altfel, atunci Rafe ar fi fost acolo ca să o protejeze.

Şi dacă ar fi fost un om suficient de puternic, s-ar fi aflat acolo.

Şi nici Nonna nu ar mai fi fost rănită.

— Când o să se termine cu toată vânătoarea asta după făptaş, o să pleci din nou, nu? îl întrebă Noah.

— Munca mea nu e aici.

Evident. Şi era şi mai evident că Noah îl dorea plecat cât

mai curând cu putinţă. Dar de ce? Oare Noah voia ca Brooke să fie a lui?

Dar nu conta. Rafe nu avea niciun drept asupra ei. Şi dacă voia alt bărbat, atunci aceasta era dorinţa ei. Dreptul ei. Chiar dacă acel bărbat era fratele lui.

Dar faptul că îşi spunea asta nu însemna că era adevărat.

— Linişte, zise Eli, făcându-le semn spre uşa rezervei Nonnei.

Brooke ieşi în grabă, cu o expresie calmă pe chip. Dar îşi ţinea geanta strâns şi aproape de corp, ca pe un scut. Ca şi când ar fi fost atacată şi încerca să se apere.

— Ce s-a întâmplat? sări imediat Rafe. A păţit Nonna ceva?

— Nu, nu s-a întâmplat nimic. Kayla zice că Nonna se simte bine şi că o să-şi revină. Le spuse asta tuturor, după care se întoarse către Rafe: Hai să mergem! Sunt gata.

— Maşina Nonnei e în parcare, zise Eli şi îi aruncă fratelui său cheile. Ne-am gândit că o să vrei să conduci tu.

Rafe zâmbi sincer pentru prima dată de când venise în oraş.

— Nimic nu e la fel de *acasă* ca un Mustang roz ca sânişorii şi cu un motor serios. Vino, Brooke! Hai să mergem să vedem scena faptei!

Capitolul 6

Brooke îi cunoştea pe fraţii Di Luca de când venise prima dată la Bella Terra. Erau cu toţii extraordinari, toţi chipeşi şi cu toţii atât de răniţi de tatăl lor actor, uşuratic şi nepăsător şi de diversele lui soţii, încât Brooke ştia că Sarah îşi dorea cu disperare ca unul dintre ei să se căsătorească mai repede şi să îi dăruiască nepoţii pe care

şi-i dorea atât de mult.

Dar, deşi Brooke era prietenă cu Noah şi cu Eli, Rafe era cel pe care îl înţelegea cu adevărat. Rafe era cel cu care avea o legătură sufletească mai puternică decât cu oricare dintre ei.

Nu îşi dorea să fie aşa.

Însă aveau multe lucruri în comun: taţi deplorabili şi atât de multe traume din copilărie, încât reuşiseră să ajungă la vârsta adultă numai datorită faptului că se găsiseră unul pe altul.

Şi apoi se pierduseră unul pe celălalt şi se regăsiseră din nou. Apoi se pierduseră iar.

Relaţia lor fusese ca un bumerang de suişuri palpitante şi coborâşuri odioase. Privind în urmă, nu putea decât să clatine din cap nemulţumită de versiunea sa mai tânără.

Nu avea să repete niciodată greşelile din trecut.

Şi totuşi, în momente ca acestea, când stăteau unul lângă altul pe scaunele Mustangului, tot îl cunoştea pe Rafe Di Luca mai bine decât pe orice alt om de pe pământ. Ştia că, în timp ce conducea pe străzile aglomerate din Bella Terra, era tensionat, învăţând din nou cum să conducă Mustangul bunicii, observând atent oraşul în care îşi petrecuse anii de liceu şi căutând deopotrivă schimbări, vechi prieteni şi pe nemernicul care o rănise pe bunica lui. Şi apoi, când aveau să ajungă, în sfârşit, la drumul îngust şi şerpuit care ducea către ferma care pentru el încă însemna *acasă*, avea să se mai relaxeze, să apese acceleraţia şi să conducă maşina aceea aşa cum trebuia: repede, lin şi cu plăcere.

Iar el le făcu pe toate întocmai. Fireşte că le făcea.

În timp ce zburau pe autostradă, Brooke deschise geamul. Maşina aceea nu avea nimic automat, dar acest lucru îi convenea de minune. Vântul intra pe geam, aruncându-i în faţă felurite amintiri.

Sosise în Bella Terra cu puţin timp înainte să împlinească 13 ani. La vremea aceea, era deja obişnuită cu primele zile de şcoală şi cu şcolile noi.

Dar acea zi fusese diferită, pentru că mama sa divorţase de tatăl ei, se retrăsese din armată şi spusese că Bella Terra avea să fie casa lor pentru tot restul vieţii.

De ce? Asta nu înţelegea Brooke. De ce?

Într-un fel, înţelesese de ce divorţase mama ei. Tatăl lui Brooke era un pilot militar şarmant şi chipeş, iar multe femei gândiseră la fel de-a lungul timpului. De fapt, foarte multe femei.

Când se gândea la el şi la faptul că avusese altă soţie şi altă familie în Japonia o durea. O durea al naibii de tare. Aşa că prefera să nu se gândească prea des la el.

Şi totuşi, Bella Terra. Dumnezeule! Din câte ştia Brooke, alegerea mamei sale fusese întâmplătoare, arbitrară, din moment ce nu era aproape de Oklahoma şi nici măcar de Minnesota, unde locuiau familiile lor. Bella Terra era un orăşel ales la întâmplare, la nord de San Francisco şi la est de nicăieri.

Tot ce ştiuse Brooke până în clipa aceea se schimbase complet. Chiar şi propriul corp o trădase, crescând în *ultimul* an la ciudata înălţime de peste un metru şaptezeci şi cinci, fiind mai aproape de un metru optzeci decât îi plăcea să recunoască. Era mai înaltă decât toţi ceilalţi copii de clasa a şaptea. Ţinea umerii cocârjaţi şi nu voia să se uite la nimeni, gândindu-se că sigur râdeau de ea şi de înălţimea ei stranie.

Cu siguranţă, se uitau la ea ca la o ciudăţenie a naturii.

Asta până când apăruse Rafe. El era mai înalt decât ea, întrecându-i în acelaşi timp pe toţi băieţii cu cel puţin cincisprezece centimetri. Era mai mare decât toţi şi repetase un an pentru că lipsise mult. Avea un bronz auriu frumos, era extravagant de chipeş cu părul său negru

cârlionţat, cu ochii lui albaştri încadraţi de gene negre şi cu cel mai ameţitor rânjet pe care îl văzuse *vreodată.* Brooke. Şi când trecea el pe coridor, ea nu putea face altceva decât să se holbeze fermecată – dar asta era valabil pentru toate fetele. Localnicele îi spuseseră că venea din una dintre cele mai bune familii din oraş – Di Luca. Şi fusese mai mult decât evident că în acest orăşel asta însemna mai mult decât faptul că era deja vedetă de filme la vârsta de nouă ani.

Brooke fusese foarte impresionată.

Ce fetişcană prostuţă fusese! Ce fraieră!

Acum, întorcând capul de la geamul deschis, Brooke se uită spre Rafe. La profilul lui dur şi la cerul albastru din spate. La maxilarul său dur. La părul negru şi *ondulat*:, dat de pe frunte. La nasul aplatizat şi spart, care aproape că părea nelalocul lui pe chipul său nobil. La buzele acelea pe care şi-ar fi dorit să le sărute orice femeie de pe faţa pământului.

În timp ce îl privea, văzu cum expresia calmă şi gânditoare de pe chipul lui se transformă într-o curiozitate vie. Şi nu-i plăcea treaba asta, dar, din nou, ştia foarte bine care avea să fie următoarea lui mişcare.

Mustangul încetini. Atenţia lui Rafe se mută de la drumul din faţă spre locul investigat. Trase pe dreapta, băgă maşina în viteza întâi şi opri motorul.

Brooke începu în gând numărătoarea inversă. „Trei, doi, unu…”

El se întoarse spre ea şi îşi aruncă braţul pe spatele scaunului ei.

— Cine suspectezi că a atacat-o pe bunica mea?

„Mă bucur să te revăd, Brooke. Visez la tine în fiecare zi în care nu eşti în braţele mele”.

— Nu ştiu, răspunse ea.

— Tu îi ştii pe toţi din oraş. Trebuie să ai o idee cât de

mică.

„Îmi amintesc fiecare moment pe care l-am petrecut împreună”.

— Nu suspectez pe nimeni şi nu acuz pe nimeni doar pentru a câştiga în faţa autorităţilor locale sau a ta, zise ea.

— Aşadar, eşti de acord cu Brian DuPey? Crezi şi tu că a fost un vagabond?

„Arăţi mai bine ca niciodată. Mi-a fost atât de dor de tine, încât am simţit că mor. Îmi pare rău pentru modul oribil în care m-am comportat cu tine, iubita mea... Eu sunt nimic fără tine. Şi tot ce îmi doresc este să mă întorc înapoi acasă, la tine”.

— Nu cred nimic. Nu cred că Brian DuPey este un idiot. Nu cred că a fost un vagabond. Nu cred că a fost unul dintre cei care lucrează la vinărie sau vreunul dintre angajaţii mei. Sunt la fel de uimită şi de nedumerită ca toată lumea. Se concentră apoi la expresia rece şi dură de pe chipul lui. Spune-mi tu cine crezi că a fost!

Dar el flutură din mână, ignorându-i întrebarea. În mod evident, voia ca el să fie cel care conducea acest interogatoriu.

— Cine a găsit-o pe Nonna?

Brooke oftă.

— Nu ţi-au spus fraţii tăi?

— Nu. Cine a ajuns acolo primul?

Ştia că nu avea să-i placă următorul răspuns.

— Eu.

Ochii aceia încadraţi de gene dese se îngustară, privind-o.

— După ce a sunat ea la urgenţe.

— Da.

— Dar nu la mult timp după aceea.

— Am auzit că a fost rănită şi am pornit spre casă

înaintea ambulanţei.

— Şi de unde ai avut informaţia asta? mârâi el, aruncând cuvintele unul după altul, precum nişte gloanţe dintr-o armă automată.

— Nu pot să zic că am primit informaţia de undeva. Unul dintre grădinarii mei era foarte supărat şi l-am întrebat ce s-a întâmplat. Mi-a spus ce mare plăcere îi face să lucreze în grădina doamnei Di Luca, pentru că ea le face tuturor limonadă vara şi le dă ciocolată caldă iarna. Îi venea să gesticuleze nervos în timp ce vorbea, dar se forţă să nu se mişte. Parte din slujba mea este să aud şi să înţeleg ce nu spun oamenii în cuvinte.

— Şi l-ai auzit cum n-a spus că a rănit-o, zise Rafe, pe un ton sceptic.

Brooke simţi cum îi creştea tensiunea.

— Nu. L-am auzit cum n-a spus că ştia că fusese rănită.

În ochii lui Rafe se regăsea toată răceala unui aisberg.

— Vreau să-l interoghez un pic...

— Nu mai e. A plecat.

— Unde?

— Când m-am întors de la spital, am aflat că a plecat din oraş. De atunci, nu l-a mai văzut nimeni.

Rafe scrâşni din dinţi la fel ca un lup care se pregătea să atace.

— Foarte convenabil pentru el.

Oamenii care îşi pierdeau cumpătul repede nu erau deloc potriviţi pentru munca de administrator. Brooke învăţase încă de copilă, trăind cu părinţii ei, care erau avantajele oferite de o dispoziţie calmă. Cu toate acestea, de fiecare dată când venea Rafe în oraş – absolut de fiecare dată – era cuprinsă de tot felul de stări, dintre cele mai extreme, care ar fi fost mai potrivite unei actriţe. Chiar şi acum se enervă, chiar dacă ştia că nu trebuia.

— Adică mă acuzi pe mine că aş fi în spatele atacului

asupra bunicii tale? Sau poate chiar că am atacat-o eu, personal?

Fu mulţumită totuşi să observe că tonul vocii ei rămase liniar, în ciuda faptului că fierbea pe dinăuntru.

Trecu o clipă.

— Nu.

— Vai, dar cât de generos din partea ta! exclamă ironic. Afişă un zâmbet vag şi îl fixă cu privirea, provocându-l.

— Mda... Rafe părea foarte serios şi gânditor. Şi cum îl chema pe grădinarul ăsta?

— Luis Hernández.

— O să fac rost de numărul asigurărilor sociale de la birou. Să văd dacă pot să-i dau de urmă. Trebuie să fie pe undeva.

Rafe se întoarse înapoi spre volan, porni motorul şi continuă drumul către fermă.

Brooke întoarse din nou capul spre geam, ca adierea rece să-i mângâie faţa. Ca să lase vântul rece să-i răcorească obrajii. Şi încercă să se bucure de amintirea temperamentului suspicios al lui Rafe înainte de a se îndrăgosti din nou de el.

Capitolul 7

Bella Terra era doar un loc.

Rafe parcurgea acest drum care ducea spre fermă de când se ştia. Îşi amintea cum, înainte să împlinească cinci ani, se chinuia să se întindă ca să vadă peste spătarul scaunului maşinii. Pe vremea aceea, nu-i păsa de viţa-de-vie şi de măslini sau de marcajele stradale care făceau publicitate micilor vinării din apropiere şi drumurilor de ţară care conduceau către ele. Tânjea să întrezărească cât mai repede casa Nonnei, decorată pentru Crăciun, cu luminiţele sale colorate, care le arătau drumul spre casă.

Spre acasă. Chiar şi când era foarte frig afară – pentru că uneori chiar şi dealurile din California Centrală erau lovite de un frig năprasnic – ea era mereu acolo, pe verandă, aşteptându-i să ajungă cu maşina în faţa casei, ca să-l poată elibera din strânsoarea centurii de siguranţă, să îl ia în braţe şi să-l ducă înăuntru. Bunicul său avea o voce gravă şi răguşită. Fraţii lui rulau plăcinte delicioase. Mirosurile îi inundau imediat nările: brad, scorţişoară şi parfumul cald al Nonnei, care mirosea a flori înmuiate în vanilie. Şi gustul meselor de acasă era la fel de glorios: şuncă, curcan cu sos, salată de fructe cu frişcă, plăcintă cu mere şi merişoare şi tartă plină ochi de fructe uscate şi felurite alune şi nuci.

Îşi amintea că avusese un şoc incredibil în ziua în care, pofticios, acceptase o felie de tartă cu fructe de la o prietenă a mamei sale şi descoperise că nu semăna deloc cu cea pregătită de Nonna.

Nimeni pe lume nu era ca Nonna.

Aruncă o privire spre Brooke, care se uita pe geam gânditoare.

Brooke era doar o femeie.

În prima zi de şcoală din primul an după ce se întorsese din Italia, de pe platourile de filmare, urâse pe toată lumea şi se urâse pe sine. Şi apoi o văzuse pe Brooke stând pe coridor, cu umerii cocârjaţi şi strângând la piept un teanc de cărţi. Ceva din felul în care arătase ea în ziua aceea – nefericită, deprimată şi înspăimântată – îl atrăsese în mod iraţional. În fond, suferinţa adora compania.

Era cu doi ani mai mare decât toţi colegii lui de clasă pentru că lipsise mult de la ore, iar şcolile la care se dusese fuseseră italieneşti, indoneziene sau australiene. De fiecare dată când mama lui avea filmări, se ducea la alte şcoli sau învăţa cu un meditator privat.

Aşa că şcoala din Bella Terra nu ştia unde să-l plaseze

ca nivel de clasă. Era cu mulţi ani înaintea tuturor la materii precum matematica şi logica, vorbea şi citea engleza la perfecţie, precum şi alte cinci limbi străine, dar nu înţelegea o boabă din gramatica limbii engleze. Nu juca baseball sau fotbal, mai ales fotbal american – în alte ţări asemănat mai degrabă cu rugby-ul – şi nici baschet, şi refuza cu desăvârşire să mai aibă de-a face cu lumea actoriei. Avea o atitudine morocănoasă din pricina multor ani lungi în care îşi auzise părinţii certându-se la cuţite, apoi îşi văzuse mama având diverse aventuri amoroase şi căsătorii constant aducătoare de profit. Într-un final, femeia renunţase să mai joace rolul de mamă-model şi îl trimisese să stea cu Nonna, cu fratele lui vitreg Noah şi cu celălalt frate vitreg, Eli, care abia se întorsese din Argentina şi era extrem de închis în sine şi necomunicativ.

Dar Nonna făcea mereu ca totul să fie bine.

Brooke avea exact acelaşi tip de personalitate ca ea. Era iubitoare, generoasă şi înţelegătoare. Şi ceea ce îl atrăsese la ea nu fusese faptul că semăna atât de mult cu bunica lui, ci că era înaltă şi voluptuoasă pentru vârsta ei şi avea picioare frumoase. Nu erau tocmai motive admirabile, după cum putea recunoaşte acum Rafe, dar, la naiba, avea doar 14 ani pe vremea aceea! La acea vârstă, aspiraţiile înalte îl depăşeau cu mult.

Aşa că o târâse după el în timp ce trecuse prin clasa a şaptea mârâind şi fiind nesuferit cu toată lumea.

Când ajunsese în clasa a opta, să o aibă în preajmă devenise deja un obicei.

Iar când intraseră la liceu, Brooke deja căpătase acea frumuseţe ciudată pe care o avea şi astăzi, iar toţi băieţii din jur îl invidiau pentru relaţia cu ea. Nu că ar fi avut realmente o relaţie. Sau că s-ar fi atins de ea măcar cu un deget. Nu. Era prea mică şi inocentă şi îl adora prea tare, iar el era al naibii de hotărât să nu semene deloc cu

propriul tată la capitolul acesta – să nu se folosească şi să nu profite de fiecare femeie care era atrasă de felul în care arăta. Aşa că o ţinea la distanţă şi la fel îi ţinea pe toţi ceilalţi băieţi tentaţi să se apropie de ea. Ba chiar fusese extrem de mândru de stăpânirea de sine de care dăduse dovadă. Cel puţin până când nemernicul ei tată venise la absolvirea liceului. Când plecase, ea îi spusese lui Rafe că totul decursese bine.

Dar el pufnise neîncrezător.

Ea se uitase la el cu ochii ei mari şi albaştri fără să clipească. Chiar şi el, prostănac şi insensibil cum era, putuse să vadă că Brooke ascundea o mare suferinţă. Şi ce putea să facă: să o lase să sufere singură?

Rafe nu era neexperimentat din punct de vedere sexual – asta până în adolescenţa timpurie. Avusese destulă minte să nu se culce cu ea, dar, pentru numele lui Dumnezeu, erau cei mai buni prieteni care se îndrăgostiseră nebuneşte!

Prima iubire. Strălucitoare şi pură. Şi pentru totdeauna.

Doar că, desigur, nu era pentru totdeauna.

Se gândea că era numai din vina lui. Pentru că, de când îşi dăduse seama că tatăl lui era departe de a fi eroul pe care îl portretiza pe ecrane şi de când el însuşi avusese rolul acela în filmul cu dragonul şi înţelesese că oamenii se aşteptau ca el să fie omul care pretindea că era, Rafe fusese hotărât să devină un erou adevărat. Nu vreun supererou stupid pe marele ecran. Ci un om curajos. Integru. Un erou adevărat.

Şi astfel, la finalul acelei veri, îşi urmase visul şi se înrolase în armată.

Când aflase acest lucru, Brooke făcuse o criză de nervi care nu semănase cu nimic din comportamentul acelei fete calme, sfioase şi rezervate. Îi spusese că ar fi trebuit să se consulte şi cu ea înainte să ia o astfel de decizie.

Acum, privind în urmă, înţelegea de ce gândise ea aşa. Ei doi aveau o relaţie.

Iar ea îi vorbise despre visul de a merge la facultate şi despre ce voia să studieze. Discutase cu el despre comportamentul enigmatic al mamei sale când luase decizia de a se muta acolo şi despre faptul că poate fusese mâna sorţii când Kathy Petersson alesese Bella Terra, iar el se mutase la bunica lui chiar în aceeaşi perioadă. Ea îşi imaginase viitorul lor, făcând tot felul de scenarii pentru vieţile lor care aveau să se întrepătrundă pentru totdeauna.

Dar lui nu-i trecuse nicio clipă prin minte că planurile lui pentru viitor ar fi contat pentru ea sau că ea avea să creadă că hotărârea lui de a se alătura Forţelor Speciale îl transforma într-un nemernic, la fel ca pe tatăl ei. Ea nu înţelesese că decizia lui nu avusese nicio legătură cu tatăl ei, ci doar cu propriul lui tată.

Cearta lor din acel moment fusese, fără îndoială, una epică de-a dreptul. Până când se urcase în avion ca să plece la primele antrenamente pentru Forţele Speciale, relaţia lor se încheiase furtunos, iar ea jurase că nu avea să mai vorbească niciodată cu el. Lucrurile nu se terminaseră deloc bine. Ultimul ei an la facultate...

Rafe oftă.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Brooke.

— Nimic.

Ei doi erau ca două planete care îşi dădeau târcoale într-un dans cosmic. Iar de fiecare dată, un astfel de eveniment cosmic era o explozie de lumină şi de căldură de proporţii colosale.

Ajunseră în faţa casei Nonnei, şi Rafe îşi dădu seama că trebuia să aleagă – să treacă direct la treabă sau să poarte cu ea o discuţie sinceră şi deschisă despre relaţia lor.

Decise că era cel mai bine să treacă la treabă. Să

continue ancheta. Nu pentru că ar fi fost un laş, ci pentru că prioritatea lui era siguranţa Nonnei. Aşa că îi spuse lui Brooke:

— Vreau să mă urmezi prin casă. Caut ceva, orice ţi se pare ciudat. Orice ţi se pare nelalocul lui. Orice.

— Adică vrei a doua pereche de ochi, zise ea.

— Vreau o perspectivă feminină. M-ai învăţat de timpuriu că femeile văd lucrurile altfel.

— Nu altfel Femeile văd lucrurile aşa cum sunt cu adevărat, zise ea rânjind.

— Hm...

El nu îi zâmbi înapoi, dar nu pentru că nu ar fi fost amuzat, ci pentru că, atunci când vedea acel zâmbet neastâmpărat al lui Brooke, care îi lumina întreg chipul, simţea cum îi tresălta inima, cum i se trezeau amintirile şi, la naiba cu tot, mădularul!

Rafe avea nevoie să rezolve acest mister şi cât mai repede cu putinţă. Ca să poată pleca de aici.

Când văzu că nu primeşte niciun răspuns, Brooke coborî şi rămase afară, stând lângă maşină.

Atunci coborî şi el şi rămase câteva clipe ascultând. Era linişte acolo sus. O briză uşoară şuiera printre frunzele copacilor şi aducea cu ea aroma primăverii din livezi şi din vii. Nonna era o bătrânică foarte ageră. Dacă fusese la fel de linişte aici sus şi în acea zi fatidică, probabil ar fi auzit dacă fusese un alt complice mişunând pe afară. Aşa că probabil fusese doar acel unic individ care se ascunsese în pivniţă.

Rafe se uită în sus şi în jos pe alee, după care către fermă. Studie atent treptele abrupte şi curate, fără nicio urmă de paşi trădătoare. Studie veranda spaţioasă cu un leagăn atârnat de tavan, cu balansoarul Nonnei, cu măsuţa de lângă el şi cu toate ghivecele de flori portocalii atârnând vesele şi neştiutoare. Privi gânditor spre

hortensiile înalte, cu flori albastre, plantate de o parte şi de alta a treptelor şi pe părţile laterale ale casei.

— Nu văd nimic, zise Brooke.

El se duse către patul de flori, dădu la o parte mai întâi o hortensie, apoi încă una şi încă una, până când găsi ce căuta.

— Aici, zise el, arătând spre urma unei singure roţi mari. DuPey a notat asta? Că infractorul a venit cu motocicleta şi că s-a ascuns în tufele de flori?

— Nu, răspunse Brooke, privindu-l pe Rafe cu admiraţie.

I se părea stupid că şi-ar fi dorit să jubileze.

Aventurându-se şi mai adânc în frunziş, Rafe descoperi urme de pantofi cu nişte tălpi cu un model deosebit şi ieşi foarte mulţumit de faptul că făcuse nişte descoperiri utile. Porni apoi în sus pe scări – ascultând cum scârţâia lemnul sub picioarele lui şi ţinând minte ce trepte trebuia să schimbe şi apoi să le vopsească, dacă tot era aici – şi ajunse pe verandă.

Brooke era chiar în spatele lui.

Sus totul părea normal, inclusiv yala de la uşa principală. Nu existau zgârieturi, nici alte urme care să indice forţarea încuietorii. Aşa cum ştia şi după cum îi spuseseră şi fraţii săi, bunica lui nu avea obiceiul de a ţine uşa încuiată, aşa că, dacă ar fi venit pe aici, intrusul nu ar fi avut absolut nicio problemă să intre exact pe uşa din faţă.

Rafe încercă uşa fără succes. Cel puţin de data aceasta era încuiată.

Se uită spre grădină şi peste vale şi contemplă o clipă priveliştea aceea familiară. Familiară şi totuşi diferită. Lucrurile i se păreau cumva diferite acum, când ştia că undeva acolo pândea un prădător şi că poate exista un plan elaborat de a-i face rău bunicii sale. Nu înţelegea de ce şi-ar fi dorit cineva asta. Dar avea să afle. Al naibii de

sigur avea să afle!

— Dacă nu ai chei, am eu, zise Brooke, scotocind prin geantă.

Ei bine, era normal ca ea să aibă chei. În anii în care el trăise în Bella Terra, Brooke primise chei de la încuietorile uşilor familiei Di Luca.

Ea descuie uşa şi îi făcu semn să o ia înainte.

Rafe intră şi se opri în dreptul uşii ca să asculte şi să observe.

Holul slab luminat ducea direct spre bucătărie. În stânga se deschidea o arcadă spaţioasă care ducea spre un salon de modă veche, din care nu lipseau milieuri croşetate aşezate pe braţele fotoliilor şi ale canapelei.

— Când şi-a luat Nonna un televizor cu ecran plan? întrebă el.

— Când şi-a dat seama că aşa se poate uita la fotbal în format HD.

— Desigur.

Nonna lui fusese mereu o atletă desăvârşită, la fel de competitivă la badminton şi la fotbal, iar asta o făcea o avidă pasionată de sport.

Brooke zâmbi afectuos când privi televizorul imens care ocupa aproape întreg spaţiul de pe peretele de deasupra şemineului.

— Acum îi place fotbalul australian.

— A, da?! Dar ce are deosebit fotbalul australian?

— Spune că e mai dinamic şi mai interesant. Şi că îi place că le poate vedea mai bine fundul băieţilor din moment ce jucătorii nu poartă căptuşeli groase pe sub echipamente.

Rafe se întoarse şi se uită la Brooke cu ochii mari.

Dar ea ridică imediat mâinile în aer, defensiv.

— Hei, nu te lua de mine... eu doar repetam ce a zis ea.

„Femeile!” Rafe se întoarse să examineze încăperea.

— Dar are dreptate, să ştii, zise Brooke gânditoare.

— Adică ai venit şi tu aici sus ca să te uiţi la meciuri cu ea? întrebă el pe un ton foarte rece.

— Da. E amuzant. Eu aduc aperitive, ea scoate şampania şi stăm şi strigăm amândouă la televizor.

— Nu cumva aperitivele alea şi şampania sunt cam nepotrivite cu spiritul fotbalului australian?

— Probabil. Să nu-mi spui că astfel de activităţi abjecte mă transformă şi mai mult într-o suspectă!

El se întoarse spre ea.

— Ba da!

— Care parte mai exact? întrebă Brooke, iar în ochii ei apăru o scânteie de enervare. Partea cu aperitivele şi şampania, partea cu funduleţele jucătorilor sau partea în care petrec o seară plăcută în compania unei mame de familie ai cărei nepoţi nu au niciodată timp destul pentru a face asta?

Capitolul 8

Rafe tresări. Brooke nu ezita niciodată să-şi facă opinia cunoscută – cel puţin cu el – şi ar fi trebuit să prevadă că urma un reproş de genul acesta la un moment dat.

— Ce te face suspectă? Toate activităţile tale. Şi niciuna dintre ele. Poate că nu am fost aici pentru Nonna când a avut nevoie de mine, dar al naibii de sigur nu o s-o dezamăgesc acum.

— Îşi face griji pentru tine, să ştii.

— Nu are de ce.

— Nu eşti făcut din teflon. Deja ai demonstrat asta o dată.

— Nonna ştie că sunt bine.

— Eviţi subiectul. De fapt, nu eşti atât de curajos pe cât ar sugera toate medaliile alea militare pe care le ai.

Brooke ştia mereu cum să-l ameţească din vorbe şi nu ezita să pună punctul pe i.

Rafe se întoarse către dormitorul din dreapta – dormitorul Nonnei. Deschise uşa, intră în cameră şi inspiră parfumul familiar al Nonnei şi mirosul de flori înmuiate în vanilie. Cuvertura cu model înflorat era aşezată la linie peste patul imens; perdelele ajungeau până la nivelul covorului alburiu, iar pernele erau aranjate lângă tăblia patului. Pereţii şi dulapul din lemn de cedru erau acoperite cu poze de familie, iar colecţia Nonnei de sticle de parfum era la locul ei pe măsuţa de toaletă. Totul arăta exact cum le lăsa Nonna în fiecare dimineaţă. Nimic schimbat.

Acesta era un mare noroc. Nonna nu prea schimba lucrurile prin casă, şi toate erau mereu aşezate cu o precizie milimetrică. Dacă ar fi fost o altfel de femeie, cu siguranţă asta i-ar fi îngreunat considerabil ancheta.

Brooke zise lângă el:

— E uimitor cum casa aceasta mă face să mă simt ca şi cum generaţii întregi de Di Luca şi-au dat silinţa pentru a crea un sanctuar.

Pentru că ea verbalizase întocmai ce gândea el, Rafe răspunse scurt:

— Doar că generaţia *asta* a dat-o în bară, din moment ce însăşi inima acestei familii a fost rănită acum câteva zile. Ia spune-mi, vezi ceva diferit sau nelalocul lui?

— Nu.

El intră în living – o încăpere destul de mare, unde în jur de douăsprezece scaune de diferite forme şi dimensiuni erau aşezate împrejurul unei mese mari, din lemn de nuc. Pe peretele cel mai îndepărtat erau dulapuri. Toate fuseseră făcute prin anii ’40 de către Palmiro Di Luca, un tâmplar de excepţie. Rândul de sus de uşi era din sticlă, unde stăteau la loc de cinste porţelanurile şi sticla şlefuită – o parte din moştenirea Nonnei. Nu era nimic exagerat de

scump sau extravagant. Doar obiecte care fuseseră date mai departe din generaţie în generaţie şi care aveau însemnătate sentimentală pentru întreaga familie.

Rafe studie rapid rafturile. În cele din urmă, avea să verifice şi în dulapuri, dar totul arăta aşa cum era cu ani în urmă.

Şi totuşi, în livingul acesta ceva era nelalocul lui.

Miji ochii pentru o mai bună privire de ansamblu.

— Lumânările, zise Brooke nesigură. Sunt puţin...

— Da.

Întotdeauna Nonna lumina camera folosind lumânări înalte aşezate în suporturi de sticle goale de vin din colecţiile Di Luca. Dar acum, în loc ca acestea să formeze un rând cuminte de soldăţei pe mijlocul mesei – aşa cum se întâmpla de fiecare dată – cele şase sticle cu lumânările lor cu tot erau aşezate în faţa scaunului din capătul mesei.

Brooke porni spre masă, dar el îi făcu semn să rămână pe loc, aprinse lumina şi se învârti lent în jurul mesei, examinând podeaua.

— După ce te uiţi? Vocea ei era scăzută şi răguşită. Vorbea mai încet decât de obicei. Ca şi când i-ar fi fost frică să nu o audă cineva.

— După urmele unui bărbat. Râse apoi sarcastic. Permisul de conducere pe care l-a pierdut pe aici.

— M-am uitat deja după asta.

Glasul ei era atât de solemn, încât Rafe ridică privirea ca să vadă dacă vorbea serios sau nu. Abia când îşi dădu seama că era extrem de serioasă, clătină încet din cap într-un gest mustrător, îşi puse o pereche de mănuşi de latex şi zice pe un ton plin de reproş:

— Să nu atingi nimic, o avertiză el şi se duse la masă.

Brooke veni după el.

— E posibil ca Nonna să fi şters praful de pe sticle.

El făcu semn spre o bucăţică de ceară scursă şi întărită,

care se lipise de masă, după care ridică din suport una dintre lumânări. Aceasta se desprinse foarte uşor.

— A scos toate lumânările din suporturi căutând ceva anume?

— Ba chiar a pus toate lumânările la locul lor înainte să plece. De ce i-ar păsa unui hoţ suficient de mult ca să cureţe în urma lui?

Fireşte, observase şi Brooke lucrul care lui i se păruse interesant.

— O să vorbim cu Dopey să vedem dacă poate să ia vreo amprentă de pe vreuna din astea, zise el.

— Nu mai fi copil, Rafe! Numele lui e DuPey.

Simţi tonul ei tăios ca pe o lovitură în orgoliu.

— Ah, deci ieşi cu el?

— Aş ieşi, dar soţia lui are acces la armele lui.

„Deci de acolo ai luat pistolul cu care ai împuşcat şi omorât un om?”

Dar nu zise asta cu voce tare. Nu încă.

Mai aruncă o privire prin încăpere, după care îi făcu semn să iasă pe hol. Verificară baia şi al doilea dormitor, dar totul era în ordine în ambele încăperi.

Intrară apoi în bucătărie. Rafe văzu gaura din tencuiala de pe perete rămasă în urma impactului cu capul Nonnei şi petele de sânge de pe podea, unde bunica lui zăcuse inconştientă. Se mânie şi mai tare şi fu recunoscător pentru asta. Furia aceea rece îi oferea avantajul care îl transforma în cel mai bun cercetaş urmăritor din unitatea lui.

Din respect faţă de colecţia de vinuri a Nonnei, cineva închisese uşa spre pivniţă pe care atacatorul o lăsase deschisă.

Cu toate acestea, un miros greu şi rânced trona în încăpere, iar Brooke exclamă indignată:

— Serios acum! Voi, bărbaţii, sunteţi de groază! Chiar

nu puteaţi să strângeţi cumpărăturile alea vărsate?

El se uită spre locul indicat de ea. O baltă de îngheţată topită se scursese prin pungă şi se uscase pe masă şi pe podea.

— Eu nu am fost unul dintre bărbaţii care...

Rafe se opri, ştiind că nu ar fi avut câştig de cauză dacă pornea discuţia aceea.

Brooke se duse şi luă nişte prosoape de hârtie de pe blatul de bucătărie.

— Las-o aşa, zise el. O să trimitem pe cineva să facă curăţenie aici. O să aducem o cameristă de la complex.

— Nu. Vreau s-o fac eu. Brooke rupse mai multe şerveţele din rola de hârtie şi le folosi pentru a curăţa mizeria. Nonnei nu i-ar plăcea ca mizeria asta să zacă pe masă şi pe jos.

Primul instinct al lui Rafe fu să-i spună încă o dată să nu o facă, pentru că nu voia ca amprentele ei să murdărească şi mai mult scena atacului. Doar că era o bătălie deja pierdută. În ziua în care fusese atacată bunica lui, fuseseră aici paramedicii de pe ambulanţă, poliţiştii şi Brooke, aşa că nu mai avea rost să-şi bată capul pentru alte amprente. În plus, tremurul vocii lui Brooke pornise un semnal de alarmă în mintea lui. Văzuse petele de sânge de pe jos, iar ea nu era la fel de călită cu astfel de lucruri cum era el.

Sau poate că era vinovată.

Ori cunoştea şi înţelegea dorinţele bunicii lui mai mult decât îi plăcea lui să recunoască.

— Fă ce vrei, zise el, după aceea făcu un tur al bucătăriei, studiind totul.

Studie starea în care se afla uşa din spate – fusese trântită şi aproape smulsă din balamale. Fără îndoială, infractorul nu ştiuse cum să-şi ia tălpăşiţa mai repede. Ţeava robinetului era fixată pe mijlocul chiuvetei – ştia că Nonna era tiranică în privinţa acestui lucru. În cele din

urmă, dar cel mai important, în zona din apropierea uşii pivniţei nu erau urme de paşi şi nicio urmă de pământ sau de mizerie din grădină.

— Aşadar, infractorul purta mănuşi de latex şi probabil protecţie pentru pantofi, zise el mai mult pentru sine. Trebuia să iasă afară şi să ia urma traseului de la uşa din spate până în faţa casei, în grădina de hortensii, unde îşi ascunsese motocicleta, şi să fotografieze urmele lăsate de cauciucuri. Dacă erau cele originale ale motorului, asta îl putea conduce la un producător anume. Apoi ar fi putut verifica listele publice cu numele tuturor celor care deţineau o astfel de motocicletă. Dar mai întâi... Hai, ai terminat odată? Mă duc jos în pivniţă şi mi-ar prinde bine ochiul tău ager.

— Nu. Iar când termin aici, vreau să ies un pic afară. Brooke se duse la chiuvetă şi udă o lavetă de bucătărie. Ne vedem jos.

El o privi întorcându-se la masă şi ştergând ultimele urme de îngheţată topită, apoi lăsându-se în genunchi şi făcând acelaşi lucru pe podea.

— Ah, da, nu-ţi place în pivniţă.

Ea nu spuse nimic. Trecură câteva clipe, după care zise:

— Nu. Nu-mi place deloc pivniţa aia. Ştiu că e o prostie şi n-am nicio scuză pentru asta. Cobor acolo, într-adevăr. Pentru că de fiecare dată când coboară Nonna ca să ia cartofi, usturoi sau vreo sticlă de vin, nu pot să nu-mi fac griji. Ca să fiu sinceră, ăsta era telefonul pe care mi-era cel mai teamă că o să-l primesc într-o zi. Că Nonna a căzut pe scările alea nenorocite şi că şi-a rupt mâna sau... Brooke inspiră adânc, cutremurându-se. Nu mă aşteptam sub nicio formă să fie jefuită în propria casă, asta e tot.

— Eşti supărată.

— Asta e prima oară când mă întorc aici de când am venit cu ambulanţa în ziua aia.

Albă ca varul şi cuprinsă de o sudoare rece, se aşează greoi pe unul dintre scaunele de bucătărie.

Rafe deschise un sertar, luă un prosop de bucătărie, îl trecu pe sub un jet de apă rece şi îl aşează în jurul gâtului.

— Ştii unde îşi ţine Nonna lanterna?

Ea nu-l întrebă de ce o căuta, ci doar îşi lipi prosopul ud mai aproape pe gât şi îi făcu semn spre dulapul de lângă chiuvetă.

— Mai bine stai un pic cu capul între genunchi decât să te prăbuşeşti pe jos, o sfătui el, după care deschise dulapul indicat.

Lanterna cu pricina era cea pe care i-o dăruise el de Crăciun. Avea trei becuri şi dădea o lumină puternică, albă. Amintindu-şi de entuziasmul ei şi de satisfacţia pe care o simţise pentru că îi dăduse un cadou frumos şi cu adevărat util, luă lanterna şi porni în jos pe scările pivniţei.

Pivniţa aceea probabil arăta ca toate celelalte construite la sfârşitul secolului al XIX-lea – era o gaură în pământ, de doi pe trei metri, cu un tavan înalt, pereţi duri şi impenetrabili din blocuri de ciment, ferestre mici la nivelul solului, acoperite de vegetaţia din grădină în exterior şi de praf în interior. Nici măcar Nonna, care era extrem de atentă la curăţenia casei, nu se căţăra ca să şteargă ferestruicile acelea.

Cândva, pe la începutul secolului XX, cineva trăsese câteva fire de curent electric şi pusese un bec în mijlocul tavanului, pe care Nonna îl pornea şi îl stingea întinzându-se şi folosind un lanţ. La puţin timp după ce se mutaseră acolo nepoţii ei, Nonna adusese un electrician ca să îmbunătăţească metoda de iluminat. Un neon fluorescent înlocuise becul, care încă atârna inutil de tavan.

Rafe apăsă întrerupătorul, şi o lumină albă şi puternică inundă încăperea.

O ploaie constantă şi lentă de praf cădea mereu

acoperind podeaua. Se vedeau câteva cărări făcute de nişte paşi prin praful gros de pe podea. Erau ai bunicii lui, care tot făcea drumuri la rafturile în care îşi ţinea legumele de iarnă şi la peretele cu sticle de vin.

Pe lângă aceste cărări bine trasate, se vedeau urme de paşi ai unui bărbat în direcţii diferite. Nu erau multe, dar se distingeau foarte bine.

Poliţiştii coborâseră şi aici, desigur.

Dar nicio urmă nu se potrivea cu cele pe care le văzuse sus în grădină, lângă cele ale motocicletei, şi niciuna nu avea forma aceea distinctă pe care ar fi lăsat-o nişte protecţii pentru pantofi.

Deci atacatorul Nonnei coborâse şi se uitase la aceleaşi lucruri la care obişnuia să se uite ea. La ce anume? La legume? Puţin probabil. La vinuri? Fără îndoială. Bunica lui avea aici, într-adevăr, câteva sticle foarte valoroase, dar cine ar fi bătut atâta drum şi s-ar fi chinuit aşa de mult să-şi acopere urmele ca să fure nişte sticle de vin, când jumătate din casele din Bella Valley aveau pivniţele ticsite cu sticle de vin valoroase şi complet neprotejate? În plus, nu existase altă spargere asemănătoare nicăieri prin zonă, lumânările fuseseră scoase din suporturile lor de pe masa din living, iar intrusul nu lăsase absolut nicio amprentă. Ei bine, toate acestea puse cap la cap îl făcură pe Rafe să îşi dea seama că avea de-a face cu un mister în toată regula.

Închise apoi lumina fluorescentă, aprinse lanterna şi se uită în jur, folosind spectrul de lumină albă concentrată pentru a căuta vreun lucru nelalocul lui. Dar nu era nimic. Sau poate... îndreptă lumina spre locul unde erau aşezate sticlele de vin. Erau dâre pe praful de pe fiecare raft. Scoase sticlele una câte una – toate etichetele erau şterse de praf. Ca să se uite mai bine?

Da. Era clar. Infractorul venise aici pentru a căuta ceva anume şi făcuse asta într-un mod foarte subtil. Dacă

Nonna nu ar fi venit acasă şi nu l-ar fi întrerupt, cel mai probabil nu ar fi ştiut nimeni niciodată că fusese aici.

Dar bunica lui spusese că intrusul o lovise cu un levier, iar braţul rupt dovedea asta fără putinţă de tăgadă. Aşadar, infractorul venise pregătit pentru eventualitatea în care dădea de necazuri.

Rafe aşează sticlele înapoi la locul lor şi mai lumină o dată cu lanterna toată încăperea, după care o stinse.

Oare ce sticlă căutase intrusul? Nonna ştia? Bunica lui ascundea un secret? Şi de ce începuseră necazurile acestea tocmai acum?

Capitolul 9

Rafe veni în faţa casei şi o găsi pe Brooke stând pe scări, cu tălpile proptite pe treapta cea mai de jos, cu picioarele lungi întinse şi odihnindu-şi capul şi umerii pe verandă. Ţinea ochii închişi. Chipul ei frumos era îndreptat spre soare. Avea pielea albă a tatălui ei.

— O să te prăjeşti la soare, zise el.

— SPF 40 tot timpul, răspunse ea fără să mişte un muşchi.

El încuviinţă din cap, urcă scările şi se aşeză pe treapta cea mai de sus, cu coatele pe genunchi şi cu mâinile împreunate lejer între picioare.

— Ai omorât un om.

Ea tot nu deschise ochii. Şi nici nu se mişcă.

— Nu ţi-a luat mult ca să afli informaţia asta.

— Nu am *aflat* informaţia asta. Uitase cât de enervantă putea să fie. Mi-a fost oferită de fraţii mei ca să prind infractorul şi să plec mai repede din oraş.

— Adică încercau să te sperie ca să pleci?

— Îmi spuneau că nu ar trebui să mă încurc cu tine.

Ea rânji cu superioritate.

— Pentru că te-aş omorî şi pe tine?

— Nu, pentru că eşti fragilă după chinul prin care ai trecut.

Lui Brooke îi dispăru imediat rânjetul arogant.

— Chiar nu sunt.

— L-ai omorât pe tipul ăla fără să stai pe gânduri?

— O merita.

Se aşternu o tăcere apăsătoare. De obicei, când o vedea pe Brooke, era îmbrăcată într-un costum negru, cu cămaşă albă şi tocuri. Avea părul prins cu grijă şi machiajul aplicat perfect.

Îi plăcea să o privească aşa cum era acum, cu blugii aceia decoloraţi şi purtând o bluză largă şi băgată în pantaloni. Tenişii ei roz de alergat erau decoloraţi, avea părul pieptănat numai de degetele capricioase ale vântului şi cu siguranţă era foarte puţin machiată.

Felul în care arăta acum îi aducea aminte de liceu. De liceu şi de prima iubire...

— Unde s-a petrecut crima? o întrebă el.

— Crima mea sau crima lui?

Încă era rece şi calmă.

— Unde te-a găsit?

— În clădirea A, în cămara administraţiei din capătul de la nord-est al proprietăţii. M-a încolţit acolo, aşa că l-am împuşcat.

— Aveai din întâmplare arma la tine, zise el, impregnând vorbelor un scepticism dur.

— Eram neliniştită de câteva zile bune. Oamenii mei îmi spuseseră că se furişa cineva pe proprietate, iar Noah mi-a zis foarte clar că, dacă ajung într-o situaţie dificilă, n-ar trebui să ezit să mă apăr.

Vocea ei era complet liniară. Nu se obosi nicio clipă să deschidă ochii. Rafe nu văzu nici măcar o tresărire cât de mică pe chipul ei.

— Şi de unde ai ştiut că omul care se furişa pe acolo era o ameninţare?

— Nu ţi-au spus fraţii tăi? Tipul m-a ameninţat cu un cuţit.

— Şi tu l-ai împuşcat.

— Şi eu l-am împuşcat.

— Pentru că te-a ameninţat cu un cuţit.

— Era îmbrăcat în piele din cap până în picioare, purta bocanci masivi, era plin de tatuaje şi piercinguri. Nici astea n-au fost tocmai liniştitoare.

Tot nu se simţea vreun pic de vinovăţie sau de tensiune în vocea ei.

— Aşa că l-ai împuşcat, repetă Rafe, încercând să o facă să reacţioneze aşa cum ştia că ar fi trebuit să facă într-o asemenea situaţie. O dată? De două ori?

— Am golit încărcătorul.

— Ai tras şase focuri? Nu se aşteptase să audă asta. Cu siguranţă, l-ar fi oprit un singur glonţ.

— Nu l-am nimerit din prima.

— Dar era autoapărare şi ai fost antrenată să foloseşti o armă de foc.

În clipa aceea, ea deschise ochii şi se ridică în coate. Se uită în sus la el, enervată.

— Dacă ştii deja totul, de ce îmi mai pui atâtea întrebări?

— Când au loc două acte de violenţă atât de aproape unul de celălalt, iar în ambele sunt implicate persoane la care ţin, vreau să ştiu toate detaliile.

Brooke oftă şi se ridică.

— O supravegheam pe una dintre cameriste. Madelyn este destul de nouă, aşa că încă stau cu ochii pe ea. Făcea curăţenie în camere, iar eu mergeam în urma ei, ca să o verific şi să o corectez unde era cazul. A rămas fără detergent de parchet, aşa că m-am dus în debara ca să-i

aduc, iar el a venit după mine acolo. Rânjea şi avea un cuţit. Am vrut să trec pe lângă el şi să ies, dar atunci a sărit la mine. Aşa că l-am împuşcat.

— Şi ce s-a întâmplat după ce ai ratat prima dată?

— M-am panicat. Şi am tras încă o dată. Am tras în el până când am ştiut că a murit şi că nu mai am gloanţe.

Rafe nu credea o iotă din ce îi spunea. Nici măcar un cuvinţel. Nu după felul calm în care recita totul. În schimb, încuviinţă din cap ca şi când ar fi crezut-o.

— Probabil ai coşmaruri acum.

— Coşmaruri? Atunci păru şi ea să îşi dea seama pentru prima dată că nu ar fi trebuit doar să spună o poveste, ci să arate ceva şi emoţie, genul acela de teamă pe care o arătase în bucătărie când văzuse încă o dată locul unde fusese atacată Nonna.

— Prima dată când am omorât eu un om... încă îi văd faţa din clipa în care a murit. Rafe se dădu mai jos ca să stea la acelaşi nivel cu ea. Felul în care îi ţâşnea sângele din piept, gâtul încordat, împroşcându-mă cu sânge în timp ce se prăbuşea, ştiind că nu o să mai păşească niciodată pe acest pământ...

— Mai bine el decât tu, zise ea. Şi mai bine tipul ăla decât mine.

— Fireşte. Dar părinţii tăi sunt soldaţi, nu tu. Îi alunecă uşor braţul de-a lungul scării şi se opri pe spatele ei. O ridică apoi şi o trase aproape de el. Se lăsă pe spate pe scări şi o luă în braţe. Când te gândeşti la felul în care ai comis o crimă sângeroasă, oricât de justificată ar fi ea, tot ai nevoie de alinare.

— Sigur, zise ea, cuibărindu-se în braţele lui, dar cumva reticentă, de parcă nu ar fi ştiut cum să reacţioneze. Dar nu de la tine.

— De la mine mai mult decât de la oricine altcineva. De la mine, pentru că eu te cunosc mai bine decât orice alt

om de pe pământ.

Încerca să îi spună că ştia că minţea.

Oare ea înţelegea asta?

Rafe aşa credea, dar apoi ea se uită în ochii lui. Privirea ei albastră şi limpede era precaută şi părea să-l măsoare şi să-i cântărească următoarea mişcare.

Nu. Nimic din toate astea.

O trase cât putu de aproape, îi cuprinse ceafa în palmă şi o ţinu nemişcată pentru un sărut.

Îşi lipi precaut buzele de colţul gurii ei. Apoi de celălalt colţ. Şi apoi o sărută, deschizându-i buzele cu limba şi gustând-o pentru prima dată după mult timp, ştiind că acum era cu adevărat acasă.

Da. Acum era cu adevărat acasă.

Brooke era femeia la care visa în fiecare zi a vieţii lui.

Brooke era femeia pe care şi-o negase pentru binele ei, pentru că ea îşi dorea Bella Terra, iar el îşi dorea lumea întreagă.

Dar avea nevoie să o sărute pentru binele lui. Pentru că atingerea ei îi aducea aminte de giugiuleli copilăreşti în livadă şi de-a lungul canalului de irigaţie. Pentru că ea mirosea a flori şi a pământ fertil, a tinereţe, a pasiune şi a dragoste adevărată.

— Rafe... şopti ea pe buzele lui, vrând să ridice capul şi să se îndepărteze.

Pentru că această Brooke de acum era mult mai rece. Mult mai calmă. Nu îl mai venera ca pe un erou, aşa cum se întâmpla pe vremea liceului. Şi nu mai avea aproape nimic din compasiunea care o definise în vremea facultăţii. În chip şi în aparenţă încă era Brooke. Dar nu mai era Brooke a lui.

Iar el, ca o bestie, voia să-i străpungă serenitatea aceea şi să afle dacă acea Brooke tânără şi exuberantă pe care o iubea încă exista sub masca aceea sau devenise într-

adevăr femeia care se pretindea a fi.

Alunecă o mână în jos pe spatele ei şi o apucă de fund, iar pe cealaltă i-o puse pe ceafă şi o mângâie pe ureche cu vârful degetelor.

Ea încremeni.

Încă era aceeaşi. Cel puţin în această privinţă. Plăcerea de a fi mângâiată pe lobul urechii o hipnotiza.

Rafe o sărută din nou. Şi gustul acela al ei... Oh, Doamne, Dumnezeule, gustul acela ştergea totul, mai puţin pasiunea, dulceaţa şi măreţia care o defineau pe Brooke.

Ea era precaută. Dumnezeule, cât putea fi de precaută! într-o parte raţională a creierului său, înţelegea de ce avea reţineri. Dar partea animalică şi plină de dorinţă a creierului – poate nu tocmai a *creierului*, cât a mădularului – ei bine, acelei părţi nu îi păsa deloc. O ţinea cu braţul lipit de spatele ei, cu trupul lipit de al lui, atât de aproape, încât toate straturile de haine dintre ei erau doar o barieră enervantă. Îi cunoştea foarte bine formele şi simţea modificările pe care le aduseseră trupului ei cei şapte ani – şi le savura. O săruta cu o dorinţă nebună, înfrângându-i orice urmă de control, scoţând în lumina soarelui toate vechile şi prăfuitele lor sentimente pentru o nouă zi şi un nou început.

Ea încă stătea nemişcată, parcă aşteptând.

Dar Rafe înţelese că, în clipa în care ea îşi alunecă degetele în părul lui şi îl sărută înapoi, câştigase bătălia aceasta, Brooke oferindu-i din instinct aceeaşi plăcere pe care i-o oferea el, amplificându-i nevoia de a o avea în ceva care îl zguduia din temelii, făcându-l să-şi imagineze toate felurile în care o putea poseda. Chiar aici şi acum, sub razele soarelui, pe treptele de la intrarea în casa bunicii lui, cu vedere spre întreaga Bella Terra.

O cunoştea extrem de bine.

Dar şi ea îl cunoştea pe el la fel de bine. Şi nu era nevoie de abilităţi paranormale ca să ştie încotro se îndrepta mintea lui – nu la cât de apropiaţi erau acum.

Aşa încât, când ea îşi strecură cotul între ei, îl lipi de gâtul lui şi apăsă cu o forţă din ce în ce mai mare, Rafe înţelese că, oricât de mult i-ar fi mângâiat lobul urechii, ea tot nu s-ar fi răzgândit.

— Îmi vibrează pagerul, zise ea.

— Ah, deci asta simţeam eu? zise el zâmbind. Speram să fie ceva diferit.

— Mda, sunt sigură. Dacă mă sună, chiar dacă le-am zis să nu mă caute, sigur e ceva important. Aşa că...

Era politicoasă şi netulburată, în condiţiile în care el avea o erecţie de înălţimea şi tăria unui arbore sequoia lipită de burta ei. Sau poate că nu era impresionată.

— Sigur, zise el şi îi dădu drumul.

Da, îi dădu drumul. Încă o dată.

Capitolul 10

Cu Rafe pe urmele ei, Brooke mărşălui prin parcarea publică, plină ochi de turişti, în sus pe străduţa lăturalnică şi pe lângă maşinile înghesuite sub porticul de la Bella Terra.

Clădirea principală a complexului fusese construită în anii ’20 în stil spaniol-californian: pereţi groşi aurii, din ghips, care să ţină afară căldura verii, un acoperiş din ţigle de argilă şi obloane verzi masive. Familia construise în continuare, până când noile clădiri cuprinseră trei aripi cu o sută de camere de oaspeţi. Fiecare generaţie care venise renovase construcţia până când nu se mai văzură decât urme din construcţia originală. Iar în ultimii cincizeci de ani, răsăriseră ca ciupercile după ploaie o sumedenie de case împrăştiate prin vie şi printre copacii din livezi.

Familia Di Luca preţuise mereu sentimentul de istorie californiană, împânzită cu propria lor istorie, cu toate urcuşurile şi coborâşurile, cu vii şi struguri, cu pământuri, căldură şi flori.

Uşa principală dădea fix în First Street şi în aglomeraţia şi agitaţia din centrul oraşului. Uşa din spate a corpului principal al clădirii ducea către zona în care se făcea check-inul. Acolo, valeţii preluau maşinile luxoase, maşini de golf albe şi rafinate aşteptau cuminţi ca să-i ducă pe oaspeţi la vilele lor. Iar exact într-acolo se îndrepta Brooke. Încuviinţă din cap spre oamenii care împingeau cărucioarele cu bagaje spre biroul de recepţie. Toţi erau cu tineri şi tinere îmbrăcaţi lejer, în tricouri negre de golf şi pantaloni largi de bumbac, de culoare kaki.

Se opri o clipă şi observă cu un ochi critic felul în care cel care servea în ziua respectivă la vinăria lor – Folderol Winery – umplea paharele pentru oaspeţi din selecţia de patru vinuri, discuta despre calităţile fiecărui soi în parte şi apoi răspundea la orice întrebări i se puneau.

Fiind un spaţiu foarte mare, în complex existau mereu tăvi pline cu limonadă proaspătă pentru oaspeţi – şi acum cineva vărsase un pahar pe podeaua lustruită. Una dintre cameriste stătea aplecată, ca să cureţe.

Brooke se duse până la ea şi îşi aşeză mâna pe umărul lui Madelyn.

După cum era de aşteptat, fata sări ca arsă. Arăta exact ca o luptătoare stradală: mică şi scundă, cu păr blond tuns scurt, aproape ras, cu un tatuaj în formă de şarpe în jurul unei încheieturi şi cu o cicatrice destul de mare pe o parte a gâtului. Personalul administrativ se plânsese de mai multe ori de ea, spunând că era destul de ciudată. Dar Madelyn muncea din greu, le ţinea locul dacă aveau chef să lenevească şi chiar îşi lua ture duble când nu aveau suficient personal disponibil, aşa că oamenii treceau cu

vederea aparenta ei ciudăţenie.

Brooke ridică dintr-o sprânceană la adresa managerului aflat în spatele biroului şi primi un salut gestual ca răspuns. Deşi aglomeraţia de la cazare creştea, managerul şi oamenii săi aveau totul sub control.

Respiră adânc pentru prima dată de când intrase Rafe în rezerva de spital a lui Sarah şi simţi că se mai relaxă un pic. Era din nou în elementul ei, asigurându-se că toţi vizitatorii de la Bella Terra erau fericiţi, relaxaţi, liniştiţi şi, desigur, că se simţeau bine şi că dispunea de personalul necesar pentru toate astea.

Se întoarse către biroul administrativ şi aşteptă o clipă, cât adjunctul ei, Victor Ruiz, întinse pe masă o hartă veche a vinăriei pentru un cuplu de seniori şi încercui destinaţiile sugerate.

— De unde ştie unde să îi trimită? o întrebă Rafe.

— E simplu. Dacă oamenii ştiu ce fel de vinuri le plac, acesta e un început bun. Deşi, în cea mai mare parte a timpului, habar nu au dacă le place cabernetul sau carignanul, vinul alb sau roşu ori dacă într-adevăr le place vinul. Iar aici treaba devine mai complicată. La restaurant e mai uşor. Toată lumea ştie ce fel de mâncare îi place, deşi uneori unii mai mint ca să pară sofisticaţi.

Coada din faţa biroului se mişcă brusc când un grup de patru cupluri veni la recepţie, iar alt cuplu de tineri coborî din lift, părând amândoi foarte dezorientaţi şi îngrijoraţi.

— Scuză-mă, te rog, îi zise ea lui Rafe, dar nu mai aşteptă un răspuns din partea lui.

La această oră din zi, tot personalul avea sarcini duble, fiecare făcea orice era nevoie. Şi dacă asta îl deranja cumva pe Rafe, nu conta.

Brooke se duse în spatele biroului şi se ocupă mai întâi de grupul de cupluri, aranjându-le un tur cu autobuzul prin ţinutul vinurilor, care avea loc a doua zi. Ajută două femei

în vârstă să îşi facă o rezervare la restaurantul Speak-Easy's Cajun, direcţionă doi tineri deja ameţiţi către piscină cu instrucţiuni clare să facă cunoştinţă cu domnişoara salvamar şi apoi căută cuplul confuz care abia coborâse. Atunci îl văzu pe Rafe vorbind cu ei. Amândoi râdeau şi încuviinţau din cap. Erau mult mai relaxaţi şi mai puţin îngrijoraţi.

Foarte bine. La urma urmei, era complexul familiei lui. Aşa că, în caz de nevoie, era bine să facă şi el ceva.

Se uită cum îi conduse prin lobby, până la uşa principală şi apoi afară, pe strada principală din Bella Terra. Se opri şi gesticulă amplu, explicându-le cum să ajungă la destinaţia pe care o căutau.

Rafe intră înapoi chiar când agitaţia se opri brusc, lăsându-i pe toţi trei – Rafe, Victor şi Brooke – uitându-se unul la altul.

Cei doi bărbaţi se apropiară unul de celălalt. Amândoi erau extrem de încrezători în sine şi poate un pic aroganţi.

Brooke le făcu cunoştinţă:

— Rafe, el este Victor Ruiz, adjunctul meu şi, de ceva timp, mâna mea dreaptă. De când e Sarah în spital, am tot stat cu ea, iar asta înseamnă că multe din îndatoririle mele au căzut în cârca lui. Se uită cum cei doi dădură mâna, după care îi spuse lui Rafe: Victor e originar din Paraguay, a lucrat la cele mai bune hoteluri din America de Sud şi l-am cunoscut când am fost în vacanţă în Buenos Aires. Cunoştea toate celebrităţile, ştia mereu când, cum şi ce să spună la momentul potrivit şi îşi gestiona angajaţii cu tact şi discreţie. Aşa că l-am ademenit şi l-am convins să vină în State.

Cu o strălucire de mândrie şi bucurie în ochi, Victor făcu o plecăciune respectuoasă în faţa ei.

— Am fost complet dispus să fiu ademenit, mai ales ca să lucrez cu un manager cu renume internaţional.

— Eşti prea drăguţ cu mine, zise ea, perfect conştientă de faptul că Rafe îi privea fără să schiţeze niciun zâmbet. Victor, de ce m-ai căutat?

— Nu te-am căutat eu, răspunse el.

— Serios? Ea îşi scoase pagerul şi se uită la număr. Ei bine, cineva mi-a dat un semnal. Şi din moment ce ţi-am zis numai ţie să mă cauţi dacă sunt ceva probleme, m-am gândit că...

— Nu, nu. Nu am fost eu. Dar dacă tot eşti aici...

Victor începu să îi enumere o litanie de probleme de zi cu zi din complex. Nu era absolut nimic ce nu putea fi rezolvat de ea fără să clipească.

Brooke se încruntă ascultându-l. Dacă nu o contactase el pe pager, atunci cine o făcuse? Foarte puţini oameni aveau acces la acel număr, iar aceştia primiseră instrucţiuni stricte să nu o deranjeze, ca să poată sta cu Sarah. Aşa că îl întrerupse până la urmă:

— Este vreo chestiune care să necesite atenţia mea imediată?

— Este. Avem un oaspete care vrea să vorbească personal cu tine. Cu nimeni altcineva. Cuvintele lui erau destul de dure, însă lui Victor îi străluceau ochii în timp ce vorbea. Şi apoi îi făcu semn spre lobby.

Brooke coti imediat şi păşi în salonul acela imens pe care Noah îl transformase în lobby-ul complexului.

Trei pereţi erau complet din sticlă şi se ridicau aproape şase metri în aer, oferind privelişti formidabile asupra grădinilor şi a frunzişului, care era atât de des, de bogat şi de colorat, încât fiecare masă avea vedere către propriul paradis. Al patrulea perete era un şemineu lat şi înalt de la nivelul podelei până în tavan, cu deschideri pe ambele părţi, care duceau către lifturi şi către zona de check-in. Un bar mic ocupa centrul încăperii, iar acolo se serveau un mic dejun continental dimineaţa şi cina pe timp de seară.

Fiecare scaun fusese ales pentru confort. Fiecare oaspete era primit cu oferte din partea casei, care cuprindeau edamame[1] sărate servite în boluri asiatice mici din porţelan albastru şi alb şi apă de izvor îmbuteliată. La urma urmei, aici era California, nu altceva. Iar asta însemna locul de origine al mâncărurilor holistice, al corectitudinii faţă de mediu şi al snobismului acerb.

Victor făcu un gest larg şi zise:

— S-a întors prietena ta italiancă...

— Prietena mea italiancă? Brooke scană imediat lobby-ul imens, până când găsi în mulţime acel cap cu părul roşu ca focul şi ondulat. Francesca? E aici Francesca?

— Francesca? Singura Francesca pe care o ştiu eu este... Oh, Doamne! În clipa aceea, pentru prima dată de când se întorsese, Rafe arăta ca şi când cineva îi retezase picioarele de sub el. Iar înainte ca Brooke să apuce să dea fuga în lobby, o apucă de braţ. Mama mea? Mama mea e aici?

Capitolul 11

— Vine des în vacanţe aici. Acum scuză-mă, te rog, zise Brooke, luându-i mâna de pe braţul ei, dar mă duc să-i urez bun venit invitatei mele.

Se duse apoi în lobby.

Dumnezeule, era enervant! Absolut enervant! Şi frumos. Şi mult prea periculos pentru ea în toate modurile posibile. Cu el trebuia să fie mereu extrem de atentă la tot ce spunea şi la tot ce făcea, pentru că întotdeauna o urmărea mult prea atent.

Se apropie de masă şi strigă încet:

— Francesca!

---

1 Soia încă verde, sub formă de păstăi mici, care se consumă cu precădere în Japonia (n.tr.).

Cu mişcările elegante ale unei dansatoare, Francesca se răsuci pe scaun. Chipul ei atât de fabulos conturat se lumină imediat şi se ridică. Purta o ţinută formată din nişte pantaloni crem şi un pulover negru cu guler în V, care îi îmbrăţişa splendid toate curbele, şi era încălţată cu nişte pantofi negri cu tocuri atât de înalte, încât Brooke fără îndoială şi-ar fi rupt gâtul dacă ar fi încercat să facă numai un pas în ei. Dar Francesca se mişca de parcă pantofii aceia erau o simplă extensie a picioarelor ei. O cuprinse strâns pe Brooke într-o îmbrăţişare parfumată şi zise cu un accent italian pronunţat:

— Brooke! Draga mea fată, ce bine să te văd, în sfârşit! Am tot întrebat de tine, dar dragul tău prieten Victor mi-a tot spus că eşti ocupată cu Sarah. Francesca se îndepărtă de Brooke şi o privi fix în ochi, cu ochii ei frumoşi înecaţi în lacrimi. Ce tragedie! Şi ce femeie dulce... Ea a fost unul dintre cele două lucruri bune cu care m-am ales în urma căsniciei cu acel *bastardo* Gavino Di Luca.

— Nu pot să-mi dau seama care ar fi al doilea, zise Brooke sec.

Francesca se uită peste umărul lui Brooke.

— Raffaello! Dragul meu băiat, iată-te şi pe tine! Speram să fii aici. A trecut aşa de mult timp de când nu te-am mai văzut! exclamă ea şi îşi aruncă plină de exuberanţă braţele în jurul siluetei rigide a lui Rafe.

Rafe strâmbă din nas şi îşi dădu ochii peste cap.

Toată lumea din încăpere se întorsese şi se uita la ei, însă Rafe ura ca oamenii să se holbeze la el.

— Hai să stăm jos, zise el.

— Sigur, dragul meu. Chiar ar trebui să nu ne mai dăm în spectacol, zise Francesca, întorcându-se şi făcându-i cu ochiul lui Brooke.

În timp ce Rafe le trăgea scaunele, Brooke se chinuia să-şi ascundă zâmbetul.

Dacă el o cunoştea mult prea bine pe Brooke, în aceeaşi măsură îl cunoştea Francesca pe el. Îi plăcea la nebunie să se dea în spectacol şi profita de fiecare ocazie ca să manipuleze situaţia în avantajul ei şi să-l facă pe Rafe să se comporte ca un fiu afectuos.

Se aşezară toţi trei în jurul mesei, pe care încă se afla o ceşcuţă cu un rest de espresso. Cu ochii ei mari şi exotici, Francesca îi privi pe amândoi.

— Ce mult mă bucur să vă văd din nou împreună! Atât de tineri şi atât de perfecţi unul pentru celălalt! Pasiunea dintre voi încă arde la fel de puternic?

„Oh, Dumnezeule!” Brooke uitase cât de directă putea să fie Francesca. Chelnerul, care venise să le aducă apă din partea casei şi să le ia comanda, se opri brusc din ce făcea şi părea cu adevărat uluit şi încântat când auzi exclamaţia Francescăi.

— Cu timpul, mi-am mai şlefuit gusturile, zise Brooke. Amintindu-şi de sărutul febril de pe veranda casei Nonnei, nici măcar nu îndrăznea să ridice privirea ca să se uite la Rafe. Dar nu avea de gând să o lase pe Francesca să îi tulbure în vreun fel starea de calm. Trent!

Chelnerul îşi mută imediat atenţia spre Brooke. Se grăbi să înainteze şi să le umple paharele cu apă cu gheaţă.

— Ai mai dori un espresso, Francesca? se oferi Brooke. Sau poate puţin vin?

Francesca îi oferi tânărului chelner un zâmbet încântător.

— Copii, vreţi să împărţiţi cu mine o sticlă din fantasticul sauvignon Di Luca?

Brooke şi-ar fi dorit să o refuze. În ultimul timp, dormise prea puţin. Şi ca să îi poată face faţă lui Rafe, cu siguranţă trebuia să aibă mintea limpede şi să rămână cât mai alertă. Dar Francesca dădea semne clare de oboseală: zâmbetul îi tremura în colţul buzelor şi avea umbre negre

sub ochi. Ceva era în neregulă, aşa că Brooke îi spuse lui Trent:

— Adu-ne o sticlă de Dragon Fire Sangiovese din 2004 şi trei pahare. Aşteptă ca tânărul să plece, după care se întoarse către Francesca şi zise: Şi acum spune-mi ce te aduce în Bella Terra.

— Am auzit de atacul pe care l-a suferit Sarah şi am vrut să vin ca să mă asigur că e bine. Francesca lăsă privirea în podea, arătând atât de vinovată, încât Brooke se întrebă în sinea ei cum câştigase femeia aceasta premiul Oscar pentru cea mai bună actriţă.

— Şi pentru ce altceva?

Tonul ameninţător al vocii lui transmitea fără urmă de îndoială cât era de sceptic.

Tăcerea dură prea mult, iar Francesca se încruntă supărată, aşa că Brooke se aventură să spună:

— Tind să cred că Francesca a avut nişte probleme maritale.

Trent se întoarse aducând sticla de vin şi paharele, le arătă eticheta, primi aprobarea din partea clienţilor, scoase dopul şi apoi le turnă vin în pahare. Şi totul într-un timp record. Iar când Francesca gustă licoarea şi îi zâmbi, tânărul aproape că sări doi paşi în spate, ca şi când fusese nimerit de săgeata lui Cupidon.

Francesca avea efectul acesta asupra bărbaţilor.

Brooke îi făcu semn că putea să plece.

— Te chem eu când mai e nevoie.

Trent încuviinţă din cap. Era doar un alt tânăr foarte chipeş care tocmai o cunoscuse pe femeia visurilor lui – şi aceasta era mai în vârstă decât mama lui.

Francesca mai sorbi o dată din vin, după care oftă adânc, de parcă ar fi avut inima frântă într-o mie de bucăţi.

— Divorţul nu a fost din vina mea...

— Mda, nu e niciodată vina ta, bălmăji Rafe.

— A fost vina lui, continuă Francesca. Mi-a dat o boală.

Brooke nu îşi putea aminti ultima dată când Rafe rămăsese literalmente cu gura căscată de uimire.

— Dumnezeule, mamă?! Eşti bine?

— Da, antibioticele m-au ajutat să scap repede de orice problemă, dar asta mi-a dat clar de înţeles că Raimund se culca şi cu alte femei. Cu multe alte femei. Şi nici măcar nu erau frumoase. Niciuna ca mine. Francesca strâmbă din nas, dezgustată. Femei nespălate, cu tatuaje pe mâini şi pe nas.

— Şi cu boli, zise Rafe.

— Taci! Rafe, îi ceru Brooke, după care o luă de mână pe Francesca. L-ai întrebat de ce?

— Sigur că La întrebat, cum să nu-l întrebe? bălmăji Rafe, afişând un rânjet strâmb. Sigur La întrebat din toţi rărunchii.

— Taci, Rafe! îi zise de data aceasta Francesca, după care se întoarse către Brooke. Da, Lam întrebat. A zis că am îmbătrânit, că nu mai sunt la fel de atrăgătoare ca pe vremuri.

Atât Rafe, cât şi Brooke rămaseră privind-o şocaţi. Se uitau la părul ei roşcat-arămiu şi buclat, la pielea ei netedă brăzdată doar de riduri extrem de fine de expresie, la ochii albaştri superbi şi la chipul acela care făcea să izbucnească artificii.

— Glumeşti, zise Rafe. Chiar şi eu pot să văd că eşti superbă.

— Oh, mulţumesc, fiule, zise Francesca bătându-l uşor pe braţ. Dar sânii ăştia cam indică sudul.

— Ai 50 de ani, zise el sec. E normal să existe o oarecare deviere spre sud.

— Oh, mai taci, Rafe, zise Brooke şi se întoarse din nou spre Francesca. Mie îmi sună mai degrabă ca şi când

Raimund a fost un bărbat slab. Slab şi abuziv. Mă bucur mult că ai scăpat de el.

— Da, zise Francesca cu glas scăzut, ridică paharul, învârti o clipă conţinutul licoros şi sorbi.

Rafe o cunoştea pe mama lui. Şi recunoştea expresia aceea răutăcioasă care apăruse pe chipul ei. Îşi aşează paharul pe masă cu mişcări calculate.

— Ce i-ai făcut, mamă?

Francesca chicoti. Era un sunet cald, plăcut şi gutural.

— Vrei să spui că n-ai auzit de scandal? A apărut peste tot în presă.

— Am fost un pic ocupaţi pe aici, îi spuse el.

— Eu am văzut ceva despre divorţ, dar nu era nimic scris despre motiv, rosti Brooke.

Pe un ton extravagant, Francesca anunţă:

— Camerele l-au surprins pe Raimund sărutându-l pe amantul lui, un mascul.

— Adică e homosexual?

Brooke părea şocată, dar şi dezamăgită în acelaşi timp.

— De ce eşti aşa de surprinsă, Brooke? Rafe îşi dădu seama imediat că tonul pe care vorbise fusese un pic cam tăios, aşa că îşi modulă vocea: Mulţi gigolo se îndrăgostesc de clienţii lor plătitori.

— Pe ecran pare foarte implicat sexual cu partenerele lui, zise Brook îmbujorându-se.

Ba chiar se îmbujorase ca şi când ar fi atras-o şi pe ea individul.

— Oh, chiar este! Francesca îşi aranjă coafura voluminoasă cu ambele mâini. Nu este interesat de bărbaţi câtuşi de puţin. Ba chiar îi ura pe toţi prietenii mei gay. Îi evita cât putea şi făcea mereu comentarii nepoliticoase la adresa lor. Aşa că nu mi-a fost greu deloc să-l rog pe dragul de Neville să-l implice pe Raimund într-un scandal, iar Neville a fost de acord din prima. Ba, mai mult, mi-a zis

că de mult voia să-l bage pe Raimund într-o treabă de-asta, aşa că, atunci când Raimund a ieşit din clubul acela de noapte şi a pozat pentru camere, Neville deja ieşise în presă cu declaraţii în care mărturisea că dragostea dintre ei era motivul despărţirii noastre.

Atunci îşi dădu seama Brooke că rânjetul strâmb al lui Rafe era copia fidelă a zâmbetului mamei sale.

— Paparazzi au sărit imediat şi au muşcat momeala, continuă Francesca. Aproape că l-au cărat pe Neville lângă Raimund. Neville a sărit să-l ia în braţe şi să-l strige „dragule, iubitule!” Neville e fost jucător de rugby, dacă nu ştiai. Chiar dacă Raimund s-a zbătut cât a putut, n-a avut nicio şansă să scape. Francesca râse lung, scăzut şi controlat. Există chiar şi o poză în care mâna lui Neville îl strânge tare de fund pe Raimund. Tot o să mai primească oferte pentru rolul principal, desigur, dar cred că de-acum filmele o să aibă un *alt fel* de poveste decât până acum.

Rafe se lăsă pe spate în scaun şi râse scurt.

— Aşa că am venit aici ca s-o văd pe Sarah, pentru că mereu se poartă minunat cu mine şi mă face să mă simt ca şi când ar fi mama mea, nu a lui Gavino. Iar când ajung, aflu că e în spital!

Francescăi i se umplură imediat ochii de lacrimi, iar Rafe se gândi sau, mai bine zis, îşi dorea să creadă că empatiza într-adevăr cu Sarah şi cu durerea ei.

— Am vrut să mă duc la spital s-o văd, dar mi-au zis că n-are voie decât familia. Am voie?

— Ar fi bucuroasă să te vadă, zise Brooke, chemându-l la masă pe Trent. Mergi, te rog, jos la recepţie şi confirmă apartamentul domnişoarei Pastore pentru seara asta şi în următoarele zile.

Trent încuviinţă din cap, cu ochii strălucindu-i de iubire, apoi se îndepărtă cu spatele, ca şi când Francesca ar fi fost o veritabilă membră a familiei regale.

Puştiul era amorezat până peste cap.

— O să rămân câteva săptămâni. Sper că nu te încurc cu nimic, fată dragă? Nu o să ai vreun conflict cu clienţii care au nevoie de cameră?

Francesca părea sincer îngrijorată în privinţa aceasta.

— E deja extrasezon, şi tu ai nevoie de una dintre cele mai scumpe camere, aşa că o să te duc la Millionaire's Row, iar când ne întoarcem de la spital te cazăm şi apoi te conducem la vila ta. Brooke se ridică în picioare cu paharul de vin aproape neatins. Să ştii că, de fapt, ne este de mare ajutor să vii s-o vizitezi pe Sarah. Asigur-o, te rog, că o să mă întorc negreşit diseară. Se întoarse apoi către Rafe şi completă: La fel şi băieţii, nu?

— Fireşte, răspunse el, ajutând-o pe mama lui să se ridice.

— Mă duc să-i spun portarului să-ţi cheme o maşină care să te ducă la spital, zise Brooke.

— Şi apoi mergem să-mi faci cunoştinţă cu şefii personalului din complex? întrebă Rafe.

Expresia de pe chipul ei deveni rece şi indescifrabilă,

— Cum doreşti.

Rafe o privi plecând – înaltă, sigură pe sine, atrăgătoare şi complet dezirabilă. Şi nu a lui.

Francesca îi cuprinse obrazul cu degetele şi îi întoarse faţa spre ea.

— O să vii să petreci timp cu mama ta?

— O să vin, da.

Nu avea cum să se eschiveze şi ştia foarte bine asta. Dar detesta al naibii de tare tornada constantă, schimbătoare şi ameninţătoare de emoţii pe care o emana Francesca.

— Mă bucur. Francesca afişă acel zâmbet strălucitor care făcea orice bărbat din jur să se topească pe picioare, în schimb, o să te ajut să obţii ceea ce-ţi doreşte inima.

Nu! La naiba, nu!

Şi apoi zise în italiană:

— Te rog, mamă... Am tot ce îmi trebuie.

— Nu-i adevărat! zise ea fermă. E timpul să nu mai trăieşti doar pe jumătate. Este timpul să ai absolut tot ce *îţi doreşti!*

Capitolul 12

— Domnişoară Pastore? Victor le întrerupse momentul cu o plecăciune. Ochii lui căprui calzi şi respectuoşi erau aţintiţi asupra Francescăi. Veniţi cu mine, vă rog, maşina dumneavoastră vă aşteaptă la uşă.

Francesca îşi aşează mâna pe braţul lui.

— Victor, eşti un bărbat atât de chipeş şi de cald! Cum ai reuşit să rămâi singur?

— Fug foarte repede, răspunse Victor cu sinceritate.

Când cei doi se îndreptau către uşă, Rafe auzi râsul distinctiv şi gutural al mamei sale.

„La naiba!” Ca şi când nu se întrezăreau deja suficiente probleme la orizont după ce bunica lui fusese atacată, Dopey era şeriful local, iar Brooke Petersson devenise persoana lui de contact în această anchetă. Acum era aici şi mama lui. Când îşi amintea de anii copilăriei timpurii – certurile furibunde dintre părinţii lui, lacrimile de crocodil ale mamei de fiecare dată când tatăl lui se culca cu altă femeie, împăcările lascive şi apoi alte runde de suferinţă şi uragane de emoţii – simţea că îi venea să explodeze. După ce divorţaseră părinţii lui, rămăsese să locuiască împreună cu Francesca câtă vreme ea pendulase între suişurile şi coborâşurile aventurilor amoroase şi ale căsniciilor atât de pasionale, încât paparazzi luau foc.

Francesca adora scenele dramatice. Ba, de fapt, orice soi de dramă aproape că o făcea să înflorească. Iar când

Rafe obţinuse rolul său de debut în acel film şi primise aprecierea lumii întregi, toţi se aşteptaseră ca el să fie la fel ca mama lui.

Dar el nu era deloc ca ea. De aceea venise, într-un final, să locuiască la bunica lui. La vârsta de 14 ani şi cu toată brutalitatea tinereţii, Rafe se rupsese de ea şi de actorie. Îi spusese Francescăi că actoria i se părea sinonimă cu minciuna şi că el nu mai voia să fie un mincinos. Aşa, ca ea. Ca tatăl lui. Iar ea vărsase lacrimi amare.

Dar lui nu-i păsase. Pentru că atunci nu mai credea în lacrimile şi în râsetele ei. Pentru el, fiecare mişcare a ei părea suspect de actoricească. Fiecare cuvânt pe care îl rostea suna a actorie. A minciună.

Iar el fusese foarte hotărât să devină un om adevărat, sincer şi cu coloană vertebrală, iar determinarea aceasta aproape că-l omorâse. Ba, mai rău, îl distrusese.

Numai un singur lucru îl salvase. O singură persoană.

Cu aceeaşi neclintire care devenise o a doua lui natură după mulţi ani lungi petrecuţi în branşă, o aştepta pe Brooke. Ar fi trebuit să se întoarcă deja.

Poate că o reţinuse Francesca. Sau întârzia din cauza vreunui oaspete sau a unui membru al personalului. Dar cel mai probabil pur şi simplu nu voia să-i îndeplinească cerinţele pe care ea le considera nerezonabile.

Dar se afla în plină anchetă. Era posibil să-l lase o vreme să aştepte, aşa că se gândi să-şi folosească timpul în scopuri productive. Se întoarse şi se duse înapoi în zona de check-in. Intenţiona să se uite peste harta cu vilele de oaspeţi, să o aleagă pe cea pe care voia să o folosească pe post de bază şi să ia cartela de acces. Avea să-şi ia bagajul din maşină – pentru că al naibii de sigur nu avea încredere în mâinile curioase ale vreunui cărăuş de bagaje – iar la un moment dat urma să meargă la baza aleasă şi să-şi instaleze tehnologia.

Când se apropie de recepţie, o blondă înaltă, cu părul strâns într-o coadă de cal care se legăna, cu un bronz perfect şi cu picioarele până-n gât se întoarse către el. Era o frumuseţe californiană tipică – purta o bluză neagră şi pantaloni deschişi la culoare, o ţinută conformă cu regulamentul complexului. Când îl văzu, ochii ei mari şi albaştri se luminară imediat şi sări la fel ca o jucătoare de tenis profesionistă care revenea în atac după o lovitură aproape de fileu.

— Bună, Rafe. A trecut ceva timp.

— Bună, zise el tărăgănat, ridicând dintr-o sprânceană la ea şi încercând să-şi dea seama dacă era una dintre femeile care văzuseră filmul lui din copilărie şi se prefăcea că îl cunoştea sau dacă era o persoană pe care o uitase complet.

Oricare din cele două variante era la fel de posibilă.

— Jenna. Jenna Campbell, zise ea, întinzându-i mâna şi oferindu-i un zâmbet de regină a frumuseţii. Mă mai ţii minte? Eram împreună la cursul de matematică, iar eu nu mă pricepeam deloc la calcule şi tu m-ai ajutat la bibliotecă? Ţii minte? După şcoală, tu şi eu între teancurile alea de cărţi prăfuite...

— Fireşte, zise el politicos, deşi nu avea nici cea mai mică idee cine era. Dar măcar acum ştia că era una dintre persoanele pe care le uitase cu desăvârşire. Erai în echipa de încurajare, nu?

Ea făcu un pas în spate, uluită şi aparent jignită.

— În echipa de încurajare?

Se părea că o insultase.

— În ultimul an de liceu am fost *majoretă-şefă!*

Era mai mult decât evident că o insultase.

— Eram singura care putea să facă un salt pe spate complet pe teren. Ştii asta, zise ea şi se întoarse pe jumătate, parcă arătându-i agilitatea despre care vorbea,

oferindu-i o privelişte a fundului ei ferm.

El nu obiectă. Avea un fund tare frumos. Doar că părea prea obsedată şi impresionată de sine.

Când el nu zise nimic, ea insistă:

— Eram cu Eric Wright, mijlocaşul, mai ştii?

— A, da, ştiu. Ceva din ea trezea la viaţă demonul din el, aşa că o întrebă: Până la urmă, Eric şi-a declarat deschis homosexualitatea?

— Poftim?

Tonul plăcut al vocii ei dispăru, lăsând loc mârâitului indignat al unei femei jignite.

Dar lui Rafe nu-i păsa.

— Te întrebam dacă Eric şi-a dat până la urmă pe faţă orientarea sexuală, repetă el.

— Dacă a spus că e...

— Da. A anunţat public că era gay? Mă aşteptam să facă asta de îndată ce termina facultatea.

— Nu! Nu fi stupid, nu era gay! Era... Ei bine, nu era gay!

— Bine, rosti Rafe şi îşi îndesă mâinile în buzunare, încercând să pară paşnic. Probabil m-am înşelat.

Ea zâmbi tăios, arătându-şi toţi dinţii albi.

— Dar de ce vorbim despre Eric? Ce ai mai făcut?

— Am călătorit.

— Şi mie îmi place la nebunie să călătoresc. Pe unde ai fost?

— Pe ici, pe colo, răspunse el sec, aşteptând ca ea să declare că adora tot ce ţinea de călătoritul pe ici, pe colo.

Însă fata nu era atât de prostănacă. Sau poate că era mult prea concentrată asupra sa ca să înţeleagă atitudinea lui evazivă.

— Eu sunt managerul spa-ului de aici, de la Bella Terra. Dacă ai vrea ceva, un masaj cu pietre calde sau o exfoliere corporală în stil franţuzesc, trebuie doar să-mi spui şi mă

ocup personal.

Ce-ar fi trebuit să răspundă el la replica asta? La drept vorbind, îi venea în minte un singur cuvânt cu care să-i răspundă, dar nu părea prea potrivit sau politicos din partea lui. Aşa că...

— Mulţumesc, zise în schimb.

— Asta a sunat un pic provocator, nu? zise ea, frecându-şi umărul de el la fel ca o pisică în călduri şi chicotind.

— Nu, deloc.

Începea să-şi amintească de ea. Fusese o mare admiratoare de-a lui prin liceu. Şi nu numai... De-a lungul timpului, fusese mai mult decât evident că Jenna ar fi făcut orice era nevoie ca să pună mâna pe unul dintre fiii Di Luca. Era o arivistă de primă mână, afirmase bunica lui, şi deloc subtilă în comportament. El înclină uşor capul într-o parte, studiind-o din cap până-n picioare.

— Ştii că eram praf la matematică, nu?

Ea chicoti complice.

— Poate că *eu* te-am meditat *pe tine*?

— Poate că aşa a fost, zise el, vrând să plece. O să fiu un pic cam ocupat cu familia mea ca să am timp de orice fel de tratamente la spa, dar mulţumesc pentru ofertă. Aruncă o ocheadă spre hol şi o zări pe Brooke venind spre el. Scuză-mă, te rog, îi spuse fetei şi apoi plecă, uitând cu totul de Jenna, de serviciile ei de la spa şi de fundul disponibil şi aproape pus pe tavă.

La urma urmei, poate că fundul ei fusese bun pentru o pipăială în liceu, dar acum nu mai era un adolescent disperat şi plin de hormoni. Sau cel puţin nu când se uita la Jenna Campbell.

Îşi păstra toată disperarea pentru Brooke.

Rafe Di Luca nu îşi amintea de ea.

Jenna Campbell se holbă după el în timp ce se îndrepta spre recepţie cu Brooke Petersson.

Rafe Di Luca nu îşi amintea de ea.

Jenna îşi aminti conversaţia lor din bibliotecă, unde râseseră împreună de felul în care se uitase la ea şi, cum ea se aplecase peste el, vârându-i sub nas decolteul generos. Cu toată disperarea unui om flămând de mult timp care vedea mâncare, el o apucase, o lipise de perete, se jucase cu sânii ei, îi vârâse limba până-n gât de mai multe ori, ca şi când ar fi fost cu adevărat disperat să pună mâna pe o puicuţă cu sânge fierbinte, în locul nemernicei reci care îi era iubită. Şi apoi sărise ca ars şi fugise, ca şi când i-ar fi fost frică să nu o posede chiar acolo, în bibliotecă.

Şi acum Rafe Di Luca nu îşi mai amintea de ea. Şi nici măcar nu încercase să ascundă acest lucru.

Se simţea peste măsură de umilită.

Ţinea minte că îl ademenise în bibliotecă promiţându-i că avea să îl ajute la matematică – nu că ar fi trebuit să se chinuiască prea mult ca să-l ispitească. Îşi amintea fiecare detaliu al acelui sărut şi al pipăielilor. El fusese cel mai bun cu care se întâlnise vreodată. Sălbatic, puternic şi disperat după ea. Noaptea, îşi amintea cum ar fi fost cu un bărbat ca el, cu mădularul lui mare şi fierbinte şi dând din fund. El cu siguranţă ar fi fost în stare să o facă de mai mult de o dată pe noapte. Ar fi fost în ea tot timpul.

Îşi muşcă buza de jos suficient de tare încât să o doară.

Toată viaţa ei, sperase că Rafe avea să se întoarcă la un moment dat şi să termine ce începuse cu ea.

Dar el nici măcar nu-şi mai amintea de ea.

Îşi amintea de nemernica aia de Brooke Petersson.

Brooke Petersson.

Şefa Jennei.

Iar acum el se uita la Brooke ca şi când el ar fi fost o îngheţată, iar ea o prăjitură de ciocolată cu o cireaşă deasupra.

În liceu, Jenna o detesta pe Brooke pentru că era aşa de moale, atât de rănită de viaţă şi aşa de laşă. Dar chiar din prima clipă Brooke îl suflase pe cel mai frumos dintre fraţii Di Luca, devenind amica lui bună. Pentru că toată lumea ştia că nu se întâmpla nimic între ei din moment ce micuţa Brookie era o virgină prea speriată ca să se culce cu el.

Şi apoi, dintr-odată, deveniseră un cuplu. Ba chiar un cuplu atât de fierbinte încât, dacă stăteai prea mult în preajma lor, ţi se ardea pielea de la scântei. Toţi copiii şuşoteau. Erau atât de absorbiţi unul de celălalt încât se ţineau de mână, îşi inspirau aerul unul altuia şi nu aveau ochi decât unul pentru celălalt.

Era ceva absolut greţos, iar Jenna nu suportase asta. Aşa că îl convinsese pe tatăl ei că avea nevoie să plece mai devreme la colegiu, ca să se familiarizeze cu campusul şi cu atmosfera de facultate.

Şi când aflase că Rafe şi Brooke se despărţiseră aproape imediat după ce plecase ea din oraş, dar nu fusese acolo ca să-l ajute să-şi revină după despărţire, se înfuriase la culme.

După aceea, Jenna aşteptase ani la rândul să aibă şansa de a-l convinge pe Rafe să se culce cu o femeie adevărată.

Şi el nici măcar nu-şi amintea de ea.

Jennei îi sună pagerul. Verifică numărul, aşteptându-se să fie cineva de la spa cu vreo urgenţă stupidă – de împăturit prosoape sau altceva.

În schimb, era *el.* Nu vreo fantezie adolescentină stupidă precum Rafe.

Da, sigur, *el* nu era bogat. Da, o speria uneori. Şi, da, avea accese de furie care puteau să-i bage pe amândoi în belele.

Dar era un bărbat. Un bărbat adevărat.

Se holba la numărul de pe ecranul pagerului, furioasă că o contacta când se afla aici, unde pericolul era atât de

mare, dar în acelaşi timp exaltată de ideea că nu putea sta departe de ea. În acea primă noapte, fusese singură în spa, curăţând după ce una dintre maseuzele alea idioate făcuse o criză de nervi, spărsese o sticlă de ulei şi îşi dăduse demisia. Jenna ar fi trebuit să pună una dintre cameriste să se ocupe de asta, dar şefa de la administrativ avea o atitudine enervantă şi, deşi existau puţine persoane pe lumea asta care o speriau, Ebrillwen sigur era una dintre ele.

Prima dată când Ebrillwen îşi dăduse seama că Jenna închidea spa-ul mai devreme şi semna că fusese făcută curăţenie înainte ca echipa să fi terminat, o ameninţase că avea să le spună lui Noah şi lui Brooke. Şi Jenna fusese de prea multe ori pe marginea prăpastiei – doar era în perioada de probă. Aşa că rămăsese să cureţe după maseuza aia idioată. Când el pătrunsese prin efracţie, terminase de mult de frecat fiecare colţişor. Se dezbrăcase de haine, intrase la duş, după care, când se întorsese, îl văzuse acolo. Rânjind şi uitându-se la ea. Iar ea ţipase şi lovise în toate părţile. El o târâse pe masa de masaj, se aplecase peste ea şi apoi o posedase cu sălbăticie. Mădularul lui fusese fierbinte şi tare şi îi frecase mugurul cu pietre calde în timp ce i-o trăsese.

În noaptea aceea o posedase de trei ori. Trei! Până când simţise că o durea totul. Şi de fiecare dată fusese mai bine decât înainte.

„Pun pariu că tu n-ai putea face asta, Rafe Ce-Tare-Sunt-Eu Di Luca!”

Victor veni în spatele biroului de la recepţie.

— Ce pot face pentru tine, Jenna?

Ea rămase o clipă uitându-se la el, în timp ce excitarea i se revărsa prin vene în cascade. Strânse tare coapsele, încercând să se abţină. Doar că mişcarea aceasta doar stârni valuri şi mai intense prin trupul ei. Aşa că luă o

decizie serioasă: avea să îşi ia pauza acum, să îl găsească pe tipul ei şi să şi-o tragă, iar în schimb ea avea să-l înveţe câteva lucruri. Ce ar fi putut merge prost?

Aruncă o privire urâcioasă în direcţia lui Rafe şi a lui Brooke, care se uitau peste harta complexului. Oamenii cei mai importanţi păreau să fie foarte ocupaţi.

— Da, Victor, voiam să vorbesc cu Brooke, dar nu vreau s-o întrerup. Trebuie să plec câteva ore, zise ea, adoptând o expresie studiată de ruşine. Ştii tu, probleme femeieşti.

Victor făcu un pas în spate, ca şi când ar fi fost contagioasă.

— O să-i transmit eu.

— Le spui şi celor de la spa să o sune pe Brooke dacă au nevoie de ceva?

— Da, sigur, le spun şi lor.

— Mulţumesc, Victor, zise Jenna, fluturând din degete. Mă întorc cât pot de repede.

Se duse la uşă, dar acolo se opri o clipă. Se mai întoarse o dată, se uită la Brooke – era pedantă şi autoritară. Îl privi apoi pe Rafe, care se apleca peste Brooke şi mai avea un pic şi exploda de câtă sexualitate emana.

„Să-i ia naiba!” Avea să îi facă pe amândoi să le pară rău că se născuseră.

Capitolul 13

„Grozav!” Fără să ştie unde locuia Brooke, Rafe alesese chiar vila de lângă cea în care stătea ea. Încercase să îl convingă că avea nevoie de un spaţiu de locuit mai mare, dar el voia musai acea locaţie, din acelaşi motiv din care o dorise şi ea – se afla în centrul tuturor celorlalte clădiri din incintă.

Aşa că aveau să fie vecini. Nu era mare lucru. Putea să trăiască ştiind că el se furişa prin tufişuri. La urma urmei,

singurul lui interes era să afle dacă ea o lovise sau nu pe bunica lui cu un levier. Asta era tot. Părea mult mai interesat să stea la palavre cu Jenna Campbell, pe care o găsise în incintă cât timp ea fusese afară, vorbind cu mama lui.

Brooke îşi frecă fruntea. Probabil devenea aşa de morocănoasă pentru că o cunoştea destul de bine pe Jenna şi era sigură că ea fusese cea care îl găsise pe el. Dar, la drept vorbind, nu era problema ei dacă el voia să flirteze cu toate femeile uşuratice din oraş, atât timp cât o făcea cât mai departe cu putinţă de tufişurile ei, ca să zicem aşa.

— Mă bucur că am rezolvat asta. Cu o sinceritate falsă ridicată la rang de artă – în fond, administrator principal al unui complex de renume – Brooke îi zâmbi lui Rafe. Şi acum mă scuzi, te rog, trebuie să-i iau locul lui Victor o vreme, aşa că mă duc să mă schimb.

— Să-ţi pui uniforma? o întrebă Rafe.

— Exact.

— Stai o clipă! Mă duc să-mi iau geanta şi vin cu tine.

— Du-te şi ia-ţi geanta, iar personalul administrativ o să-ţi aducă o maşină de golf ca să te ducă la vila ta.

— De ce să mai deranjăm personalul administrativ când poţi să mă duci tu?

— Pot să mă schimb şi fără ajutorul tău.

— Vreau să mă familiarizez din nou cu zona şi să cunosc mai mulţi angajaţi.

Enervată peste măsură, Brooke pufni:

— De ce nu convoci o întâlnire, să-i pui pe toţi să stea drepţi în faţa ta şi să-i interoghezi?

— Se obţin rezultate mai bune din întâlniri întâmplătoare, informale.

Omul părea să nu-i înţeleagă deloc sarcasmul. Dar ea ştia că trebuia să fie prudentă. După toate aparenţele, nu

avea cum să scape de el şi era destul de sigură că Rafe voia să vadă unde locuia şi dacă neglijase să şteargă urmele de la sângele Nonnei de pe oglinda din baie.

— Ia-ţi geanta atunci! Te aştept aici. Îl urmări ducându-se la uşă, gândindu-se să o ia la fugă în direcţia opusă. Dar ajunse repede la concluzia că era o idee proastă şi imatură. Şi oricum nu ar fi putut fugi suficient de repede ca el să mo prindă din urmă.

În plus, de îndată ce plecă Rafe, un grup mare de vizitatori se îmbulzi în zona de check-in, aşa că Brooke se mută în spatele biroului, ca să ajute cu cazările. Agitaţia aceea continuă vreo jumătate de oră, iar singurul moment în care avu timp să se gândească la Rafe fu când îl văzu trecând prin lobby cu Noah, amândoi aducând pahare de limonadă şi apă pentru oamenii de la coadă, liniştind temperamentele masculine şi flirtând cu femeile ca nişte Don Juan experţi. Farmecul specific familiei Di Luca era folosit drept condiment pentru a da savoare vieţii de zi cu zi.

Când se mai domoli agitaţia, Brooke se duse la cei doi fraţi şi îi găsi ciondănindu-se, necăzând de acord asupra locului în care avea să stea Rafe – la Noah, la Eli sau în complex. Şi nu zise nimic când îl auzi pe Rafe spunând:

— Vreau să mă comport exact ca un oaspete, să ascult ce vorbesc localnicii care vin să bea ceva şi să văd dacă grădinarii sau cameristele ştiu ceva. Cu cât rezolvăm mai repede treaba asta, cu atât mai iute o să plec de aici, Noah!

Felul în care se uita Noah la ea, ca şi când ar fi fost îngrijorat din pricina modului în care avea să gestioneze situaţia, o făcu să intervină între fraţi:

— O să fim bine, Noah. Nu e plin sezon pentru turişti şi nu avem nevoie de toate vilele libere. Îl duc eu acolo. Oricum o să stau un pic de vorbă cu personalul, ca să mă

asigur că toate lucrurile merg ca unse şi apoi o să mă întorc la spital să văd ce face Nonna înainte să adoarmă.

— Şi tu când mai dormi? o întrebă Rafe. Din câte îmi spui, faci cam multe ore suplimentare.

„Nu îl lovi în văzul tuturor din lobby!”

Brooke se răsuci pe călcâie şi porni pe un coridor îngust, ce ducea către cele mai adânci cotloane ale hotelului.

— Nu e un efort să văd ce mai face bunica ta. Mă bucur să o fac.

Rafe şi Noah ajunseră imediat în spatele ei.

— Eşti obosită, zise Rafe.

Noah o opri cu o mână fermă pe umăr, privind-o vădit îngrijorat.

— Te-am solicitat prea mult? Ce-ai zice să-ţi iei câteva zile libere?

De ce? Ca să fie la dispoziţia lui Rafe, oricând avea el chef?

— Termin la zece, pufni ea, după care inspiră adânc ca să se calmeze şi se întoarse spre Rafe: Personalul din tura de noapte are instrucţiuni să-l sune pe Noah dacă apar probleme, iar în timpul acestei perioade de criză, Victor chiar a fost de ajutor. La fel doamna Jones.

Noah se cutremură.

Rafe se uită de la unul la altul.

— Cine e doamna Jones?

— Nazista noastră care se ocupă de serviciul administrativ, răspunse Noah.

Brooke se opri în faţa unei uşi mari, simple, pe care scria mare *Biroul administrativ*.

— Sst! O să te audă!

Noah se cutremură din nou, exagerând pentru a crea un efect dramatic.

— O să vă las să vă descurcaţi singuri. Să-mi spui dacă ai nevoie de ceva, Rafe. Brooke, ia-ţi liber mâine! Îţi ţinem

noi locul. Mă duc înapoi la spital. Preţ de o clipă, cel mai mic dintre fraţii Di Luca păru obosit şi îngrijorat. Nu suport să văd că Nonna are dureri, dar trebuie să merg să văd ce face. Dacă aş fi făcut asta înainte, poate că nu s-ar fi întâmplat nimic.

Brooke îşi aşează mâna pe braţul lui, ca o încurajare.

— Dacă ai verifica-o mereu pe Nonna, ştii bine că ţi-ar trage una peste cap şi ţi-ar zice să-ţi vezi de viaţa ta şi să o laşi în pace. Ceea ce s-a întâmplat... s-a întâmplat pur şi simplu. Şi tot ce putem face acum este să ne asigurăm că nu se mai repetă.

Ambii fraţi vorbiră la unison:

— Nu o să se mai repete.

În mod normal, aceşti doi fraţi Di Luca erau cei care aveau cele mai mari şanse să se ia la ceartă pe orice subiect. Dar în privinţa asta erau complet de acord.

— Ştiu. Şi ştie şi ea, zise Brooke bătându-l uşor pe braţ pe Noah. Du-i Nonnei ceva bun de la restaurant. Mâncarea de la spital nu-i bună deloc şi a cam slăbit de când e internată.

— Bună idee! zise Noah şi porni pe coridor, în direcţia restaurantului.

Brooke se întoarse către Rafe şi zise:

— Noah vrea să angajăm jumătate de personal din rândul localnicilor, dar cele mai multe dintre domniţele privilegiate din Bella Terra nu şi-au făcut niciodată singure curăţenie în propriile camere, darămite să facă în ale altora, aşa că şefa administraţiei a întâmpinat destule dificultăţi în a le instrui şi a menţine disciplina în rândul lor. Deschise apoi uşa şi îi conduse într-o încăpere plină ochi cu găleţi, sticle şi prosoape. În dreptul biroului stătea o femeie înaltă, slabă, cu o privire rece şi îmbrăcată într-o uniformă albastră de menaj, apretată şi parcă scoasă din cutie. Rafe, doamna este şefa serviciului administrativ,

Ebrillwen Jones. Este originară din Wales, unde s-a ocupat de o moşie foarte mare. Când am vizitat castelul şi am văzut munca ei exemplară, am ademenit-o să plece de acolo şi să vină la noi, cu promisiunea soarelui cald de California.

— Şi te-ai ţinut de promisiune. Merg să înot în fiecare zi, zise Ebrillwen, strângându-i mâna lui Rafe cu fermitate. Am auzit multe despre dumneata, domnule Di Luca.

„Nimic bun”, părea să sugereze tonul vocii ei, iar ochii nu i se încălziră deloc când îl privi.

Nu că Rafe s-ar fi aşteptat ca fiecare femeie pe care o cunoştea să se topească pe picioare după el.

Doar că era ceva ce se întâmpla în mod obişnuit.

Aşa că îi făcu o evaluare succintă: doamna Jones avea umeri laţi, talie subţire, care dădea corpului forma unui triunghi inversat şi nu-i lipseau decât pantalonii de călărie şi un bici ca să fie caricatura perfectă a unei directoare severe de şcoală englezească cu internat. În urma evaluării făcute, decise că femeia ar fi răspuns cel mai bine dacă îi vorbea direct şi fără ocolişuri.

— Doamnă Jones, pe timpul şederii mele aici, o să lucrez în oraş, iar aici la complex, o să caut cât mai multe indicii în legătură cu ce i s-a întâmplat bunicii mele, Sarah Di Luca. Bănuiesc că dumneata îţi cunoşti personalul mai bine decât oricine, aşa că ţi-aş rămâne recunoscător pentru orice ajutor sau îndrumare pe care mi le-ai putea oferi cu privire la oameni şi la orice e suspect.

Ebrillwen miji ochii căprui spre el.

— Când am venit, aveam destul de mulţi huligani pe aici.

Rafe avu senzaţia că îl includea şi pe el în descrierea aceea mustrătoare.

— Dar am făcut curăţenie în rândul personalului şi am angajat oameni după gustul meu, continuă ea. Pentru cea

mai mare parte dintre ei aş garanta cu reputaţia mea că sunt oameni de încredere. Tinerii şi tinerele care lucrează pentru mine sunt oameni de nădejde.

— Mulţumesc, doamnă Jones, zise Brooke şi dădu să plece.

— Cu toate acestea, continuă doamna Jones, făcându-i să se oprească din drum vorbind apăsat şi tăios, văd neglijenţă în alte departamente ale complexului. Dacă domnişoara Petersson mi-ar da mână liberă să mă ocup şi de personalul de la spa şi de la grădini, i-aş aduce imediat la cele mai înalte standarde de calitate.

Brooke se îndreptă de spate, o privi în ochi şi zise:

— Ebrillwen, când o să am nevoie de cineva care să preia supravegherea spa-ului şi a grădinilor, o să fii prima persoană care află.

Doamna Jones încuviinţă din cap cu rigiditate.

— Sper că nu te-am jignit, domnişoară Petersson.

Brooke afişă un zâmbet autoritar şi puţin tăios.

— Îmi verific angajaţii în mod regulat şi îmi revizuiesc ocazional opinia legată de competenţele lor. Te rog să ţii minte lucrul acesta.

Era o ameninţare. Dar şi promisiunea unei pedepse. Rafe habar nu avea că Brooke a lui putea să comande cu atâta autoritate sau să sperie o femeie atât de intimidantă precum Ebrillwen Jones.

— Desigur, zise doamna Jones, încuviinţând din cap.

Brooke părăsi încăperea, lăsându-l pe Rafe holbându-se uluit.

— Domnule Di Luca? zise doamna Jones. O să te contactez dacă observ ceva legat de personalul meu.

Prin asta voia să spună că mai degrabă vedea pe cineva ştergându-şi sabia plină de sânge pe un cadavru decât să-i raporteze lui orice fel de probleme.

— După cum a spus clar domnişoara Petersson, ar fi mai

potrivit să îi raportezi totul direct dumneaei.

— Da, cred că ai dreptate.

Fiecare cuvânt emana o răceală de gheaţă.

Se grăbi apoi după Brooke şi o prinse din urmă chiar când ieşea pe uşa ce ducea spre grădini.

— Eşti o femeie formidabilă, zise el.

— Aş aprecia foarte mult dacă nu mi-ai submina autoritatea în rândul personalului pe care îl supervizez. Ştiu că ai ieşit la vânătoare şi crede-mă că îmi doresc la fel de mult ca tine să-l găseşti pe cel care a atacat-o pe Sarah. Dar în acelaşi timp am nevoie ca personalul să răspundă în faţa mea, nu a ta. În ce priveşte personalul care se ocupă de grădini, care este format preponderent din bărbaţi, există deja o tendinţă de a-mi respinge autoritatea. Brooke se opri, se întoarse spre el şi ridică degetul ameninţător. Nu am timp să-mi îndeplinesc toate datoriile zilnice de la Bella Terra, să o sun pe mama în fiecare zi şi să petrec timp asigurându-mă că bunica ta are tot ce îi trebuie la spital dacă trebuie să vin în urma ta şi să-mi restabilesc autoritatea!

Nu se mai confruntase cu o femeie atât de rece şi de furioasă de când fusese la instrucţia de bază şi aruncase o replică isteaţă unei femei sergent de instrucţie.

— O să mă asigur că toţi oamenii cu care discut ştiu că fac asta cu permisiunea ta.

— Bună idee. Şi să nu cumva să-mi mai revoci ordinele când sunt de faţă.

Se răsuci apoi pe călcâie şi porni din nou.

În timp ce o urma, Rafe cugeta că ar fi trebuit să-i fie ruşine că în clipa aceea era mai preocupat de fundul ei frumos decât de greutatea autorităţii pe care o avea la complex.

Capitolul 14

Totuşi, Rafe o urmă pe Brooke, privind felul în care umerii ei adoptau poziţia aceea rigidă şi dreaptă pe care el o asocia cu armata.

Da. Era supărată.

Şi se gândea că avea tot dreptul.

Aşa că lăsă vântul rece de primăvară să îi răcorească obrajii şi privi cum lumina franjurată a soarelui îşi aluneca degetele aurite prin părul negru şi pe spatele ei. Când poteca se lărgi şi se gândi că ea avusese suficient timp ca să îşi recapete calmul, o prinse din urmă.

— Ştii că nu trebuie să-ţi petreci tot timpul liber având grijă de familia mea. Pot să mă întorc eu la spital diseară ca să am grijă de bunica mea.

— Ba nu, nu poţi. Brooke se uită spre el şi clătină din cap, ca şi când nu ar fi fost decât un mare idiot. Din cauza contuziei pe care a suferit-o, cei de la spital încă nu îi dau voie să se ridice din pat singură. Tu nu poţi s-o ajuţi să se ducă la baie când are nevoie. Nu poţi s-o ajuţi să-şi ţină pieptul uscat cât timp îşi face duş.

— Sunt un tip destul de dur, dacă nu ştiai, zise el, cu o doză considerabilă de ironie. Sunt capabil să fac toate astea.

— Dar ei nu i-ar plăcea deloc. Indiferent dacă îţi convine sau nu, Nonna are nevoie de mine.

— Nu spun că nu-mi convine. Nu-mi place să profit de tine.

În lumina soarelui, Brooke arăta obosită şi destul de tristă, fiind mai mult decât evident că evenimentele recente şi toate îndatoririle pe care le avea la complex îşi puneau amprenta asupra ei.

Ea ridică din umeri, alungându-i grijile, ca şi când ar fi fost o nimica toată.

— Eu aleg să fac ceea ce fac. E doar pentru o perioadă

scurtă. Numai cât e Nonna în spital. După aceea Noah o să-i angajeze o asistentă personală, iar eu o s-o vizitez mai rar.

— Dar de ce nu fac toate treburile astea asistentele de la spital?

Nevenindu-i să creadă ce auzea, Brooke îl întrebă:

— Ai idee cât de solicitate sunt şi câtă lipsă de personal e în spital? O s-o îngrijească aşa cum trebuie, sigur sunt toate foarte bune în ceea ce fac, dar sunt extrem de mulţi pacienţi şi foarte puţine asistente. Oftă adânc şi se întoarse către el. Uite ce e. De fiecare dată când intru în rezerva aia de spital şi n-o găsesc în pat pentru că au dus-o asistentele să stea puţin la soare ori să o pregătească pentru vreo radiografie sau când cineva o ajută să se ducă la baie, simt că îmi stă inima în piept. Da, ştiu că exagerez, dar, pentru numele lui Dumnezeu, Rafe! Dacă ai fi văzut-o zăcând acolo pe podeaua din bucătărie, cu sângele supurându-i din scalp şi cu braţul zdrelit... Şi vorbea la telefon! în clipele acelea, se gândise să le sune pe mătuşile tale, iar ele vorbeau cu ea, încurajând-o să se ţină tare şi să reziste. De fiecare dată când văd o familie ca a ta, în care toţi membri au grijă unul de celălalt, îmi place asta la nebunie. Şi ştii tu asta. Mereu am gândit aşa.

— Da, ştiu, zise el, din moment ce îşi amintea prea bine toate aceste lucruri despre ea.

— Bunica ta m-a făcut mereu să simt că sunt parte din familie şi nu vreau să aştepte să facă baie sau să se pregătească de culcare pentru că nu se poate ocupa nimeni de ea. Aşa că fac ce pot. Atât. Nu te mai gândi că fac toate lucrurile astea pentru că mă simt vinovată sau mai ştiu din ce alt motiv ascuns ori că aş fi eu vreo sfântă. Mă face să mă simt bine, ca şi când întorc un bine cuiva care mereu a fost bun cu mine.

— Hm...

Chiar credea asta. Dar el era un om care găsea soluţii în orice situaţie de criză. Ştia cum să-i aline temerile lui Brooke şi cum să îi ia o parte din poverile care îi atârnau pe umeri.

Şi probabil că ea înţelese asta din vocea lui pentru că îl întrebă imediat:

— Ce este? Rafe?

Dar înainte să apuce să îl asalteze cu întrebări, ieşiră din jungla bine îngrijită de plante şi ajunseră în zona piscinelor.

Complexul acela fusese ideea lui Noah. Voise să construiască un centru de recreere format din trei piscine interconectate cu tobogane, cu cascade cu pietre, umbrite de vegetaţie exotică şi cu un râu care parcurgea sinuos tot domeniul. Un tavan retractabil acoperea două dintre piscine, transformându-le într-o mare atracţie pe timp de iarnă, iar atmosfera semăna mai degrabă cu cea din Hawaii decât din California Centrală.

Rafe se opri la marginea primei piscine şi inspiră adânc. Era înconjurat de un miros tropical, cald şi primitor.

Fratele lui mai mic era un tip al naibii de isteţ! Ştia bine ce funcţiona şi îi făcea pe oameni să uite de griji şi să se relaxeze.

Brooke însă părea să ignore acel paradis exotic.

— O parte din echipa de grădinari lucrează mereu în zona piscinelor. Cum mereu vin mulţi părinţi cu copii la complex, se găseşte tot timpul câte o urgenţă în zona de vegetaţie.

— Urgenţă în zona de vegetaţie? repetă Rafe, ridicând din sprâncene.

— Copii care cad prin tufişuri, mănâncă frunze sau fructe de grădină şi părinţi care fac crize de isterie sau ameninţă că ne dau în judecată.

— Păi n-ar trebui ca părinţii să stea cu ochii pe copiii lor?

— Oh, ce idee complet revoluţionară! Brooke îşi ridicase la rang de artă replicile acestea complet inexpresive. Dar, din moment ce acest lucru nu se întâmplă mereu, avem grădinari care îi scot pe copii din încurcături şi le explică părinţilor că nu avem niciun sortiment de floră otrăvitoare în complex, în timp ce sună după asistenta de la centrul medical. În timpul lor liber, grădinarii lucrează la plantatoare. Se uită în jur până când localiză un grup format din trei bărbaţi, purtând uniforme kaki. Vino, hai să te prezint!

Omul care dădea instrucţiuni avea în jur de 50 de ani, pielea neagră, părul lung, ondulat şi era plin de tatuaje colorate pe braţe şi pe gât, avea umeri laţi şi puternici şi un piept care cel mai probabil avea circumferinţa unui butoi. Bărbatul încuviinţă din cap spre ei, pe măsură ce se apropiau, ridică un deget, indicându-le să aibă un pic de răbdare, şi continuă să le vorbească oamenilor lui pe un glas scăzut, cu un pronunţat accent sudist. Când termină de dat toate instrucţiunile, veni la ei şi zise:

— Ce pot face pentru dumneata, domnişoară Petersson?

— Rafe, acesta este Zachary Adams. El se ocupă de îngrijirea grădinilor.

Zachary îşi scoase mănuşa şi îi întinse o mână lată şi aspră, plină de bătături.

— Dumneata eşti tânărul Di Luca care lucrează în securitate. Îmi închipui că te afli aici ca să anchetezi atacul care a avut loc asupra bătrânei doamne Di Luca.

— Da, exact. Rafe ştia că aveau să fie destui oameni care să speculeze prezenţa lui aici, iar expresia cunoscătoare şi şireată din ochii lui Zachary îi dădea de înţeles că omul pusese lucrurile cap la cap. Câţi oameni lucrează pentru tine?

— Cu normă întreagă am douăzeci de bărbaţi şi cinci femei. Acum, fiind primăvară, angajez temporar cinci

perechi de mâini care să ne ajute să ţinem pasul cu creşterea rapidă a buruienilor.

— Şi cu popândăii, adăugă Brooke.

— Ducem o bătălie constantă cu popândăii. Cum scăpăm de un cuib, cum apar încă zece ca prin farmec. Zachary părea dezgustat. E cea mai rea primăvară pe care am avut-o până acum. A trebuit să chem exterminatorii ca să se ocupe de toţi nemernicii ăia mici şi blănoşi.

— Am înţeles că unul dintre grădinarii tăi a dispărut în ziua în care a fost rănită bunica mea.

— Luis Hernández. Da. Dar nu avea el atâta sânge-rece ca să rănească o bătrânică. Mai cu seamă pe acea bătrână. Individul nu era prea deştept, dar era un grădinar bun, care iubea mult plantele. Îl băgam în echipa care lucra la grădina doamnei Di Luca. Întotdeauna a fost cumsecade. Era un om religios – catolic. Doamnei îi plăcea de el – a ştiut mereu să citească oamenii.

Da, asta era complet adevărat.

— Şi cum arăta? întrebă Rafe.

— Hispanic, cam unu optzeci înălţime şi un pic supraponderal.

— Şi familia lui?

— Nu avea pe nimeni aici. Maică-sa locuieşte în L.A. Poate că s-a dus înapoi acasă.

Dar Zachary se încruntă, ca şi când nu ar fi crezut nici el ipoteza aceea.

— Era îngrijorat dintr-un motiv sau altul, zise Brooke.

Zachary clătină din cap.

— Poate. Nu ştiu. Eu nu stau să-mi dădăcesc oamenii. Mă aştept să îşi facă treaba bine şi să-şi rezolve singuri problemele din viaţa personală.

— Ar mai fi cineva pe care l-ai suspecta? îl întrebă Rafe.

— Majoritatea dintre cei pe care îi angajez eu au cazier, zise Zachary, întâlnindu-i direct privirea lui Rafe. Ce

naiba?! Până şi eu am cazier. Dar îmi aleg oamenii cu atenţie, stau departe de cei violenţi şi mă limitez la cei care au fost săltaţi pentru furturi mărunte sau fiindcă fumau marijuana. Sunt de părere că avem cu toţii nevoie de o a doua şansă.

Un bărbat îmbrăcat într-o uniformă kaki închisă la culoare apăru pe potecă. Ezită o clipă când văzu grupul, dar Zachary îi făcu semn să li se alăture.

— Ce s-a întâmplat, Josh?

— Scuzaţi-mă că vă întrerup, domnule Adams, domnişoară Petersson, zise omul şi îl salută din priviri pe Rafe. Popândăii au ajuns în plantatorul dintre piscina de copii şi locul de joacă.

Josh era tânăr, puţin bronzat, blond cu ochii albaştri şi grav în exprimare, ca şi când ar fi anunţat că revenise ciuma bubonică.

— La naiba! Vocea lui Zachary era virulentă, dar scăzută. Trebuie să închidem zona şi să intrăm la noapte să-i exterminăm. Îi zise apoi lui Rafe: Doar nu putem ucide popândăi în faţa copiilor!

— Normal, rosti el şi încuviinţă din cap.

— Vreţi să stau diseară până mai târziu ca să vă ajut? întrebă Josh. Ştiţi că îmi prind bine orele suplimentare.

— Bine. Aşa facem, zise Zachary.

Rafe îl privi pe tânăr plecând.

— De ce are nevoie să facă ore suplimentare?

— Josh Hoffman este unul dintre angajaţii localnici, zise Brooke. După liceu, s-a tot perindat prin facultăţi. A muncit un pic prin ţară şi acum strânge bani ca să se întoarcă la facultate. Se gândeşte că o să strângă cât are nevoie până în toamna viitoare.

— Mare păcat, dacă mă întrebi pe mine. Munceşte din greu şi nu se plânge când e ceva muncă grea. Şi n-aş zice că e puţină. Celor mai mulţi localnici nu prea le place să se

murdărească pe mâini. Zachary se uită către tinerii care udau patul de flori şi urlă: Nu pe alea! De-abia am plantat gălbenelele!

Oamenii încremeniră.

Zachary se întoarse către Rafe şi Brooke.

— Uitaţi cum facem, o să fiu cu ochii în patru. Dacă aud ceva suspicios, vă dau de ştire imediat. Dar acum trebuie să plec înainte ca temporarii ăştia să distrugă tot ce am plantat săptămâna trecută.

După ce plecă Zachary, Rafe zise:

— Îmi place de el.

— Şi mie, zise Brooke, pornind apoi pe altă potecă.

— Omul e direct. Şi deştept. Rafe o urmă şi îşi dădu cu părerea, ca un cunoscător: A făcut închisoare pentru crimă, nu?

Brooke păru puţin tulburată.

— Poate...

— Acesta nu e un răspuns, Brooke. Stai liniştită! Lucrez cu oameni ca el – genul ăla care îşi învaţă lecţia, îşi ispăşesc pedeapsa şi apoi merg mai departe. Noi ne luptăm cu cei care descoperă că le place violenţa şi care se pregătesc să omoare din nou.

Brooke se opri în dreptul unei vile mici tencuite cu ipsos, din apropierea aleii, care avea la geamuri ghivece pline cu gălbenele şi o uşă neagră şi zdravănă cu un lacăt mare.

— Ai cunoscut supervizorii şi o parte din muncitori. Ţi s-a părut că ar fi vreunul violent?

— Dacă lucrurile ar fi atât de simple, n-aş mai avea de lucru. Ştiu că Nonna a zis că atacatorul era un bărbat alb, care avea în jur de un metru optzeci înălţime. Şi mai ştiu că aproape toţi oamenii pe care i-am cunoscut azi – şi femei, şi bărbaţi – sunt caucazieni şi au în jur de un metru optzeci înălţime.

Brooke se uită la el ca şi când îşi pierduse minţile.

— Zachary nu e caucazian.

— E simplu să cumperi o mască şi mănuşi care să simuleze pielea albă. Şi Ebrillwen Jones a ta ar putea juca destul de uşor rolul de bărbat cu îmbrăcămintea potrivită.

— Sau atacatorul ar putea să fie un vagabond, după cum a zis DuPey.

— Chiar crezi asta?

— E posibil, de ce nu?

— Nici acesta nu e un răspuns, Brooke. În mod deliberat se apropie atunci de ea, intimidant. Mi-ar plăcea să îmi spui ce ştii.

Fireşte, Brooke nu se simţi deloc intimidată de el.

— Poţi să mă crezi sau nu, dar chiar nu-mi pasă. Dar nu ştiu nimic despre atacul asupra bunicii tale.

Nici el nu credea cu adevărat că ar fi ştiut ceva sau că ar fi fost implicată, dar era ceva care i se părea în neregulă. Era ceva care îl făcea să aibă îndoieli. Brooke îl minţea, provocându-l să fie şi mai suspicios. Dar de ce?

Ea se opri în faţa vilei înguste, izolate de celelalte de vegetaţie luxuriantă, cu ferestrele pline de ghivece în care creşteau gălbenele.

— Am ajuns la Millionaire’s Row. Locul unde se află cele mai scumpe vile de pe proprietate. Aici stau eu. Vila ta este lângă cea din stânga. Mai ai nevoie de ceva de la mine?

„Da! Dar încă nu vrei să-mi dai ce vreau eu”.

— Nu. Du-te şi odihneşte-te! Rafe îşi scoase geaca de piele de motociclist, dezvăluind pentru prima dată tricoul alb pe care îl purta, pătat la subsuori şi murdar la guler. Pe sub mâneca scurtă i se vedea cea mai recentă rană – o cicatrice roşie, care îi tăia antebraţul şi îi trecea de cot.

— Mă duc să mă curăţ un pic, după aceea mă apuc de treabă. Se îndepărtă pe alee şi dispăru din raza ei vizuală, ştiind bine că se uita după el şi că îşi punea întrebări.

Întrebându-se ce treabă avea de făcut. Întrebându-se de ce nu încercase să intre cu forţa în vila ei ca să cerceteze locul şi poate să o cerceteze şi pe ea.

Brooke era o femeie deşteaptă, precaută şi curioasă.

Şi asta era în regulă din punctul lui de vedere.

Capitolul 15

La ora şapte seara, Brooke intră în rezerva de spital a lui Sarah cu un zâmbet cald pe buze şi aducând un buchet de flori sălbatice pe care i-l trimisese Zachary.

Dar încremeni brusc.

Nonna nu era în patul ei.

Inima ei sări peste o bătaie.

Apoi se deschise uşa de la baie, iar o femeie necunoscută o ajuta pe Sarah să iasă.

Nonna arăta bine, purta un halat de spital curat şi avea părul ud.

Necunoscuta era o femeie brunetă şi minionă şi o susţinea pe Sarah, ţinându-i un braţ în jurul taliei.

— Eşti mai puternică decât pari, spuse Sarah.

— Merg des la sală, veni răspunsul femeii minione.

Brooke observă mai multe lucruri simultan: Sarah arăta obosită, dar părea fericită.

Iar străina semăna cu o instructoare asiatică de arte marţiale, cu o piele frumoasă, netedă şi bronzată. Cu o singură privire, femeia evaluă totul la Brooke şi o catalogă ca fiind neimportantă.

Nu, nu neimportantă. Nu prezenta niciun fel de ameninţare.

— Brooke, draga mea, ce mult mă bucur să te văd! strigă Sarah, în timp ce femeia aceea necunoscută o ajuta să se deplaseze spre pat. Ea este Bao. Rafe a trimis-o la mine, ca să nu mă mai ajutaţi tu şi asistentele.

Brooke veni spre ea, lăsă florile pe masă şi o ajută pe Bao să o aşeze pe Sarah pe pat.

— Haide, Nonna, ştii că îmi place oricând să te ajut.

Îşi dădu imediat seama că îi spunea Nonna lui Sarah tocmai pentru a sublinia faptul că ele două aveau o relaţie apropiată. Dar tot o durea să fie înlocuită atât de uşor.

— Da, ştiu că îţi place, draga mea. Şi mie îmi place să te am lângă mine. Sarah se aşează confortabil pe pernă, după care o luă de mână pe Brooke. Dar te extenuezi cu toate lucrurile pe care le ai de făcut.

— Rafe ţi-a spus asta?

— Nu. Dar mă pricep destul de bine să citesc printre rânduri. Nepotul meu îşi face griji pentru tine. E atât de grijuliu Rafe al meu!

Brooke se abţinu cu greu să nu izbucnească într-un hohot de râs.

Bao nu o făcu. Femeia scoase un hohot de râs lung. Şi apoi zise într-o engleză perfectă:

— Ha! Numai grijuliu nu este. Vorbea cu Sarah, dar îi întâlni privirea lui Brooke, transmiţându-i un mesaj fără cuvinte. Vrea să se asigure că sunteţi bine şi în siguranţă, doamnă Di Luca, şi că recuperarea dumneavoastră nu întâmpină dificultăţi.

Brooke trase imediat concluzia cea mai potrivită.

Rafe o trimisese pe Bao să fie garda de corp a lui Sarah.

O mai privi o dată.

Bao era o femeie periculoasă. Avea mâinile pline de bătături – genul acela de bătături pe care le făcea un instructor de arte marţiale de la prea multe cărămizi sparte. Chiar şi aici, în această cameră de spital din California, purta blugi strâmţi, bocanci, o cămaşă neagră cu nasturi şi o jachetă. Iar undeva pe sub toate straturile acelea de haine ascundea nişte arme, pe care ştia extrem de bine cum să le folosească.

Brooke avea două variante: să fie respectuoasă sau să recunoască faptul că era într-adevăr o idee bună şi rezonabilă să stea cineva cu Sarah, care să aibă grijă de ea tot timpul.

Iar mai presus de orice, Brooke era o femeie rezonabilă – chiar şi când nu voia.

— Am înţeles. Da, Rafe este tot timpul foarte grijuliu. Luă apoi vaza în care se aflau nişte flori ofilite. Stai puţin să le arunc pe astea şi să le înlocuiesc cu buchetul de flori proaspete.

Bao îi luă vaza din mână.

— Lasă, că mă ocup eu. Tu stai jos şi vorbeşte liniştită cu doamna Di Luca. Te aştepta să vii.

Aşa că, în timp ce Bao aranja florile proaspete în vază, Brooke luă loc şi vorbi cu Sarah, care în seara asta arăta cel mai bine de când fusese atacată. Părea foarte alertă şi, într-un fel ciudat, era ea însăşi din nou. Brooke îşi spuse în sinea ei că, de fapt, venirea acasă a lui Rafe era lucrul care făcea diferenţa, dar când se pregătea de plecare şi se aplecă spre Sarah să o sărute pe obraz, aceasta o prinse de umăr cu mâna sănătoasă şi o ţinu pe loc. Afişând un zâmbet care semăna cu cel al vechii şi neliniştitei Sarah, îi zise:

— Mă bucur mult că nu sunt o povară pentru tine, Brooke. Şi sper sincer că o să vii să mă vizitezi şi când nu trebuie să mă ajuţi să merg la baie.

— Data viitoare când vin, poate găsim la televizor un meci de fotbal australian să ne uităm, zise Brooke.

— Mi-ar plăcea. Mi-ar plăcea foarte mult. O strânse un pic mai tare de umăr. Azi am vorbit cu Annie şi cu June.

June Di Luca locuia în complexul familiei din California de Sud. Annie Di Luca locuia în complexul familial din sălbăticia Coastei Washington. Cele trei femei erau extrem de diferite, dar, de când îşi putea aminti Brooke, Sarah şi

cumnatele ei formau un mic grup de femei, cunoscut în familie drept „fetele”.

— Şi ce aţi vorbit? o întrebă Brooke.

— Fetele sunt de părere că ar trebui să vă spun ce s-a întâmplat.

Brooke simţi imediat cum se încordă.

— Ce s-a întâmplat când ai fost atacată?

— Nu. Ce s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Dar eu nu prea vreau. Credeam că am depăşit de mult ce s-a întâmplat atunci. Mai bine îmi ascund capul în nisip decât să vorbesc despre asta. Pentru prima dată în seara aceea, expresia de pe chipul lui Sarah deveni confuză şi spăsită. Dar au dreptate. Când Rafe are un pic de timp liber, adu-l să mă viziteze.

— Are mereu un pic de timp liber pentru tine, Nonna.

— Dacă mă gândesc bine, adu-i şi pe Eli şi Noah. Toată lumea trebuie să ştie. Sarah îi dădu drumul la umăr.

Dar nu în seara asta... Sunt obosită... Adu-i mâine. Spre după-amiază. Mă simt mai bine şi mai energică în timpul după-amiezii.

— Da, sigur, mâine după-amiază.

Sarah oftă, după care se cuibări confortabil pe pernă şi închise ochii.

— Noapte bună, draga mea.

— Noapte bună, Nonna. Brooke o sărută pe obraz, după care mai zăbovi câteva clipe lângă pat.

Da, Sarah se simţea în mod evident mai bine. Dar acel moment de confuzie în care vorbise despre trecut... Momentul acela o îngrijora pe Brooke. Ce putea să fie atât de îngrozitor încât însăşi Sarah să spună că ar fi preferat să îşi ascundă capul în nisip decât să vorbească despre asta? Iar cumnatele ei să fi insistat că trebuia să le spună?

Bao se sprijini de peretele de lângă uşă. Atitudinea ei somnoroasă contrazicea însă încuviinţarea din cap ageră şi

energică pe care i-o oferi lui Brooke când trecu pe lângă ea.

În timp ce se îndrepta spre parcare, Brooke scoase telefonul şi îl sună pe Rafe.

— Nonna vrea să vă vadă pe tine şi pe fraţii tăi mâine după-amiază.

— O să fim acolo, zise el.

— Vrea să fiu şi eu cu voi.

— Acum a început să facă pe peţitoarea? zise el râzând, ca un nesuferit.

Dar Brooke nu era deloc amuzată. Ba, mai mult, se gândea că în ultima vreme îşi cam pierduse simţul umorului.

— Nu. Pentru suport moral. Pentru ea. Şi dacă tot vorbim, cine e Bao?

— Cum? încă nu ţi-ai dat seama? Vocea lui era profundă, caldă şi blândă.

Sunetul vocii lui îi trimise furnicături neaşteptate pe şira spinării.

— Nu puteai să mă previi înainte să ajung acolo?

— M-am gândit că oricum ai vrea s-o cunoşti, ca să te asiguri că Nonna e pe mâini bune.

Indiferent de câte ori ar fi vorbit cu Rafe, Brooke era enervant de conştientă de tensiunea electrică dintre ei doi. Ca un fel de preludiu pentru minte. Ca un sex verbal.

Dar în momentul de faţă putea să ignore asta, pentru că acum cuvintele erau mai importante.

— Nonna pare să creadă că Bao e un fel de asistentă însoţitoare.

— Prima mea intenţie a fost să-l trimit pe unul dintre oamenii mei ca s-o ţină în siguranţă, dar după ce mi-ai zis că avea nevoie de un anumit tip de ajutor, pe care numai o femeie i-l putea oferi, am sunat-o pe Bao şi am întrebat-o dacă mai are valabilă licenţa de prim ajutor. O avea, aşa

că s-a dus ea să aibă grijă de Nonna.

Brooke putea înţelege din vocea lui. Rafe o plăcea pe Bao şi era mândru de el.

— Adică ai o gardă de corp care e şi soră medicală?

— Majoritatea oamenilor care lucrează pentru mine sunt în stare cel puţin a se preface că au competenţele necesare pentru mai multe slujbe, zise Rafe răbdător. Nu-ţi face griji că Bao ar putea s-o rănească din greşeală pe Nonna. Bunicul ei a fost campion naţional absolut la karate în Vietnamul de Sud, a luptat de partea noastră în război şi a supravieţuit cinci ani într-o închisoare de-a lor. Tatăl ei s-a născut pe plajă, în timp ce familia se îmbarca pe un vas spre Marea Chinei de Sud. Sunt toţi foarte duri, dar aş avea încredere să-i încredinţez lui Bao cel mai de preţ lucru – ba de fapt, asta am şi făcut.

Replica asta isteaţă o cam punea pe Brooke la locul ei.

— Dar Bao nu are acreditările necesare pentru a avea grijă de Nonna după ce se întoarce acasă, continuă el. Atunci trebuie să angajăm o asistentă adevărată. Dar deja o să fie familiarizată cu Bao, aşa că n-o să se sperie când o s-o vadă pe acolo.

— Oferindu-i securitatea de care are nevoie.

— Exact. Până când îl găsim pe infractorul nostru, Nonna o să aibă protecţie douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Vocea i se schimbă, devenind mult mai aspră. Între timp, tu poţi să o vizitezi pe Nonna fără să îţi mai faci griji că are nevoie de un duş sau de ajutor ca să meargă la baie. Şi acum du-te să te vezi cu mama ta. Sunt sigur că şi ea ar aprecia să petreacă mai mult timp cu tine.

Rafe avea dreptate. Dar tot nu era prea încântată de încăpăţânarea lui. Îl întrebă suspicioasă:

— Şi tu ce o să faci în timpul acesta?

— Mă duc să beau un pahar cu fraţii mei.

Capitolul 16

La fel ca trei pistolari din vremurile trecute, fraţii Di Luca stăteau aplecaţi peste barul de la Luna Garden Lounge din clădirea principală a complexului Bella Terra.

Spre deosebire de pistolarii din vremurile trecute, alesese fiecare câte o sticlă din vinul familiei pentru a o gusta şi a o savura împreună.

Zidul din spatele barului de vinuri se ridica spre tavan pe două etaje, etalând strălucirea sticlelor selecte în toată splendoarea lor. Fiecare sticlă în parte fusese aleasă personal de Eli sau de către barmanul lor, Tom Chan. În spatele uşilor de sticlă transparentă se aflau sticle strălucitoare de vin roşu, alb şi roze, iar fiecare sortiment în parte era ţinut la temperatura corectă. Computerul de la bar ţinea evidenţa amplasamentului fiecărei sticle de vin, iar când era introdus codul corespunzător, se deschidea uşa potrivită. Cele mai scumpe sticle de vin roşu erau poziţionate pe rafturile cele mai înalte de pe perete, iar imaginea lui Chan care trăgea şi aşeza scara de bibliotecă la locul potrivit, urca încet treptele şi lua elegant sticla cerută încânta la nesfârşit clienţii, conducând la vânzări şi mai mari de vinuri şi la un profit mai crescut.

Acum Tom deschise sticlele şi decantă vinul roşu cerut de fraţi, după care aşează în faţa lor nouă pahare cu picior. Un om genial, care făcea parte din vasta familie Chan, Tom se ocupa de barul acesta de când fusese deschis, cu mai bine de douăzeci de ani în urmă. Veteran al Războiului din Golf, care îşi pierduse o parte din laba piciorului stâng din cauza unei mine, era omul a cărui a doua opinie o cerea negreşit Eli când venea vorba de amestecurile din compoziţia vinurilor. În plus, era prietenul cel mai apropiat al lui Eli de mulţi ani.

Familia Di Luca îl plătea foarte bine pe Tom ca să ţină

barul şi restaurantul în topurile celor mai bune, făcându-le cunoscute în presă şi în mediul online din Statele Unite ale Americii pentru premiile şi distincţiile acordate.

Rafe învârti în pahar vinul lor Bella Terra Zinfandel, adulmecă buchetul şi îl mai învârti o dată, după care gustă şi se lăsă pe spate în scaun, cu un oftat de plăcere.

— Eli, eşti un geniu!

— Este un vin clasic, se vinde cu mai puţin de douăzeci de dolari sticla şi în ultimii trei ani s-a menţinut bine, cu un punctaj de nouăzeci sau mai bine. Noah ridică sticla şi turnă puţin în trei pahare goale. Încearcă Luna Rosso Meritage. E genial. N-am gustat un vin mai bun în toată viaţa mea.

Rafe învârti licoarea în pahar, adulmecă buchetul, mai învârti o dată, după care gustă.

— Care e nota de bază?

— Nu-i place la fel de mult, zise Eli pe un ton solemn. Nu-i place lemnul-dulce.

De îndată ce Eli spuse asta, Rafe identifică imediat gustul.

— Ăsta era, lemn-dulce! Ai dreptate, nu e preferatul meu, dar, chiar şi aşa, e un vin foarte bun. Cald şi cu o aromă bogată.

Cei trei fraţi se întoarseră către tânăra îmbujorată de lângă Rafe. Stătea acolo şi îşi frângea mâinile, privindu-l pe Rafe cu adoraţie. Vocea îi tremură când zise:

— Mă scuzaţi, nu vreau să vă întrerup, dar trebuia să vă spun, domnule Di Luca, cât de mult mi-a plăcut filmul dumneavoastră. Ştiţi, cel cu dragonul!

— Da. E singurul pe care l-am făcut, zise Rafe şi încuviinţă din cap.

— Când eram copilă, cred că l-am văzut de o mie de ori. Îmi plăcea să mă prefac că am şi eu în viaţa reală un dragon, dar nu m-am maturizat niciodată. Chiar şi în

vremea adolescenţei, când eram o fetiţă prostuţă şi plină de coşuri, îmi plăcea să mă uit la film pentru că mă făcea să simt că puteam trece peste toate, fără să... Ei bine, ştiţi dumneavoastră, fără să mă sinucid.

Tânăra era roşie ca racul acum, simţindu-se prostuţă, dar în acelaşi timp incapabilă să se oprească din bălmăjit.

— Mulţumesc. Povestea a fost minunată. De-a dreptul magică. Şi mă bucură foarte mult că ţi-a plăcut. Rafe ştia întotdeauna cum să spună lucrul potrivit. În fond, o mai spusese de o mie de ori. Se uită spre şerveţelul pe care fata îl ţinea strâns în mâini. Ai vrea să semnez asta pentru tine?

Tânăra se uită în jos la şerveţelul pe care îl mototolise din cauza emoţiilor.

— Oh, ce proastă sunt! M-am emoţionat... Mă gândeam să nu ţipaţi la mine.

— Atâta vreme cât e bine hrănit, nu ţipă niciodată, interveni Noah uşor amuzat.

Ea se uită la Noah atât de deranjată de întreruperea lui, că ar fi putut juca fără probleme rolul dragonului lui Rafe.

— Avem multe şerveţele, zise Eli luând unul din teancul din apropiere şi alunecându-l în direcţia lui Rafe.

În timp ce Rafe îi semna şerveţelul, fata îşi mută privirea înapoi spre el şi rămase admirându-l plină de adoraţie.

El îi înmână şerveţelul, fata îi mulţumi de o mie de ori şi se grăbi înapoi la masa ei. Ştiind foarte bine ce avea să urmeze, Rafe se întoarse către fraţii săi – fraţii lui afurisiţi şi puşi pe glume.

Pe un ton subţire, Eli zise:

— Oh, Rafe! Eşti atât de înalt, de puternic şi de frumos!

— Îmi vine să leşin când te văd, bărbat bine ce eşti!

Vocea lui Noah era la fel de subţire şi de şoptită ca a lui Eli.

— Vă urăsc pe amândoi. Rafe se întoarse către Tom.

Cum? N-ai de gând să zici şi tu ceva pe un ton mieros de femeie?

— În niciun caz. Sunt doar invidioşi. În plus, eşti un mare luptător. Poţi să smulgi cu mâinile goale bijuteriile de familie ale unui bărbat cu o simplă mişcare din încheietură. Tom rânji văzând stupoarea celorlalţi doi fraţi. Hai, beţi-vă vinul, băieţi! Nu poate fi toată lumea un star de cinema şi un adevărat James Bond într-o singură viaţă. Se duse apoi să toarne un pahar unui client.

— Mda, bine, sunt invidios, rosti Eli.

— Când sunt în preajma ta, e singura dată când mă simt invizibil, zise Noah.

Rafe ridică din umeri.

— Nu sunt eu de vină. E magia cinematografică.

— Dar să ştii că nu ar strica dacă ai avea şi tu un pic de burtă, comentă Noah.

— O să lucrez la asta. Rafe luă o mână de nuci din castronul din faţa lui şi le mâncă una câte una.

Eli turnă şi ultima sticlă de vin.

— Bine, stăruie de cinema, ăsta o să fie preferatul tău.

— Ce este? întrebă Rafe.

— Tu să-mi spui mie, zise Eli aşteptând.

— Ştii că nu am simţul gustului pe care îl ai tu. Totuşi, Rafe ridică paharul, învârti lichidul, îl adulmecă şi apoi îl mai învârti o dată, după care gustă şi zâmbi. Sangiovese. Şi mai gustă o dată. Nota principală e de sangiovese, dar e şi cabernet. Mai sorbi o dată şi învârti vinul pe limbă. Aromă fructată – cireşe negre şi prune. Mm... Şi un pic condimentat cu o notă de piper. Suspină de plăcere. Da, ai dreptate, este preferatul meu!

Fraţii îşi umplură paharele cu vinul lui preferat, sorbiră şi zâmbiră la unison, împărtăşind un moment rar de acord total.

— Ce bine că te avem pe tine, Eli, ca să faci averea

familiei.

Rafe rânji la fratele său şi fu surprins când Eli nu schiţă niciun zâmbet.

Oare fusese o recoltă slabă anul acesta? De asta Eli arăta dintr-odată ca şi când ar fi suferit de indigestie?

— Ce vinuri mai pregăteşti? îl întrebă Rafe.

— Am în lucru un pinot noir care o să aibă recenzii excelente. Şi am mai încropit un vin din culturile alea de struguri din spatele casei Nonnei. Eli afişă un zâmbet vag. Şi acesta ar putea ieşi interesant.

— Ce fel de struguri sunt acolo? întrebă Rafe.

— Roşii.

Rafe îi făcu semn fratelui său să continue să îi explice.

— Nu ştiu. Am aruncat mereu un pic din strugurii ăia în amestec când făceam vinul nostru de masă, dar de curând mi-a venit ideea că din strugurii aceia se poate face un sortiment de vin. Eli ridică din umeri. E posibil să mă înşel.

— Dar nu te înşeli, zise Rafe.

— Dar s-ar putea, insistă Eli.

— Dar nu te înşeli, întări şi Noah.

Tom se întoarse la ei şi se aplecă peste bar.

— Vine tare din spate o admiratoare.

Cu ochii strălucindu-i de nerăbdare, o femeie în vârstă aştepta cu sufletul la gură ca Rafe să se întoarcă spre ea.

— Tinere, vreau să îţi spun cât de mult ne-a plăcut mie şi familiei mele filmul acela cu dragonul pe care l-ai făcut când erai copil. L-am arătat şi nepoţilor mei când erau mici.

— Vă mulţumesc foarte mult, doamnă. E frumos ca oamenii să îşi amintească de tine după atâţia ani, zise Rafe.

— Chiar nu vrei să mai faci un film? îl întrebă ea. O continuare? Toţi fanii tăi ar veni negreşit să îl vadă!

— Sincer să fiu, eu aş face, dar dragonul s-a retras din

lumina reflectoarelor, zise Rafe solemn.

Şi, conform scenariului, femeia râse, amuzată de replica lui isteaţă.

— Oh! Ştrengarule! Hai să îţi spun ceva, eu nu vreau autograful tău. Vreau o îmbrăţişare şi un pupic!

— Îmi place să pup o domniţă frumoasă. Este unul dintre avantajele slujbei de actor. Aplecându-se, Rafe o îmbrăţişă şi o sărută pe obraz, după care o privi plecând.

Apoi se întoarse către fraţii săi.

— Ştrengarule! ziseră ei la unison.

— Gura! mârâi Rafe.

Îi venea să îi strângă de gât pe amândoi.

Tom îşi drese glasul, anunţând un pericol.

— Cam până aici ţi-a fost. Toate femeile de aici şi toţi tipii gay din colţ se pregătesc să sară pe tine. Poate vrei să evacuezi incinta înainte să săruţi fiecare turist care a visat vreodată să aibă un dragon.

În timp ce fraţii se pregăteau să plece, Noah îi spuse lui Tom:

— Toarnă vinurile astea pentru petrecerea de nuntă din colţ. Face cinste Rafe. Dacă ai nevoie de noi, ne ducem la Beaver Inn pentru pizza şi bere.

— La Beaver Inn? Tom îi privi plecând şi clătină din cap. Băieţii ăştia şi-o caută cu lumânarea în seara asta!

Capitolul 17

Jonglând cu un buchet de flori şi cu un platou cu legume, Brooke bătu la uşa casei mamei sale, după care o deschise şi strigă:

— Hei, mamă! Eşti acasă?

Kathy Petersson scoase capul de după colţ.

— Da, sunt aici, mă pregătesc. E seara bunco[2]!

2 Bunco este un joc de zaruri la care participă douăsprezece sau mai

— Da, ştiu. Brooke trecu prin living şi intră în bucătărie. Când ajunge toată lumea?

— La opt. Sylvia o să întârzie, desigur, aşa că o să servim nişte gustări şi o să stăm un pic la poveşti, iar după ce ajunge şi ea, începem!

— Şi o să jucaţi până la... zece şi jumătate, parcă?!

— Nu râde de noi, fetiţo! Sunt sigură că o să stăm cel puţin până pe la unsprezece şi că mâine o să căscăm toate.

Casa mamei sale era un bungalou de la sfârşitul anilor ’50, aşezat pe o palmă de pământ cu o alee în spate, un gard alb din lemn care înconjura toată proprietatea şi o rampă pentru handicapaţi lângă scara din faţă a casei.

— Zachary ţi-a trimis un buchet de flori pentru masă, zise Brooke. Şi bucătarul de la complex a pregătit un platou de aperitive pentru tine. Abia l-am convins că nu ai nevoie de brânză şi de ciocolată.

Kathy izbucni în râs.

— E nebun? Cumpără brânza pentru restaurant de la mine!

— Ştii că el crede că legumele sunt pentru clasa inferioară.

Brooke lăsă platoul pe tejgheaua din bucătărie şi se duse să-şi îmbrăţişeze mama.

Niciuna dintre ele nu lăsă barele de metal ale cadrului lui Kathy să le încurce în vreun fel.

Kathy Petersson fusese cândva la fel de înaltă precum Brooke, cu un mers apăsat şi o strângere fermă. Dăduse ordine soldaţilor pe un ton care semăna cu o plesnitură de bici, iar dacă aceştia nu răspundeau comenzilor ei suficient de repede, bătea din palme şi ei învăţau imediat să fie atenţi.

Femeia încă se machia şi îşi îngrija părul negru cu

---

multe persoane împărţite în grupuri de câte patru. (n.tr.).

atenţia la detalii a unui model. Dar timpul şi artrita reumatoidă îi micşoraseră silueta şi o deposedaseră de abilitatea de a dansa sau de a lupta. Boala îi răsucise oasele până când ajunsese să se mişte precum un melc. Şi asta cu mari eforturi dureroase. Operaţia la şold din urmă cu un an îi alinase întru câtva suferinţa, doar că o încetinise şi mai mult. În serile de Bunco, atunci când ajungea, Brooke îşi ajuta mama să aranjeze mâncarea şi să pregătească masa de joc.

— Nu credeam că o să ajungi în seara asta, scumpo, îi zise Kathy. Credeam că o să fii la spital cu doamna Di Luca.

— Am fost scutită de aproape toate îndatoririle. Brooke luă zarurile şi carneţele din sertar. Rafe a aranjat ca o gardă de corp cu acreditare de asistentă să stea cu Sarah şi să aibă grijă de ea. Pot s-o vizitez când vreau, dar responsabilitatea nu mai e pe umerii mei.

— Asta e bine.

Dacă Brooke nu ar fi ascultat-o cu atenţie pe mama ei, nu i-ar fi auzit nota aceea discordantă din tonul vocii. Dar din moment ce fusese atentă şi auzise, ştia foarte bine ce urma.

Kathy continuă:

— Ştiu că ţii mult la Sarah – crede-mă că şi eu ţin – dar chiar mi se părea că exagerai un pic.

— Cred că ai dreptate.

Urmă o pauză lungă.

— Aşadar, Rafe s-a întors în oraş.

— În după-amiaza asta.

— Sigur i-a luat destul să ajungă aici. Unde a fost?

— Nu ştiu, mamă, dar îmi imaginez că, aşa cum zici tu pe bună dreptate, a fost într-una dintre haznalele alea ale lumii.

— Ah, deci face turul haznalelor?

— Nici asta nu ştiu. Nu îmi dă mie raportul.

— Nu, slavă Domnului! Asta s-a terminat. Mama ei făcu încă o pauză, de data asta mai plină de tâlc. Nu trebuie să te vezi cu el prea mult cât e aici, nu?

Acum conversaţia începea să devină mai delicată.

— Lucrez cu el ca să-l ajut să-l găsească pe cel care a atacat-o pe Sarah.

Kathy se întoarse spre Brooke cu ochi nemiloşi, la fel ca un animal de pradă.

— De ce?

Brooke lăsă pe masă şerveţelele dantelate şi le împrăştie.

— Crede că atacatorul e cineva din oraş sau poate chiar de la complex, iar eu cunosc pe toată lumea.

— Lasă-l să lucreze cu Brian DuPey!

— Nu crede că şeriful este bun pentru altceva decât ca să scrie amenzi de circulaţie.

— Nu-mi pasă. Rafe nu are ce să caute în preajma ta.

— Dar, mamă, te-am auzit spunând asta de sute de ori. Nici tu nu crezi că Brian DuPey este bun pentru altceva decât ca să scrie amenzi de circulaţie. Şi tu ar trebui să ştii. Te ocupai de tot felul de chestii când erai în Forţele Aeriene. Lucruri despre care nici măcar nu vrei să-mi spui. Se întoarse apoi către mama sa ca să o înfrunte şi zise: Ca să te citez, mamă, „să nu urinezi pe pantofii mei şi apoi să-mi spui că plouă”. În cazul ăsta, DuPey nu e suficient de bun. Amândouă ştim asta. Şi nu vreau să alerge liber prin oraş vreun nebun care atacă cu leviere femei neajutorate.

— Mai ales când tu eşti rudă cu o femeie bătrână şi neajutorată. Kathy nu se văita prea des de starea ei de sănătate, dar acesta era unul dintre acele momente. Uneori, îmi doresc să nu te fi întors niciodată în oraşul acesta.

— Şi eu îmi doream asta uneori.

— Nu am înţeles niciodată de ce ai fost atât de nefericită când ne-am mutat aici.

Fireşte că nu înţelegea. Kathy fusese ofiţer în armata Statelor Unite şi se ocupase de tot soiul de oameni, care făceau diverse treburi guvernamentale secrete. Şi, ca o femeie să reuşească într-un astfel de domeniu, trebuia să lase deoparte subtilităţile emoţiilor umane. Aşa că, atunci când spunea că nu înţelegea, chiar vorbea serios.

— Mamă, când ne-am mutat aici, nu mi-ai spus nimic despre ce se întâmpla. Dacă aş fi ştiut că sufereai de artrită reumatoidă şi că aveai nevoie de un climat cald şi de un centru medical profesional în apropiere, poate că nu aş mai fi fost aşa de şocată.

— N-am vrut să îţi faci griji că nu o să pot avea grijă de tine.

— Pot să-ţi spun cu mâna pe inimă că nu mi-a trecut nici măcar o dată prin minte că nu o să te descurci de minune.

Chiar şi aşa, cocoşată şi bolnavă cum era, Kathy Petersson purta în adâncul fiinţei sale un spirit curajos, iar magazinul ei de brânzeturi era dovada vie că găsise o nişă care putea fi exploatată cu succes.

— Nu mi-era teamă că o să mor de foame, mamă, continuă Brooke. Mi-era teamă că nu o să fiu iubită.

— Dar de ce?

— Tata nu m-a iubit. Sau cel puţin nu m-a iubit suficient cât să nu îşi ia altă nevastă.

— Tatăl tău nu iubeşte pe nimeni altcineva decât pe sine. Dar nu îmi pare rău că m-am căsătorit cu el. Dacă n-aş fi făcut-o, nu te-aş fi avut pe tine, iar tu ai fost mereu lumina ochilor mei, zise Kathy frecându-se cu mâna la ochi. De asta nu îmi place să îl văd din nou pe Rafe Di Luca în viaţa ta. El e cel mai rău lucru care ţi s-a întâmplat vreodată.

— Oh, ba nu! Chiar nu e aşa. Uneori, mă gândesc că a

fost cel mai bun lucru. Brooke se duse la dulapul din al doilea dormitor, vechea ei cameră din copilărie, şi aduse două dintre mesele de cărţi, pe care le instală în living.

Kathy veni după ea.

— Din cauza lui Rafe s-a rupt logodna ta cu tânărul acela cumsecade.

— Ce tânăr cumsecade? Dylan? Mamă, eu am rupt logodna. Brooke mută fotoliul lângă perete ca să facă mai mult loc pentru ultima măsuţă. Nu m-a pus Rafe să fac asta. Ba chiar el a fost cel care mi-a limpezit mintea.

— Da, ţi-a limpezit-o până ce ţi-ai pierdut-o de tot!

Când era adolescentă, Brooke îşi dorise foarte mult ca mama ei să nu fi fost o femeie cu un limbaj chiar atât de direct şi la obiect. Dar acum nu o mai deranja, cel puţin în cea mai mare parte a timpului.

— Nu. El m-a făcut să înţeleg că nu pot să-mi petrec viaţa cu un bărbat atât de bun şi de treabă, dar oribil de plictisitor ca Dylan Roper.

— E mai bine aşa, decât să fii măritată cu un dependent de aventură şi un afemeiat!

— N-am fost niciodată măritată cu Rafe şi, deşi, pare că îi place să alerge după aventură, nu este deloc afemeiat.

Kathy se îmbufnă.

— Da? Şi de unde ştii?

— Tu spuneai că îţi puteai da seama mereu când tata avea o aventură.

— Nu ştiu dacă e întru totul adevărat, cugetă Kathy, din moment ce avea câte o aventură tot timpul.

— Poţi să spui multe lucruri despre Rafe, despre greşelile pe care le-a făcut şi despre felul în care toate astea au făcut să se încheie relaţia noastră. Dar hai să fim serioase, că nici eu nu eram tocmai un model de maturitate. Brooke chicoti, amintindu-şi de acea perioadă din viaţa ei. Ba, de fapt, ţinând cont că eram în liceu prima

dată când ne-am împrietenit, cred că niciunul din noi nu era matur.

— Şi a doua oară?

— Ştiam exact ce fac şi ce avea să se întâmple după aceea. Aşa că las-o baltă, mamă! Brooke nu mai fusese niciodată atât de directă şi de dură cu mama ei. Când e cu mine, Rafe e cu mine. Doar că nu poate să rămână, atâta tot. El nu este ca tata, iar eu nu sunt ca tine. Şi ştii asta. Ba chiar îl placi.

— Da, când nu îşi bate joc de tine. Kathy se îndepărtă un pic când Brooke se duse la dulap şi scoase scaunele pliante.

— Nu îşi bate joc de mine. Sunt o femeie inteligentă. Iar când sunt cu el, sunt conştientă de faptul că nu-i deloc bine ce fac, Brooke desfăcu scaunele şi zâmbi. Dar e amuzant.

— Cum poţi să glumeşti în legătură cu aşa ceva? o întrebă încet Kathy. După tot ce s-a întâmplat ultima dată?

Lui Brooke îi dispăru brusc zâmbetul.

— Avea nevoie de mine, mamă.

— Şi tu ai fugit la el ca o gâsculiţă.

Era adevărat.

— Prima dată, eu am avut nevoie de el. A doua oară, el a avut nevoie de mine. Dacă toate relaţiile pe care le avem au la bază o nevoie, atunci nu o să se mai întâmple nimic, pentru că niciunul dintre noi nu mai are nevoie de celălalt.

Ca şi când cuvintele fiicei ei o îndurerau, Kathy duse mâna la inimă.

— Scumpo, nu vreau să suferi. Şi el pare mereu să reuşească să te facă să suferi.

— Nu, n-o să-l las să mă rănească, zise Brooke cu disperare.

— Da, ştiu asta, dar nici măcar nu vrei să ieşi cu cineva

pentru o relaţie serioasă.

Acesta era un teritoriu nou, pe care se aventura mama sa. Brooke nu îşi dăduse seama niciodată că femeii îi păsa de viaţa ei socială.

— Păi nu mi-am găsit pe nimeni.

— Lucrezi la un complex, pentru Dumnezeu! Vin bărbaţi pe acolo în fiecare zi. Politicieni. Muzicieni. Staruri de cinema. Baroni ai vinului. Milionari. Miliardari chiar! Şi ai spus chiar tu că până şi un escroc vine să-şi facă vacanţele la Bella Terra. Gagnon parcă ai zis că îl cheamă, dacă nu mă înşel.

În mod evident, Kathy se gândise foarte serios la treaba asta.

— Vrei să ies şi să fiu cu un escroc?

— Sună ca şi când e foarte fermecător...

Brooke îşi aminti de părul negru şi frumos aranjat al lui Gagnon, de pielea lui bronzată şi cât de înalt era. De cicatricea de pe obraz. De felul în care zâmbea. De parcă ar fi ştiut prea bine ce purta pe sub hainele de zi.

— E francez. Sigur că e fermecător. Îşi amintea şi faptul că gărzile lui de corp nu plecau nicio secundă de lângă el. Şi de vigilenţa neobosită din ochii lui întunecaţi. Şi foarte periculoşi.

— Eşti prea sedentară. Chiar nu cred că ţi-ar strica un pic de pericol.

Brooke nu se putea decide dacă trebuia să fie amuzată sau oripilată de ce spunea mama sa.

— Mamă, cât de disperată eşti să scapi de mine?

— Mi se pare doar că ar trebui să îl încerci măcar o dată, măcar pe unul dintre bărbaţii ăştia.

— Nu sunt biciclete, mamă!

— Rafe Di Luca s-a întors de mai puţin de douăzeci şi patru de ore şi deja te-a vrăjit din nou şi ţi-a luat minţile.

— Ba nu-i aşa! răspunse Brooke, un pic prea repede şi

puţin cam înflăcărată.

— Te-a sărutat?

— Te referi la ziua asta?

Kathy prinse imediat eschivarea fiicei sale.

— Oh, Brooke! Nu din nou!

— A fost doar un sărut...

Buzele lui atingându-se de ale ei. Corpul lui puternic presând-o pe scările încălzite de soare ale verandei lui Sarah, până când Brooke simţise fiecare treaptă pe spate. Până când mirosul de scânduri vechi de lemn şi de vopsea devenise o plăcere nou-descoperită.

— Găseşte-ţi un bărbat bun, îi zise Kathy. Aşază-te la casa ta. Fă nişte copii.

Ei bine, asta era de-a dreptul o insultă.

— Nu vreau să fac copii ca să-mi distrag atenţia de la Rafe.

Kathy miji ochii la Brooke.

— O să mă rog să se rupă prezervativul data viitoare când faci sex!

— Ei bine, vibratoarele nu poartă prezervative, mamă. Brooke se gândea că treaba asta sigur avea să pună capăt conversaţiei deja stânjenitoare.

În schimb, Kathy zise:

— Crede-mă că ştiu foarte bine.

Brooke avu nevoie de o clipă înainte să priceapă. Şi apoi se tângui:

— Oh, hai, mamă, e dezgustător!

Kathy izbucni în râs.

— Bleah! Nici în ruptul capului. Dar auzi voci de femei în faţa casei şi văzu o ocazie bună să scape. Gata, e totul pregătit. O sărută apoi pe obraz pe mama sa. O să ies prin spate. Mă duc acasă. Vreau să fac o baie lungă. Singură! Şi să citesc o carte. Tot singură! Şi apoi să mă prefac că nu te-am auzit niciodată spunând ce ai zis.

Kathy cuprinse între degete o şuviţă din părul lui Brooke şi zise:

— Şi când ieşi din baie, ce-ar fi să te uiţi un pic pe internet şi să-ţi faci o rezervare pentru următoarea vacanţă? Du-te şi tu într-un loc frumos şi civilizat. Într-un loc romantic...

— Într-un loc unde Rafe n-ar călca niciodată?

— Exact. Expresia de pe chipul lui Kathy exprima mulţumire. Du-te în Franţa, în Spania sau în Italia. Sau în Scandinavia! Chiar n-ai fost niciodată în Scandinavia!

— Chiar ar fi ceva diferit, zise Brooke, părând să îi placă ideea aceea.

— Da! Găseşte un loc care îţi place. Angajează-te la un hotel acolo. Şi nu te mai întoarce niciodată aici!

— Mamă!

Lui Brooke nu îi venea să creadă ce spunea mama ei.

— Eu o să mă descurc fără tine şi sigur o s-o facă şi familia Di Luca. E timpul să pleci în lume şi să-ţi trăieşti propria viaţă. Se auzi soneria. Kathy se duse la uşă şi aruncă o privire peste umăr către fiica ei. Haide, fugi de aici!

Şi nu voia să spună că trebuia să plece din casă.

Îşi dorea ca fiica ei să plece din oraş.

Şi atunci, pentru prima dată, Brooke chiar se gândi serios la asta.

Poate mama ei avea dreptate.

Capitolul 18

În anii ’50, când îl construise familia Marino, Beaver Inn fusese un bar aglomerat şi mic de peste râu, iar în secolul XXI era tot un bar aglomerat şi mic. Doar că acum era dărăpănat. Încă expunea toate calendarele cu puicuţe

sexy de demult – de unde şi numele Beaver Inn[3] – avea tâmplăria originală şi mesele vechi de biliard. Rafe se gândea că măcar scaunele erau noi, dar nou era un termen destul de relativ. Fiecare dintre scaunele cu cadru metalic avea o pernă de plastic, căptuşită cu negru şi uzată şi cel puţin un picior mai scurt decât celelalte. Locul mirosea a bere şi a urină – nu neapărat în ordinea asta – iar sigla Budweiser din fereastră pâlpâia într-un ritm enervant.

În ciuda numelui său, când băieţii Di Luca intrară pe uşă, nu era nici măcar o femeie înăuntru. Cu toate acestea, barul era plin ochi de bărbaţi care cheltuiau mai mulţi bani pe tatuaje decât pe săpun şi aveau exact mirosul corporal care să dovedească acest lucru.

Rafe răsuflă uşurat. Ca regulă generală, indivizii care îşi pierdeau vremea prin locuri ca acesta – pline de muncitori, şoferi de camioane şi marinari – se pricepeau să folosească pumnii şi cuţitele şi al naibii de sigur nu se uitau niciodată la filme cu un copil care avea un dragon imaginar. Sau cel puţin n-ar fi recunoscut nici în ruptul capului, chiar dacă o făceau.

— Niciun Marino la orizont, observă Rafe.

— Foarte bine. Chiar n-am chef să bat măr pe cineva în seara asta, zise Eli.

— Mincinosule, spuse Noah.

— Da, ai dreptate. Mi-ar plăcea să bat măr mulţi oameni în seara asta. Eli nu se băga prea des în bătăi, dar când se întâmpla, se termina cu pumni şi sânge pe pereţi. O merită cu toţii.

Rafe îi aruncă o privire tăioasă fratelui său.

Nu că nu ar fi fost de acord cu el. Atacul asupra Nonnei îl lăsase peste măsură de frustrat şi de furios.

---

3 În argou, „beaver” poate fi tradus prin sexy, porno, organe genitale feminine. (n. red.).

Dar Eli părea destul de amărât şi gata să-şi verse mânia pe oricine îi stătea în cale. Eli îi întâlni privirea lui Rafe, rămase câteva clipe privindu-l, după care clătină din cap. Nu avea de gând să vorbească.

Dacă era un lucru pe care Rafe îl înţelegea, acesta era că un bărbat avea dreptul la intimitate. Iar Eli era mai retras şi ţinea la intimitatea sa mai mult decât orice alt om pe care îl cunoscuse Rafe.

Rafe era destul de sigur că aici, la Beaver Inn, dacă îşi jucau cărţile cum trebuia, găseau pe cineva la fel de dornic ca ei de a împărţi pumni.

— Hai să vedem ce putem face pentru tine!

Fraţii Di Luca se duseră la bar şi îşi comandară de băut: Maker’s Mark pentru Rafe, Stolichnaya pentru Noah şi Hornitos pentru Eli.

Barmanul, un bărbat foarte voinic, nebărbierit şi cu un rânjet care părea să facă de ruşine hainele lor curate şi dinţii lor albi, zise:

— Mai întâi trebuie să puneţi banii jos.

— Sigur că da. Rafe îi rânji înapoi, ştiind foarte bine că nemernicul acela scârbos îi recunoştea. Primul rând îl plătesc eu. Îşi scoase portofelul şi puse bancnotele pe masă.

Barmanul alinie imediat băuturile în faţa lor.

Fraţii ciocniră paharele, dădură pe gât conţinutul, după care trântiră pe masă paharele de shot-uri goale.

Rafe tuşi.

În spatele lor, cineva care stătea la o masă începu să râdă.

Rafe mai tuşi o dată – era un sunet ascuţit şi gâtuit, ca şi când ar fi băut prima tărie din viaţa lui, apoi mârâi.

Eli se întoarse spre el. Pe un ton menit să rezoneze în încăpere, îi zise fratelui său:

— Nu-ţi face griji! Te obişnuieşti cu arsura.

— Nu ştiu ce să zic. A avut un gust nasol şi m-a ars pe gât, răspunse Rafe.

Răsunară şi mai multe râsete în spatele lor.

Cei trei fraţi rânjiră complice.

Barmanul ridică receptorul şi dădu un telefon, aruncând câte o privire spre ei trei în timp ce vorbea.

Fraţii Di Luca se aşezară ca să îşi continue discuţia întreruptă la complex.

— Am găsit pentru Nonna o asistentă care să stea cu ea, zise Noah.

— Cine e? întrebă Eli pe un ton normal. Nonna o cunoaşte?

— Nu. Dar acesta e un lucru bun. Noah îi făcu semn barmanului că mai voiau un rând. Olivia nu e de pe aici, nu are nicio legătură cu cazul şi nu vrea să ne impresioneze pe vreunul dintre noi. O să se ocupe doar de Nonna.

Rafe şi Eli încuviinţară din cap.

— Are referinţe foarte bune ca asistentă, continuă Noah. În plus, are şi ceva acreditări în autoapărare.

— L-am pus deja pe omul meu să instaleze un sistem de securitate acasă la Nonna, le spuse Rafe. Când Nonna o să iasă din spital, casa o să aibă paznici. Dar ştii că sunt mereu de părere că toată lumea trebuie să aibă ceva cunoştinţe de autoapărare.

— Da, dar crezi că Nonnei o să-i placă de ea? întrebă Eli.

— Da, aşa cred, zise şi un zâmbet îi animă colţurile gurii. E deşteaptă şi amuzantă, ştie multă istorie şi nu îi e frică să locuiască acolo singură cu Nonna.

Zâmbetul acela declanşă imediat un semnal de alarmă în mintea lui Rafe.

Probabil şi în mintea lui Eli, pentru că el întrebă imediat:

— Unde ai găsit-o?

— Era la restaurantul spitalului, scria o cerere şi i se terminase pixul. M-a întrebat dacă poate împrumuta unul

de la mine şi am început să vorbim. Noah avea o expresie afectuoasă, dar în acelaşi timp distantă.

Era o expresie în care Rafe nu avea deloc încredere.

— De ce Bella Valley?

— Poftim? întrebă Noah nedumerit, holbându-se la fratele său.

— Dacă nu e din partea locului, de ce ar vrea să se mute în Bella Valley? întrebă Rafe.

Dar întrebarea aceasta îl făcu imediat pe Noah să depăşească momentul de apatie.

— Chiar eşti suspicios în legătură cu tot şi cu toată lumea? Bella Valley are o reputaţie bună în rândul oamenilor care sunt în căutarea unui stil de viaţă liniştit.

— E tânără, frumoasă şi vrea un stil de viaţă liniştit? insistă Rafe.

— N-am spus că e tânără şi frumoasă, răspunse imediat Noah.

— Nici n-a fost nevoie, replică Rafe.

— De ce n-o anchetezi tu atunci? Ochii căprui ai lui Noah deveniră brusc tăioşi şi reci. Pentru numele lui Dumnezeu, dacă n-ai încredere în Brooke nu înseamnă că trebuie să nu ai încredere în nimeni. Ne-ai investigat deja pe mine şi pe Eli?

— Nu încă. Enervarea lui Rafe era pe măsura celei a lui Noah. Dar nu mi-ai spus tot ce s-a întâmplat când a fost atacată Nonna. Cum naiba vă aşteptaţi să-l găsesc pe atacatorul Nonnei dacă nu mi-aţi spus totul?!

Noah îl fixă cu privirea.

— Te-am sunat pentru că ne-am gândit că era posibil ca Nonna să moară şi că ar vrea să te vadă şi pe tine înainte. Nu te-am sunat ca să vii aici să ne rezolvi problemele şi să ne transformi pe toţi în exemplare model de umanitate, aşa ca tine.

— Sarcasmul ăsta n-o să-l aducă pe atacatorul Nonnei în

faţa justiţiei, zise Rafe, reuşind printr-un miracol să nu ridice tonul.

— Nu ştiu ce ar trebui să-ţi spunem noi să te ducă la vreo revelaţie despre vagabondul care a intrat prin efracţie în casă, a atacat-o pe Nonna şi a fugit.

Eli îşi aşează mâna pe umărul lui Noah, dar el se scutură şi i-o îndepărtă.

Rafe nu putea scutura din umeri ca să scape la fel de uşor de responsabilităţi. Şi nici nu putea ignora jignirile şi rezistenţa lui Noah.

— Ştiaţi că, oricine a fost, a venit acolo cu motocicleta şi a ascunso în tufişuri?

Expresia de pe chipul lui Noah trecu de la dispreţ la suspiciune şi apoi la curiozitate precaută.

— DuPey n-a menţionat asta.

— Ştiaţi că tipul acesta a purtat protecţie pentru pantofi, pe lângă mănuşi? întrebă Rafe.

Eli înţelese imediat ce sugera Rafe.

— Aşadar, a fost ceva premeditat. Nu a fost la voia întâmplării.

Şi Noah înţelesese, desigur, doar că nu îi prea convenea.

— Eşti sigur?

— Ştiaţi că s-a dus în living şi a ridicat toate lumânările de pe masă din suporturile improvizate din sticle de vin? Rafe voia să se facă foarte clar înţeles, aşa că fiecare cuvânt al lui era la fel de tăios ca un glonţ.

Noah se înroşi.

— De ce ar face asta?

— Nu ştiu. Ştiu doar că, cu cât aflu mai multe, cu atât am şanse mai mari să-l prind pe nemernic.

Rafe deja respira greu de furie.

La fel şi Noah. Se priveau unul pe celălalt ca doi boxeri care se pregăteau de luptă în ring. Ei – doi fraţi care ar fi trebuit să fie aliaţi – deveniseră adversari.

Rafe voia să-şi transforme toată frustrarea în furie. Furie la adresa poliţiştilor din oraşele mici, cu mentalităţile lor tipice pentru oraşele mici. La adresa fraţilor săi, atât de hotărâţi să îi creadă mai degrabă pe ei decât pe el. A tatălui lui pentru că nu mai ţinea deloc legătura cu ei. A mamei lui pentru că se afla aici, A infracţiunii neno rocite care o rănise pe Nonna şi îi furase orice sentiment de siguranţă.

Dacă nu se întâmpla cât de curând ceva care să alunge tensiunea aceasta, avea să se întâmple ceva.

Cineva trânti uşa barului. Şi răsună vocea puternică a unui bărbat care strigă:

— Hei, ia te uită! Sunt cei trei fraţi Di Luca. Eliseo, făcătorul de vin, tânărul Genoah şi starul nostru de cinema, Raffaello.

Stefano Marino intră cu paşi mari, cu mâinile în şolduri şi rânjind cu toţi dinţii, într-o provocare amuzată.

Fratele său, Greg, era chiar lângă el. Vărul lor, Primo, care avea aproape doi metri, în jur de o sută douăzeci de kilograme şi era fost fundaş de fotbal american pentru UCLA, stătea în spate şi se înălţa deasupra lor, ameninţător.

Fiecare dintre ei era cu an mai mic decât fiecare dintre fraţii Di Luca. După cum zisese Eli la un moment dat, era ca şi când niciunul dintre părinţii Marino nu se gândise să-şi reguleze perechea dacă nu demonstra cineva că o făcuse înainte.

— Suntem foarte onoraţi, zise Primo cu glas grav.

— Aveaţi chef să vă faceţi de cap, băieţi?

Rânjetul lui Greg era la fel de insultător ca al lui Stefano.

— Ne-am gândit să venim până la Beaver Inn ca să găsim nişte puicuţe. Eli se prefăcu a se uita în jur. Hei, Primo, e pe aici şi sora ta?

Scaunele începură să zgârie parchetul vechi, în timp ce

toţi cei prezenţi împingeau scaunele şi săreau în picioare.

— De ce? mârâi Primo, încleştând pumnii. Vrei să fii bătut măr de o fată?

Barmanul luă repede sticlele de băutură de pe raft şi le ascunse sub tejgheaua barului.

— Nicio problemă. Eşti tu aici, fătălăule!

Lui Rafe nu îi venea să creadă că vorbea ca un adolescent. Şi că îi plăcea treaba asta.

— Am auzit că iar se însoară taică-tu, zise Stefano pe un ton batjocoritor. Asta câţi ani are?

— E suficient de mare ca să voteze, dar nu suficient de mare să poată să bea legal, Noah? se aventură Greg.

Noah nu ezită să-i ţină piept. Chiar dacă arăta ca un om de afaceri, spilcuit şi civilizat, era al naibii de dur, cu o viteză în mişcări care putea egala un bici şi surprindea orice nemernic care îndrăznea să înceapă o încăierare. Trebuise să fie aşa – în fond, era cel mai mic dintre fraţi.

Dar Greg ştia şi el asta, desigur. Începând de la grădiniţă, cei doi se bătuseră regulat. Şi iată-i acum aici, pregătiţi să se ia din nou la trântă.

Aşa că, pentru a echilibra balanţa, Rafe îi seceră lui Primo piciorul de sub el.

Primo ateriză cu o bubuitură atât de puternică, încât sări băutura din paharele de pe mese şi începu să curgă praf din tavanul galben. Rafe îl atacă, deşi era la pământ – asta era singura şansă pe care o avea împotriva lui Primo. Şi aşa începu bătaia.

Noah îl izbi cu capul în stomac pe Greg, trântindu-l de bar.

Scaunele de la bar se clătinară şi căzură.

Stefano sări la Eli.

Eli se feri.

Stefano se ciocni de fruntea lui Eli.

Ambii bărbaţi se clătinară pe spate. Stefano se ţinea de

pumn, şi Eli, de cap.

Apoi Eli îl izbi pe Stefano cu umărul şi se ciocniră de perete.

Peste tot în bar izbucniră bătăi. Era o adevărată răscoală. Ca într-un film cu John Wayne, cu cowboy iuţi la mânie, şei de piele şi multă lume furioasă. Exact ce căutaseră fraţii Di Luca.

Primo se rostogoli pe Rafe şi îşi folosi greutatea ca să-l imobilizeze la podea, după care începu să îi care pumni.

Asta nu înseamnă că Rafe nu ştia câteva mişcări care l-ar fi scos din joc în doi timpi şi trei mişcări. În fond, era o bătaie prietenească. Şi ar fi trişat dacă făcea asta.

Rafe credea că era un om mort, până unul dintre clienţii din bar zbură prin aer, propulsat de un pumn zdravăn, şi ateriză fix pe rinichii lui Primo, trântindu-l de pe Rafe. În timp ce tipul acela mare gâfâia, Rafe egală scorul cu o serie de lovituri bine plasate, care îi sparseră nasul lui Primo şi îi însângerară buzele.

Nu avea cum să dureze, desigur. Primo era mai tare decât Rafe la toate, de la kilograme la muşchi, aşa că în curând Primo îl luă pe sus şi îl izbi de zid.

Rafe se pregăti pentru impact.

Primo se uită la el cu ochii lui căprui şi mari, dintr-odată blânzi, ca de căţeluş.

— Hei, omule, îmi pare foarte rău pentru ce a păţit bunica ta.

— Da, mersi, răspunse Rafe şi îi dădu un şut în boaşe.

Primo îl aruncă drept în mijlocul altei bătăi.

Rafe ateriză brusc.

Apăru un cuţit.

Cu o singură mişcare lină, Rafe îl imobiliză pe individ şi îi înlătură cuţitul din mână. Se ridică imediat ferm pe poziţii şi strigă, întinzând cuţitul:

— Cu următorul cuţit pe care îl văd, o să-ţi scot inima!

Eli şi Stefano se opriră din bătaie, îl apucară pe cuţitar şi îl aruncară afară prin fereastră.

Geamul se făcu ţăndări şi împroşcă toată parcarea de cioburi.

Bărbatul ateriză pe o maşină şi imediat porni alarma.

Rafe aruncă apoi cuţitul spre bar. Acesta se înfipse în peretele de lângă casa de marcat.

Cineva îi trase un pumn în bărbie.

Şi bătăile se încinseră din nou.

Două minute mai târziu, podeaua era alunecoasă de la atâta sânge, transpiraţie şi fluide nazale.

După vreo cinci minute, lui Rafe îi ţiuiau urechile.

De fapt, se auzeau sirenele.

Venea poliţia.

Una peste alta, seara fusese extrem de satisfăcătoare.

Capitolul 19

— Nu-mi vine să cred că îmi scot copiii adulţi de la închisoare pe cauţiune. Doamna Arianna Marino, pe cât de masivă, pe atât de înaltă, stătea uitându-se urât la fiii ei, în timp ce semna actele ca să-i elibereze. Primo, ai idee ce o să zică tatăl tău când o să audă că ţi-ai spart iarăşi nasul, după cât a plătit ultima oară ca să ţi-l repare?

Primo se făcu mic şi se ascunse de degetul care flutura agresiv al doamnei Marino.

Stefano şi Greg se strecurară şi ei în afara razei ei vizuale.

— Şi voi! exclamă ea, mutându-şi privirea întunecată şi dispreţul spre Rafe şi fraţii săi. Voi trei de ce staţi acolo şi rânjiţi ca nişte idioţi? Credeţi că sunteţi altceva decât nişte derbedei în toată firea, care au ieşit în oraş şi s-au luat la bătaie, în timp ce biata voastră bunică suferă în spital?

Brooke stătea la tejgheaua secţiei de poliţie, îmbrăcată

într-un costum negru, încuviinţând din cap aprobator în timp ce semna actele să-i elibereze pe fraţii Di Luca.

Doamna Marino continuă:

— Sărmana Sarah Di Luca! Atacată şi bătută de un gangster! Şi apoi cei trei nepoţi ai ei, pe care i-a crescut din bunătatea inimii şi prin sudoarea muncii, o dezonorează îmbătându-se şi căutând belele. Şi găsindu-le, pe deasupra! Să veniţi în barul meu şi să căutaţi scandal cu băieţii mei... Aşteptaţi voi să îi spun ce aţi făcut! Numai staţi să vedeţi ce o să zică!

Noah o dădu uşor pe Brooke la o parte din faţa lui şi îi zâmbi fermecător doamnei Marino.

— Vă rog să nu faceţi asta! Nonna e încă slăbită în urma atacului.

Rafe îşi aminti că Noah fusese mereu favoritul doamnei Marino din toată familia Di Luca.

Apoi doamna Marino îi trase una peste cap lui Noah, chiar peste cucuiul proeminent negru-albăstrui pe care îl căpătase când încercase să dărâme barul cu capul

Acesta căzu în genunchi, gemând.

— Poate că trebuia să te gândeşti la asta mai devreme, mârâi ea.

Brooke izbucni în râs, după care se întoarse să completeze hârtiile.

Rafe, într-un moment puţin nepotrivit şi sub imperiul vinului şi al whisky-ului, se întoarse ca să răsucească părul negru al lui Brooke pe deget.

Dar ea îi trase una peste deget, îndepărtându-i mâna.

Rafe nu se dădu bătut şi mai încercă o dată.

— Ce frumos, zise el, fascinat de strălucirea negricioasă şi luxuriantă.

Ea se întoarse către el şi, pentru o clipă, expresia de pe chipul ei o oglindi pe cea a doamnei Marino, fiind plină de furie şi frustrare.

— Uite ce e! Astăzi te-ai comportat ca şi când ai fi fost extrem de îngrijorat pentru mine fiindcă fac prea multe pentru bunica ta şi muncesc la complex. Iar când în sfârşit reuşesc să mă bag şi eu în pat la o oră decentă... Ştii ceva, amice? Chiar dormeam! Şi apoi mă suni ca să vin să te scot? Şi uite-te la tine cum te găsesc! Ai buza spartă. Gâtul vânăt. Şi o ureche pe jumătate smulsă. Şi pentru ce? Pentru o încăierare mică şi amuzantă?

Rafe se scărpină în cap. Simţea într-adevăr un cucui de mărimea unui ou de raţă. Dar nu avea de gând să îi spună şi ei asta.

— E, hai, că nu-i chiar aşa de rău!

— Nu e ca şi când are nevoie vreunul din noi să fie spitalizat, zise Stefano.

Doamna Marino îi trase una peste frunte progeniturii sale.

Brooke continuă, la fel de indignată:

— Chiar crezi că o să stau să mă giugiulesc cu tine acum? Acum? Când eşti plin de sânge, dezgustător şi puţi a alcool şi a Dumnezeu ştie mai ce? Nu prea cred!

Rafe ştia că ar fi trebuit să tacă, dar nu se putu abţine:

— Uneori, e amuzant să te baţi. Dacă o să loveşti vreodată şi tu pe cineva, o să ştii la ce mă refer.

Brooke încleştă mâna în pumn şi îl izbi tare în plex, chiar la baza sternului. Forţa loviturii îl propulsă câţiva paşi mai în spate.

— Ai dreptate! zise ea, afişând un zâmbet încordat. A fost foarte satisfăcător.

Îşi dădu apoi părul pe spate şi se întoarse la actele de pe tejghea.

Eli îl prinse de braţ pe Rafe şi îl susţinu cât timp acesta încercă să-şi recapete suflul.

— Zi mersi că nu ţi-a dat una cu piciorul! Ţine lecţii de kickboxing de două ori pe săptămână împreună cu Jenna

Campbell.

— E o fată bună, Rafe Di Luca, şi tu nu o meriţi deloc! Aşa că las-o în pace! Doamna Marino se răsuci spre ei. Femeia era o forţă a naturii care îşi controla familia cu doze bine aplicate de teroare şi cam o jumătate din oraş cu şantaj la fel de bine aplicat. Şerif DuPey!

Brian DuPey, un bărbat de o înălţime medie, slăbănog, dar bine făcut, cu un păr castaniu rar şi cu ochii injectaţi, îşi scoase pălăria şi zise:

— Da, doamnă?

— De ce-i laşi liberi pe băieţii Di Luca? Ştii bine că ei au pornit tot scandalul în barul meu.

Calm şi extrem de răbdător, omul îi răspunse:

— Nu, doamnă, chiar nu ştiu. Relatările martorilor sunt contradictorii.

Doamna Marino se repezi spre el.

— Au fost în barul meu!

— Aşa este. Dar asta nu înseamnă că ei au fost cei care au pornit încăierarea. Înseamnă doar că le era sete.

Rafe simţi brusc o apreciere pentru calmul lui DuPey.

— Şi mai exact cine o să plătească daunele? întrebă tăios doamna Marino.

— Noi o să plătim jumătate, răspunse Eli.

— Ba o să plătiţi pentru tot! insistă doamna Marino.

Rafe nu ştia ce îl apucase să facă una ca asta. Băuse câteva guri de vin şi câteva shomiri. Nu era nici pe departe beat. Poate doar un pic prea relaxat... Dar se porneni mormăind:

— Întreg barul ăla nu valorează nicio sută de dolari!

Doamna Marino ridică brusc capul, indignată. Îl fixă cu o privire nemiloasă, care ar fi tăiat în carne vie pe oricine. În timp ce toată lumea se grăbea să se dea la o parte din calea ei, femeia se încruntă şi porni spre el cu toată greutatea ameninţătoare a unui tanc, iar singurul lucru

care îl salvă fură picioarele lungi, care îi permiseră să sară ca o gazelă direct afară pe uşă, în aerul răcoros al nopţii.

Aşa că la ora unu noaptea se pomeni stând singur pe treptele secţiei de poliţie şi ascultând o muzică înde" părtată, care venea de la barul din centrul oraşului, şi uitându-se gânditor la cerul înstelat.

În cea mai mare parte a timpului, trăia într-o lume urâtă: oameni urâţi, politici de acţiune urâte, tempera" mente urâte. Oameni dispuşi să omoare şi să tortureze pentru bani sau pentru idealuri crude şi perverse sau pur şi simplu pentru amuzament. Noaptea aceasta fuse" se una frumoasă. O noapte în care avusese ocazia să se reconecteze cu fraţii şi cu rădăcinile lui: să îşi amintească faptul că oamenii normali trăiau pentru a dansa, pentru a bea, pentru a râde, pentru a vorbi şi a se bate – în esenţă, pentru *a fi.*

Acum, în timp ce îi aştepta pe Brooke şi pe fraţii săi şi plănuia manevre de acţiune pentru cazul în care doamna Marino ieşea prima, scoase telefonul mobil şi se uită.

Nu primise niciun semn de la oamenii lui care se aflau în Kîrgîzstan, în munţii Kokshaabtoo. Nicio veste despre pilotul elicopterului prăbuşit sau dacă reuşise să scape.

Dumnezeule! Nu voise deloc să plece. Îşi lăsase oamenii acolo, dar, indiferent cum ar fi privit lucrurile, adevărul era că şansele lor erau cincizeci-cincizeci. Stând aici, ştia că luase decizia corectă. Avea o responsabilitate faţă de bunica lui, faţă de femeia care îl crescuse.

În acelaşi timp, Nonna îl crescuse în spiritul dreptăţii. Îl învăţase să facă mereu ce trebuia, să se lupte cu nedreptăţile şi să îi salveze pe nevinovaţi.

Cum ar fi putut suporta moartea căpitanului Stephanie Spence în captivitate?

Doamna Marino ieşi furtunos, cu fiii şi nepotul ei, venind chiar în spatele lui. Se opri şi flutură ameninţător din deget

spre el, mustrându-l:

— Tu! Du-te şi ai grijă de bunica ta, netrebnic nerecunoscător ce eşti! Maturizează-te odată! însoară-te şi fă copii! Şi fă-o fericită pe Nonna ta! Poartă-te şi tu odată ca un bărbat, nu ca un plod răsfăţat!

El se ridică în picioare.

— Da, doamnă. Vă mulţumesc pentru sfat.

Primo rânji la el şi mimă batjocoritor că era un laş speriat.

— Primo! izbucni doamna Marino. Eu ţi-am schimbat scutecele! Şi tot eu pot să-ţi dau acum câteva peste fund!

Se îndreptă apoi spre maşină, cu băieţii Marino mergând în spatele ei, ca nişte pui de raţă supăraţi şi înfoiaţi.

Următoarea persoană care ieşi fu Brooke.

El făcu un pas către ea.

— Dacă te apropii de mine, plec chiar mâine spre Suedia! zise ea.

Rafe nu ştia exact ce voia să spună cu asta, dar se opri oricum.

Ea coborî scările furtunos.

Noah şi Eli ieşiseră şi, văzând-o coborând scările cu paşi mari şi în grabă, Eli îi strigă:

— Hei, Brooke! Ne duci şi pe noi cu maşina?

Ea se întoarse către ei şi zise:

— Din partea mea, n-aveţi decât să dormiţi pe străzi, toţi fraţii Di Luca!

Fraţii o priviră plecând în grabă.

— De ce era aşa de supărată? întrebă Noah pe un ton tânguitor.

DuPey vorbi din pragul uşii:

— Haideţi, băieţi! Vă duc eu înapoi la complex.

— Grozav! zise Rafe, recunoscând o oportunitate pentru un interogatoriu informal. Facem cinste cu un pahar!

DuPey intră în barul de la complex împreună cu fraţii Di

Luca, acceptă paharul de vin şi luă câteva înghiţituri înainte de a spune:

— Trebuie să plec. Nu se cade ca şeful poliţiei să petreacă prea mult timp într-un bar. Indiferent cât de stilat ar fi. Se uită apoi la ceas. Chiar dacă oficial mi-am terminat programul de lucru, adăugă apoi cu un oarecare regret.

Rafe se ridică şi el de pe scaun.

— Hai să te conduc!

Cei doi bărbaţi plecară împreună.

Maşina de poliţie a lui DuPey era după colţ, în parcarea publică. Rafe se gândi că probabil nu se cădea nici ca şeful poliţiei să îşi parcheze maşina în faţa unui bar. Dar maşina se afla sub un felinar stradal şi, deşi parcarea era plină, nu era nici o altă maşină lângă cea a şerifului.

Rafe se gândi că majoritatea oamenilor ezitau să se apropie prea mult de o maşină de poliţie.

DuPey îşi scoase cheile.

— Bun, spune, ce pot face pentru tine?

Chiar nu avea rost să se ascundă după deget.

— Ştii dacă Brooke Petersson minte în legătură cu faptul că l-a împuşcat pe atacator?

— Ce te face să crezi asta? întrebă DuPey, dând încet roată maşinii sale.

Rafe recunoştea mişcarea aceasta. DuPey se uita să vadă dacă exista vreun semn că umblase cineva la vehicul. Orăşelul Bella Terra creştea. Şi asta nu însemna întotdeauna că o făcea într-un mod pozitiv. Îl urmări pe DuPey, care făcu a doua inspecţie vizuală. Maşina părea un pic lovită dedesubt din pricina condusului pe drumuri de ţară şi prin vii, dar în rest era totul în regulă.

— Am discutat cu ea în legătură cu asta. I-am pus şi eu întrebări. Nimeni nu omoară un om pentru prima dată şi apoi vorbeşte despre asta cu calm. Asta, dacă nu cumva

vorbim de un psihopat. Dar ştiu sigur că nu este cazul ei.

— Nu aş spune nici pe departe că Brooke ar fi o psihopată. DuPey termină de efectuat inspecţia vizuală, descuie maşina şi sugeră: Poate că a spus povestea de atât de multe ori, încât şi-a pierdut orice însemnătate.

— Ba pe dracu'! Rafe mai auzise tonul acela precaut şi ştia exact ce însemna. Ştii şi tu foarte bine că minte!

DuPey se întoarse spre el şi fiecare fibră din corpul lui emana exasperare.

— Problema în discuţiile cu tine, Rafe, pe lângă faptul că te crezi mai deştept decât toată lumea, e că ai fost antrenat să citeşti oamenii.

— E una dintre cerinţele meseriei care mă ajută să trăiesc un pic mai mult. Rafe cugetă asupra tuturor variantelor posibile şi nu găsi niciun motiv pentru care şeriful ar fi protejat-o pe Brooke. Şi atunci de ce o acoperi?

Pentru prima dată, DuPey îl privi în ochi.

— Eu îmi plătesc mereu datoriile. Ea mi-a făcut o favoare la un moment dat. Îi eram dator.

Acum ajungeau la adevărul pur.

— Ce a făcut?

DuPey stătea acolo, aruncând cheile dintr-o mână în alta şi cugetând. Se uita la Rafe şi cântărea ce decizie să ia. În cele din urmă, îl întrebă:

— Îl mai ştii pe bătrânul meu? Şeful poliţiei, DuPey?

— Glumeşti? Omul ăla mă ura de moarte. Obişnuia să mă terorizeze cu fiecare ocazie.

Când aflase că bătrânul nemernic murise în urma unui atac de cord, Rafe fusese uşurat şi oarecum se bucurase.

— Ei bine, dacă nu ştiai, nu erai singurul. Mă teroriza şi pe mine. Eram fiul şefului poliţiei din Bella Terra. Indiferent ce aş fi făcut, nu eram niciodată suficient de bun. DuPey se sprijini de capota maşinii, relaxat şi resemnat că luase decizia să vorbească şi să-i spună lui Rafe toată povestea.

Aşa că am fost şi eu rebel.

— Eu nu-mi amintesc asta.

— Tu erai un şmecher. Nu erai foarte atent la mine sau la cei mai jos de teapa ta. Dar, crede-mă, în clasa zecea, furam maşini.

— Uau! zise Rafe sprijinindu-se de capotă, lângă DuPey. Asta da mod de a fi rebel!

— Trebuia să fac ceva. Nu puteam doar să mă ascund şi să înghit. Mă uram. Ştiam cum să deschid încuietorile multor maşini vechi, iar tata avea toate sculele necesare. Ba chiar ştiam oameni proşti care îşi lăsau cheile în contact. Aşa că pierdeam vremea pe lângă magazine şi supermarketuri şi aşteptam să vină vreo femeie care se grăbea să cumpere ceva şi lăsa motorul mergând.

Amintindu-şi de poliţistul masiv, rău şi cu burta mare, care fusese tatăl lui DuPey, Rafe zise admirativ:

— Nu ştiam că ai atâta sânge-rece.

— Crede-mă că nu aş mai fi avut nimic în mine dacă aş fi fost prins. DuPey oftă adânc şi greoi. Tata m-ar fi bătut de-ar fi ieşit untul din mine, iar când aş fi ieşit din închisoare, aş fi avut o sută cincizeci de ani.

— E, haide, furtul de maşini nu e o infracţiune uşoară, dar nici măcar taică-tu nu avea atâta influenţă asupra unui juriu. Ai fi primit o sută de ani maximum.

Rafe încerca să imprime un pic de umor în conversaţia lor, dar bănuia că eşua lamentabil.

— Nu ar fi trebuit să facă prea multe. Nu dacă adaugi acuzaţia de răpire la dosar.

Capitolul 20

— Răpire. Rafe nu putea să nu se gândească la faptul că poate DuPey o răpise pe Brooke. Nu, ea i-ar fi spus. În perioada aceea îi spunea lui totul. În ce te-ai băgat? îl

întrebă.

— Era imediat după lăsarea serii. Puţin după ora nouă, într-o sâmbătă seară. O fată, nu cred că avea mai mult de douăzeci de ani, a venit cu maşina la non-stop, a coborât şi a lăsat motorul pornit. DuPey vorbea scurt şi aspru, ca şi când încă simţea toată durerea şi umilinţa din trecut. Mi-am tras pe faţă un ciorap de damă, m-am suit în maşină, am pornit şi am mers cam două străzi, după care am auzit un zgomot de pe bancheta din spate. M-am uitat în oglinda retrovizoare şi am văzut acolo un scaun de copil.

— Oh, Dumnezeule!

Pe Rafe îl trecu o sudoare rece numai când se gândi la asta.

— Era un băieţel – cred că avea în jur de un an – cu ochi mari şi căprui, şi păr negru şi creţ. Şi se uita la mine ca şi când nu ştia ce să creadă. Am tras imediat în parcarea de la Safeway şi am coborât. Dar nu puteam să las puştiul acolo şi să plec pur şi simplu. Şi nici s-o rup la fugă.

Rafe simţi un nod în stomac.

— Şi aici apare Brooke în poveste.

— Se ducea la magazin să ia lapte pentru maică-sa. Am chemat-o la mine. Cred că s-a prins care era treaba. DuPey îşi şterse fruntea de sudoare rece. Mai ţii minte rândul ăla de copaci de lângă parcare? M-a împins în direcţia aia, mi-a spus să mă ascund şi că se ocupă ea de tot.

— Şi s-a ocupat.

Când DuPey nu îi răspunse imediat, lui Rafe începu să i se facă groază de continuarea poveştii.

— A deschis uşa din spate şi s-a întins să scoată copilul. Vorbea cu mine, îmi spunea că o să-l ducă în magazin şi o să spună că nu ştia unde sunt părinţii lui. DuPey îşi trecu mâna pe la ochi. Apoi au început să urle sirenele. Şi să se vadă girofarurile. Tatăl meu şi oamenii lui dăduseră de

urma maşinii şi au considerat-o pe ea vinovată. Au tras-o afară din maşină, au pus-o la pământ, au imobilizat-o şi au percheziţionat-o.

— Şi tu n-ai ieşit din tufişuri?

DuPey clătină din cap.

Orice fel de simpatie ar fi simţit Rafe pentru DuPey se evaporă într-o izbucnire de furie.

— Apoi ce s-a întâmplat?

— A apărut mama copilului de la magazin, a început să urle la Brooke şi a încercat să o atace. Tatăl meu i-a pus cătuşele lui Brooke cu mâinile la spate şi a ţinut-o la pământ, punându-i piciorul pe gât. Ea nu se lupta cu el, dar ştii şi tu că era genul de om curajos când se lua de femei şi de copii.

Rafe oftă adânc, încercând din răsputeri să-şi potolească mânia.

— Îmi place să cred că aş fi reuşit să îmi înfrâng teama şi să fac ceva înainte ca taică-meu s-o bage în maşina de poliţie. Dar, din fericire pentru ea şi pentru mine, a apărut patronul magazinului. DuPey încercă să zâmbească, însă nu reuşi. Îl văzuse pe tipul care furase maşina. Sigur era un bărbat, din ce a apreciat el, în jur de douăzeci şi cinci de ani, cam de un metru optzeci înălţime şi cu barbă.

— Aveai un metru optzeci?

— Da. Doar îl moşteneam pe taică-meu.

— Şi aveai barbă?

— Abia dacă aveam cinci fire pe toată faţa. Cred că proprietarul a văzut, de fapt, ciorapul pe care îl purtam pe faţă, iar în lumina aia proastă din parcare, a crezut că am barbă. Era atât de sigur, încât tata a lăsat-o pe Brooke să se ridice. I-a scos cătuşele, a întrebat-o câţi ani are şi cine sunt părinţii ei. Când i-a zis că are doar un singur părinte, o mamă singură, care nu se număra printre familiile fondatoare din oraş, a fost uşurat. I-a ţinut o predică,

spunându-i că nu era o idee bună să iasă singură noaptea pe străzi. Iar ea l-a întrebat dacă poate să se ducă să ia lapte pentru maică-sa. DuPey râse, dar era un amuzament amar. Nu l-am văzut niciodată pe tatăl meu mai stânjenit decât atunci. Ba chiar a încercat să-i dea bani pentru lapte. Dar ea s-a îndepărtat ca şi când i-ar fi oferit mită. Râse din nou, dar tot amărât. De fapt, asta făcea. Nemernic bătrân! Avea ditamai vânătaia pe obraz!

O imagine cu chipul tinerei Brooke zgâriat şi învineţit îi apăru imediat în minte lui Rafe.

— Da, îmi amintesc vânătaia aia! Mi-a spus că a căzut şi s-a lovit.

Brooke nu îi spunea totul nici pe vremea aceea.

— Da, aşa a zis. DuPey încrucişă braţele la piept. Acum ai de gând să îmi tăbăceşti fundul? N-o să mă împotrivesc dacă vrei să-mi dai una, să ştii. O merit din plin. Chiar şi după atât timp, tot merit.

— Să fii sigur! Şi taică-tu n-a aflat niciodată că ai fost tu?

— Doar sunt încă viu, nu?

Rafe cugetă o clipă dacă trebuia să insiste sau nu.

— De-asta ai lăsat-o pe Brooke să mintă în timpul anchetei?

DuPey se întoarse către Rafe furios, dar se controlă imediat.

— Dă-mi voie să fac o mică speculaţie. Infractorul a atacat-o cu un cuţit pe una dintre femeile care lucrează pentru Brooke. Femeia, oricine ar fi ea, l-a împuşcat şi l-a omorât. Să ghicesc că femeia are cazier? Sigur a avut vreo poveste lacrimogenă, pentru că Brooke pică mereu în plasă când e vorba de asta. Doar salvează rataţi patetici ca mine. Şi ca tine...

Rafe se gândi să obiecteze. Dar hotărî că nu avea de ce s-o facă.

DuPey părea din ce în ce mai deştept.

— Aşa că, atunci când a ajuns la locul faptei, Brooke a trimis-o de acolo pe femeie, a şters pistolul, şi-a lăsat propriile amprente pe armă şi şi-a asumat toată responsabilitatea pentru crimă.

— Şi tu ai lăsat-o să-şi asume responsabilitatea pentru asta?

Acesta era lucrul care îl enerva cel mai tare pe Rafe.

— Aşa a vrut ea.

— Pentru că îi erai dator?

— Hei! Cel puţin eu m-am răscumpărat faţă de ea, zise DuPey aruncându-i o privire acuzatoare. Şi asta e mai mult decât pot spune despre alţi oameni.

Rafe îl privi urcându-se în maşină şi plecând. Şi rămase întrebându-se dacă Brooke îi spusese lui DuPey tot ce se întâmplase între ei. Dar ştia că nu îi spusese totul. Orice ştia DuPey – sau orice credea că ştia – era numai bârfă şi speculaţie. Dar o speculaţie destul de bună. La fel ca Rafe, DuPey citea limbajul corporal. Recunoştea vinovăţia când o vedea. Iar Rafe era vinovat pentru felul în care se purtase cu Brooke. Dar ei îi era mai bine fără el. Îi era mai bine, nu?

Nu-i era mai bine fără el?

Capitolul 21

Uneori era mai uşor să-ţi ceri scuze decât să ceri permisiunea.

„E cu atât mai bine dacă nu sunt prins!”

Camera de securitate a complexului se afla la capătul coridorului, în spatele unei uşi anonime, de la etajul întâi al clădirii. Incuietoarea era solidă, electronică şi instalată perfect, dar Rafe avea dispozitivul necesar pentru a intra şi a ieşi de acolo fără a fi detectat de program. În mai puţin de cinci secunde era înăuntru.

Uşa se închise în spatele său, cu un sunet solid şi satisfăcător. Excelent! Camera era izolată fonic.

Această cameră de securitate era mai degrabă un fel de debara, de un metru şi jumătate pe doi metri şi jumătate, cu podea de ciment. Pe o masă veche luată dintr-una din camerele de oaspeţi, se afla un computer, care fusese convertit în server după ce în trecut servise altor scopuri. Din spatele computerului se întindeau cabluri lungi şi groase ca nişte şerpi către partea din faţă unde se aflau monitorul, tastatura şi mouse-ul.

Rafe luă loc pe scaunul de birou vechi şi pătat şi îşi scoase laptopul şi cablul de conectare din valiză. Urmând pas cu pas instrucţiunile oferite de hackerul lui personal, îşi conectă laptopul la serverul de securitate, tastă codul de acces al lui Darren, şi când pe ecran apăru chipul tineresc şi plin de coşuri al lui Darren, îi zise:

— Gata. Eşti conectat!

Darren se uită la Rafe şi zise cu o reacţie întârziată:

— Doamne! Ce ţi-ai făcut la faţă, omule?

Vocea lui Darren răsună cu ecou în încăpere.

— Ssst!

Dar Darren nu îl băgă în seamă.

— Arăţi de parcă ai fost nouă ture în ring cu un urs grizzly. Frate! exclamă şi apoi rânji. Credeam că erai zeul autoproclamat al autoapărării.

Rafe scrâşni din dinţi. Asta era problema cu angajarea unui puşti de 17 ani. Nu avea niciun fel de simţ al aprecierii legat de ceea ce trebuia să spună. În plus, vorbea mult prea tare.

— Am ieşit în oraş aseară şi m-am distrat un pic. Rafe se abţinu să-şi atingă urechea umflată sau buza spartă. Poţi să accesezi programul fără parolă?

— Uau! Ideea ta de distracţie nu se pupă deloc cu a mea. Darren tasta în timp ce vorbea. Şi da, normal că pot.

Trec imediat de firewall. Nu e ca şi când serverul ăsta are cine ştie ce protecţie sofisticată, ca un computer financiar sau ceva. E mai degrabă la nivelul serverelor Guvernului Statelor Unite. Şi ce a zis bunică-ta de vânătăile tale?

Rafe vru să îl întrebe pe Darren de unde ştia că fusese să o viziteze pe bunica lui, dar apoi decise că îşi răcea gura de pomană. Când puştiului îi intra o idee în cap şi îl interesa ceva, afla totul. Iar conceptul nou descoperit că şeful lui solitar avea o viaţă personală părea să-l fascineze.

— Bunica mea s-a uitat la mine şi a izbucnit în râs.

— Pe bune? Deci Nonna e o bătrână cool şi de gaşcă?

— Este foarte cool şi de gaşcă. Ne-a pus pe mine şi pe fraţii mei să facem o poză cu ea, ca toată lumea să nu aibă de ales şi s-o creadă că a fost implicată într-o bătaie într-un bar. Deşi probabil voia să ne transmită subtil că am fost nişte idioţi să mergem să căutăm cu lumânarea genul de răni care pe ea au băgat-o în spital. Ba acum, dacă se gândea mai bine, îşi dădu seama că asta era exact ceea ce voise să le dea de înţeles. Şi imediat după aceea a venit doctorul ei s-o consulte şi a trebuit să plecăm.

Aşa că, indiferent ce anume voise să le spună lui şi fraţilor săi, trebuise să fie amânat. Păcat, din moment ce Nonna era de părere că era vorba despre ceva ce trebuiau să afle. Dar le făcuse semn să plece şi le spusese că era ceva de demult şi că suporta amânare până a doua zi.

— Aşa, acum cu parola... Dacă te ajută, pot să ghicesc câteva lucruri pe care e posibil ca Noah să le fi folosit. Ziua lui de naştere, numele câinele lui, chestii de-asta obişnuite.

— Nu, nu-i mare scofală. Am intrat deja.

Puştiul era un geniu. Era genul de băiat tocilar şi deştept, care locuia literalmente în subsolul casei părinţilor lui. Dar era un geniu fără doar şi poate.

— Descarc, zise Darren şi rânji. Fratele tău şi-a

cumpărat programul de securitate de la un vânzător care l-a personalizat pentru hotel. Vrei să ne distrăm un pic? Am putea face ca fiecare cameră ocupată să sune chiar acum să comande jeleu.

— E complexul familiei mele. Şi deţin o parte din el. Aşa că nu, nu vreau. Dar în sinea lui se gândea că era într-adevăr o idee foarte amuzantă. Tu descarcă programul, trece-mă ca administrator şi copiază totul pe hard drive-ul meu.

Darren oftă.

— Voi, ăştia bătrânii, sunteţi nişte plicticoşi.

— Mda, ştiu. E nasol, zise Rafe, gândindu-se că nu era prea grozav nici să se afle în postura bătrânului.

În dimineaţa aceasta, când se trezise – mult mai târziu decât de obicei – descoperise cu stupoare că avea pe şold o vânătaie atât de mare şi de dureroasă, încât nici măcar un munte de gheaţă nu l-ar fi ajutat. Îşi amintea vag că fusese azvârlit fix într-un colţ al uneia dintre mesele minunate de la Beaver Inn. Pe moment nu simţise şi nu observase, dar în clipa de faţă cam observa şi cam simţea.

— Şi vă întoarceţi la spital după ce o mută pe bunica ta la recuperare?

— De unde?! Ai spart şi serverele spitalului?

— Mă gândeam că ai vrea să fii stăpân pe situaţia cu spitalul.

— O mută pe Nonna la recuperare?

Asta era bine de ştiut.

— Da, din cauza contuziei pe care o are. Nu vor să stea singură în picioare dacă nu o susţine cineva. Dar din cauza braţului rupt nu poate folosi cadrul, că nu are experienţă.

În timp ce vorbea, Darren nu se oprea nicio clipă din tastat.

— Păi cum?! N-ai auzit?! O să angajăm o asistentă pentru ea.

Darren ignoră sarcasmul. Sau poate că era atât de obişnuit cu ironiile, încât nici nu le mai observa.

— Se pare că doctorul e un vechi prieten de familie de-al vostru. Şi el zice că Nonnei n-o să-i placă deloc să aibă pe cineva care să stea după ea la fiecare pas şi o să încerce să se ridice singură, o să cadă şi poate o să-şi rupă şi celălalt braţ sau şold. Aşa că trebuie să o pregătească să se îngrijească singură cât mai repede. În plus, o să se asigure că Bao şi asistenta asta nouă o să fie şi ele instruite.

— Hm. Rafe bătu din degete pe birou, se lăsă pe spate în scaun şi descoperi astfel că una dintre rotiţele scaunului de birou era stricată. Îşi recăpătă echilibrul înainte să pice pe spate cu tot cu scaun şi bălmăji pentru sine: Noah, nemernic zgârcit ce eşti! După care se îndreptă de spate şi zise: Darren, după ce termini cu asta, poţi să-mi verifici profilul cuiva?

— Sigur. Al cui?

— Asistenta medicală aia nouă. Olivia cumva...

— Olivia Kelly. Am verificat-o deja. E o asistentă bună. Nu a avut nicio plângere niciodată. Nu are cazier. Vrei să sap şi mai adânc?

— Nu. Pentru că devenea al naibii de suspicios. Asta e tot ce voiam să ştiu.

După ce termină Darren de descărcat programul de securitate al serverului în calculatorul lui, Rafe putea studia toată configuraţia complexului, să vadă filmările şi să verifice orice era în neregulă. Pentru că, din experienţa lui, infractorii de rând nu erau prea deştepţi de fel, iar dacă atacatorul Nonnei se afla în incintă, Rafe intenţiona să-l identifice în mulţime. Şi apoi să îl pedepsească în moduri cu care DuPey nu ar fi fost niciodată de acord.

— Eşti foarte încruntat, omule. Darren se opri din tastat şi se holba la el fascinat. Chiar n-aş vrea să fiu eu ăla care

te-a supărat.

— Atunci grăbeşte-te, îi zise Rafe.

Darren se întoarse la treabă.

Rafe îşi verifică telefonul mobil.

Tot nu avea nicio veste din Kîrgîzstan.

Voia un raport al progresului, la naiba! Tăcerea asta i se părea de rău augur. Şi cel mai probabil avea şi motive.

Transmiţătorii prin satelit căzuseră.

Oamenii lui fugeau cu pilotul de elicopter – căpitanul Stephanie Spence – şi nu voiau să îşi divulge poziţia.

Sau erau cu toţii morţi.

Rafe se apăsă pe puntea nazală. Şi tresări.

Da, Primo îi cărase prea mulţi pumni acolo.

Din obişnuinţă, verifică sertarul biroului pentru orice fel de informaţii relevante: să găsească parole mâzgălite pe bileţele lipicioase nu era deloc ceva ieşit din comun.

Nimic. Nici măcar o Biblie cât de mică.

Se uită apoi sub birou, dar nici acolo nu găsi altceva decât cabluri şi casete. Îşi alunecă apoi degetele pe spatele calculatorului.

Iar în spatele lui se deschise uşa aceea masivă, care izola fonic încăperea.

Capitolul 22

La naiba! îl prinsese Noah.

Rafe se răsuci pe scaun, pregătit să-i întâlnească privirea lui Noah. Dar nu era a lui. Ci a fetei aceleia. Blonda. Cu sâni. Cea cu care fusese coleg de liceu. Cea pe care o pipăise în bibliotecă. Gemma. Ba nu, Gloria. Nu, nici aşa... Jenna.

Da. Jenna. Jenna Campbell. Acesta era numele ei.

— Oho!

Rafe auzi exclamaţia nepăsătoare şi şoptită a lui Darren

şi răsuci scaunul în dreptul calculatorului, ca Jenna să nu-l poată vedea pe adolescentul tocilar şi genial care se holba. Cu o simplă apăsare scurtă a unei taste, Rafe închise boxele şi îl făcu pe Darren să dispară de pe ecran.

— Bună! Jenna se adună repede şi afişă zâmbetul ei tipic de majoretă. Nu mă aşteptam să te găsesc aici.

— Nu? zise el, ridicând dintr-o sprânceană.

Oare îl văzuse intrând acolo şi îl urmărise cu intenţia de a vedea dacă îl putea pune la pământ într-o luptă corp la corp?

Dar nu. Era aici de vreo zece minute. Şi ori reacţia ei de uimire fusese reală, ori se irosea lucrând la un spa când s-ar fi putut face actriţă.

Şi, până la urmă, ea ce căuta aici?

Jenna începu să vorbească, de parcă ar fi fost o amfitrioană care avea de-a face cu un musafir necooperant.

— Vin aici când simt că e prea mult ce se întâmplă la spa. Ştii tu, când lumea vorbeşte cu mine de sus şi mă bate la cap pentru prosoape, iar două dintre manichiuriste sună să anunţe că sunt bolnave şi tot aşa. Vai! Se uită la el cu ochi mari, vinovaţi şi plini de teamă. N-o să-i spui lui Noah că mai vin aici din când în când, nu?

— Nu-i spun. Părea atât de îngrijorată, încât Rafe nu ezită să iniţieze un atac bine plasat, ca să vadă dacă nu cumva se întorcea şi fugea cu coada între picioare. Dar cum ai intrat?

— Păi, fiind managerul de la spa, am o cheie care deschide toate uşile, zise ea, arătându-i cardul de acces.

— Cheia aia nu merge şi pentru uşa asta.

Doar verificase şi el în prealabil.

Jenna părea cu adevărat surprinsă.

— A mea merge!

Nu fusese deloc uşor să spargă încuietoarea, nu o auzise

chinuindu-se şi avea cheia aceea în mână, aşa că nu era tocmai imposibil ca acel card de acces să fi fost programat incorect.

— Deci de ce ai venit aici, până la urmă? o întrebă el.

— Tocmai ţi-am zis. Se jucă o clipă cu părul, după care lăsă mâna mai jos şi îşi descheie al treilea nasture al cămăşii de golf pe care o purta.

Camera web era încă pornită, iar Rafe aproape că îl putea auzi pe Darren gemând de dorinţă.

— Mă înnebunesc ăştia la spa! mai vin aici să mă joc un pic Farmville, să mă adun şi apoi mă întorc la nebunia de acolo.

Vorbea ca şi când ar fi încercat să-l convingă de ceea ce spunea.

— Serios?

Se juca pe Facebook pe un calculator care era serverul ce prelua toate înregistrările şi filmările de la toate camerele de pază din complex? Şi nu o prinsese nimeni? Niciodată?

Se gândi că, la drept vorbind, se întâmplaseră şi lucruri mai ciudate. Dar era curios să vadă dacă accesa internetul dintr-o eroare a programului de securitate sau dacă trebuia să intre în sistem. Se ridică şi împinse scaunul în faţa tastaturii.

— Cine sunt eu să te opresc?

— Deci n-o să mă spui?

Jenna se aşeză şi mai trase un pic de cămaşă ca să dezvăluie şi mai mult din decolteu.

Rafe spera ca pasiunea arzătoare a lui Darren să nu prăjească toate cablurile şi, odată cu ele, conexiunea.

Jenna se uită în sus la Rafe.

— Dar tu ce faci aici?

Ah, creierul ei mic terminase cu bucla de vinovăţie şi sărise în următoarea, probabil vizând posibilitatea

şantajului.

— Verific programul de securitate al complexului.

— E vreo problemă cu el? întrebă ea, făcând ochii mari.

— Din câte ştiu eu, nu. De ce? Ai întâmpinat ceva probleme la spa?

— Nu. Sau... da. Unele fete şterpelesc hârtia igienică de la toaleta de serviciu. Poţi să le faci să se oprească?

Rafe îşi frecă vânătăile de pe coaste.

— Nu. Hârtia igienică de la baie dispare cam mereu, de peste tot şi nu există niciun om de securitate pe lumea asta care să poată face ceva în privinţa asta. Acum, dacă fetele ar fi furat ceva important, precum pietrele alea fierbinţi pentru masaj, poate te-aş fi putut ajuta.

Jenna izbucni în râs, eliberând un sunet scăzut şi muzical, cu tentă de flirt şi îi puse mâna pe coapsă.

— Mi-aş dori eu să mă poţi ajuta...

— Păi te pot ajuta. El se aplecă deasupra ei şi trase tastatura mai aproape de ea. Nu ştiu prea multe despre jocurile de pe Facebook. Ai nevoie şi de mouse?

Rafe îi luă mâna de pe coapsa lui, trecu de cealaltă parte a ei şi îi întinse mouse-ul.

Ea roti umerii într-un mod care ar fi făcut şi o stripteuză experimentată – şi foarte bine plătită – să se simtă mândră de felul în care i se mişcau sânii. Apoi luă mouse-ul şi începu să-l mişte încet în sus şi în jos pe pad.

Fata nu era deloc subtilă.

Luă apoi tastatura în poală şi începu să tasteze cu o viteză uluitoare. Pagina Facebook apăru imediat pe ecran, după care dispăru la fel de repede.

— Of! Mă faci să am emoţii, zise oftând. Nu pot să fac asta cu tine privindu-mă.

— Scuze! Hai, că nu mă mai uit.

Jenna mai apăsă câteva taste, după care clătină din cap.

— Nu. Nu pot să fac asta cu tine aici. Oricum, trebuie să

mă întorc înapoi la spa. Am o programare cu domnul Edward Doherty. Îi place să îi fac eu masajul. E un bărbat căruia îi plac sânii. Se aplecă puţin, îşi aranjă sânii, iar când ridică din nou privirea, îl surprinse pe Rafe uitându-se – de parcă s-ar fi putut uita în altă parte – aşa că îşi alunecă mâna în jos pe şoldul şi pe coapsa lui. Să ştii că sunt foarte bună pe o masă de masaj. De ce nu-ţi faci o programare ca să mă încerci?

Rafe se dădu câţiva paşi în spate ca să-i facă loc să se ridice.

— O să fac asta de îndată ce am un minut liber.

Jenna se îndreptă spre uşă, cu şoldurile unduindu-i-se languros. Deschise uşa şi se mai uită o dată la el.

— Pun pariu că o să-ţi faci timp cât de repede poţi.

El îi zâmbi înapoi, iar după ce ieşi şi închise uşa, zise:

— Eu pun pariu că nu.

Şi boxele urlară în spatele lui:

— De ce nu?

În mod evident, Darren putea controla de la distanţă butonul de volum de la laptopul lui Rafe.

— Nu mă culc cu târfe, zise Rafe.

Brooke îl învăţase ce însemna o femeie de calitate.

— Deci chiar toate tipele mişto şi bune de pe lumea asta se ţin după fundul tău? strigă Darren. Şi cum prind şi eu ceva acţiune?

— Bănuiesc că îţi faci o programare la masaj. Rafe se gândi să amplaseze microfoane în camerele de masaj.

Dacă Jenna chiar era foarte bună pe o masă de masaj şi dacă se ducea vorba că maseuzele de la Bella Terra se prostituau, atunci complexul şi spa-ul s-ar fi confruntat cu un coşmar în materie de relaţii publice, care ar fi depăşit ca proporţii orice scandal similar din anii ’70.

— Eu stau în Indiana! zise Darren.

— Mda, ăsta e un drum cam lung de bătut pentru o

pisicuţă uşuratică.

— Te referi la Jenna? Dar ea nu e uşuratică. Sau este?

Darren părea şocat şi pe jumătate rănit.

— Despre ce crezi că vorbea femeia? întrebă Rafe şi apoi văzu chipul căzut şi dezumflat al lui Darren.

Oh, nu! Puştiul era virgin!

— Da, e uşuratică, zise Rafe, cu o sinceritate brutală. A fost mereu uşuratică. Şi se culcă numai cu tipi care au mulţi bani sau influenţă.

Rafe aproape că putea auzi cum i se frângea inima lui Darren.

— Dar e aşa de frumoasă!

— E o mercenară. Bunica lui folosise un termen mult mai dur pentru a o descrie, dar nu voia să îl spună chiar pe acela. Bun, acum zi-mi ce făcea la calculator. Am văzut cum a apărut iconiţa de la Facebook pe monitor.

— Hm... Da...

— Nu ai verificat pe ce taste apăsa?

— E OK, pot să mă întorc să văd ce a apăsat. Darren părea mai puţin dornic, dar hotărât.

— Da. A intrat pe Facebook. Da, a jucat jocurile. Da, poza ei de profil e sexy.

— Dar asta a fost tot ce a făcut pe calculator?

— Au mai fost câteva taste în plus pe care le-a apăsat, dar tastează o sută treizeci şi cinci de cuvinte pe minut. Când e aşa de rapidă, e normal să mai facă greşeli.

— Urmăreşte tastele alea greşite şi asigură-te că nu a umblat la nimic.

După felul în care se gudurase Jenna pe lângă, Rafe suspecta că avusese motive ascunse. Nu că asta era neapărat adevărat... În fond, toată viaţa lui se guduraseră femeile pe lângă el ca nişte pisici în călduri. Doar că ea fusese atât de ieftină în comportament, încât îşi dorea cumva să fie şi vinovată.

Darren încă era la fel de ameţit ca un personaj din desene animate căruia îi apăreau inimioare în loc de ochi.

— Am filmat aproape fiecare centimetru din trupul ăla suculent de când a intrat prima oară pe uşă până ce a plecat.

Pe un ton intransigent, Rafe îl întrebă:

— Ai pus tot programul de securitate de la Bella Terra pe calculatorul meu?

— Da, domnule! zise Darren, mimând un salut milităresc.

— Foarte bine. O să te anunţ când mai am nevoie de tine. Între timp, încearcă să nu te bagi în belele şi să fii arestat. Nu vreau să fiu nevoit să-mi caut alt hacker.

— N-o să mă prindă nimeni, stai liniştit. Fac mereu o verificare minuţioasă a istoricului oamenilor înainte să accept o slujbă şi nici nu-mi asum riscuri aiurea.

Rafe se gândi la Jenna şi la avansurile ei, la responsabilităţile pe care le avea faţă de bunica lui, la resentimentele pe care le arătase Noah faţă de neliniştea rezervată a lui Eli. La povestea pe care i-o spusese DuPey despre Brooke, la confesiunea lui că ştia că Brooke minţise în legătură cu crima pe care se presupunea că ar fi comis-o, la felul în care Brooke îşi văzuse înainte de viaţa ei şi că nu avea nevoie de Rafe ca să o completeze.

— Eşti un tip inteligent, îi zise lui Darren. Să nu-ţi asumi niciodată, dar niciodată riscuri stupide! Prostia se plăteşte întotdeauna.

Capitolul 23

Fusese una din zilele acelea.

În afacerea hotelieră era ceva destul de des întâlnit. Copiii unui invitat băgaseră dopul la cadă, înfundaseră şi scurgerea suplimentară, dăduseră drumul la apă, iar apa

dăduse pe dinafară. Părinţii îşi ceruseră scuze, desigur, dar asta nu rezolva problema unei inundaţii atât de mari – apa deja ieşea din baie, uda covorul din dormitor, se scurgea prin podea către camera de dedesubt, uda patul şi covorul şi dezlipea tencuiala de pe tavan, care pica pe hainele şi valizele oaspeţilor, murdărindu-le. Avea două apartamente scoase din schema de cazare, camere de schimbat, temperamente de domolit, oameni de la asigurări de sunat pentru rezolvat problemele.

Brooke stătuse trează până foarte târziu în ultimele nopţi: mai întâi ocupându-se să îi scoată pe cauţiune pe băieţii Di Luca, apoi gestionând o criză la complex, după ce un bărbat în toată firea luase din patul de flori un şarpe de grădină ca să-l arate copiilor săi şi fusese muşcat. Omul fusese surprins şi indignat. Iar Brooke considerase acest lucru o dovadă incontestabilă că toţi bărbaţii erau nişte prostovani. Deşi probabil acest gând avusese de-a face cu faptul că îi văzuse pe fraţii Di Luca plini de vânătăi, dar veseli, învârtindu-se prin complex. Era obosită, supărată, avea nervii întinşi la maximum şi i se părea că toată lumea o călca pe coadă. Aşa că, atunci când luă liftul ca să coboare în lobby-ul de la primul etaj – unde se afla camera aceea inundată şi distrusă – şi se pomeni că îi sunau în acelaşi timp şi telefonul mobil, şi pagerul, se uită la telefon, văzu că o suna Rafe şi decise să se ocupe mai întâi de urgenţa semnalată de pager.

La pager o căuta Madelyn: „Diamant pierdut. Honeymoon Cottage, Millionaire’s Row”.

Fără îndoială, să găsească un diamant pierdut trebuia să fie mai uşor decât să vorbească cu Rafe despre orice ar fi vrut el să discute cu ea. Omul acesta era atât de intens! Când se uita la ea, parcă putea vedea prin ea şi îi ştia toate secretele, parcă o dezbrăca de haine din priviri.

Ba, mai rău, ea se bucura de fiecare dată când îl vedea.

Îi plăcea felul în care se mişca Rafe, îi plăceau părul lui negru şi ochii lui albaştri. Îi plăcea să îi audă vocea şi să ştie că se afla prin apropiere. Iar plăcerea aceea nu avea nicio legătură cu reminiscenţele unei îndrăgostiri adolescentine din liceu. Şi se înfuria pe sine de fiecare dată. Dar, chiar şi aşa, de fiecare dată când îl vedea sau se afla în apropierea ei, inima ei jubila.

Suedia arăta din ce în ce mai bine cu fiecare moment care trecea.

Brooke porni spre Millionaire's Row.

Dar, la norocul ei, sigur că se întâlni pe drum cu Rafe, care tocmai intra.

Inima îi jubila.

— Nu mi-ai răspuns la telefon.

I se vedeau muşchii sculptaţi şi fermi pe sub tricoul pe care îl purta, ca şi când ar fi fost la sală în dimineaţa aceea.

Brooke îşi dădu bretonul de pe frunte. Căldura verii se instalase mai devreme: era un lucru bun pentru afaceri, dar dificil pentru o femeie care purta un costum negru ca parte a imaginii ei profesionale.

— Şi mie îmi pare bine să te văd, zise ironică.

Dar el nu prinse ironia.

— De ce nu mi-ai spus că există o motocicletă în incintă?

— O motocicletă? repetă ea, încercând să îşi aducă aminte.

Încercând de fapt să se gândească la orice altceva decât la cât de bine îi stătea îmbrăcat aşa, în blugi şi un tricou curat. Nu era de mirare că Jenna Campbell începuse să se ţină după fundul lui. Nu că lui Brooke i-ar fi păsat de asta.

— În incintă? Unde? Ah!

— Ah? repetă Rafe, imitând-o şi afişând acelaşi rânjet strâmb care îl făcea să semene cu Gerard Butler.

Poate pentru că îl durea faţa prea tare ca să afişeze un zâmbet normal.

Era uimitor cât de repede se transformase plăcerea lui Brooke în enervare.

— Da, ei bine, nu m-am gândit. Pentru că motocicleta este a lui Noah.

— A lui Noah? în mod evident, îl şocase afirmaţia aceea. La ce îi trebuie lui Noah o motocicletă?

— Ca să încerce să-şi zdrobească creierii de asfalt. Nu ştiu! De unde să ştiu eu? pufni Brooke, după care inspiră adânc. Pentru că, atunci când se duce la vie, îi place să se plimbe cu Eli. Dar Noah este extrem de protector cu jucăria lui. Motocicleta se află într-un garaj încuiat, care are senzori de mişcare. Nu se poate să fie aia motocicleta care a lăsat urme în curtea Nonnei. Ia stai un pic, zise studiindu-l cu mai multă atenţie. De unde ai aflat asta?

— Căutam o motocicletă şi am intrat în garaj.

Ea se uită la pager.

— Nu s-a declanşat alarma.

— Alarma nu era setată.

— Dacă Noah ar fi uitat să seteze alarma, am fi primit atenţionare din program.

— Sistemul ăla de alarmă poate să ţină afară doar pungaşi de doi bani. Se pare că s-a jucat cineva cu sistemul. Cineva care se pricepe la asta.

Brooke se opri şi rămase o clipă uitându-se la el, la vânătăile care i se vindecau şi la ochii lui reci şi duri.

— Sau a avut cineva codul de acces.

— Sau a avut cineva codul de acces, aprobă el.

— Adică aia e motocicleta pe care a folosit-o atacatorul Nonnei ca să ajungă la ea la fermă?

— Da, aia e.

„Eşti sigur?” ar fi vrut să îl întrebe, dar se abţinu. Era normal că era sigur, altfel nu ar fi zis.

— Şi i-ai spus lui Noah?

— Nu. Nu m-a văzut nimeni intrând şi ieşind. Şi o să lăsăm lucrurile aşa deocamdată.

— În regulă. Pentru că oricine ar fi fost, s-ar putea să se întoarcă. Brooke se simţea o prostuţă că recunoştea asta, dar chiar nu se putu abţine: Şi eu ştiu să merg pe motocicletă.

— Da, îmi amintesc.

Îl pusese pe Rafe să o înveţe când erau în liceu.

— Aşadar, sunt suspectă din nou.

— N-ai încetat niciodată să fii suspectă. Rafe avea părul ud, ca şi când făcuse duş recent. Şi mirosea bine. Prea bine – a săpun de portocală şi condimente oferit de hotel.

„Suedia. Suedia. Suedia. Sau poate Norvegia?!”

Sau poate că era mai uşor să se concentreze la cât de mult o enerva.

— Atunci de ce mi-ai spune despre motocicletă?

— Am vrut să ştiu de ce nu mi-ai spus tu despre ea, când e o probă în plus care întăreşte cazul împotriva ta.

Pagerul lui Brooke sună din nou. Se uită în jos. Era tot Madelyn, din ce în ce mai frenetică.

— Uite ce e, nu am timp de asta acum. Vorbim mai târziu. Dacă eşti hotărât să nu ai încredere în mine, chiar nu am ce să fac în privinţa asta, zise, după care porni spre Honeymoon Cottage, lăsându-l pe Rafe să se holbeze după ea.

Madelyn stătea în pragul casei, părând foarte îngrijorată şi tulburată.

Brooke o luă de braţ.

— Ai fost înăuntru?

— Nu.

— Deloc?

— Nu.

— Foarte bine. Ai procedat corect, zise Brooke şi intră în

vilă. Doamnă Meclaron? Ce s-a întâmplat?

— Brooke! Slavă Cerului că ai venit! Linda Meclaron ieşi de sub pat, se ridică şi veni îndată lângă Brooke. Mi-am pierdut inelul!

Alt coşmar pentru orice hotel – un invitat care acuza camerista că îi furase bijuteriile. Dar doamna Meclaron se număra printre oaspeţii regulaţi ai complexului. Era o femeie foarte frumoasă – o soţie-trofeu, cum s-ar spune – nu foarte inteligentă, niciodată organizată, dar mereu foarte amabilă. Madelyn spusese că nu intrase deloc, camerele de supraveghere puteau confirma asta. Poate că reuşeau să iasă şi din beleaua asta fără alt coşmar imens pentru departamentul de relaţii publice şi fără ancheta celor de la asigurări.

— Îl aveaţi pus într-un loc sigur aici, în cameră? o întrebă Brooke.

— Nu. Când am ajuns aseară în cameră, l-am pus pe noptieră şi acum nu-l mai găsesc! Am chemat-o pe cameristă să mă ajute să-l caut, dar a spus că asta e împotriva politicii hotelului şi te-a chemat pe tine.

Brooke se relaxă complet.

— E bine. Aşa trebuia să procedeze.

— Ideea este că mi-a fost un pic cam rău aseară. Am băut prea mult şi mi-e teamă să nu fi scăpat inelul în coşul de gunoi şi apoi... Azi-dimineaţă devreme era o maşină care aduna gunoiul în faţa camerei. Am scos sacul de gunoi din coş şi l-am dus la maşină ca să scap de el. Of, Dumnezeule, inelul acela a costat o avere! E un diamant roz, de o carată întreagă! Ştiai că diamantele roz sunt cele mai scumpe din lume? Sau, mă rog, al doilea cel mai scump. Îşi muşcă buza. Nu mai ştiu exact. Dar foarte scump oricum. Şi roz este culoarea mea preferată. Mi-am dorit foarte, foarte mult inelul acela, iar Mike mi l-a cumpărat abia săptămâna trecută. Zice că sunt neatentă

şi ameţită. Şi acum, dacă află ce s-a întâmplat...

— Aţi verificat şi în geantă?

— Da.

— Aveaţi buzunare la hainele pe care le-aţi purtat aseară?

— Am verificat deja. M-am uitat sub pat de trei ori, am mutat masa, m-am uitat sub lampă, am scos sertarele şi le-am scotocit.

— Da, văd asta. Brooke se gândi să îi spună lui Ebrillwen să aloce timp suplimentar de curăţenie pentru camera aceasta.

— Te rog, Brooke, te rog! Poţi să trimiţi pe cineva după maşina aia de gunoi?

Biata femeie tremura din toate încheieturile şi avea ochii în lacrimi.

— Cam cât era ora când aţi dus sacul de gunoi?

— În jur de şapte dimineaţa. Linda Meclaron se aşează pe pat, oftând adânc. Nu pot să-i spun lui Mike. Pur şi simplu nu pot! El nu se relaxează niciodată. Munceşte continuu, iar în vacanţa asta chiar ne-am simţit minunat. O să se înfurie dacă am pierdut inelul!

Era aproape ora douăsprezece.

— Cel mai probabil sacul de gunoi a ajuns în container. Mă duc personal să-l caut.

— Dar nu poţi face asta... Să cauţi tu prin gunoaie? E oribil!

Nu putea să nu îi acorde credit doamnei Meclaron pentru faptul că înţelegea ce sacrificiu imens implica asta.

— Nu e chiar atât de rău. Nu e prima dată când se întâmplă ceva de genul acesta, aşa că le cerem gunoierilor noştri responsabili să marcheze sacii de gunoi în funcţie de zona specifică de unde îi iau. „Deşi oamenii nu sunt mereu foarte conştiincioşi în această privinţă”. Aşa că nu trebuie decât să găsesc acel sac de gunoi şi să îl verific. Nu vă

faceţi griji! Dacă inelul este acolo, o să-l găsesc. În plus, tomberoanele se golesc o dată la două zile. Şi azi e ziua cu pricina. Trebuie verificat acum.

— Oh, Doamne! exclamă doamna Meclaron, lipindu-şi pumnii în dreptul gurii. După aceea o apucă de umeri pe Brooke şi o scutură. Grăbeşte-te atunci! Du-te! Du-te!

— Nu vă panicaţi! Maşina de gunoi vine în jur de ora patru. Brooke o luă de umeri pe femeie şi o întoarse cu faţa către cameră. Între timp, dumneavoastră continuaţi să căutaţi aici.

— Am verificat deja peste tot unde m-am putut gândi!

— Atunci verificaţi acum unde nu v-aţi gândit mai devreme.

— Corect! Doamna Meclaron încuviinţă din cap şi se încruntă. Unde nu m-am gândit să mă uit?!

— Haide, îi zise Brooke lui Madelyn. Hai să vedem ce putem rezolva!

Capitolul 24

Înarmată cu tenişii ei vechi, mănuşi de latex şi cu un scaun înalt, Brooke cobora împreună cu Madelyn pe aleea care ducea spre zona tomberoanelor. Erau singure pe acel drum care ducea departe de zonele publice.

În timp ce Madelyn descuia poarta înaltă de lemn, zise:

— O să mă urc eu în tomberon.

— Lasă că o fac eu.

— Te rog, domnişoară Petersson, dumneata ai făcut deja atât de multe pentru mine...

— Nu. Nu o să le cer oamenilor mei să facă exact ce eu nu aş face. Şi oricum nu e prima dată. Am înotat şi cu altă ocazie prin container.

Nu că lui Brooke i-ar fi plăcut în mod special această activitate, dar Madelyn avea probleme uriaşe cu stima de

sine, iar după săptămâna avută de Brooke cu atacul asupra lui Sarah, cu timpul pe care îl petrecuse în spital, cu ancheta şi cu Rafe, un pic de scotocit şi de smuls printre sacii de gunoi i se părea că avea o tentă dezgustător de eliberatoare. Cu siguranţă, suna mai bine pentru ea decât să mai poarte discuţii enervante cu Rafe, anchetator dur şi rău, care îi era fost iubit pasional.

Intrară în curtea aceea. Deşi se lua gunoiul o dată la două zile, în întreaga zonă trona o duhoare care fără doar şi poate ar fi ţinut la distanţă orice oaspete al hotelului care s-ar fi rătăcit în incinta complexului şi ar fi ajuns acolo. Dar odată ajunsă aici, Brooke era mult prea conştientă de felul în care soarele strălucise toată dimineaţa, încălzind pavajul, pereţii şi containerul de metal dinăuntru şi aducând mirosul undeva între ananas mult prea copt şi carne putrezită. Şi cunoscând cantitatea de fructe care era aruncată în urma micului dejun continental servit la hotel şi faptul că grădinarii duceau un război continuu cu popândăii, se gândea că era destul din ambele aici.

Cele două femei se uitară una la alta cu o groază nerostită. După care ridicară împreună capacul de metal şi îl sprijiniră de perete.

Un roi de muşte se ridică de acolo, animate de duhoarea deşeurilor.

Brooke se urcă pe scaun şi se ridică pe marginea tomberonului.

Tomberonul imens era plin ochi de saci mari, albi de gunoi, aduşi din camerele de oaspeţi şi aruncaţi de cei care strângeau gunoiul. Brooke ştia din proprie experienţă că acei saci erau plini de lucruri personale şi adesea extrem de revoltătoare şi scârboase. Îşi puse mănuşi de latex, se întinse şi scoase primul sac.

— Îţi cobor sacii. Strigă când îl vezi pe cel prin care

trebuie să ne uităm.

— Da, domnişoară Petersson.

Îl ridică pe primul.

Muştele bâzâiau de veselie. Mirosul de putregai era din ce în ce mai pregnant. După cinci minute, Brooke era bucuroasă că se ducea cât de des putea la sala de sport a complexului. Sacii erau grei, iar efortul de a-i ridica unul câte unul peste marginea tomberonului îi punea în funcţiune bicepşi, pectoralii şi muşchii abdominali. Instructorul care o antrena când lucra cu greutăţi ar fi fost mândru.

Pe de altă parte, să facă treaba asta ţinându-şi respiraţia în acelaşi timp era adevărata provocare. Şi, la drept vorbind, nu era tocmai o idee bună din moment ce ar fi putut să leşine şi să cadă cu totul în tomberon. Acesta era un gând înfiorător!

Când nu mai putea ajunge la alţi saci din poziţia aceea, se opri, îşi şterse fruntea de sudoare cu mâneca şi îi aruncă lui Madelyn o privire întrebătoare.

Camerista era roşie la faţă de extenuare şi ţinea maxilarul încordat din cauza mirosului revoltător.

Brooke se gândi că probabil aşa arăta şi ea.

— Nimic de la Millionaire’s Row?

— Nimic. De ce nu facem schimb?

— Nu mă tenta, bălmăji Brooke, după care zise mai tare: De ce primul sac nu e niciodată cel pe care îl căutăm?

— Legea lui Murphy.

— Şi cum se face că Legea lui Murphy se aplică mereu în afacerea hotelieră?

Madelyn nu îi răspunse. Se părea că fata recunoştea o întrebare retorică.

— Dacă mă urc pe trepte, pot să împing sacii din spate în faţă. Tu lasă-i jos. Dacă nu găsim nici acolo sacul care ne trebuie...

— Dumnezeu nu poate fi atât de crud, zise Madelyn cu ardoare.

— Încep de la al doilea rând. Brooke aruncă picioarele peste marginea tomberonului şi coborî înăuntru. Sacii alunecoşi se mişcau sub picioarele ei precum valuri puternice de gunoi. Se echilibră şi într-un final se aplecă după primul sac. Trase serios de sacul acela plin şi umflat.

Se rupse partea de jos.

Gunoiul se răspândi peste tot.

Brooke se opri, ţinând sacul gol şi rupt, ca o parodie batjocoritoare a Statuii Libertăţii.

— Rahat!

— Printre altele... zise Madelyn, pregătindu-se să intre şi ea în tomberon ca s-o ajute.

Şi apoi o strălucire de aur îi atrase atenţia lui Brooke. Aruncă sacul gol, răsuflă de uşurare şi de bucurie, se aplecă şi vru să-l ia. Mâna ei înmănuşată în latex se scufundă în ceva scârbos, putred şi mâzgos. Încă ţinând inelul în mână – pentru că trebuia să fie inelul, nu? – se dădu mai în spate.

Mai multe lucruri se întâmplară în acelaşi timp.

Piciorul ei se scufundă în ceva mâzgos şi se eliberă un miros de canal putrezit.

Îşi dădu seama că lucrul strălucitor pe care îl apucase era prins de un lanţ. Că lanţul era la un gât. Şi că acel gât era ataşat la un cap. La un cap de cadavru, rotund şi putrezit.

Ridicat la suprafaţă de faptul că trăsese de lanţ, cadavrul ieşi la iveală dintre sacii de gunoi, cu pielea atârnându-i, cu faţa murdară de pământ, mâncată de viermi şi înconjurată de muşte.

Brooke se uita fix în ochii fără viaţă ai unui bărbat.

Madelyn ţipă.

Lanţul se rupse.

Încă ţinând strâns în mână obiectul strălucitor de aur, Brooke căzu pe spate pe un sac de gunoi.

Cadavrul se scufundă la loc între saci.

Îngrozită şi panicată, Brooke se luptă să se ridice şi să sară peste marginea tomberonului.

Şi căzu. Se lovi de asfaltul cald. Forţa impactului îi goli plămânii de aer. De îndată ce îşi recăpătă suflul, începu să ţipe din nou... Dar când începuse să ţipe?

Madelyn îngenunche lângă ea şi începu să bălmăjească diverse întrebări.

Şi apoi, înainte ca Brooke să aibă timp să înţeleagă ce se întâmpla, Madelyn se ridică şi o rupse la fugă.

Brooke nu o putea învinui pentru asta. Avea piciorul acoperit de... „Oh, Doamne, Dumnezeule!”

Şi la fel mâna. Normal. Dar avea mănuşă. Dar cui îi păsa de asta? Era plină de... Nu se putea opri din tremurat. Aruncă lanţul din mână, îşi scoase mănuşa şi o aruncă spre tomberon. Câteva muşte se duseră după ea, ca şi când era momeala lor preferată, dar majoritatea încă se învârteau în jurul lui Brooke. Iar când se uită în jos la ea însăşi, căzu în patru labe şi vomită.

Şi apoi Madelyn veni înapoi cu o găleată de curăţenie. Îi luă mâna lui Brooke, o băgă în găleata plină cu apă cu săpun şi începu să i-o frece.

— O să te curăţ îndată, domnişoară Petersson, zise ea. Te curăţ îndată...

Înnebunită de suferinţă şi scârbă, Brooke zise:

— Pe picior sunt şi mai rău! Şi pe pantaloni!

Madelyn o ajută să se ridice.

Brooke îşi împinse cu disperare piciorul în apa cu săpun.

Madelyn băgă mâna în găleată, îi descheie pantoful şi i-l scoase, după care îi dădu jos şoseta. În timp ce apa căpăta o culoare maro-negricioasă scârboasă, Brooke îşi descheie pantalonii, îi dădu jos şi îi aruncă spre tomberon.

Madelyn îi freca piciorul lui Madelyn cu mâinile goale.

— Mulţumesc, se pomeni Brooke, repetând iar şi iar şi neputând să se oprească. Mulţumesc, N-aş fi putut face asta singură...

— Îţi sunt datoare, zise Madelyn cu încrâncenare. M-ai ajutat şi îţi sunt datoare. Du-te şi aşează-te acolo pe bancă. Îţi aduc imediat apă curată.

— Bine. Brooke se prăbuşi pe bancă. Simţea plasticul fierbinte prin materialul lenjeriei, dar nu-i păsa. Îi era frig. Îi era foarte frig.

Pentru că, atunci când aruncase din mână lanţul şi crucea din aur, le recunoscuse. Ştia ce însemna asta. Ştia cui îi aparţineau.

Ştia cine era în container.

Capitolul 25

În toată viaţa sa, indiferent de circumstanţele în care se regăsise, Sarah încercase să aibă o fire veselă.

Dar nu îi plăcea deloc la recuperare.

La prima oră a dimineţii, se ducea la psiholog – o domnişoară din Boston – care îi spunea mereu trei cuvinte pe care să le reţină pentru mai târziu. Şi apoi domnişoara îi punea întrebări: numele, data curentă, adresa, numele rudelor. Iar la sfârşitul şedinţei, o ruga pe Sarah să îi repete acele trei cuvinte de la început.

În fiecare zi, Sarah făcea ce i se cerea. Desigur, rutina aceea era stupidă şi plictisitoare şi o făcea pe Sarah să îşi cam piardă răbdarea... Dar avea optzeci de ani şi fusese lovită în cap. Aşa că răspundea mereu cuminte şi îşi reamintea că înţelegea motivele care stăteau în spatele rutinei.

Nu era chiar la fel de ascultătoare când venea vorba de recuperarea fizică. Lucrurile pe care o puneau să le facă

erau dureroase. Şi plânsese de mai multe ori din cauza durerii insuportabile.

Dar, mai important decât atât, era că, pe măsură ce se vindeca, i se făcea tot mai dor de casă. Îşi dorea să stea pe veranda ei. Voia să privească panorama Bella Valley. Îşi dorea să privească viile şi livezile înverzindu-se şi înflorind în căldură. Dar cel mai mult şi mai mult voia să fie singură, să nu mai audă televizorul la care rula vreun reality-show cretin sau vocea altei persoane.

Îşi dorea linişte. Pace. Voia casa şi patul ei.

Profesioniştii în îngrijire medicală îi promiseseră că nu mai dura mult. Odată ce putea parcurge de două ori singură holul acela lung al spitalului cu cadrul, puteau să o trimită acasă.

Ea spusese clar şi răspicat că nu avea nevoie de un cadru, că se putea descurca foarte bine şi fără el.

Dar, din moment ce avusese o contuzie serioasă şi un braţ rupt, oamenii voiau să se asigure că era stabilă pe picioare. Nu voiau să cadă şi să se lovească iar la cap.

Aşa că toată lumea era de acord asupra unui lucru.

Că nu se ducea acasă singură – urma să aibă o asistentă care să aibă grijă de ea. Pe Olivia.

În timp ce îşi croia drum pe holul spitalului către sala de aşteptare a pacienţilor, Olivia era chiar lângă ea.

Lui Sarah îi plăcea de Olivia. Era tânără şi frumoasă, avea ochi mari şi era foarte interesată de tot ce se petrecea în jurul său. De fapt, Olivia îi amintea lui Sarah de ea însăşi când era tânără.

Şi, deşi Sarah nu o vedea pe Bao, ştia că şi ea observa totul cu mare atenţie de la biroul asistentelor.

Când o cunoscuse prima dată, Sarah crezuse că Bao era un soi de asistentă medicală. Şi apoi, când preluase Olivia sarcina aceasta, Sarah pricepuse că Bao lucra pentru Rafe. Nu era deloc proastă. Probabil Bao era garda ei de corp.

Aşa că Bao avea să meargă cu ea acasă.

Şi asta era în regulă. Sarah se resemnase că avea protecţie douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Atacul pe care îl suferise îngrozise şi speriase întreaga familie. Şi pe ea, firește. Nu îi plăcea să îi fie frică pentru că era singură. Şi totuşi, exact asta simţea acum.

Sarah se concentra să mişte cadrul în linie dreaptă, ceea ce nu era deloc uşor când avea un braţ în ghips. Roţile cadrului scârţâiau. Şi cu cât mergea mai mult, cu atât i se părea mai departe capătul holului. Sarah era atât de concentrată să ajungă la destinaţia propusă, încât nu-l observă pe bărbatul care păşi în faţa ei.

— Sarah! exclamă el.

Recunoscu vocea aceea. Ridică repede privirea.

Joseph Bianchin – un italian din lumea veche, chipeş încă, deşi avea 81 de ani. Avea părul alb şi cârlionţat, buze subţiri şi dinţi albi şi puternici. Ochii lui căprui şi luminoşi străluceau de plăcere.

De plăcerea de a o vedea?

Nu credea asta. Dar ce voia?

— Joseph, nu mă aşteptam să te văd aici.

— Nici eu pe tine, zise şi întinse mâna.

— Nu pot să dau mâna cu tine. Având braţul în ghips, trebuie să ţin cadrul cu cealaltă mână, zise ea, având grijă să adopte un ton politicos.

Ba, de fapt, cu ocazia aceasta, găsise pentru prima dată un motiv să se bucure pentru că avea oasele rupte.

— Hai să stăm jos undeva şi să vorbim, zise el cu glas mieros, amabil şi complet înşelător, făcându-i semn către scaunele de plastic care stăteau aliniate precum nişte soldăţei pe marginea coridorului lung. Nişte prieteni aşa de vechi ca noi merită câteva clipe singuri.

Sarah se uită către Olivia.

Ce ciudat! Tânăra asistentă se uita la Joseph ca şi când

nu mai văzuse în viaţa ei un om de statura lui. Ca şi când ar fi fost reîncarnarea unui zeu.

Se uită apoi spre Bao.

Vietnameza radia. Şi de ce nu? De când venise aici ca să o ajute pe Sarah, femeia primise vizite de la nepoţii ei şi de la Brooke, de la prietenele din grupul de bridge şi telefoane de la cumnate. Dar nu primise niciodată vizita nici unui bărbat. Şi, cu siguranţă, nu a unui bărbat de 81 de ani, cu o ţinută militară şi o fire şarmantă.

Joseph se folosea de şarm ca de o mască. Dar de unde ar fi trebuit să ştie Bao asta?

Fetele păstrară distanţa ca să le lase un pic de intimitate. Deşi Sarah simţea un fior rece pe şira spinării în prezenţa lui, ştia că era în siguranţă.

Înconjurat de medici, asistente şi pacienţi la lumina zilei, Joseph avu grijă să îşi ascundă adevărata fire, dar Sarah nu se îndoia nicio clipă că se afla acolo cu un motiv.

Se duse către unul dintre scaune şi, cu o precizie exagerată – pentru că nu ar fi fost bine să arate vreun semn cât de mic de slăbiciune în faţa lui, luă loc.

— Ce te aduce în aripa de recuperare a spitalului?

— Anul trecut am făcut o operaţie de înlocuire de genunchi. Din acest motiv port ăsta, zise el, iar după ce se aşeză îi arătă un baston cu mâner de forma unui vultur cu cioc ascuţit şi ochi reci, a cărui lungime era sculptată cu chipuri înfiorătoare.

— Cât de adecvat, murmură ea.

El continuă:

— La fiecare şase luni, trebuie să vin pentru control. Tonul vocii lui se schimbă, devenind mai puţin amabil şi mai dispreţuitor. M-am operat în San Francisco, desigur. Doctorii de acolo sunt mai buni decât cei din Bella Terra.

Sarah văzu capete întorcându-se în direcţia lor de peste tot de pe coridor.

— Spune asta un pic mai tare, Joseph. Nu cred că te-au auzit îngrijitorii.

El miji ochii, semănând deodată foarte mult cu vulturul nemilos de pe baston.

— Chiar crezi că îmi pasă ce cred oamenii ăştia?

— Nu, chiar deloc.

Dar oare el chiar credea că, atunci când venea timpul să fie supus unei examinări medicale, nu avea să fie înţepat şi consultat un pic mai viguros decât era necesar?

— Asta a fost mereu problema ta, Sarah. Îţi place ca toţi oamenii să aibă o părere bună despre tine, indiferent dacă oamenii în cauză sunt importanţi sau nu.

— Toţi oamenii sunt importanţi în felul lor.

— Mai degrabă în mintea lor, aş spune, pufni el. Ar fi trebuit să accepţi cererea mea în căsătorie. Ar fi trebuit să te măriţi cu mine. Eu te-aş fi ridicat de la statutul de om de rând.

— Nu mi-ar fi plăcut deloc asta, zise Sarah cu blândeţe.

De fapt, voia să spună că l-ar fi detestat pe el.

Joseph înţelese, desigur, iar chipul lui deveni rece şi neclintit.

— Sunt mai sănătos decât Anthony, mai puternic. Şi încă sunt în viaţă, când el e în mormânt de mai bine de zece ani. Dacă te-ai fi căsătorit cu mine, n-ar fi trebuit să-ţi petreci singură anii bătrâneţii.

— Aşa ca tine?

Şi ea putea să fie crudă când voia.

— După ce m-ai refuzat, nu am mai vrut altă femeie.

— După ce ai făcut ravagii peste tot, nu te-a mai vrut niciuna pe tine.

— Asta nu-i adevărat. După ce am făcut avere, femeile se îngrămădeau ca oile în jurul meu.

Sarah ştia că ce spunea nu era deloc o laudă. Avea femeile lui. Multe femei. Şi ar fi fost cu ele chiar dacă ea s-

ar fi căsătorit cu el.

— Ar fi trebuit să te însori cu una dintre ele.

— Nu le voiam. Eu te voiam doar pe tine. Şi ţi-aş fi oferit mai mult de un fiu.

Ea spuse atunci povestea pe care toată lumea o ştia ca fiind adevărată.

— N-am putut să am mai mult de un fiu.

— Nu te cred. După ce Anthony a trecut prin febra aia tifoidă, nu a putut să îţi ofere alţii fii. Sau fiice. Se aplecă spre ea, privind-o fix în ochi. Imaginează-ţi cât de fericită ai fi fost cu mulţi copii ai tăi!

Joseph era extrem de abil în a-i înfige cuţitul în inimă şi a-l răsuci folosindu-se numai de vorbe. Mereu fusese aşa. Cu toate astea, avea şi ea armele ei, deşi de obicei nu-i plăcea deloc să le folosească.

— Nu febra tifoidă a fost cea care i-a distrus sănătatea lui Anthony. Şi tu ştii asta foarte bine – împuşcătura aceea nu a fost deloc un accident.

— Dacă te-ai fi măritat cu mine, n-ar fi fost nimeni rănit.

După cum era firea lui, Joseph chiar credea sincer că era complet nevinovat.

— Dacă m-aş fi măritat cu tine, copiii mei ar fi fost copiii tăi. Şi nu mi-am dorit niciodată să aduc pe lume monştri.

Joseph scrâşni din dinţi.

Pentru prima dată, Olivia se uită cu îngrijorare la pacienta sa şi la vizitatorul ei. Iar Bao observase şi ea că era ceva în neregulă şi pornise spre ei.

— Monştrii mei, aşa cum le spui tu, te-ar fi protejat de un atac. Şi din nou, Joseph făcu uz de cunoştinţele pe care le avea despre Sarah, despre viaţa şi iubirile ei, ca să o rănească. Fiul tău şi nepoţii tăi dragi au eşuat lamentabil în această privinţă.

Sarah era sătulă până peste cap să tot evite adevărul şi să se retragă în faţa atacurilor lui Joseph. Aşa că de data

aceasta ea fu cea care se aplecă spre el şi zise cu încrâncenare:

— Cum e posibil ca un om care susţine sus şi tare că mă iubeşte să fi trimis pe cineva să mă atace?

— Nu am trimis pe cineva să te atace.

— Ai trimis pe cineva să mă jefuiască şi am fost rănită. Care e diferenţa, Joseph? Sarah ridică ghipsul ca dovadă şi zise: Asta e vina ta.

El coborî glasul şi spuse:

— Am trimis pe cineva să recupereze ceea ce îmi aparţine. Este o chestiune de onoare.

— Onoare? Nu! rosti Sarah şi îi făcu semn lui Bao să stea deoparte. Pentru tine este acelaşi lucru – mereu o chestiune de bani. Cumva, vrei să faci profit.

Joseph renunţă la orice mască a prieteniei.

— Poate că ai dreptate. În cazul acesta, ai fi deşteaptă să îmi dai ce îmi doresc.

— De ce îl vrei?

— Ştii bine de ce, spuse, luându-şi privirea de la ea.

— De ce acum?

Asta era adevărata întrebare. Ce făcuse ca această bătălie să pornească din nou?

Bao şi Olivia stăteau împreună, vorbind precipitat, neştiind dacă trebuiau să nesocotească dorinţa lui Sarah şi să vină să o salveze ori să lase să continue acest conflict tăios şi neaşteptat.

Sarah continuă să vorbească cu Joseph:

— Nu ţi-a fost oferit ţie. N-a fost niciodată menit să fie al tău. Nu este dreptul tău prin naştere.

El îşi încleştă mâna osoasă şi ridată în pumn.

— Ar fi trebuit să fie!

Sarah crezuse că această bătălie infamă murise odată cu Anthony. Dar acum înţelegea că Joseph era capabil să comită orice atrocitate ca să obţină ce voia. Un singur

lucru l-ar fi putut opri, dar ştia că era imposibil.

— Indiferent dacă mă crezi sau nu, chiar nu ştiu unde este.

Joseph dădu capul pe spate şi izbucni într-un hohot de râs. Sunetul nu semăna deloc cu cel al unui vultur nobil, ci mai mult cu croncănitul unui corb bătrân.

— Nu, nu, nu. Chiar nu cred asta deloc! O apucă de mână şi o strânse de degete atât de tare încât îi trosniră încheieturile. Dă-l încoace! Asta e o bătălie între familia Bianchin şi familia Di Luca. Şi sângele care curge în venele tale nu e sânge Di Luca. Dacă te împotriveşti, o să descoperi că sunt un duşman de temut!

— Nu pot să-ţi dau ceva ce nu am, zise ea şi inspiră adânc. Dar, oricum ar fi, nu aş ceda niciodată nicio gămălie de ac din moştenirea lui Anthony!

Rămaseră privindu-se cu încrâncenare, simţindu-se ostilitatea dintre ei.

El începu să-i dea degetele pe spate şi era clar cu ce intenţie făcea asta. Dacă nu o putea obliga său accepte voinţa, atunci avea să o frângă în alt mod.

Bao venea spre ei.

Şi apoi răsună vocea Francescăi din josul coridorului:

— Sarah, draga mea, cine e bărbatul acela absolut delicios cu care stai de vorbă? Trebuie să mi-l prezinţi, ca să pot să ţi-l fur!

Femeia venea aparent fără nicio grabă, dar se afla lângă Sarah înainte să termine ce spunea.

Joseph îi dădu drumul lui Sarah. Se ridică uşor în picioare, fascinat de frumuseţea Francescăi, aşa cum se întâmpla mereu cu toţi bărbaţii.

Francesca îi zâmbi, îi întinse mâna şi îi permise să îi sărute degetele:

— Orice prieten al lui Sarah este şi prietenul meu!

Francesca rămase cu privirea languroasă aţintită asupra

lui Joseph în timp ce acesta se prezentă, dar Sarah înţelegea foarte bine că fusese salvată – de propria mândrie prostească şi de cruzimea lui Joseph.

Îndoind degetele ca să şi le dezmorţească, privi cum Francesca îl încânta pe om, după care porni încet înapoi spre camera sa, ca să le sune pe cumnatele ei şi să le ceară sfatul.

Capitolul 26

Rafe stătea în camera lui şi revizuia raportul poliţiei privitor la atacul asupra Nonnei şi îl compara cu raportul de securitate de la complex.

În ultimele patru zile, nu progresase deloc în căutarea atacatorului Nonnei şi începuse să aibă suspiciuni că DuPey avusese dreptate: hoţul nu fusese decât un vagabond care venise în oraş şi dispăruse la fel de repede.

Dacă acest lucru era adevărat, ce rost mai avea să rămână în Bella Valley?

Eli avea viile lui.

Noah avea complexul.

Nonna se bucura de compania lui Rafe, dar se refăcuse după contuzia suferită, fără efecte secundare, iar recuperarea ei mergea bine. Nu avea nevoie de el aici.

Şi Brooke... Brooke avea locul său bine stabilit. Era ocupată cu hotelul, să-i ţină fericiţi pe oaspeţi, să răspundă la întrebări, să rezolve probleme şi să ţină clasele ei de kickboxing.

Îşi scoase telefonul din buzunar şi se uită la el, dorindu-şi să sune.

Nu primise nicio veste de la echipa lui din Kîrgîzstan, şi fiecare minut care trecea fără să afle nimic însemna că speranţele scădeau cu încă un procent. Dacă ar fi fost acolo – în celălalt capăt al lumii – ar fi fost cu ei. Şi poate

că ar fi făcut diferenţa dintre viaţă şi moarte... Sau poate că nu.

Oftă adânc, puse telefonul la loc şi, în mod inevitabil, mintea lui se întoarse la Brooke.

Ori de câte ori o vedea, era rece şi distantă. Iar el nu era deloc rece.

Era excitat. Foarte excitat.

Nu era deloc mândru de asta, desigur. Se gândea că, într-o lume perfectă, cu bunica lui la recuperare şi cu echipa de securitate pierdută în sălbăticie, cu şanse de supravieţuire care scădeau direct proporţional cu timpul care trecea, trebuia să fie mai presus de astfel de pofte primare.

Dar lucrurile nu funcţionau aşa. Niciodată nu funcţionaseră aşa. Nu când venea vorba de Brooke. Nu când se afla în preajma ei.

Când se întâlnea cu ea în lobby sau când o vedea străbătând cărările de la complex, nu avea nicio îndoială cu privire la cine era stăpâna corpului său. De fiecare dată, micul general se ridica în poziţie de drepţi şi saluta.

Atunci îşi aminti ce îi spusese DuPey: aproape că permisese să fie agresată de tatăl lui DuPey şi arestată pentru un prieten. Fusese dispusă să se sacrifice din bunătate pentru un prieten, iar acest lucru îl făcea pe Rafe să se întrebe ce fel de rol juca el în viaţa ei. Dacă ar fi fost obligat să-şi formuleze gândurile în cuvinte – şi slavă Domnului că nu era obligat să facă asta ar fi spus că erau iubiţi născuţi sub o stea fără noroc.

Dar oare în liceu fusese şi el la fel ca DuPey? Un proiect? Un om rănit de viaţă pe care ea încercase să îl salveze?

Oare când se întorsese din Afganistan îl văzuse ca pe un mieluşel care trebuie îngrijit şi adus înapoi în turmă, pe calea cea bună? Oare îl tratase cu atâta blândeţe şi îi oferise ceea ce avea nevoie disperată pentru că îi fusese

milă de el?

Nu putea îndura ideea aceasta.

Avea nevoie să plece, să se întoarcă la muncă. Să fie în Kîrgîzstan în prima linie, alături de oamenii săi.

Simţi telefonul mobil vibrându-i pe picior. Îl scoase din buzunar şi se uită la cine îl suna.

Nu era un telefon din Kîrgîzstan, ci de la Brooke, care nu avea nevoie de el şi care nu-l voia în preajma ei probabil niciodată.

Fu cât pe ce să nu răspundă, dar poate că ea avea informaţii despre persoana care condusese motocicleta lui Noah până acasă la Nonna.

Răspunse. Doar că nu era Brooke la telefon. Ci o voce subţire şi tremurândă de femeie.

— Bună, zise ea şi apoi tăcu.

— Bună, zise el pe un ton încurajator.

Oare cine era la telefon? Oare Brooke îşi pierduse mobilul? Sau poate vreun copil se juca cu telefonul?

— Bună, repetă fata. Sunt una dintre cameristele de la Bella Terra. Brooke mi-a zis să te sun şi să îţi spun să vii în zona de depozitare a gunoiului pentru Millionaire’s Row.

„Zona de depozitare a gunoiului”.

— Ce s-a întâmplat?

— Vino chiar acum! zise fata şi închise.

Rafe rămase o clipă uitându-se uluit la telefon. Era ciudat ca Brooke să îi transmită un mesaj astfel. Prin intermediul uneia dintre cameriste? Serios?

De ce? De ce nu-l sunase chiar ea? Oare fusese rănită?

Nu. În cazul acesta, camerista ar fi sunat direct la salvare.

Scoase o hartă a complexului Bella Terra, identifică zona de depozitare a gunoiului şi îşi dădu seama că nu era într-o zonă foarte circulată.

Oare Brooke fusese atacată? La fel ca Nonna? Oare era

ţinută ostatică?

Pentru unii oameni – mai exact Noah ideea aceea ar fi părut absurdă. Cu toate acestea, violenţa, care de obicei stătuse departe de Bella Valley, apăruse în orăşelul lor. Cu câteva ajustări de ultim moment care constau dintr-un pistol încărcat şi un cuţit suplimentar, Rafe se metamorfoză într-un războinic, pregătit să o salveze pe Brooke sau să fie atacat. Verifică aleea înainte să plece, după aceea porni la drum rapid şi în linişte. Iar când se apropie de zona de depozitare a gunoiului, slăbi uşor tocul pistolului şi verifică poziţia cuţitului pe care îl ascundea sub jachetă.

Camerista – palidă, cu ochi albaştri, plină de tatuaje şi rasă în cap – apăru în viteză pe poarta care ducea spre zona de gunoi.

Îşi amintea de ea din prima zi în care sosise aici. Făcea curăţenie în lobby.

Când îl văzu, păru uşurată, dar şi disperată.

— Domnule Di Luca! Slavă Domnului că ai venit! Domnişoara Petersson... Are nevoie de un duş. O să sunăm la poliţie, dar a insistat să vorbească mai întâi cu dumneata!

Mesajul acesta straniu nu îi alungă suspiciunile, ci doar le amplifică.

— Are nevoie să facă duş?

Oare fătuca era nebună?

Camerista nu acordă niciun pic de atenţie uluirii sale evidente şi îl împinse după colţ.

Brooke stătea în fund – şi pe jumătate dezbrăcată – pe un scaun de plastic. Slăbită, albă ca varul şi disperată.

O zgârietură roşie şi aspră îi acoperea obrazul rece ca gheaţa, iar expresia de pe chipul ei...

Fu în genunchi în faţa ei înainte să îşi dea seama cum ajunsese acolo.

— Brooke? zise el, pronunţându-i încet numele. Ce s-a întâmplat?

Ochii ei se mutară spre el, un pic defocalizaţi, Apoi

l se ascuţi privirea.

— Rafe? Ah, ce bine! Îţi aminteşti de grădinarul acela despre care ţi-am zis că ştia ceva de atacul asupra lui Sarah? Luis Hernández? Cel care a dispărut fără urmă?

— Da.

— l-am găsit crucea. E în tomberon!

Rafe se întoarse şi studie zona aceea mică, închisă şi dezolantă.

— Dar ce căutai în tomberon?

Brooke îşi aşeză o mână în poală, iar pe cealaltă o întinse ca şi când i-ar fi fost complet străină.

— Ăăă... începu ea, încercând să îşi adune gândurile. Una dintre cliente şi-a pierdut inelul... Îl căutam. Am văzut strălucirea unei bijuterii, am apucat-o şi... şi el...

Închise ochii şi lăsă capul în pământ.

Camerista scoase un sunet incoerent de suferinţă şi groază, după care îşi acoperi ochii cu mâinile, ca şi când nu ar fi putut îndura amintirea a ceea ce văzuse.

Rafe evaluă în mod diferit incoerenţa cameristei şi faptul că Brooke era pe jumătate dezbrăcată.

— Brooke, mă bucur că m-ai sunat pe mine primul.

— Are legătură cu atacul asupra Nonnei, nu? întrebă Brooke. De-asta te-am sunat pe tine. Tu ai ştiut că nu a fost un vagabond. Ai ştiut de la început...

— Am bănuit, o corectă el. Stai să-l sun pe DuPey ca să vină încoace, după aceea o să-ţi pun câteva întrebări.

Şi să îi aducă ceva pentru zgârietura de pe faţă şi nişte apă rece pentru ea şi cameristă.

— Da, zise Brooke, încuviinţând din cap. Ştiam eu că tu o să ştii ce trebuie făcut.

Rafe o mângâie uşor pe păr, după care se ridică, se

duse la poartă şi îl sună pe şerif. După un moment de ezitare, îl sună pe Noah.

Fratele lui închise înainte ca Rafe să apuce să termine prima propoziţie.

Noah era şi el pe drum.

Uitându-se înapoi în curte, Rafe o văzu pe cameristă îngenunchind lângă Brooke şi ajutând-o să se spele pe mână în găleată. Cele două femei tocmai trecuseră printr-un coşmar împreună.

Camerista era palidă şi transpirată.

Ambele femei erau în stare de şoc.

El se apropie şi o întrebă pe cameristă:

— Tu cine eşti?

— Madelyn.

Îşi amintea numele acesta – Ebrillwen vorbise despre ea, dar nu într-un mod foarte favorabil.

Dar ce conta acum era modul în care Madelyn avea grijă de Brooke. O apucă pe Madelyn de cot şi o ridică în picioare. Încet şi clar, o instrui pe fată:

— Spa-ul este închis. Du-te acolo, ia două sticle de apă şi adu-i lui Brooke un halat.

Madelyn îl privi fix şi încuviinţă din cap, ca şi când ar fi fost bucuroasă că avea ceva de făcut.

Rafe continuă:

— Dacă te necăjeşte cineva de acolo, spune-le că...

Expresia de pe chipul lui Madelyn deveni brusc foarte rece.

— N-o să mă necăjească nimeni. Se mai uită apoi o dată la Brooke, iar chipul îi fu cuprins de o expresie tremurătoare de suferinţă. Parcă nu se poate spăla suficient. Dacă ai putea s-o ajuţi dumneata...

— Da. Rafe înţelegea la ce se referea. Ştia cum era.

Văzuse şi el ce văzuse Brooke şi suferise cum suferea Brooke acum.

Cel puţin în privinţa asta, nimeni nu ar fi putut-o ajuta mai mult decât el.

Capitolul 27

Madelyn o luă la goană.

Rafe se duse la Brooke şi îngenunche în faţa ei. Dădu găleata deoparte şi îi şterse mâna cu tricoul lui.

— Draga mea...

Ea ridică uşor capul, deschise ochii şi se uită la el ca şi când era pentru prima oară când îl vedea.

Rafe o ridică de pe scaun şi o trase în braţe, după care se sprijini de perete, strângând-o tare la piept. O legănă uşor, murmurând cuvinte de alinare, iar când Madelyn se întoarse cu halatul, o ajută pe Brooke să se ridice în picioare şi să se îmbrace.

Ştia ce făcea ea acum: acţiona din instinct şi se ascundea ca şi când ar fi fost murdară.

Rafe le deschise sticlele de apă, pentru că Madelyn tremura atât de tare, încât se temea că o să cadă din picioare. Când răsunară sirenele în depărtare, le convinse pe amândouă să bea.

Rar şi calm, le zise:

— Trebuie să vorbiţi amândouă cu şeriful DuPey despre ce s-a întâmplat. Puteţi face asta?

Ambele femei se uitau la el de parcă vorbea o limbă străină, apoi încuviinţară din cap ca şi cum ar fi fost amorţite.

Rafe nu putea decât să spere că amorţeala în care se aflau avea să dureze şi în timpul interogatoriului şerifului.

Două maşini de poliţie traseră în faţa porţii şi blocară drumul, cu sirenele urlând şi cu girofarurile strălucind. Doi poliţişti se dădură jos dintr-o maşină şi împrejmuiră zona cu bandă galbenă, care marca o scenă a crimei.

DuPey intră pe poartă, arătând sumbru şi competent. Un alt bărbat îmbrăcat în blugi, cu o cămaşă încheiată până la gât, cu adidaşi de alergat curaţi ca lacrima şi cărând două genţi mari de piele venea în urma lui.

Când Rafe se duse să îi întâmpine, apăru şi Noah dim tro maşină de golf a complexului şi se apropie în fugă.

DuPey îl prezentă pe individul cu cămaşa încheiată până la gât ca fiind medicul legist, după care întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

Rafe le spuse tot ce ştia.

Noah îi informă că în curând aveau să vină gunoierii să ridice gunoiul din tomberoane.

Medicul legist, sumbru şi eficient, lăsă jos genţile şi îşi puse mănuşile de latex. Aşeză scaunul aproape de tomberon şi coborî înăuntru.

DuPey se duse la cele două femei şi le puse întrebări pe un ton blând.

Rafe se uita, dar ştia că era inevitabil ca, mai devreme sau mai târziu, cele două femei să cedeze nervos. Întrebarea era cât de repede.

— Rafe! pufni Noah.

Rafe se uită către fratele lui.

— Ce e?

Ochii verzi ai lui Noah erau fierbinţi de enervare.

— Încerc să îmi limpezesc lucrurile în minte şi nu prea reuşesc. Grădinarul care a dispărut chiar după atacul Nonnei este în tomberonul de gunoi. E mort şi e acolo de ceva vreme.

— Bănuiesc că l-a omorât cineva după ce a vorbit cu Brooke, zise Rafe. Când comportamentul lui a făcuto să îşi dea seama că era ceva în neregulă acasă la Nonna.

După cum era de aşteptat, Brooke răspundea clar şi direct întrebărilor lui DuPey şi lăsa deoparte orice suferinţă pentru a se face utilă anchetei.

Madelyn urma exemplul lui Brooke, vorbea, gesticula şi răspundea într-o manieră menită să ajute ancheta.

— El e cel care a atacato pe Nonna? întrebă Noah.

— Este o posibilitate, dar cel mai probabil asta a fost o crimă. Aşa că, oricum ai da-o, mai este cineva implicat. Doar nu a sărit singur în tomberonul ăla...

— Corect, zise Noah şi încuviinţă din cap. Cineva a ascuns cadavrul, apoi l-a adus aici când ştia că trebuiau să vină maşinile de gunoi, gândindu-se că aşa cadavrul o să dispară, iar el o să scape basma curată.

— Sau ea, îi aminti Rafe. Nu putem băga mâna-n foc că a fost un bărbat.

— Şi persoana asta probabil că are acces la zona de gunoi, ştie programul maşinii de gunoi, iar asta înseamnă că el sau ea lucrează aici.

O furie crescândă apăru în ochii lui Noah.

— Nu ar fi exclus să fi intrat pe poartă şi o persoană din afară, dar în situaţia de faţă aş spune că ai dreptate.

Noah veni în faţa lui Rafe, la doar câţiva centimetri distanţă, privindu-l fix în ochi. Pe un glas scăzut, dar ferm, îi zise:

— O să îţi spun asta o singură dată.

— Ce anume?

Fratele lui se comporta ciudat.

— Ai avut dreptate în legătură cu faptul că atacul asupra Nonnei a fost premeditat.

Locul mirosea a gunoi putrezit şi a carne descompusă. Pe Rafe îl mâncau palmele să o ia pe Brooke de acolo şi să o ducă undeva în siguranţă. Deşi nu îi plăcea treaba asta, ancheta ar fi putut schimba Bella Terra pentru totdeauna. Dar nu se putu abţine să nu rânjească gândindu-se că fratele său i-a dat dreptate. Îl apucă de gât pe fratele lui mai mic şi îl trase suficient de aproape ca să li se atingă frunţile:

— Credeam că ştiai deja – eu am mereu dreptate.

— Oh, da, cum să nu ştiu, zise Noah, lovindu-se de fruntea fratelui său, suficient cât să îi doară pe amândoi. Dar nu trebuie să-mi şi placă.

Se depărtară, frecându-şi frunţile şi rânjind unul la celălalt.

Apoi lui Noah îi dispăru zâmbetul.

— Oh, nu! Uite cine a intrat pe poartă! E ea.

Venise Ebrillwen Jones. Ţinea capul sus şi umerii perfect drepţi.

Cei doi ofiţeri care delimitaseră zona veneau în spatele ei, încercând să o dea afară de acolo.

Dar şefa de la administraţie le ignora intenţiile. Privirea ei rece mătură zona şi făcu o evaluare. Pe o voce atât de severă şi de formal britanică, încât îngheţă aerul din jur, ceru să ştie:

— Ce se întâmplă aici, Madelyn?

Madelyn se uită la expresia severă şi dură a şefei sale. Atunci îşi pierdu orice stăpânire de sine. Muşchii faciali i se mişcau frenetic, în timp ce se străduia din răsputeri să nu izbucnească în lacrimi.

— O luăm de la capăt, zise Rafe, pornind către femei.

Dar Ebrillwen îi dădu un cot şi îl împinse deoparte, după care mărşălui la DuPey.

— Tânăra aceasta este una dintre cameristele mele şi faptul că şi-a neglijat îndatoririle mi-a dat complet programul peste cap. Aşa că, dacă nu este arestată şi ai terminat cu întrebările, o s-o iau în biroul meu ca să rezolvăm problema neglijenţei de care a dat dovadă în timpul serviciului.

DuPey se îndreptă de spate, îşi duse mâinile la centură în mod autoritar şi o privi fix pe Ebrillwen, încercând să o intimideze.

— Doamnă, chiar nu cred că a avut prea mult de ales în

privinţa activităţilor ei din această după-amiază. Ai putea să te calmezi un pic.

— Mulţumesc, o să mă gândesc la sfatul tău. Tonul vocii lui Ebrillwen transmitea foarte clar că sfatul lui i se părea o impertinenţă. Dar eu sunt cea care răspunde de prezenţa angajaţilor în incintă.

Brooke se ridică. O cercetă cu privirea pe Ebrillwen, după care îi spuse ceva încet lui Madelyn, care îşi şterse faţa cu tivul cămăşii şi încuviinţă din cap.

Ebrillwen îi făcu semn lui Madelyn, după care arătă cu degetul spre poartă.

Madelyn ieşi pe poartă, iar cele două femei dispărură în josul aleii.

— Nu ştiu de ce Brooke vrea s-o ţină pe femeia aia. E cea mai înspăimântătoare persoană pe care am întâlnit-o în viaţa mea, zise Noah.

— Cred că aşa e, bălmăji Rafe, uitându-se după şefa de la administraţie şi angajata ei, apoi din nou la Brooke.

Madelyn fusese foarte protectoare cu Brooke şi, în egală măsură, Brooke fusese protectoare cu Madelyn. Şi totuşi, o lăsase pe Madelyn să suporte o mustrare serioasă şi posibil chiar o concediere fără să spună nimic. Ceea ce însemna că ştia ceva ce încă nu era clar pentru DuPey, Noah şi Rafe.

De fapt, Ebrillwen o salva pe Madelyn de continuarea interogatoriului.

Ebrillwen avea dreptate: Madelyn trecuse prin destule.

Şi la fel Brooke.

Şi apoi se auzi strigătul medicului legist din interiorul containerului de gunoi:

— L-am găsit!

Brooke tresări când i se aminti ce se afla în container.

— O iau de aici pe Brooke, dă-mi cartela de la maşina ta, îi zise Rafe lui Noah.

Noah făcu întocmai.

— Şi asigură-te că putem să intrăm în vila ei.

Noah îşi scoase telefonul mobil şi sună pe cineva.

Ducându-se la Brooke, Rafe o cuprinse de umeri şi îi spuse lui DuPey:

— O duc pe Brooke acasă. Dacă mai ai alte întrebări, o să fie disponibilă mâine.

În mod vădit indecis, DuPey se uita de la Brooke la container.

Şi atunci medicul legist mai strigă o dată.

— Bine, zise DuPey, după care luă aparatul de fotografiat digital şi urcă pe scară.

Noah ieşi pe poartă cu Rafe şi cu Brooke. Trecură rapid de ofiţerii de poliţie care păzeau zona şi apoi de grădinarii, oaspeţii, angajaţii de la spa şi cameristele care se holbau. În timp ce Rafe se urcă la volanul maşinii de golf, Noah o ajuta pe Brooke să se aşeze pe locul din dreapta. După ce îi văzu expresia încremenită, Noah se întoarse către mulţime şi strigă:

— Toţi angajaţii mei care n-au altceva de făcut decât să caşte gura pe aici o să-şi caute de lucru în altă parte!

Rafe îi identifică pe o parte dintre cei care plecară imediat: Jenna Campbell, Zachary Adams, Tom Chan, barmanul, şi Trent, chelnerul chipeş. Şi îi recunoscu în aceeaşi măsură pe cei care rămaseră: Victor Ruiz, care veni în faţă să discute cu Noah, gesticulând către Brooke îngrijorat şi încruntat. Şi o roşcată superbă, care se ascundea de privirile curioşilor purtând ochelari mari de soare şi o eşarfă legată pe cap.

Acum erau cu toţii suspecţi.

Deşi se gândea că nu avea niciun motiv rezonabil sau plauzibil să îşi suspecteze propria mamă.

Porni apoi pe drum cu maşina de golf, manevrând-o atent printre oaspeţii care stăteau la taclale. Iar apoi, după

ce se dădură oamenii la o parte, apăsă pe acceleraţie. Când trecură pe lângă zona piscinelor, se întâlniră cu Josh Hoffman, care căra un sac de gunoi alb de plastic.

Rafe încetini.

— Unde te duci?

Tânărul grădinar îi arătă sacul.

— Mă duc să arunc la gunoi alte cadavre de popândăi.

Brooke scânci şi lăsă capul în jos, lipindu-l de genunchi.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Josh, uitându-se de la unul la altul.

— Dacă te duci la zona de gunoi, o să afli în scurt timp. Rafe o linişti pe Brooke, punându-i mâna pe spate, după care trecu pe lângă Josh cu toată viteza de care era capabilă maşina. Când intrară pe aleea care ducea spre vila ei, îi zise lui Brooke: O să te simţi mai bine la aer.

— Da, zise ea, după care se ridică la loc în scaun, dar continuând să ţină ochii închişi.

Când se apropiau de vila ei, se întâlniră cu o blondă frumoasă şi voluptuoasă, care alerga pe cărare.

De îndată ce o văzu pe Brooke, tânăra blondă strigă:

— Eşti minunată! Eşti absolut minunată! Mi-ai zis să mă uit acolo unde nu m-am gândit să mă uit!

Brooke deschise ochii şi îi făcu un semn lui Rafe.

El opri imediat maşina.

Fără să conştientizeze tensiunea lor, blonda continuă să bălmăjească, plină de bucurie:

— În geanta mea de seară! Cea pe care n-am luat-o aseară. Când m-am întors în cameră, probabil l-am băgat acolo ca să fie într-un loc sigur. Uite, Brooke, uite! exclamă fluturând bijuteria scumpă. Mi-am găsit inelul!

Capitolul 28

Rafe se opri în faţa vilei lui Brooke.

— Stai acolo, îi spuse.

Ea nu obiectă în niciun fel, nu sugeră că putea să aibă grijă de ea şi singură sau că tot ce se întâmplase nu conta.

Deoarece conta. Un om pe care îl cunoştea şi pe care îl plăcea era mort. Ea îl scosese din gunoi. Se uitase în ochii lui. Călcase pe cadavrul lui în putrefacţie şi, indiferent ce ar fi făcut, nimic nu-i putea şterge vreodată asta din minte.

Iar acum tot ce îşi dorea era să intre în casa ei şi să fie singură, să se cuibărească în pat în poziţia fetusului şi să încerce să uite.

Brooke îşi adună toată voinţa, pregătindu-se să se mişte, iar Rafe veni imediat lângă ea. Se întinse în maşina de golf, o ridică în braţe şi o cără pe uşa din faţă a casei.

— E deschis, zise el.

Ea îl privi neîncrezătoare.

— Am vorbit cu Noah. Doar apasă pe clanţă şi suntem înăuntru.

Şi ea făcu întocmai. Apăsă pe clanţă.

El o trecu pragul, o purtă prin living şi o duse direct în baie. O lăsă jos şi o dezbrăcă de halatul de la spa. Se întinse apoi spre cabina de duş cu faianţă gri şi răsuci robinetul. De îndată ce începu să curgă apa, o împinse înăuntru şi închise uşa de la cabină în urma ei.

Ea stătea acolo, încă purtând cămaşa şi lenjeria de corp, singură şi dezolată, fericită să fie în apă caldă, şi totuşi ştiind că nu mai fusese niciodată în viaţa ei atât de izolată cum se simţea acum.

Oamenii se holbaseră la ea. Invitaţii de la hotel. Zachary şi grădinarii lui. Jenna, manichiuristele şi maseuzele ei. Brooke era o ciudată. O femeie care sculase morţii.

Îşi strânse braţele în jurul taliei şi lăsă presiunea duşului să îi maseze muşchii tensionaţi ai umerilor şi gâtului. Îi tremurau picioarele. Ar fi putut să se aşeze pe gresia

albăstruie – şi probabil că ar fi trebuit să o facă – dar nu mai avea nici puterea, şi nici voinţa necesare pentru a se mişca.

Şi apoi se deschise uşa cabinei de duş.

Rafe intră în duş, masiv, gol şi hotărât, dar nu excitat. Acest lucru era mult prea evident. Şi nu ar fi trebuit să îi pese. După ceea ce se întâmplase, nu ar fi trebuit să mai conteze pentru ea că acest bărbat care o dorise mereu nu o dorea şi acum. Şi totuşi, raţionamentul acesta nu însemna nimic. Îi păsa. Iar indiferenţa fizică a lui Rafe faţă de ea îi ridica suferinţa la cote insuportabile.

El îi descheie cămaşa şi i-o dădu jos, aruncând-o apoi peste uşa de sticlă. Se auzi când materialul ud căzu pe podeaua de gresie. O cuprinse apoi de umeri, o întoarse cu spatele la el, îi desfăcu sutienul şi îi alunecă slipul în jos pe picioare.

Acum era şi ea goală.

Şi tot nu exista nimic sexual în atingerea lui.

Sigur că nu. Cine ar fi mai dori-o acum? Scosese un mort la suprafaţă din gunoi. Călcase pe cadavrul lui putrezit.

Dar, de când îl văzuse prima oară, Rafe fusese prietenul ei. Dovedea asta şi acum, stând împreună cu ea, întorcând-o cu faţa spre el, luând săpun în mâini şi apoi spălând-o pe faţă şi întorcând-o sub jetul duşului ca să o spele. Rafe îi spălă gâtul şi urechile, umerii, braţele şi mâinile. Schimbă apoi jetul de apă al duşului şi o curăţă cu un jet de apă atât de puternic, încât se simţea ca şi când apa i-ar fi jupuit pielea.

Treptat, se relaxă.

Asta era exact ce avea nevoie.

Rafe luă apoi peria de unghii şi îi mai curăţă o dată mâna dreaptă, cu blândeţe pe piele, dar viguros sub unghii.

Şi apoi folosi încă o dată jetul de masaj al duşului.

Îi spălă apoi pieptul, sânii şi burta. O întoarse cu spatele şi o spălă pe spate, între picioare, până la glezne şi pe tălpi. Şi apoi folosi din nou peria pe piciorul ei, frecând-o şi clătind-o şi apoi spălând-o încă o dată.

Amuzant. Ar fi crezut că nimic nu ar fi mai fi putut-o face vreodată să se simtă curată. Şi totuşi, Rafe înţelegea cum se simţea. Ştia ce să facă. Nu credea că exista alt bărbat pe lume care ar fi intrat la duş cu ea ca să o ajute să se cureţe de rămăşiţele unui cadavru fără să tresară de repulsie.

El îngenunche la picioarele ei şi se uită în sus la ea.

— E mai bine acum? o întrebă el.

Ea se uită în jos la şiroaiele de apă murdară care se scurgeau prin canalizare şi dispăreau. Se uită la mâna ei, la piciorul, la pielea ei roz de la atâta frecat.

Începură să îi dispară fragmente de gânduri.

De atât de multe ori, la ştiri, reporterii vorbeau despre descoperirea unui cadavru. Vorbeau mereu despre cel mort, despre familia decedatului sau despre felul şi motivele morţii. În serialele de la televizor, povestea se centra mereu pe rezolvarea crimei. Nimeni nu vorbea vreodată despre şocul şi teroarea pe care le trăiau persoanele care găseau cadavrul.

— Toată lumea e traumatizată de vederea morţii sau exagerez eu? Se uită în jos la Rafe, la ochii lui albaştri blânzi, la părul umed, strălucitor şi cârlionţat, la pielea atât de frumos bronzată, pe care apa o uda şi o făcea să strălucească.

— Nu, zise el. Nu exagerezi deloc.

— Tu cum suporţi aşa ceva? Avea glasul răguşit, ca şi când îi stăteau în gât lacrimi, pregătite să răzbată în orice clipă şi să iasă la suprafaţă. Cum înduri amintirea oamenilor pe care i-ai văzut murind? A oamenilor care putrezesc în morminte? îi vezi de fiecare dată când închizi

ochii?

— Uneori îi văd pe oamenii pe care i-am ucis. Îi mângâie şoldul şi coapsa. Nu într-un mod erotic sau sexual, ci cu tandreţe. Ca o asigurare că nu era singură. Cel mai adesea, îi văd pe prietenii mei care au murit lângă mine. Ei mă bântuie. Uneori, aud şoaptele lor. Câteodată, nu pot să dorm noaptea pentru că îmi amintesc de vremurile bune petrecute cu ei, dar şi de cele rele. Uneori, am flash-uri în care îi văd pe prietenii mei aşa cum erau când au murit – şi ştii la ce fel de morţi mă refer. Ţi-am povestit odată...

— Îmi amintesc, răspunse ea.

Îşi amintea şi de empatia pe care o simţise pentru durerea lui. Dar niciodată, sub nicio formă nu şi-ar fi putut închipui că avea să trăiască şi ea astfel de experienţe pe propria piele.

Nu voia să trăiască astfel de experienţe pe propria piele.

Îşi dorea să poată da timpul înapoi. Îşi dorea să poată fi femeia care fusese în dimineaţa aceea, când cele mai mari probleme ale sale erau un diamant dispărut şi un fost iubit enervant şi excesiv de atrăgător.

Eliberă un singur suspin, tare şi nestăpânit.

Dar lacrimile încă nu erau gata să iasă. Totul era încă doar frică, şoc şi suferinţă.

El continua să stea în genunchi şi său vorbească.

— Coşmarurile vin şi trec, dar nu dispar niciodată complet. Şi totuşi, mă pomenesc uneori întrebându-mă dacă aş vrea să dispară. Aş vrea să fiu atât de călit în faţa urâţeniei morţii, încât să nu mă mai cutremur fără să vreau de frică şi de compasiune? Am cunoscut oameni care deja nu mai observau moartea, care nu îşi mai deplângeau nici prietenii, nici familiile. Şi ca să ajungă aici, trăiesc în cele mai joase cercuri ale infernului. Pe un ton calm şi familiar, Rafe îi vorbea despre lucrurile pe care nu le înţelesese niciodată în trecut. Slavă Domnului că există

coşmarurile, Brooke! Ţine minte că mâine o să simţi din nou căldura soarelui pe pielea ta.

Apa caldă îi înceţoşa faţa, îi uda părul şi curgea în şiroaie pe trupul ei gol. Mirosul săpunului umed, cu aromă de portocale amare şi condimente, îi umplea plămânii.

Rafe avea dreptate. Era vie, dar tot suferea. Încă o bântuiau amintirile. Încă vedea ochii lui Luis, atât de larg deschişi şi plini de reproş în moarte.

Trebuia să facă ceva!

Şi Brooke nu ştia decât o singură soluţie garantată.

Era adultă. Şi înţelegea pe deplin consecinţele a ceea ce-i cerea când îl întrebă:

— Poţi să mă faci să uit?

Capitolul 29

— Oh, da! Asta pot să fac.

Rafe se uită în sus la Brooke, cu ochii serioşi şi hotărâţi şi cu erecţia evidentă.

Era liniştitor să ştie că încă putea trezi pasiunea într-un bărbat.

Îşi alunecă uşor degetele între cârlionţii dintre coapsele ei, căutând, fără cuvinte, permisiunea de a o atinge, de a o gusta.

— Dacă eşti sigură că asta e ce îţi doreşti.

— Să uit este exact ce îmi doresc.

Cu braţele pe lângă corp şi cu palmele deschise, Brooke se lăsă pe spate şi se sprijini de faianţa rece, lăsând zidul să o susţină. Îşi depărtă uşor picioarele, se pregăti şi aşteptă. Aşteptă uitarea pe care ştia că el i-o putea oferi.

El se cuibări lipit de trupul ei şi inspiră adânc.

— Mirosul tău... Tu eşti esenţa feminităţii – seducătoare, generoasă, o mamă blândă şi iubitoare şi o vampă în acelaşi timp.

Era un truc vrăjitoresc să o facă să sune atât de dezirabilă, dar era un truc cu care putea trăi.

Atunci apăru limba lui. Lovi pe neaşteptate, la fel ca un şarpe, gustând din raiul dintre picioarele ei.

— Ador să te gust... Şoapta lui era răguşită, scăzută, caldă, secretoasă şi o ducea departe de lumea aceasta, o transporta înapoi în timp la prima dată când o învăţase cum un bărbat abil putea face o femeie să-şi cânte plăcerea. Când îţi dai drumul, e ca mierea pe limba mea.

— Nu pot să îmi dau drumul. Nu încă. Dacă aş faceo...

— O să ţipi. O să plângi. O să blestemi soarta care te-a adus acolo la container fix în acel moment. Aşa că lasă-mă să mă distrez, iar tu poţi doar să stai acolo şi să înduri. Limba lui o atinse din nou. Poţi să faci asta, nu?

— Eşti atât de viclean, murmură ea.

Era adevărat, pentru că ştia că ea avea să facă mai mult decât să stea acolo şi să îndure.

În timp ce o lingea, o sugea şi îşi folosea limba, buzele şi dinţii ca să o exploreze, Brooke simţea că i se golea complet mintea. Toate gândurile îi dispărură şi simţea doar senzaţii pure şi dorinţă mistuitoare. Îi tremurau genunchii sub asaltul plăcerii pe care i-o oferea. Se întrebă dacă avea să se prăbuşească în mod ruşinos pe podeaua de gresie a cabinei de duş şi să zacă acolo cu picioarele desfăcute în timp ce el îşi făcea de cap cu ea.

În momentul acesta, suna perfect.

Dar el se îndepărtă – o mişcare care o făcu să scâncească, neliniştită. Rafe îşi aşeză mâinile pe şoldurile ei şi o mută pe scaunul de gresie.

— Aici...

Se ridică pentru a o ajuta să se aşeze. Şi apoi se aplecă spre ea, cu un picior lângă şoldul ei. Buzele li se întâlniră. Îi deschise buzele şi, cu limba aceea talentată şi versatilă a lui, o sărută pasional.

Sărutul acela era o imitaţie flagrantă a actului sexual. O pătrundea şi o părăsea, înfierbântând-o de la interior spre exterior. Era o senzaţie foarte plăcută. Iar gustul lui era şi mai grozav. Când îşi înfăşură braţele în jurul gâtului ei, hrănind-o cu amintirile primului lor sărut, Brooke descoperi că nu mai gândea deloc.

Rafe se cufundă în acel sărut ca şi când întâlnirea aceasta exprima toate dorinţele pe care le avea pentru ei doi.

Dar nu exprima chiar toate dorinţele ei. Brooke se lăsă pe spate, propti un picior pe peretele de faianţă şi ridică şoldurile, oferindu-i-se într-un mod lasciv.

El părea să nu-şi fi dat seama. Îşi folosea degetele ca să-i maseze muşchii încordaţi ai gâtului până când gemu de încântarea relaxării şi a dorinţei.

Îi lăsă apoi uşor capul pe spate şi îşi apropie dinţii de gâtul ei, muşcând-o uşor şi ronţăindu-i pielea cu muşcături scurte şi aproape dureroase, care o făceau să tresară şi să deschidă ochii.

El îi zâmbi, se aplecă şi îi sărută uşor mai întâi un sfârc, apoi pe celălalt.

Mereu îi plăcuseră sânii ei. Fusese fascinat de decolteul ei, de greutatea şi de forma lor şi de felul în care ea se mişca şi gemea la fiecare atingere a lui.

Dar, contrar aşteptărilor ei, el continuă, sărutându-i pielea pală şi moale de pe interiorul braţelor şi apoi pielea sensibilă de pe interiorul coapselor. Alunecă uşor un deget spre fundul ei, iar când Brooke scânci, îşi lipi degetul mare de mugurul ei.

Apoi o sărută pe ureche şi îi ronţăi uşor lobul.

Brooke nu ştia la ce să se aştepte. Nu ştia unde avea să o atingă în clipa următoare. Ştia că o dorea – asta era mai mult decât evident – dar unde şi când? întrebarea aceasta îi ocupa mintea acum, o nedumerea şi o fermeca.

Era ca şi când ar fi încercat să o dezechilibreze.

Şi funcţiona de minune!

El se întinse pe podeaua de gresie, se sprijini în coate, îi desfăcu picioarele şi arătă spre erecţia lui.

— Ce ţi-ar plăcea acum? întrebă el.

Ea rămase pe loc, uitându-se în jos la el.

Rafe nu mai era tânărul care fusese când făcuse pentru prima dată dragoste cu el şi nici războinicul rănit care îi stricase planurile de căsătorie. Era un bărbat dur, matur şi intransigent.

Şi, deşi nu îi aducea nimic bun faptul că ştia asta, Brooke îl iubea în toate ipostazele lui.

Iar acum îl iubea şi mai mult pentru generozitatea lui.

Alunecând, Brooke veni sub jetul de apă al duşului, urcându-se pe trupul lui, mângâindu-i picioarele, gambele, coapsele şi şoldurile. Simţea plăcile de gresie netede sub genunchi. Îşi înfăşură mâinile în jurul erecţiei lui, îl strânse uşor şi sărută capul mătăsos al mădularului. Cu mişcări scurte şi infinit de lente, îl cuprinse în gura ei. Oh, Dumnezeule! Era delicios şi decadent! Ca îngheţata într-o zi de vară toridă. El gemu, gutural şi disperat, iar sunetul acela o făcu să simtă din nou că deţinea controlul. Şi în acelaşi timp se simţea sălbatică şi liberă, fără nicio grijă pe lume, cu excepţia aceleia de a-şi hrăni nevoile şi dorinţele propriului trup.

O făcea să se simtă ca femeia care pretindea el că era. Mamă a pământului şi vampă, totul în acelaşi timp.

Îl eliberă apoi din mâinile ei şi îşi apropie limba de burta şi de pieptul lui. Sărută cicatricea roşie care i se întindea pe braţ şi mai sus de cot.

Apa de la duş îi mângâia ca o ploaie caldă, şiroindu-i în ochi, în jurul gâtului şi alunecându-i pe stern, până jos între picioare.

Puternic, implacabil şi întruchipând însăşi esenţa

masculinităţii pure, el tremura sub puterea ei.

Brooke îşi aşează genunchiul între picioarele lui, masându-i uşor testiculele cu coapsa şi sărutându-i buzele cu o gură pofticioasă. Nu se mai gândea la nimic altceva decât la ea şi la războinicul de sub ea. Şi apoi, ca un curent electric care îi traversă creierul, deschise ochii mari şi se aşteptă să vadă moartea privind-o în ochi.

Dar era Rafe. Viu şi mârâind. La ea? Nu, poate că nu. Ci la amintirea care o smulsese din coconul acela senzual pe care îl ţesuse ca un expert în jurul ei.

— Nu ai voie! zise el.

Atât de repede, încât nici măcar nu îl văzu mişcându-se, Rafe o întoarse pe spate.

— Eşti aici! Acum! Cu mine...

Îşi înfăşură braţul în jurul gâtului ei şi o sărută apăsat. Îşi mişca trunchiul, frecându-şi pieptul de sânii ei, zgâriindu-i sânii cu părul lui aspru şi cârlionţat. Îi depărtă apoi picioarele cu propriile coapse şi îşi împinse primul centimetru din mădular înăuntrul ei.

Îi invada trupul. Îi invada mintea. O domina cu totul.

Şi ea îl primea dornică, înfăşurându-şi picioarele în jurul şoldurilor lui, agăţându-şi picioarele pe spatele lui.

Asta era viaţa. Asta însemna să trăieşti cu adevărat. Să fii! Asta era o celebrare.

El se mişca în ea, abia pătrunzând-o. Lungimea mădularului se freca de mugurul ei, făcându-i carnea să se umfle de dorinţă, transformând-o într-o desfrânată.

Vru să îl apuce de umeri.

Mişcările lui lente şi legănate se transformară într-o satisfacere rapidă şi disperată a nevoii, care durea şi exalta în acelaşi timp.

Probabil ţipătul ei de surpriză îl scoase din fervoarea lui, pentru că dintr-odată ieşi din ea şi sări în picioare, înălţându-se deasupra ei şi întinzându-se după uleiul de

masaj de pe raft. Oare când îl pusese acolo, se întrebă ea. Apoi o dădu cu ulei.

Încă frenetic, Rafe o trase în picioare şi o împinse cu spatele de perete.

— Desfă picioarele, îi ceru el, dar nu mai aşteptă ca ea să se supună. I le desfăcu el şi apoi se aplecă până când îşi putea potrivi trupul în al ei. Şi împinse. Alm necă în ea. Lubrifiantul îi deschise calea, după care o pătrunse repede şi tare, din nou, doar câţiva centimetri. Nu era în ea nici măcar jumătate.

O pătrundea uşor şi superficial, iar în tot acest timp, făcea ca undeva în interiorul ei dorinţa să crească.

Ea îl apucă de şolduri şi încercă să îl oblige să o umple.

Dar el râse şi se retrase din ea.

— Nu încă, zise el. Nu eşti pregătită.

Apucându-l de păr, Brooke îi trase faţa spre a ei şi se încruntă.

— Eu ştiu când sunt pregătită.

El se scutură şi se eliberă din strânsoarea ei, după care o răsuci cu spatele şi o aplecă peste scaun. O ţinea jos, cu mâna pe gât. Apoi, cu două degete de la cealaltă mână, o pătrunse iar.

— Te satisface asta?

— Nu!

Ea încercă să se lupte cu el şi descoperi imediat un adevăr nespus.

El era mai mare decât ea. Era mai puternic. Rafe era un războinic şi o controla cu mare uşurinţă.

— Dă-ţi drumul oricum, zise el şi apoi, dintrodată, fu în genunchi în spatele ei, înfigându-şi limba adânc în ea şi folosindu’ Şi degetele ca să îi frece mugurul.

La comanda lui, ea termină, cutremurându-se în strânsoarea lui. Întregul trup îi tremura incontrolabil şi, în spatele ochilor închişi, vedea sclipiri de aur şi artificii

galbene. Simţea explozii alunecându-i în sus şi în jos pe fiecare terminaţie nervoasă, pe şira spinării şi cuibărindu-se toate în mintea ei.

După ce se linişti, când încă tremura uşor şi ofta, el se ridică, O cuprinse de şolduri şi o pătrunse.

Uitase cât de mare era, cât de îndrăzneţ. Şi atunci mai termină o dată – o explozie brutală şi lungă de pasiune inimaginabilă. Deschise larg picioarele şi se lipi cu spatele de el, încercând să se înfigă în el complet, ca să aducă acel ultim orgasm care avea să o termine definitiv.

Dar el avea alte planuri.

Îi lipi coapsele, mărind strânsoarea trupului ei în jurul mădularului. Şi apoi, când ajunse în cel mai adânc punct al trupului ei, atât de adânc, încât scâncea şi se cutremura, îşi mai dădu drumul o dată.

Oare avea să recunoască măcar acel ultim orgasm? Sau oare totul avea să continue la infinit, ca o furtună crescândă de senzaţii mistuitoare?

El se aplecă şi se mişcă în ea, iar când ea se arcui ca răspuns, îşi şopti:

— Exact! Aşa e bine, da!

O recompensă cu încă o pătrundere lentă şi adâncă a mădularului şi apoi cu încă una şi cu încă una, până când plânse datorită senzaţiei eliberatoare şi a libertăţii care încă se clădea treptat.

El se retrase din ea prea repede şi în acelaşi timp nu suficient de repede.

Îi tremurau picioarele. Se bucura că terminase. Şi totuşi, încă tindea spre acel ultim orgasm şi îşi dorea...

El o aşeză cu blândeţe pe scaunul de gresie şi se uită în ochii ei mari şi uluiţi.

— Câtă apă caldă avem? o întrebă.

— Poftim?

Ce fel de întrebare era asta?

— Câtă apă caldă avem? repetă el.

— Aăă... Ea clătină din cap confuză, încercând să gândească. Nu există niciun rezervor, se încălzeşte atât cât se cere. Nu se goleşte niciodată.

— Asta e bine. Nu mi-ar plăcea să rămânem fără apă. O trase de pe scaunul de gresie şi o aşeză uşor pe spate. O sărută pe sâni, după care îi cuprinse un sfârc în gură şi supse.

Ea arcui spatele, iar senzaţia i se răspândi în sus pe fiecare terminaţie nervoasă de la suprafaţa corpului.

— Ce faci?

El îşi lipi sugestiv erecţia între picioarele ei, apoi o pătrunse şi o umplu dintro singură mişcare lină.

— Doar nu credeai că am terminat, nu?

Capitolul 30

În seara aceea, la ora zece, Brooke dormea în sfârşit, întinsă goală pe patul ei, epuizată în urma evenimentelor traumatizante ale zilei şi a sexului continuu şi fierbinte pe care îl folosise Rafe ca să o facă să nu se mai gândească la nimic. O înveli cu blândeţe cu pătura. Se dădu jos din pat cu mare grijă şi plecă să-şi caute pantalonii, în buzunarul cărora avea telefonul. Îşi verifică mesajele.

Niciun semn din Kîrgîzstan.

Şi un lucru aproape bun – un mesaj de la DuPey. Şeriful voia să vorbească cu Rafe. Ca să-l pună la curent cu situaţia, îi scrisese.

Slavă Domnului! Rafe se temuse că trebuia să scoată cu cleştele toate detaliile de la DuPey. Ori asta, ori să îl pună pe Darren să spargă serverul departamentului de poliţie. Dar, de îndată ce îl sună pe DuPey, acesta îi zise:

— Sunt în incintă. Ajung acolo în cinci minute. Rafe auzi şi vocea altui bărbat în fundal, după care şeriful rectifică:

O să *fim* acolo în cinci minute.

Rafe presupuse:

— Noah e cu tine?

— Crede că ar trebui să ştie ce se întâmplă aici, răspunse DuPey.

Atunci Rafe îl auzi pe Noah ţipând:

— Pe proprietatea mea, la naiba!

Rafe râse şi închise telefonul. Aruncă o privire în dormitor, ca să se asigure că Brooke încă dormea, după care se duse în baie şi se îmbrăcă.

Spera că DuPey îl ţinea la curent nu pentru că avea de gând să îl întrebe unde se aflase în noaptea când fusese aruncat cadavrul în container, ci pentru că voia sfatul lui. Rafe ştia că era şi el suspect, desigur, toţi erau suspecţi, la urma urmei. Dar DuPey chiar se dovedea a fi un şerif mai bun decât s-ar fi aşteptat vreodată Rafe. Bietul nemernic nu avea niciun dram de experienţă cu astfel de infracţiuni, dar ori studiase mult în prealabil, ori avea un instinct înnăscut pentru astfel de lucruri, pentru că învăţa al naibii de repede.

Rafe ieşi, închizând cu grijă uşa paravan pentru a ţine insectele afară, după care rămase pe veranda mică a casei lui Brooke, aşteptând. De aici putea vedea luminiţe subtile care iluminau cărarea şerpuită, împreună cu toate plantele şi copacii artistic amplasaţi pentru a crea iluzia vizuală că mica vilă se afla într-un peisaj rural. Cu toate acestea, centrul oraşului Bella Terra se afla în apropiere. Rafe putea auzi slab în depărtare muzica de la barurile de pe strada principală, iar lumina puternică din lobby îneca lumina difuză a stelelor de pe cer. Rafe recunoştea Bella Terra pentru ceea ce era: o locaţie superbă, o fantezie inteligentă şi una dintre pietrele de temelie ale averii familiei sale. Noah ţinea frâiele complexului şi îşi proteja cu înflăcărare proprietatea. Fireşte că voia să ştie totul

despre ancheta lui DuPey.

Când DuPey şi Noah ajunseră acolo cu o maşină de golf a proprietăţii, Rafe ieşi şi se duse la gardul alb din lemn.

— Ce face Brooke?

Noah arăta de parcă avusese o zi lungă, extenuantă şi mult prea revelatoare.

Rafe întoarse capul şi ascultă o clipă înainte de a vorbi. Nu se auzi niciun sunet din vilă.

— Doarme.

— Dacă are coşmaruri, putem chema un doctor ca să-i dea un somnifer. Sau un medicament antianxietate, zise Noah.

Oare Noah considera că Brooke era a lui ca să o protejeze?

Poate. Dar din interacţiunile pe care le observase Rafe, atitudinea lui Noah venea din dorinţa de protecţie pe care o simţea pentru proprietatea pe care o avea în grijă. Iar Brooke era o parte importantă a acelei proprietăţi.

— Medicamentele nu fac decât să amâne inevitabilul. Rafe ştia foarte bine ce vorbea. Nu-ţi face griji. O s-o ajut eu să treacă peste asta.

— Exact de asta mi-e frică. Noah păşi pe poartă şi intră în curte. Şi cine o s-o ajute să treacă peste tine? Cine o să fie lângă ea când tu o să fii chemat să pleci la un proiect de-al tău, să salvezi lumea?

În clipa aceea, Rafe îşi dorea să-i spună că restul lumii nu mai conta. Dar nu era adevărat. Firma lui de securitate primea telefoane în fiecare zi şi trimitea zilnic echipe de securitate pentru vedete, pentru atleţi, pentru bogaţi şi pentru cei care aveau ceva de ascuns. Avea oameni antrenaţi să rezolve orice fel de situaţie de criză. Iar în momentul de faţă, avea o echipă în Kîrgîzstan. Oamenii lui erau morţi sau pe moarte ori ascunşi undeva într-o peşteră, murind de frig. Şi numai Dumnezeu ştia dacă îşi

duseseră la bun sfârşit misiunea sau nu.

Aşa că îşi dorea într-adevăr să salveze lumea. Şi pe bunica lui. Şi îşi dorea să fie aici pentru Brooke.

Nu le putea avea pe toate. Ştia foarte bine asta. Dar simţi că îi luă foc stomacul, iar când se încruntă la fratele său, Noah încuviinţă din cap.

— Da, exact. Îi datorezi mai mult decât o partidă de sex fugară când eşti prin zonă, nu-i aşa?

— Eu îmi plătesc mereu datoriile, zise Rafe.

La fel ca un şerif laconic din Vestul Sălbatic, DuPey stătea sprijinit de gard şi urmărea schimbul de replici dintre cei doi fraţi.

Atitudinea lui îl înfuria la culme pe Rafe – la urma urmei, DuPey recunoscuse că o lăsase pe Brooke să ascundă o crimă. Sau, mai corect spus, lăsase pe altcineva să scape basma curată şi o lăsase pe Brooke să îşi asume vina sau creditul cuvenit. Rafe pufni atunci:

— Putem să ne punem cu toţii de acord că atacul asupra Nonnei şi cadavrul din container au legătură între ele?

— De ce? întrebă Noah. Şi cum?

Rafe îi puse la curent.

— După spusele lui Brooke, ea a fost prima care a ajuns la locul faptei pentru că a vorbit cu Luis Hernández. Se pare că omul a părut aşa de vinovat, încât Brooke a fugit imediat la fermă la Nonna. Şi când s-a dus să-l caute după aceea, omul dispăruse, iar ea şi-a închipuit că a fugit ca să evite interogatoriul.

DuPey miji ochii.

— Oricine a atacat-o pe bunica voastră credea că Luis Hernández ştia prea multe şi l-a eliminat din joc.

— Da, bine, zise Noah nerăbdător. Deci acum aflăm de ce a fost ucis Hernández? Care a fost motivul din spatele atacului asupra Nonnei?

— Nu am suficiente fapte concrete. Încă nu pot să

identific un tipar. Rafe se uită de la Noah la DuPey. Întrebarea este dacă nu cumva în toată povestea asta e implicată şi crima pe care a comis-o Brooke.

DuPey tresări brusc, ca şi când aceasta ar fi fost o ipoteză complet nouă.

— Două cadavre şi un atac, toate în decurs de o lună şi toate legate cumva de familia Di Luca, îi aminti Rafe.

— Ar putea fi o coincidenţă, zise DuPey.

— Şi dacă nu a apăsat Brooke pe trăgaci, atunci cine a făcut-o? întrebă Rafe.

— Chiar crezi că Brooke Petersson ar proteja cu bună ştiinţă un criminal cu sânge-rece? ripostă imediat DuPey.

Acum Noah era cel care stătea deoparte şi privea schimbul de replici dintre cei doi.

— Stai un pic! Nu l-a omorât Brooke pe tipul ăla?

DuPey se întoarse spre el.

— Din câte ştiu eu, nu am niciun motiv să mă îndoiesc de relatarea lui Brooke legată de incident. Doar faptul că Brooke a reacţionat cu groază la vederea unui cadavru în putrefacţie şi a trecut cu uşurinţă peste incidentul cu împuşcarea tipului nu e niciun motiv să cred că e şi ea un conspirator.

— Eu nu cred asta, zise Rafe. Din punctul de vedere al lui Rafe, Brooke îşi dovedise nevinovăţia. În plus, oricum nu crezuse nicio clipă că ea comisese crima. Intenţia de a suspecta pe toată lumea făcea parte din munca lui, iar ideea de a o suspecta şi pe ea, când revenise prima dată în oraş, cel mai probabil i se păruse o idee bună pentru a ridica un zid între ei doi. Dar astăzi reuşiseră să demoleze acel zid într-un mod extrem de eficient. Chiar vreau să ştiu cine l-a împuşcat pe Cruz Flores. S-ar putea să conteze.

— Da, zise DuPey şi oftă. S-ar putea să ai dreptate. Vrei să vorbesc eu cu ea despre asta?

— Nu. În momentul de faţă, se simte în siguranţă cu

mine şi, după ziua de azi, acesta e un lucru foarte important. Încearcă dacă vrei, vezi ce are de zis. Rafe fusese clar când îşi spusese părerea. Apoi întrebă: Ce ai aflat cât am fost eu ocupat cu altceva?

DuPey îi spuse la ce concluzie ajunsese cu un calm stoic.

— Cadavrul a fost identificat oficial ca fiind Luis Hernández.

— Cine l-a identificat? întrebă Rafe, uitându-se către Noah: Tu ai fost?

— A fost unul dintre grădinarii mei. Brooke îl cunoştea, nu eu, răspunse Noah şi clătină din cap. Zachary l-a identificat pe baza hainelor şi a bijuteriilor pe care le purta.

— Mama lui e pe drum spre complex. O să facem şi o analiză ADN pentru siguranţă, ca să obţinem o identificare clară, dar pot să pun pariu că este Hernández. Medicul legist a confirmat că acel cadavru a stat îngropat o perioadă, cel puţin o săptămână, apoi dezgropat şi aruncat în container. Expresia arogantă a lui DuPey nu se schimbă nicio clipă, Rafe se gândi că şeriful era mulţumit de rezultatul anchetei sale. Eu zic că a fost îngropat undeva prin apropiere.

— Altfel, de ce l-ar fi adus cineva până aici, nu? întrebă Rafe, uitându-se la cei doi bărbaţi. Dar de ce nu a lăsat cadavrul unde era îngropat?

— E primăvară, îi aminti Noah. Viticultorii ară prin vii.

— Corect. Rafe urmări acel fir logic: Criminalul şi-a dat seama că putea fi descoperit cadavrul. Şi îi convenea ca toată lumea să creadă că Hernández şi-a dat demisia şi a plecat.

— Vestea bună, zise DuPey fără a zâmbi, dar părând al naibii de mulţumit de sine, e că toţi viticultorii îşi testează pământurile tot timpul ca să vadă ce nutrienţi să folosească pentru a maximiza producţiile de struguri.

Aceasta era o veste mai bună decât ar fi putut anticipa

vreodată Rafe.

— Aşa că ar trebui să-ţi dai seama unde a fost îngropat cadavrul analizând pământul care a rămas lipit de carne.

— Exact, spuse DuPey.

Rafe ştia cât de dificil era să se dezgroape un cadavru – mai ales unul aflat deja în stare avansată de putrefacţie.

— Aşa că e posibil să fie vorba de via de pe terenul complexului.

— Probabil. Noah părea dezgustat şi tulburat de ce auzea. Treaba asta nu-i deloc bună pentru afaceri. Am deja oaspeţi care au plecat pentru că s-au speriat de...

— Ssst! exclamă Rafe, ridicând mâna, făcându-i semn să tacă şi apoi uitându-se spre vilă.

Se auzi din nou un strigăt înăbuşit de frică. Se năpusti spre vilă.

În timp ce fugea, îl auzi pe DuPey zicând:

— Nu ştiu, Noah. Aş spune că se duce să-şi plătească datoria într-un fel sau altul.

Capitolul 31

Brooke stătea în şezut în patul ei, cu ochii larg deschişi şi cu pătura trasă până la piept,

Rafe intră în cameră, făcând suficient zgomot cât să o alerteze în legătură cu prezenţa lui acolo şi asigurându-se că nimic nu părea straniu sau neobişnuit.

— Hei, bună, Brooke. Îşi păstra tonul vocii scăzut şi blând. Te-ai trezit. Ai nevoie să mergi la baie? Sau vrei o gură de apă?

Ea îl privea suspicioasă, ca şi când nu-l mai văzuse niciodată în viaţa ei.

El se apropie de pat şi îi întinse mâna.

Spera să o aducă în prezent prin atingerea lui, să o smulgă din umbrele nopţii şi ale morţii şi să o întoarcă la

lucrurile pământeşti şi suportabile.

Brooke îl studie o clipă, după care îşi aşează palma într-a lui.

Când degetele ei se strânseră încrezătoare în jurul degetelor lui, Rafe descoperi că atingerea ei era cea care îl trezea pe el, îndepărtându-l de toate grijile legate de echipa lui şi de misterele care bântuiau Bella Terra, atrăgându-l într-un soi de viaţă tipic americană de clasă mijlocie.

Unii oameni ar fi numit acest gen de viaţă un coşmar.

Dar el ştia că nu era aşa. Pentru că viaţa aceasta era tot ce şi-ar fi putut dori vreodată un războinic obosit şi deziluzionat.

O ajută să-şi pună halatul de baie. Îl găsise – un halat de baie scurt şi albastru, agăţat într-un cârlig pe spatele uşii. Şi o ajută să se ducă la baie. O întrebă dacă avea nevoie de ajutor, iar când ea clătină din cap, o lăsă şi se duse la bucătărie.

Când ieşi Brooke din baie, Rafe adusese deja mâncare pe o tavă pe care o aşezase lângă pat: gustări aşezate foarte frumos, fructe şi legume tăiate în cubuleţe, cât pentru o îmbucătură, alte mâncăruri reci şi sosuri.

— Bucătarul a trimis astea împreună cu un bileţel în care scria că speră că eşti bine.

— E băiat bun.

Brooke părea afectată, dar vocea ei suna surprinzător de natural. Se aşeză pe pat şi se uită la mâncare, nu foarte interesată.

— Ai nevoie de un pic de combustibil după o zi ca asta. Continuă apoi să vorbească, tratând cu destulă lejeritate evenimentele din acea după-amiază şi apoi schimbă subiectul. Făcu semn spre trandafirii făcuţi din ridichi şi zise: Ia uite-te la astea! Cum naiba reuşesc să le facă să arate aşa?!

— E şi mai important de ce le fac să arate aşa. Un zâmbet vag se juca în colţurile buzelor ei. Am fost mereu de părere că o legumă care se dă drept floare e falsă.

— Hai, dă-mi voie să-i curm suferinţa, zise el şi băgă în gură ridichea.

Brooke chicoti şi unse un biscuit cu nişte cremă de brânză pimento. În timp ce mânca, el continuă conversaţia aceea lină, simplă şi deloc ameninţătoare până când ea se lăsă pe spate pe pernă şi zise:

— Gata, e suficient.

— Sigur, zise el şi îi întinse o sticlă cu apă.

Luă apoi tava şi porni înapoi spre bucătărie.

— Rafe! îl strigă, iar el se opri în pragul uşii. Madelyn e bine?

— Nu am verificat încă.

Pentru că fusese ocupat cu alte lucruri. Cu ea!

Brooke se întinse după telefon.

— Stai că aflu eu.

În timp ce el puse mâncarea înapoi în frigider, o asculta vorbind cu cineva. Când se aşternu tăcerea, se duse înapoi în dormitor şi o găsi stând pe pat şi uitându-se la sticla de apă pe jumătate goală pe care o ţinea în mână.

— E totul în regulă cu Madelyn? o întrebă el.

— Am vorbit cu Ebrillwen. A dus-o acasă pe Madelyn şi stă cu ea şi cu fiica ei.

— Madelyn are o fiică? îl surprindea lucrul acesta. Madelyn, cu toate tatuajele ei şi rasă în cap, părea mult prea tânără şi prea dură ca să aibă un copil, cu atât mai mult o fiică.

O fiică...

— E fată bună. Şi ea a trecut prin multe în ultima vreme.

Lui Brooke îi tremura vocea.

Rafe o studie cu mare atenţie. Culoarea din obrajii ei apărea şi dispărea şi avea ochii tulburi şi bântuiţi. Nu mai

dura mult şi amintirile aveau să o copleşească, iar ea avea să se piardă în furtuna emoţiilor.

Dar Brooke inspiră adânc şi fu din nou calmă.

Da, o furtună de emoţii se vedea la orizont ca un semn de rău augur. Dar nu încă. Nu încă...

— Eşti gata de culcare? o întrebă el, după care îşi scoase pantofii şi îşi dădu jos cămaşa.

În timp ce îşi desfăcea cureaua şi îşi dădea jos pantalonii, Brooke făcu ochii mari. Părea un pic uluită.

— Cum reuşeşti să faci asta? îl întrebă ea, cu ochii aţintiţi spre erecţia care se întrezărea în boxerii lui. Ai fost excitat o jumătate de zi şi acum iarăşi?!

— Se întâmplă de fiecare dată când sunt pe lângă tine.

Ea adoptă o expresie neîncrezătoare.

— Te gândeşti că nu m-ai văzut umblând cu micul general în poziţie de drepţi. Da, există un motiv bun pentru asta.

— Sunt curioasă să-l aud.

— De când am ajuns acasă, am petrecut atât de mult timp în duş, încercând să scap de erecţia asta permanentă, că mi s-au stafidit mâinile şi picioarele.

Brooke izbucni în râs.

— Adică vrei să spui că ai...

— Că am frecat salamul? Oh, da! exclamă el, rânjind la ea. De ce crezi că am o strângere de mână atât de fermă?

Ea izbucni din nou în râs. De data asta, şi mai tare. Şi mai cu poftă.

Dar brusc râsetele ei se transformară în lacrimi.

Rafe sări lângă ea în pat, o trase în braţele lui, şi Brooke plânse până când se extenuă şi adormi.

Capitolul 32

Brooke se trezi când soarele intră pe fereastra casei

sale. Nu exista niciun moment neclar şi confortabil de amnezie, nicio întindere languroasă sau vreun moment de savurare a satisfacţiei sexuale. În schimb, îşi aminti imediat: containerul de gunoi, cadavrul, Rafe, DuPey, duşul, sexul, râsul, plânsul... Tot ceea ce se întâmplase cu o zi înainte era întipărit în mintea ei, iar acum deja o parte integrantă a personalităţii sale. Dar, în ciuda faptului că suferinţa şi groaza încă atârnau greu pe umerii ei, se simţea liniştită. O durea puţin între picioare, dar se simţea liniştită.

Cu o zi în urmă şi noaptea trecută, Rafe o ajutase. O spălase, îi distrăsese atenţia, o hrănise şi o amuzase, apoi o ţinuse strâns în braţe cât plânsese şi dormise.

În dimineaţa aceasta, nu mai erau monştri. Poate aveau să se întoarcă şi probabil că urma să aibă coşmaruri. Cu siguranţă, avea să îşi amintească toată viaţa cum se uitase în ochii unui cadavru, ştiind că fusese cândva un om pe care îl cunoscuse şi pe care îl plăcuse.

Dar acum se simţea din nou ea însăşi şi era, poate, mai îndrăgostită de Rafe decât fusese vreodată.

Se ridică din pat, se duse la baie, după care îşi puse halatul şi merse în bucătărie, atrasă de mirosul de bacon prăjit.

Uşa din faţă era deschisă şi lăsa să intre aerul proaspăt al dimineţii. Uşa de plasă era închisă, din fericire, ţinând la distanţă insectele. Rafe stătea aplecat deasupra aragazului, desculţ, fără cămaşă şi îmbrăcat doar într-o pereche de blugi şi cu o curea de piele. Nu întoarse capul când intră ea în bucătărie, însă îi strigă imediat:

— Ouă ochiuri şi bacon prăjit, pentru că ai nevoie de proteine ca să-ţi recapeţi puterile. Azi o să fie o zi nasoală, cu DuPey bătându-te la cap pentru mai multe detalii şi cu toată lumea întrebându-te dacă eşti bine.

Rafe avea dreptate. Chiar avea să fie o zi nasoală.

— Proteinele sună bine, zise ea, aşezându-se pe scaunul de la barul pentru micul dejun.

— Un ou sau două?

— Unul. Vrei să fac eu pâinea prăjită?

— Vreau să stai acolo cuminte şi să mă laşi pe mine să te servesc. Îi aruncă o privire amuzată. Bucură-te cât poţi! Dacă ai noroc, o să se întâmple numai o singură dată.

— Vrei să spui că o zi ca asta se poate întâmpla o singură dată?

— Exact, zise el, aşezându-i farfuria în faţă. Pepene galben, bacon prăjit, pâine integrală prăjită, marmeladă şi *două* ouă.

— Tare darnic mai eşti, zise ea încet.

— Vrei suc de portocale? o întrebă el.

— Lapte.

— Imediat.

Un pahar cu lapte degresat apăru îndată în dreapta ei.

— Mulţumesc. De data asta, mâncă cu poftă, nu ca seara trecută, când doar ciugulise, pentru a hrăni un stomac deranjat. Astăzi mânca, înţelegând faptul că nu putea schimba trecutul şi că ziua avea să fie într-adevăr dificilă, după cum prezisese Rafe.

Ridică privirea şi îl văzu punându-şi un tricou negru curat.

— De unde ai ăla?

— Înainte de zorii zilei, în dimineaţa asta am făcut plimbarea ruşinii până la mine şi mi-am luat alte haine. El se sprijini pe tejghea şi îi zâmbi. Mă gândeam că n-o să vrei să plec de aici în aceleaşi haine pe care le purtam ieri. Asta ar putea face oamenii să creadă că s-a întâmplat ceva aici noaptea trecută.

— Şi ce s-a întâmplat aici noaptea trecută?

— Ne-am regăsit.

Brooke lăsă furculiţa jos. Se întinse peste tejghea, îl

apucă de tricou şi îl trase aproape de ea.

— Uneori, îmi amintesc de ce îmi place de tine.

Ochii lui albaştri deveniră întunecaţi şi lacomi de dorinţă.

— Şi de ce îţi place?

— Că nu eşti mereu un netrebnic.

— Asta nu-i cine ştie ce laudă.

— Uneori, poţi să fii destul de deştept.

— Laudele tale înţeapă ca o palmă peste faţă.

— Vrei să te laud? Eşti grozav la pat şi ai momente când eşti foarte atent.

— Sunt grozav în pat pentru că eşti tu între aşternuturi.

Vocea lui era o şoaptă solemnă.

Să se afle aşa de aproape de el, să ştie ce făcuse pentru ea, cum o înţelesese şi cum avusese grijă de ea... Ei doi împărtăşeau un trecut. Îi inspiră mirosul săpunului, îi privi buzele apropiindu-se şi dintr-odată ziua, acel moment se simţeau altfel – sex, dragoste şi două suflete vibrând la unison.

Uşa de plasă se deschise cu un sunet puternic.

Săriră amândoi şi se întoarseră către noul venit.

Kathy Petersson, mama ei, cu părul negru, ochii albaştri şi aplecată peste cadrul ei metalic, îi privea cu o încruntare rece.

— Am venit pentru că îmi făceam griji pentru tine, Brooke, dar văd că nu trebuia să mă obosesc.

Brooke avu un moment de dezorientare. Mai trăise momentul acesta. Trăiseră cu toţii momentul acesta, mai exact. În liceu. În facultate.

Cum se făcea că se ajungea mereu aici?

Brooke dădu drumul tricoului lui Rafe.

El se îndreptă.

Brooke simţea cum se înroşea la faţă.

Nimeni altcineva pe lumea asta nu putea să o facă să se

simtă vinovată. Dar mama ei putea şi o făcea.

Brooke îşi drese glasul.

— Mamă! Ai auzit despre...

— Despre crimă? Da, la ştiri, azi-dimineaţă. Da. Kathy îşi împinse cadrul în casă. Ştiam că Rafe o să fie la locul faptei. Dar nu mă aşteptam să fie şi în bucătăria ta, după ce e atât de evident că a fost în patul tău.

Brooke se aştepta ca Rafe să spună ceva. Să o ajute cu ceva. Să îi explice ceva mamei sale.

Dar el doar stătea acolo, tăcut şi aparent uimit, privindo pe mama ei cum se deplasa încet prin living. Ca şi cum nu înţelegea de ce femeia era aşa de supărată.

Brooke încercă să se gândească la cel mai bun mod de a-i explica situaţia mamei sale.

— Rafe a rămas cu mine azi-noapte.

— Evident, zise Kathy, pe un ton foarte sever.

Brooke era o femeie adultă. Şi?

De ce era obligată să dea o explicaţie pentru asta?

Ah, da! Pentru că era mama ei. Şi, deşi duceau vieţi separate, ele două erau şi aveau să fie mereu o familie.

— Rafe este aici pentru că înţelege prin ce fel de traumă am trecut.

Brooke luă furculiţa şi îl înţepă în braţ, ca să-l facă să vorbească.

El tresări.

— Da, chiar înţeleg trauma prin care a trecut Brooke. La fel şi dumneata, doamnă Petersson. Cred că ar fi trebuit să mă gândesc să vă sun.

Dacă nu ar fi fost un moment atât de important şi de jenant, Brooke ar fi rânjit. Rafe vorbea la fel ca atunci când erau în liceu: emoţionat, prudent, plin de speranţă.

Dar mama ei nu înghiţea nicio iotă din ce auzea.

— Da, ar fi fost frumos.

Rafe continuă:

— Dar trebuia să o ajut pe Brooke să treacă prin trauma asta, pentru că... Ei bine, pentru că îi eram dator după ce m-a ajutat de atâtea ori. Şi am vrut să-mi plătesc datoria.

Capitolul 33

Rafe nu înţelese ce se întâmplă în clipa imediat un mătoare. Înţelese doar – şi încă foarte clar – că Brooke trecu de la fericire la furie.

Şi ştia sigur că doamna Petersson trecu de la furie la amuzament.

Cumva, pentru că nu înţelegea exact cum sau de ce, o dăduse în bară rău de tot.

— Poftim? pufni Brooke şi sări de pe scaun. Poftim? M-ai ajutat aseară pentru că îmi erai dator?

— Da. Îţi eram dator. Şi tu m-ai ajutat să trec prin trauma mea. Ştii tu, coborî el vocea, vorbind numai cu ea, după ce m-am întors din Afganistan.

Brooke se îndreptă de spate. Se uita la el ca şi cum nu-l mai văzuse niciodată cu adevărat până în clipa aceea.

„Cod roşu de alertă! Cod roşu de alertă!”

Brooke era furioasă. Se simţea rănită.

Rafe încercă să îşi dea seama ce spusese greşit. Începu să dea filmul înapoi.

— Nu înseamnă că tot ce am făcut eu pentru tine s-ar putea compara vreodată cu ce ai făcut tu pentru mine. Tu mi-ai salvat viaţa, sănătatea mintală. Dacă n-ai fi fost tu, aş fi fost dat afară din armată şi aş fi fost obligat să mă întorc la viaţa civilă.

Doamna Petersson deja se prăpădea de râs.

„Oh, Doamne!” Brooke ţinea mâna la piept, de parcă ar fi durut-o inima. Nu reparase nimic. Dar tot nu reuşea să-şi dea seama ce o enervase şi de ce nu răspundea la explicaţiile lui.

— Aşadar, ai rămas cu mine aseară pentru că te-am ajutat când te-ai întors din Afganistan? pufni Brooke, pe un ton ai cărui decibeli creşteau.

Era ca şi când ar fi rearanjat cuvintele în frază, dar spunând acelaşi lucru şi încercând să-şi dea seama ce sens imprimase el acelor vorbe.

Poate că era furioasă pentru că nu menţionase cât de bine se simţise cu ea noaptea trecută. Asta avea sens. Nicio femeie nu voia să se considere o partidă de sex din milă.

— Şi am fost egoist. Am vrut să te ajut, dar am vrut şi să facem... Când aruncă o privire spre doamna Petersson, femeia încrucişă braţele la piept, înclină capul într-o parte şi se uită la el acuzator şi plină de reproş. Aşa că Rafe mai încercă o dată: Vreau să spun că simt mereu... o dorinţă puternică să te ţin în braţe şi să...

Brooke se uita la el fără să zâmbească.

Iar atunci şovăi.

Sună dintr-odată telefonul fix. Tare şi ascuţit.

Rafe tresări.

Brooke se duse la telefon, stăpână pe sine, şi ridică receptorul. Ascultă o clipă, apoi zise:

— Dă-mi cincisprezece minute. O să fiu acolo. Închise, după care se uită la Rafe. Ar fi mai bine să te încalţi.

— De ce?

— O să primeşti un telefon.

Tot ce spunea era de rău augur pentru el.

— Altă crimă? întrebă doamna Petersson.

— Nu. Cineva a distrus barul Di Luca. Pe chipul lui Brooke apăruse o expresie îngrijorată. E clar un fel de vendetă împotriva familiei Di Luca.

— Italienii nu uită niciodată o vrajbă, zise doamna Petersson.

Brooke se uită la Rafe.

— Da, la fel ca unii dintre noi.

Se duse apoi în dormitor şi trânti uşa în urma ei.

El se întoarse către doamna Petersson.

— Ce-i cu dumneata?

Femeia păru şocată.

— Nu cred că eşti bărbatul potrivit pentru fiica mea!

— Nu. Vreau să spun... foloseşti un cadru. E prima oară când te văd cu el şi n-ai nici pe departe vârsta suficient de înaintată ca să ai nevoie de el. Deci ce este cu dumneata?

Doamna Petersson îşi îndreptă umerii cocârjaţi.

— Vorbind precum cineva care are voie să-şi agaţe un semn de handicapat pe parbriz, aş vrea să îţi amintesc că nu e nimic cu mine. Sunt foarte bine.

— Ai dreptate. Îmi pare rău că am fost necioplit.

Cel puţin de data asta înţelesese că fusese insensibil.

Ea înclină uşor capul.

— Cu toate acestea, am o boală numită artrită reumatoidă care mă împiedică să mă mişc bine.

Chiar şi cu dovada clară a diagnosticului, Rafe tot fu extrem de surprins.

— Dar cum? Când?

— Nu se ştie ce cauzează artrita reumatoidă. Când aveam 35 de ani, eram în stadiul întâi al bolii. Aviaţia mi-a dat verdictul acesta urât şi m-a trimis la vatră onorabil. După ce i-am zis lui Ken, abia aştepta să-mi spună că avea altă soţie mai tânără, mai frumoasă şi sănătoasă tun. Aşa că am făcut câteva cercetări şi m-am mutat în Bella Terra. Doamna Petersson se duse la barul pentru micul dejun, se aşeză prudentă pe unul dintre scaune şi făcu semn spre uşa de la dormitor. Şi iată-ne aici!

Rafe îşi frecă faţa cu mâna, încercând să-şi limpezească mintea.

Când era adolescent, doamna Petersson fusese pentru el un model, dar şi o adevărată teroare.

Ea fusese genul de persoană care îşi dorea şi el să devină: independentă, intransigentă, un lider militar, cu aşteptări mari de la fiica ei şi, prin extensie, de la el. Aşteptări pe care Brooke şi el făcuseră tot ce le stătuse în putere să le îndeplinească. Ea îl încurajase pe el în aspiraţiile lui de curaj şi eroism. Rafe nu-şi închipuise vreodată că femeia aceasta putea fi atacată de un duşman atât de insidios precum artrita reumatoidă. Slavă Domnului că era o fire luptătoare! Slavă Domnului că Brooke locuia aproape de ea!

— Simptomele dumitale n-au fost evidente mulţi ani.

— Medicamentele şi exerciţiile pe care le făceam mă ajutau să funcţionez la capacitate maximă.

— Şi când a aflat Brooke că ai artrită reumatoidă?

Doamna Petersson încordă maxilarul.

— În ultimul an de facultate.

— După ce am venit eu acasă din Afganistan?

— Atunci i-am spus, da.

Uşa dormitorului se deschise. Brooke ieşi îmbrăcată în ţinută de serviciu. Purta o fustă neagră şi o cămaşă albă şi ţinea pe braţ un blazer negru din bumbac. Aruncă o privire spre el.

— Mai bine îţi pui pantofii ăia odată! Se duse apoi la doamna Petersson, o sărută pe obraz şi îi zise: Trebuie să plec, mamă. Mă cheamă datoria. Mulţumesc mult că ai venit. Dar sunt bine, să ştii. Şi o să fiu şi mai bine când o să se termine toată povestea asta.

Doamna Petersson o sărută înapoi, încruntându-se.

— Bine, draga mea. Dar, te rog, ai grijă! Un criminal este în libertate.

— Am grijă, sunt capabilă şi ştiu să mă bat. Tu m-ai învăţat toate astea. Se întoarse apoi spre Rafe şi adăugă: Şi orice s-ar întâmpla, ştiu că îl am pe Rafe să-mi păzească spatele.

Nu mai era deloc afectuoasă şi dulce, cum fusese mai devreme. Ochii ei erau reci şi tăioşi, aproape ca o provocare.

Cu toate acestea, cuvintele ei îi încălziră un pic sufletul lui Rafe. Brooke ştia că el avea să o protejeze, încuviinţă din cap o dată, scurt.

Ea ieşi, lăsând uşa de plasă să se trântească în spatele ei.

Faptul că ieşise şi le întrerupsese conversaţia îi dăduse lui Rafe timp să proceseze informaţia pe care i-o dezvăluise doamna Petersson, aşa că o întrebă:

— Brooke a vrut să vină după mine când am plecat?

— Mai avea un singur semestru ca să termine facultatea cu o diplomă ce i-ar fi oferit un număr infinit de posibilităţi. Era logodită cu alt bărbat – cu un bărbat bun. Voiam să fie fericită.

Doamna Petersson nu îi răspunsese la întrebare. Iar acest lucru era în sine un răspuns.

— Nu ai crezut că o să fie fericită cu mine.

— Nu voiam ca ea să se lege de un om cu probleme la cap cum erai tu!

— Aşa că te-ai folosit în mod deliberat de boala dumitale ca s-o faci să se simtă vinovată. Ca să te asiguri că se întorcea în Bella Terra.

— Îi părea rău pentru tine.

— Nu! pufni el, tăind aerul cu mâna. Brooke nu e deloc proastă. Dacă n-ar fi simţit pentru mine decât milă, m-ar fi dus târâş la un psihiatru!

Felul în care femeia înclină din cap putea fi interpretat ca o aprobare.

— Uite cum stau lucrurile, eu sunt strateg militar. Am analizat situaţia, am cântărit istoricul vostru dezastruos împreună şi mi-am amintit de observaţiile pe care le-am făcut asupra militarilor care sufereau de tulburare de stres

posttraumatică. Brooke este singurul meu copil. Aş face orice ca să o protejez şi să o văd fericită.

— Da. Înţeleg asta. O parte rece şi detaşată a minţii lui admira cu adevărat strategia doamnei Petersson. Dar partea aceea rece şi detaşată nu era cea care îl guverna acum. Era furios şi se simţea insultat. Dumneata ai venit şi ai vorbit cu mine. Mi-ai spus să plec. Mi-ai zis că sunt prea deranjat la cap ca să fiu bun pentru ea.

— Poate că am greşit amestecându-mă, dar dă-mi voie să subliniez că *tu* m-ai lăsat să iau decizia asta pentru tine şi n-ai încercat niciodată să te întorci după ea. Îl provoca vădit cu privirea de oţel şi cu forţa ei mintală. *Ţie* nu ţi-a păsat. Nu suficient.

Rafe ar fi vrut să o contrazică. Să îi spună că nu era corectă, că el fusese bolnav şi că avusese încredere în judecata ei. Dar la naiba cu tot! Ştia bine ce s-ar fi întâmplat dacă nu s-ar fi amestecat ea!

Îi sună telefonul.

Îl scoase din buzunar şi răspunse.

— Vino la Luna Grande, îi spuse vocea încordată a lui Eli.

Acesta era apelul telefonic pe care îl prezisese Brooke.

— Trebuie să plec. Rafe se aşeză şi îşi încheie şireturile la adidaşii de alergat pe care îi purta. Îşi luă apoi haina, o trase pe el şi simţi greutatea liniştitoare a cuţitului pe care îl ţinea ascuns în mânecă. I se părea foarte ciudat să simtă nevoia de protecţie în Bella Terra. Bine. Înţeleg ce spui. Deşi nu-i plăcea deloc. Sunt bărbat. De ce te-am lăsat să-mi ghidezi cursul vieţii mele şi a lui Brooke? Dar te asigur că n-am făcut niciodată nimic intenţionat ca să o rănesc pe Brooke. Şi nici nu o s-o fac vreodată.

— Vrei să spui că nu ai fost niciodată rău. Dar ai făcut anumite lucruri intenţionat. V-aţi îndrăgostit iar şi iar, dar ştii dacă aceleaşi lucruri sunt importante în viaţă pentru voi amândoi? Ce fel de relaţie aveţi dacă nu vorbeşti cu ea

despre slujba ta? Despre ce contează cu adevărat pentru tine? Despre planurile tale?

— Bine, ai dreptate. O să mă gândesc la tot ce ai spus. Şi acum gândeşte-te şi dumneata la ce îţi spun eu: mi-am rezolvat tulburarea de stres posttraumatică. Şi m-a schimbat, da. La drept vorbind, am devenit un om mai bun şi capabil să o ajut pe Brooke când are nevoie. A venit momentul pentru un pic de sinceritate între mine şi Brooke. Şi e momentul ca dumneata, zise el arătând cu degetul către doamna Petersson, să faci un pas în spate.

Nu mai aşteptă ca ea să îi răspundă. Nu avea timp şi nici răbdarea necesară. În schimb, se duse la uşă şi ieşi afară, în dimineaţa caldă şi însorită.

Chiar dacă îşi spunea că făcuse dragoste cu Brooke ca să-i distragă atenţia de la trauma suferită, adevărul era că nu îi fusese absolut deloc greu să facă asta. În dimineaţa aceea, trupul lui fusese satisfăcut cum nu se mai simţise de ani întregi. Nu – cum nu se simţise niciodată cu adevărat. Aşa că de data asta trebuia să se întrebe, chiar dacă i-ar fi fost mai bine fără el: ar fi fost *el* dispus să plece de lângă Brooke? Ar fi fost în stare să o facă? Să o lase din nou în urmă?

Capitolul 34

Rafe îi văzu pe Zachary şi pe Josh, stând lângă un strat de flori şi discutând destul de furioşi.

Tăcură amândoi când Rafe trecu pe lângă ei.

Trecu apoi pe lângă spa şi le zări pe Madelyn şi pe Jenna în zona recepţiei, discutând şi clătinând din cap.

Când îl văzură, cele două femei îşi mutară privirea în altă direcţie.

La intrarea în lobby, un poliţist stătea de pază, în timp ce Victor discuta pe un ton aspru cu un chelner tânăr. Cum

îl chema pe băiat? Ah, da, Trent.

Când îl văzură pe Rafe, făcură amândoi un pas în spate ca să-l lase să treacă, ca şi când ar fi fost un condamnat la moarte, care mergea acum pe ultimul drum.

Ce se întâmplase? Oare ce putea fi atât de îngrozitor încât să întreacă descoperirea de azi-noapte a unui cadavru în containerul de gunoi?

Când intră în lobby, Rafe recunoscu imediat magnitudinea acestui nou dezastru. Îi putea simţi duhoarea. Mirosul bogat, înţepător şi fructat de vin vărsat. De mult vin vărsat. Nu era de mirare că fusese chemat. Nu era de mirare că Eli era aşa de furios şi copleşit de suferinţă.

Ofiţerul care păzea intrarea în barul de vin făcu un pas în spate ca să-l lase să intre, dar Rafe se opri în pragul uşii, incapabil să asimileze din prima anvergura distrugerii.

Sus pe perete, uşile din sticlă care protejau cele mai scumpe sticle de vin erau deschise. Suporturile pentru sticle erau toate goale, şi variate nuanţe de roşu împroşcaseră barul, ferestrele, scaunele şi peretele cel mai îndepărtat al salonului.

Sticlele – toate sticlele – fuseseră aruncate din vârful scării, de la o înălţime de aproape două etaje. Podeaua de ciment era plină de cioburi care trosneau sub pantofii lui Rafe în timp ce mergea să se alăture grupului. Stăteau cu toţii îngrămădiţi într-un grup compact, cu ochii cât cepele şi se uitau şocaţi la acel dezastru.

DuPey era cu telefonul în mână şi vorbea pe tonul tăcut pe care l-ar fi folosit un om la o înmormântare.

Tom Chan se ştergea la ochi cu un prosop de bar.

Ebrillwen se învârtea în cerc, evaluând mizeria din încăpere şi clătinând din cap.

Noah şi Brooke se uitau înmărmuriţi la Eli, care era îngenuncheat în spatele barului, adunând bucăţi mari de

sticlă spartă, ţinute laolaltă de etichetele vinurilor, uitându-se îndurerat la fiecare în parte şi apoi lăsându-le jos.

Când îşi trase sufletul, Rafe întrebă:

— Ce naiba s-a întâmplat aici?

DuPey închise telefonul şi îi răspunse:

— Aseară, după ce s-a închis barul, cineva a venit şi a...

Dar nu mai continuă fraza, ci doar flutură din mână, arătând în jur.

— Cum? întrebă Rafe. Oricine ar fi fost, trebuia să alerteze senzorii de mişcare de la alarmă.

Ebrillwen părăsise încăperea şi se întorcea înarmată cu o racletă pentru pardoseli şi cu Madelyn în urma ei, cărând un coş cu produse de curăţenie.

Brooke avu o conversaţie şoptită cu Madelyn. Camerista încuviinţă din cap şi zise ceva, după care se apucă de treabă, ştergând mobila.

Brooke o bătu pe umăr, după care veni suficient de aproape de ei ca să poată auzi ce vorbeau.

— Nu s-a pornit nicio alarmă, îl asigură DuPey.

— Atunci cine a fost? insistă Rafe. Ce au surprins camerele de supraveghere?

Noah li se alătură.

— Camerele îl arată pe Victor, care a intrat în bar şi nu a mai ieşit.

Rafe se întoarse către el.

— E imposibil. Trebuie să fi ieşit.

— El e cel care a sunat să anunţe dezastrul în dimineaţa asta, zise Noah.

— Şi are un alibi? întrebă Rafe, uitându-se de la unul la celălalt.

Brooke fu cea care îi răspunse:

— Zice că nu.

— Zice că nu? Rafe îşi aminti de poliţistul care stătea

foarte aproape de Victor la intrare – nu păzise uşa, cum crezuse Rafe iniţial. Ci pe Victor. Şi nu-l crezi?

— Minte, zise Brooke. Bag mânam foc pentru asta. Protejează pe cineva sau ceva.

Rafe ridică dintr-o sprânceană către DuPey.

— Tind să cred că are dreptate, spuse DuPey, întinzând mâinile. Dar, dacă nu vorbeşte, trebuie să-l arestez.

Îl auziră apoi pe Eli mârâind din spatele barului:

— Nemernicul! Se ridică în picioare, se uită la palmele pătate de vin, după care îşi scoase din carne cu atenţie un ciob mare. Un nou şuvoi roşu, mai gros se prelinse din locul din care scosese ciobul. Chan, dă-mi un prosop de la bar!

Chan se execută imediat.

— Eli, dacă nu te opreşti, o să ai nevoie de o transfuzie.

Ebrillwen începu să adune cioburile şi vinul, folosind racleta de plastic.

Eli ridică privirea, iar în ochii lui căprui Rafe văzu o furie pură.

Ebrillwen se dădu înapoi, i se alătură lui Madelyn şi începură amândouă să şteargă ferestrele cu prosoapele.

Cu privirea încă aţintită asupra fratelui său mai mare, Rafe întrebă:

— Ce arată camerele din interiorul barului?

— Arată cum cad sticlele de sus şi se fac ţăndări pe podea, îi spuse DuPey. Dar sunt îndreptate astfel încât să nu-l putem identifica pe cel care provoacă daunele.

— Nu! Nevenindu-i să creadă ce auzea, Rafe îşi scoase telefonul mobil. Nu este posibil aşa ceva! Nimic din ce se întâmplă nu e posibil. Stai un pic să-l sun pe tocilarul meu şi să descoperim dedesubturile acestei treburi!

Îl apelă pe Darren şi îl puse pe speaker.

Faţa somnoroasă a lui Darren apăru pe ecranul telefonului.

— Hei, omule, ce-i aşa de important? Sunt în mijlocul unui maraton în reţea la Art of Vampire şi, după treizeci şi două de ore de chin, sunt pe cale să înfig ţăruşul în inima vampirului-şef.

— Hai să-ţi arăt ceva, zise Rafe, după care îndreptă camera telefonului mobil spre dezastru şi o răsuci în jur, dezvăluind o panoramă a încăperii, apoi întoarse camera înapoi spre el.

Darren rămăsese literalmente cu gura căscată de şoc.

— Ce mama dracului?! Ăsta e barul de vinuri de la complex? Nu! Şi apoi începu să tasteze cât putea de repede. Dar e imposibil! Nu a pornit nicio alarmă. Ce s-a întâmplat?

— Tu să-mi spui mie.

— Nu ştiu. Puştiul se scărpină în cap şi apoi se întoarse la treabă. O rafală de ţipete răsună din difuzoare.

Toată lumea tresări.

— Ce-a fost asta? întrebă Rafe.

— Vampirul-şef tocmai mi-a smuls gâtul, răspunse Darren absent. Aici e o eroare în sistem. De ce n-am văzut-o mai devreme? E o defecţiune în program. Asta este!

Victor intră în barul de vinuri, cu costumul intact şi imaculat, cu un comportament calm şi emanând prin fiecare por atitudinea unui administrator. Trase un scaun, se încruntă, îşi folosi batista ca să-l şteargă de vin şi de cioburi, după care luă loc şi aşteptă. Aştepta să fie arestat.

Misterul se adânci şi mai mult.

— Cât de repede poţi să-i dai de cap? îl întrebă Rafe pe Darren.

Eli venea spre el.

— Nu ştiu. Darren clătina din cap în timp ce bolboro sea şi tasta. A fost sabotat! Sabotat! Rahat! Dar nu ştiu de cine! De obicei recunosc semnătura.

— Semnătura? întrebă Eli.

— Toţi hackerii au modul lor personal de a face lucrurile, răspunse Darren. Poate că nu ştiu exact cine e persoana din spate care a hăckuit sistemul, doar ne protejăm identităţile, dar de obicei recunosc felul în care lucrează orice hacker. Din câte pot să-mi dau seama, ăsta-i un personaj nou pe tabla de joc. Se întâmplă uneori. Dar să fiu al naibii dacă nu-i bun rău!

— Şi cât de repede poţi să-i dai de cap? repetă Rafe.

— Hackerul se îndepărtează de mine, când mă apropii. Dintr-odată, puştiul părea mult mai bătrân de 17 ani. E vina mea. Trebuia să văd! Douăzeci şi patru de ore sau mai puţin, promit!

— Asigură-te că sunt într-adevăr douăzeci şi patru de ore sau mai puţin! zise Rafe pe un ton sever şi apoi închise.

Eli stătea fix în faţa lui. Pe un ton scăzut, care vibra de emoţii abia stăpânite, zise:

— Nu e vina puştiului.

— Nu. E vina mea.

— Ai dreptate. Ascultă-mă bine, Rafe, am sperat că o să dai de urma atacatorului Nonnei, dar am fost şi eu ca toţi ceilalţi. Am crezut că a fost un vagabond şi m-am gândit că, atâta vreme cât erai aici pentru Nonna, asta era tot ce conta. Eli avea un prosop de bar înfăşurat în jurul mâinii sângerânde şi chipul oropsit de o expresie pe care Rafe nu o mai văzuse niciodată: un amestec de amărăciune, suferinţă şi lipsă de speranţă. Apoi ai început să-ţi bagi nasul prin sistemul de securitate al complexului, comportându-te ca şeful mare de pe plantaţie. Când s-a înfuriat Noah, eu ţi-am ţinut partea. Am crezut că o să mai schimbi un pic sistemul de securitate. O să-l îmbunătăţeşti şi o să te simţi bine că ai realizat ceva aici.

Rafe nu se simţea deloc ca şi când realizase ceva. Se simţea mic şi incompetent.

Eli continuă cu fervoare:

— Apare un cadavru în tomberon – chiar unul dintre grădinarii noştri, bietul nemernic! Bine, a fost ucis înainte să ajungi tu aici. OK. Dar a fost plasat în container *după* ce ai venit tu. Jumătate din oaspeţi s-au cărat deja. Profiturile lui Noah pentru semestrul ăsta s-au dus naibii. Ceea ce e nasol pentru toată lumea implicată. Iar eu tot îţi ţin partea. Le zic: uitaţi ce e, Rafe a avut dreptate, n-a fost un vagabond. Mai bine să aflăm adevărul şi să-l prindem pe răufăcător. Asta pentru că îmi închipui că încă ai treaba cu securitatea sub control. Flutură din mână, arătând în jur. Şi apoi se întâmplă asta! Acest dezastru. Am ales cu mâna mea sticlele alea de vin din vârful vitrinei. Ai idee care e valoarea vinurilor care au fost distruse aici?

— Hei, Eli, calmează-te, zise Noah, aşezându-şi mâna pe braţul lui, într-o tentativă de a-l linişti.

Dar Eli se smuci imediat, îl apucă de guler pe fratele său şi îl izbi tare de bar.

— Rahat cu ochi ce eşti! Nu-mi vorbi de sus!

Dintr-odată, atmosfera din bar trecu de la inconfortabilă la şocantă. Rafe nu-l mai văzuse niciodată pe Eli aşa de sălbatic şi de înnebunit.

— Eli, zise el încet. Pe mine eşti furios.

Eli îl eliberă pe Noah, dar nu dădea niciun semn că i-ar fi părut rău pentru reacţia lui. Se uită urât la Noah, după care se întoarse iar spre Rafe şi îşi continuă tirada plină de fervoare, ca şi când nu ar fi fost întrerupt:

— Unele sticle din vitrină erau exemplare *unice!* Valora mii de dolari doar una. Mii de dolari! Să ai sticlele alea e ca şi când ai deţine o bucată de istorie! Sau, dă-mi voie să fiu şi mai clar ca să înţelegi, e ca şi când ai deţine o maşină de epocă. Asigurarea noastră nu o să plătească pentru distrugerea lor.

Închise ochii, ca şi când ar fi simţit o durere imensă.

Un lucru fu limpede pentru Rafe: Eli nu se comporta ca un artist. Se simţea zdrobit nu doar prin prisma valorilor artistice şi estetice. Şi pierderea financiară cântărea greu.

— Sticle *unice!* Înţelegi ce înseamnă asta? Eli deschise ochii, şi privirea lui îl străpunse pe Rafe ca un glonţ, înseamnă că avem un Chateau St. Neuf din 1943, îmbuteliat cu mari riscuri în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, care a dispărut de pe faţa pământului. Înseamnă că avem un Alessandrine Côté din 1891, îmbuteliat în statul New York. Ai auzit vreodată de ea, Rafe? Probabil cea mai importantă femeie viticultor pe care a cunoscut-o vreodată ţara asta, singura femeie viticultor din secolul al XIX-lea, iar aceea a fost sticla ei. Ultima ei sticlă! Am avut o sticlă creată în timpul prohibiţiei de către Massimo, chiar aici în Bella Terra, în jur de 1933. Şi s-a dus! Toate s-au dus. S-au dus pentru totdeauna. Dacă aş fi vândut sticlele alea la o licitaţie, preţurile lor ar fi ajuns la mai bine de 50.000 sticla.

Preţurile acelor vinuri îl făceau pe Rafe să simtă că nu mai putea respira. Dar pierderea bunăvoinţei fratelui său îl îngenunchea de durere.

— Eli...

Dar Eli nu terminase tirada:

— Nu am scos sticlele alea la licitaţie. Pentru că ştiam că a le avea în vitrina noastră de vinuri ne transforma într-un loc de pelerinaj pentru cei mai importaţi cunoscători de vinuri din lume. Plecă de lângă el, după care se întoarse, învârtindu-se agitat de colo-colo. Sticlele alea s-au dus acum. Au fost distruse iremediabil. Şi tragedia este că nici măcar nu au fost vreodată gustate. Nişte vinuri atât de vechi e posibil – ba chiar foarte probabil – să nu fi fost altceva decât oţet. Dar în aceeaşi măsură e posibil să fi fost o ambrozie. Dar nu o să ştim niciodată. Acum nimeni nu o să ştie vreodată. Eli luă foc şi mai tare şi îl împunse

pe Rafe cu degetul în piept. Dar hai să-ţi explic un lucru! Vreau ca oricine a făcut asta să fie pedepsit. Îl vreau închis pe viaţă. Îl vreau mort!

Şi mă aştept ca tu, Rafe, să faci ceea ce credea toată lumea că faci şi să protejezi complexul ăsta de alte distrugeri. M-ai înţeles?

— Da, Eli.

Era singurul răspuns pe care îl putea da Rafe.

— Foarte bine. Eli respiră adânc. Plec la San Francisco. Mă duc să particip la dineul de gală al viticultorilor. O să-mi primesc premiile şi o să accept aplauzele, ştiind în tot timpul ăla că lumea din sala de gală imensă nu mă invidiază şi nu mă ovaţionează, ci îi e milă de mine. Şi când mă întorc, ar fi bine ca toată treaba asta să fie lămurită. Pentru că e primăvară, am vii de îngrijit şi nu am timp de rahaturi de genul ăsta!

— O să mă ocup de asta, Eli, îi promise Rafe.

— Aşa să faci! mârâi Eli şi apoi mărşălui afară din bar.

DuPey se duse la Victor şi îi vorbi cu glas şoptit.

Noah şi Brooke veniră şi i se alăturară lui Rafe.

— Nu l-am văzut niciodată aşa, zise Noah.

— Nu l-am auzit niciodată rostind aşa de multe cuvinte nici într-o lună! exclamă Brooke uluită.

— N-am mai fost niciodată atât de ferm mustrat în viaţa mea, rosti Rafe.

— Şi de ce l-ai lăsat să facă asta?

Noah se uita altfel la Rafe, îl privea cu mult mai puţină ostilitate şi cu mai multă apreciere.

— E fratele meu mai mare. Şi are dreptate. Dacă tot mi-am băgat nasul în afacerile de la Bella Terra, nivelul de securitate ar fi trebuit să fie îmbunătăţit. Rafe se uită o clipă gânditor la Noah şi la Brooke. Cred că a venit momentul să-i fac o vizită Nonnei. Poate s-o duc acasă preţ de câteva ore. Vrea vreunul dintre voi să vină cu

mine?

— Poftim?! Noah se holba la el ca şi când îşi pierduse minţile. Acum? Când ar trebui să rezolvi problema cu securitatea?

Dintre toţi oamenii de faţă, Brooke era singura care înţelegea cu adevărat ce se întâmplase. Fusese iubita lui Rafe. Era apropiată şi de Noah, şi de Eli. Lucra la complex şi înţelegea însemnătatea pe care o aveau vinurile pem tru familie. Şi fusese martoră la fiecare secundă din scena petrecută între Rafe şi Eli. Aşa că se întoarse către Noah şi îi explică:

— Problema de securitate e rezolvată. Rafe l-a pus pe hackerul lui să se ocupe de asta. Ceea ce vrea să sublinieze e că Nonna nu era incoerentă când a zis toate lucrurile alea la spital. Ştie ceva. Şi noi trebuie să aflăm ce anume.

Capitolul 35

La ora zece în acea dimineaţă, Rafe conducea pe drumul către fermă, Brooke stătea înghesuită pe bancheta din spate, iar Sarah pe locul din faţă, părând cu adevărat liniştită şi bucuroasă pentru prima dată de la atac.

Să o externeze – chiar şi temporar – se dovedise o mare bătaie de cap, care se încheiase apoteotic cu Rafe anunţând că recuperarea putea aştepta şi cu Brooke întrebând cu glas scăzut dacă o pacientă care suferea de depresie putea funcţiona la capacitatea ei maximă.

Sarah îşi jucase rolul, arătând jalnic şi demnă de milă.

Dar, de îndată ce se urcară în maşină, Sarah rânji la ei şi le zise:

— Voi doi sunteţi cei mai buni copii din lume!

— Am adus şi prânzul, zise Brooke, indicând spre coşul de picnic de lângă ea.

— Slavă Domnului! exclamă Sarah bătându-se uşor pe stomac. Nu vreau să spun că mâncarea din spital ar fi *absolut îngrozitoare.* Dar la un moment dat totul începe să aibă gust de antiseptic.

Ajunseră în faţa casei, şi Rafe opri maşina în parcare.

Sarah se uita la casa ei dragă. Se holba de-a dreptul. Expresia de pe chipul ei era atât de aspră, încât Brooke avu o revelaţie urâtă.

Sarah nu se plângea niciodată. Păstra mereu o faţadă veselă. Dar femeia era deprimată. Spitalul, rănile, recuperarea dureroasă – toate aceste lucruri îi oprimaseră spiritul lui Sarah. Atunci Brooke îşi dori să fi înţeles mai devreme ce voise Rafe: că Sarah avea nevoie să scape un pic de acolo.

Rafe o ajută pe Sarah să urce scările verandei şi să se aşeze în balansoarul ei.

— A vrut să vină şi Noah, îi spuse Rafe.

— Data viitoare, rosti Sarah.

— Dar s-a ivit ceva la complex, continuă Rafe.

— Ssst! şopti Sarah, ducând degetul la buze.

Brooke începu să aşeze prânzul pe masă.

Sarah clătină din cap.

— Nu încă, draga mea. Lasă-mă să stau aici câteva minute şi pur şi simplu să fiu liniştită.

Rafe şi Brooke făcură schimb de priviri.

— Bine, Nonna, zise Brooke şi se aşează în leagănul de pe verandă.

Ca un oportunist, Rafe profită de ocazie şi se aşează lângă ea.

Brooke nu voia să stea cu el – cu, domnul M-am-Culcat-Cu-Tine-Pentru-Că-Îţi-Eram-Dator – dar nu voia nici să facă vreo scenă de faţă cu Sarah. Nu merita. Ar fi supărat-o pe Nonna.

Rafe propti piciorul în podea şi începu să legene uşor

leagănul – şi pe ei odată cu el – înainte şi înapoi.

Liniştea aceea, adierea caldă, senzaţia de a fi departe şi de a fi uitat de problemele de zi cu zi de la complex, toate aceste lucruri îi aduceau lui Sarah liniştea pe care o căuta. Şi funcţionau de minune şi în cazul lui Brooke. Neliniştea îi dispăru ca prin farmec, iar pentru prima dată după mult timp nu mai făcea decât să respire, să se relaxeze şi să existe.

De asta îi plăcea aşa de mult să vină în vizită la Sarah. Aici Brooke putea lăsa deoparte toate responsabilităţile. Aici nu trebuia să se mai gândească la soluţii sau să-şi facă griji.

Uneori, pur şi simplu visa cu ochii deschişi. Dar unei femei i se puteau iertau câteva clipe de reverie.

Se uită la Rafe. Stătea nemişcat şi privea valea cu intensitatea tristă a unui bărbat care îşi lua la revedere de la locuri dragi.

Poate că venise timpul ca această femeie să îşi schimbe visurile. Poate că era timpul să viseze la Suedia şi la o viaţă nouă.

Sarah oftă.

— Mulţumesc, dragii mei copii. Asta e exact ce aveam nevoie. Se uită la ei şi zise: Bun. Şi acum spuneţi-mi de ce m-aţi adus aici. Ştiu că nu a fost doar ca să faceţi un gest drăguţ pentru mine. Să ştiţi că aud şi eu lucruri, chiar la spital fiind.

Rafe se încruntă.

— Nu am putut să-ţi ascundem niciodată nimic, Nonna.

— Ce s-a întâmplat la complex ca să nu poată veni şi Noah cu voi? întrebă Sarah. Are vreo legătură cu vinul?

Rafe şi Brooke se întoarseră imediat ca să se uite la Sarah cu ochii cât cepele.

— Oh, nu! şopti Sarah. Se lăsă pe spate şi se lovi uşor cu capul de spătarul balansoarului, gânditoare. Mi-aş dori ca

bunicul tău să nu fi fost atât de încăpăţânat. Mi-aş dori să fi încheiat treaba asta cu mulţi ani în urmă. Ca umbra asta să nu atârne asupra familiei şi acum, după atâţia ani.

Brooke sări în picioare şi despachetă prânzul, întinzând conţinutul coşului de picnic pe masă, unde puteau împărţi cu toţii brânzeturile, salamurile, pâinea şi fructele uscate.

Rafe se ridică şi el din leagăn şi deschise cele două sticle de vin pe care le pusese la pachet bucătarul şi turnă un pahar de barbera pentru Nonna şi un pahar de riesling pentru Brooke. Le dădu celor două femei paharele şi întrebă:

— Ce umbră, Nonna?

— Povestea a început cu Massimo Bruno, zise Nonna, acceptând o farfurie de la Brooke.

— Massimo, repetă Rafe şi miji ochii. A fost viticultor.

— Da, exact. A fost un om bun. Sarah se cutremură. Sau cel puţin aşa a zis tatăl meu. Mama nu a zis niciodată nimic despre el, dar tăcerea ei spunea multe.

— Dar tu ce părere aveai despre el, Nonna?

— A dispărut înainte să mă nasc eu, zise Sarah.

Brooke clipi nedumerită la Sarah.

— Oh, da! Povestea e una foarte-foarte veche. Dar aproape de la bun început m-am temut că nu o să se termine niciodată până când nu o să fim cu toţii morţi.

— Continuă, Nonna! Rafe îşi puse pe farfurie câteva rondele de orez expandat şi îşi făcu sendvişuri, folosind cinci combinaţii diferite de carne şi brânză. Luă apoi aproape toate caisele în ciocolată, aşezându-le pe marginea farfuriei, după care se duse şi luă loc, cu faţa la bunica lui şi cu spatele la stâlpul principal al verandei.

Apetitul lui nu era deloc afectat de tragedia din dimineaţa aceasta sau de tot tumultul emoţional.

Brooke muşcă dintr-o bucată de pepene galben învelită în prosciutto. Chiar se bucura pentru el că avea poftă de

mâncare.

Sarah îl privea cu afecţiune. Dar ce bunică nu şi-ar fi privit astfel nepotul?

Noaptea trecută, pentru Brooke, Rafe reprezentase tentaţia şi seducţia în stare pură. Un bărbat care ştia cum să-şi stăpânească sexualitatea – şi la fel şi pe a lui Brooke. Astăzi soarele mângâia trăsăturile dure ale feţei lui, luminându-i genele negre, dese şi intensificându-i albastrul strălucitor al ochilor. Razele soarelui se reflectau de pe părul lui negru şi apoi se prelingeau pe umerii laţi şi puternici. Soarele şi aerul curat, poziţia lui ştrengărească şi siguranţa de sine complet bărbătească, Doamne, ce pachet frumos erau!

Brooke cugeta că n-ar fi trebuit să se gândească la sex când stătea la masa bunicii lui Rafe. Dar noaptea trecută încă i se părea atât de aproape: pasiunea, explorarea, senzaţia fierbinte de piele lipită pe piele. Chiar şi cu tot ce se întâmplase după aceea, amintirile acelea o ţineau conectată la trecut, la fel ca nişte perle strălucitoare din şiragul timpului.

Nonna luă şi ea câteva îmbucături, după care lăsă farfuria pe masă. Luă şerveţelul, se şterse pe degete, după care îl răsuci cu tâlc în poală.

— În secolul al XIX-lea, familiile italiene care s-au stabilit în Bella Terra, Di Luca şi Bianchin, erau cele mai de succes. Cele mai de succes din ţara de baştină, vreau să spun. Şi cele mai de succes şi aici, şi luptându-se constant pentru pământ, pentru bani şi pentru influenţă.

— Şi familia Marino? întrebă Brooke.

Sarah zâmbi.

— Familia Marino era originară din sud. Erau nişte golani necioplţi, gălăgioşi şi cu tupeu. Mama făcea parte din familia Marino.

Rafe sări în picioare.

— Nonna, nu ştiam asta!

Sarah râse.

— De ce crezi că vă duceţi voi trei, nepoţii mei, la Beaver Inn de fiecare dată când vreţi să vă cheltuiţi energia? Sunteţi la fel ca puii de somon care înoată înapoi spre apele în care s-au născut.

— Asta mi se pare de-a dreptul barbar, zise Rafe şi mai înfulecă un sendviş.

„Oh, bun! Nici măcar membrii nedoriţi ai familiei nu îi pot afecta apetitul”.

— De ce nu fac şi ei parte din familie de Crăciun, când se adună toată lumea? întrebă Brooke.

Amuzamentul lui Sarah dispăru subit.

— Tata m-a dezmoştenit când m-am căsătorit cu Anthony. Dar o dezmoştenire nu poate modifica linia de sânge, nu-i aşa? Mai lasă-i vreo sută de ani. Familia Marino o să intre în politică, o să preia controlul asupra Coastei de Vest şi o să deţină Bella Terra.

— Doamne fereşte! zise Rafe.

— Nu te amăgi singur, Raffaello. Ei au o energie şi o hotărâre pe care nu o pot avea decât oamenii care s-au luptat din răsputeri să se ridice din mizerie.

Sarah se legăna în balansoar, privind în gol.

Rafe se opri chiar când voia să mai ia o îmbucătură din minisendvişuri şi înfulecă în schimb o caisă învelită în ciocolată.

Brooke împinse leagănul cu vârful piciorului şi se întrebă dacă Rafe se temea că o să se sature prea repede după câtă pâine, brânză şi carne mâncase.

Lui Sarah îi dispăru de tot zâmbetul şi se întoarse la povestea ei:

— La începutul secolului XX, toate familiile de origine italiană din Bella Terra cultivau struguri şi făceau vin. Când a venit prohibiţia – dacă nu mă înşel, a intrat în vigoare

undeva prin 1920 – familia Bianchin şi-a transformat pământurile în livezi, şi prosperitatea lor n-a avut deloc de suferit. Familia Di Luca a refuzat să înlocuiască culturile de viţă-de-vie şi a ales în schimb să-şi construiască afacerea hotelieră. În ultimă instanţă, s-a dovedit a fi o decizie foarte bună – viile vechi dau cei mai buni struguri. Dar în perioada crizei economice, care s-a suprapus cu cea a prohibiţiei, familia a trecut prin clipe foarte dificile. Se uită spre ei doi: Ştiu toate astea de la soacra mea, Dumnezeu să-i odihnească sufletul. Îi cam plăceau bârfele.

— Slavă Cerului! Pentru că singura istorie de familie despre care te-am auzit vorbind vreodată era veselă, după tiparul „suntem toţi în asta împreună”, zise Rafe.

— Speram să nu mai fie nevoie să ne facem griji pentru aceste lucruri. Probabil că tot ce s-a întâmplat a fost o pedeapsă pentru speranţele mele, pentru că singura modalitate ca povestea asta urâtă să nu scoată iar capul la lumină ar fi fost ca Joseph Bianchin să moară. Sarah se uită peste vale, cu ochii mijiţi în strălucirea soarelui. Dar numai cei buni mor tineri.

Capitolul 36

— Bine, dar ce legătură are Massimo Bruno cu toată povestea asta?

Sendvişul acela mic cu salam şi brânză începea să-i facă cu ochiul din ce în ce mai mult lui Brooke.

— Oh, Massimo... zise Sarah, afişând un zâmbet îndurerat. El este centrul intrigii aici, în jurul căruia se învârte toată povestea. Centrul care ţese toate iţele. Massimo era din ţara de baştină. Era un bătrânel scund şi simpatic, bun şi generos, care cumpăra struguri de la toate familiile şi făcea vinuri foarte bune. Dar era şi un hoţ şi un contrabandist care avea obiceiul de a dispărea

săptămâni la rând, fără să ştie nimeni nimic de el. Sarah se uită gânditoare la Rafe şi la Brooke. Sau cel puţin aşa stăteau lucrurile, conform spuselor mamei mele. În această etapă a poveştii, eu nu mă născusem încă. Şi apoi, într-un an fatidic, în 1930, ambele familii, Di Luca şi Bianchin, au fost binecuvântate cu câte un fiu.

— Anthony Di Luca, zise Rafe, rostind numele bunicului său.

— Şi Joseph Bianchin.

Brooke încerca să nu mănânce brânză şi salam, desigur. Erau mâncăruri grase, care conţineau foarte mult colesterol, dar erau atât de delicioase, mai ales cu sos tapenade[4]. Şi fiind administrator principal la complex, trebuia să evite astfel de mâncăruri pe bază de usturoi, pentru binele oaspeţilor.

— Exact, zise Sarah. Cei mai mari fii ai ambelor familii. După obicei, când se năştea fiul unei familii din oraş, Massimo le dăruia o sticlă din vinul său fin făcut acasă, care să fie păstrat şi decantat până când tânărul împlinea 21 de ani. Talentul lui Massimo ca viticultor era admirat şi lăudat de toată lumea. Era o adevărată onoare să ţi se ofere o sticlă de vin făcut de el. Iar familiile erau foarte recunoscătoare.

Fiecare cuvânt pe care îl rostea Sarah îi întărea şi mai mult lui Brooke convingerea că nimerise printre oameni profund conectaţi cu trecutul lor. Chiar şi tragediile reflectau tradiţiile lor.

Sarah continuă:

— În anul acela, în timp ce Massimo îşi făcea vinul, autorităţile au intrat în pivniţa lui şi au descoperit alcoolul.

— În timpul prohibiţiei, o gospodărie avea voie să facă must doar pentru consumul personal al familiei. O să ghicesc că el făcuse mai mult de atât? Brooke se ridică, se

4 Pastă de măsline, capere, anşoa şi usturoi (n.tr.).

duse la Rafe şi luă un sendviş apetisant din farfuria lui. Muşcă din el şi i se păru de-a dreptul delicios. Şi poate că el permisese ca mustul să fermenteze?

Sarah ignoră interacţiunea dintre cei doi.

— Exact. Aşa că legiuitorii şi-au folosit topoarele şi i-au spart toate butoaiele. Şi, deşi Massimo avea la inimă mai mult familia Bianchin, a dat ultima sticlă de vin pe care a mai făcut-o vreodată familiei Di Luca pentru fiul lor Anthony – Anthony al meu – spunând că el se născuse primul, cu câteva ore înaintea lui Joseph. Familiei Bianchin i-a dăruit un clopot de argint pentru fiul lor, Joseph. A fost o victorie pentru familia Di Luca şi o lovitură cumplită pentru familia Bianchin. La scurt timp după aceea, Massimo a dispărut.

— Serios? N-a mai fost văzut niciodată? întrebă Brooke, luând încă o îmbucătură din sendvişul acela făcut exact aşa cum îi plăcea ei.

Aşa că rânji la Rafe, după care se duse înapoi la masă, se aşeză la locul ei şi îl devoră până la capăt.

Când ridică privirea, îl surprinse şi pe Rafe rânjind la ea.

Şi atunci îşi dădu seama că el ştia foarte bine cât de mult îi plăceau sendvişurile cu salam şi brânză. Le fluturase intenţionat pe sub nasul ei. O păcălise.

— Mama credea că a fost unul dintre hoţii care au fost împuşcaţi în timp ce încercau să fure un Monet din Belgia, zise Sarah, apoi ridică din umeri. Poate că da. Poate că nu. Nu ştiu sigur.

Rafe o păcălise pe Brooke. Şi de ce?

Pentru că după noaptea trecută era îngrijorat că nu mânca suficient. Lucru care era destul de drăguţ din partea lui, dacă se gândea bine. Nu că nu ar fi înfulecat el celelalte patru sendvişuri. Şi toate caisele învelite în ciocolată.

— Şi ce s-a întâmplat cu sticla aia de vin? întrebă el.

Brooke îşi trase sufletul. Lăsase ca povestea să îi distragă atenţia. Ei bine, atenţia şi mâncarea. Dar vinul era elementul care ar fi meritat toată atenţia sa.

— Douăzeci şi unu de ani mai târziu, familia Di Luca sărbătorea ziua lui Anthony şi ziua căsătoriei lui, le spuse Sarah.

— Şi a ta, zise Brooke.

— Da, şi a căsătoriei mele. Eu şi Anthony ne-am căsătorit la biserică şi apoi ne-am întors să ţinem recepţia chiar aici, în curtea din faţă. Sarah flutură din mână către peluză. Tatăl lui Anthony a construit un ring de dans chiar acolo pe iarbă. Şi am avut o orchestră grozavă. I-am invitat pe toţi din vale. Şi toţi au venit aducând câte un mic dar. Toţi, cu excepţia familiei Bianchin.

— Ei nu au fost invitaţi sau nu au adus nimic? întrebă Rafe.

— Noi i-am invitat. Doar că ei nu au venit. Am fript un miel şi un viţel pentru ocazia aceea. Iar când s-a lăsat seara, am atârnat lampioane în copaci. A fost o noapte senină şi caldă şi totul a fost absolut minunat... Absolut minunat! îmi amintesc şi acum, zise Sarah şi oftă, plină de nostalgie, de momentul special al serii. Voiam să deschidem sticla de vin primită în dar de la Massimo, dar înainte să putem face asta familia Bianchin ne-a atacat cu pistoale, cuţite şi cu baroase. Doamne, Dumnezeule! Sarah încleştă pumnii şi îi lipi de piept, în timp ce suferinţa aceea veche îi contorsiona chipul. Bărbaţii urlau. Femeile ţipau. Toată lumea a luat-o la fugă. Familia Bianchin a zdrobit totul – vinul, cadourile, au răsturnat până şi mesele. Mama a ţipat la tatăl lui Joseph, iar el a plesnit-o peste faţă. Joseph a încercat să mă răpească. Anthony s-a luptat cu ei şi l-au împuşcat în şold.

Brooke îşi amintea de Anthony. Fusese un om tăcut, care putea repara orice. Un om care îşi crescuse nepoţii şi

îşi trata soţia cu respect. Un om care mergea şchiopătat şi care în ultimul an de viaţă nu îi mai recunoştea pe niciunul dintre ei.

— Şi după ce au făcut vărsare de sânge, au răsturnat mesele şi au distrus acel festin nupţial, cei din familia Bianchin a fugit mâncând pământul. Au fugit şi mi-au ruinat nunta, crezând că au spart şi sticla de vin dăruită de Massimo şi că l-au ucis pe Anthony.

Rafe se aplecă în faţă.

— Şi nimic din toate astea n-a fost raportat niciodată poliţiei? Familia Bianchin n-a fost acuzată de nimic?

Sarah râse amar.

— Ba sigur că da. Au făcut închisoare. Puţin. Dar familia Bianchin avea mulţi bani şi ştia cum să cumpere un judecător şi să-l aibă pentru totdeauna în buzunar – şi exact asta au făcut.

Brooke stătea încremenită, cu mâna suspendată în aer.

— E ca o mafie din California.

Sarah suspină.

— Nu-i chiar aşa de rău... Dar trebuie să înţelegeţi că părinţii noştri şi-au învăţat lecţia în timpul prohibiţiei, când corupţia era în floare în cadrul poliţiei. Deci era normal ca *ei* să nu aibă deloc încredere în legiuitori. Şi nici noi în poliţie. Pentru că, deşi erau deja anii ’50, oamenilor nu le plăceau străinii.

— Dar familia era în State deja de mai bine de şaizeci de ani, zise Rafe.

— Vorbeam limba italiană, zise Sarah nonşalantă. Eram catolici. Beam vin.

— Ce atrocităţi! rosti Brooke ironică.

— Eram altfel decât ei, insistă Sarah.

— Şi cum a rămas cu Nonno? întrebă Rafe. Că în mod evident n-a murit...

— Da. Am crezut cu toţii că o să îl pierdem. Dar şi-a

revenit. Sarah afişă un zâmbet vag. Iar eu am adus pe lume un fiu exact la nouă luni după ziua nunţii mele.

Brooke se gândi puţin, apoi îndrăzni:

— Nonna, presupun că nu ţi-ai sărbătorit noaptea nunţii în spital.

Sarah zâmbi din nou.

— Hai să spunem doar că Anthony avea experienţă în a escalada geamul dormitorului meu din casa tatei.

Sarah tocmai mărturisise că făcuse sex înainte de căsătorie. Uau! Brooke şi-ar fi dorit să bată palma cu ea.

Dar Rafe arăta de parcă tocmai fusese plesnit peste faţă cu un peşte – îl oripila ideea pasiunii pe care o împărtăşiseră bunica şi bunicul lui.

Brooke şi Sarah îşi zâmbiră complice, după care Brooke întrebă, nesigură:

— Şi ce s-a întâmplat cu vinul de la Massimo?

— Am păstrat sticla. Sarah gustă o caisă deshidratată învelită într-o felie subţire de brânză de capră. Anthony a avut grijă să se afle că sticla nu fusese distrusă. Şi nu l-am învinuit pentru asta. Era furios şi rănit. Voia său dea peste nas familiei Bianchin că eşuase. Cât despre mine, am vrut acelaşi lucru, dar după o vreme a devenit o obsesie. La fiecare Crăciun încercam în toate felurile să-l conving pe Anthony să-l bea. La fel de ziua lui, de ziua mea, dar el refuza mereu cu stoicism. I-am spus că o să se oţetească dacă nu-l bem mai repede. Şi ce rost avea să păstrăm o sticlă de oţet? Dar el zicea că i se părea potrivit ca vinul pe care îl dorea atât de tare familia Bianchin să fie acru. Am ascuns sticla în pivniţă. Iar lui Anthony îi plăcea la nebunie să ştie că Joseph şi familia Bianchin încă râvneau la sticla aia din toţi rărunchii.

Sarah apucă strâns braţele balansoarului.

— Aşadar, încă o ai? întrebă Brooke uluită.

— Nu... nu chiar. Sarah luă un biscuit ca să se mai

relaxeze, dar îl puse imediat la loc. Anthony a devenit senil pe măsură ce îmbătrânea. Doctorii ziceau că suferea de demenţă. Am avut grijă de el, l-am ţinut acasă, cu mine, până la ultima lui suflare.

— Ai fost foarte bună cu el, Nonna, zise Rafe.

— Am fost bună cu el? Nu! L-am iubit! zise ea, pe un ton simplu. După ce a murit, mereu de ziua lui mă gândeam să iau sticla aia de vin cu mine la cimitir ca s-o împart cu el. Şi, într-un final, m-am hotărât s-o fac. Dar m-am dus jos în pivniţă şi am descoperit că nu mai era acolo.

— Nu mai era acolo? întrebă Rafe de parcă nu ştia dacă să o creadă sau nu.

— Ţineam sticla ascunsă jos aproape de podea, într-o gaură în zidul de ciment. Dar nu mai era acolo. În locul ei se afla un bilet scris de Anthony: „Sus”.

— Şi ce înseamnă asta? întrebă Rafe confuz.

Exasperată, Sarah îi zise:

— Nu ştiu, dragule. Bunicul tău suferea de demenţă. Tu să-mi spui mie.

— Sus în casă? întrebă Rafe.

— Am verificat, îi răspunse Sarah.

— Acasă la vreunul dintre vecinii voştri? întrebă Brooke.

— Anthony n-ar fi avut niciodată încredere în altcineva, zise Sarah.

— În magazie? Dar, imediat ce rosti întrebarea, Rafe clătină din cap şi îşi răspunse singur: Dacă un vin atât de vechi şi de fragil ar mai fi fost bun de băut, o schimbare de temperatură cu siguranţă l-ar fi stricat de-a binelea. Deşi poate că demenţa l-a făcut pe Nonno atât de confuz încât să...

— Am făcut curăţenie în magazie, îi spuse Sarah. Nu e nimic acolo. Şi am făcut curat în fiecare colţişor din casă. Nimic...

Brooke se uită spre casă, amintindu-şi de lumânările de

pe masa din living, care fuseseră ridicate cu foarte mare grijă din suporturile lor făcute din sticle de vin.

— Asta e pur şi simplu ciudat.

— Şi crezi că Joseph Bianchin a trimis pe cineva să fure sticla aia de la tine? o întrebă Rafe pe bunica sa.

— Cine altcineva? întrebă Sarah.

— Azi am aflat de la Eli cât valorează o sticlă de vin rară. Rafe încă părea uluit de acea descoperire. E posibil ca Joseph Bianchin să nu fie singurul nostru suspect.

— Joseph Bianchin aproape că a recunoscut că e vinovat, zise Sarah, după care se uită de la Rafe la Brooke. A venit la spital. Să mă amenințe.

Ochii albaştri ai lui Rafe se umplură de furie.

— Nemernicul! Dacă n-ar fi aşa de bătrân, l-aş învăţa eu bunele maniere!

— Nu poţi învăţa şacalii bunele maniere, zise Sarah.

Brooke îşi spuse că era momentul să-i aducă înapoi la subiect.

— Nu-ţi face griji, Nonna! Rafe o să facă într-un fel să lege infracţiunea de el.

— În toţi anii vieţii lui, Joseph şi-a acoperit mereu foarte bine urmele. Sarah se aplecă uşor în faţă. Dar, dacă aţi putea să descoperiţi de ce tocmai acum, poate că o să se facă lumină.

— Da. Acum ştim ce ne-ar putea ajuta să rezolvăm cazul. O să-l pun pe hackerul meu să se ocupe de asta. După cum făcea foarte des şi compulsiv, Rafe îşi verifică telefonul, după care sări în picioare pe verandă. Nu mai suport! Mă duc jos să verific pereţii pivniţei.

Sarah izbucni în râs.

— Sigur că da. Distracţie plăcută! Sarah îl privea cu drag în timp ce intra în casă. Mişcându-se cu mare grijă, se ridică şi ea din balansoar şi se duse să ia loc în leagăn, lângă Brooke. O privi fix în ochi şi îi spuse: Draga mea, mi-

aş dori să-i mai dai o şansă băiatului ăstuia.

Capitolul 37

— Câte şanse ar trebui să îi mai dau? întrebă Brooke. Până acum a dat-o în bară de fiecare dată.

Sarah numără cinci degete la mâna ei stângă, după care ridică ghipsul şi continuă să numere pe degete până când ajunse la ghips.

Brooke o privea uimită, iar când Sarah ridică nouă degete, o întrebă:

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că eu am fost măritată cu Anthony timp de aproape cincizeci de ani şi a dat-o în bară de nouă ori. A dat-o în bară *grav* de nouă ori. Sarah chicoti. În chestiuni minore, o dădea în bară şi de nouă ori pe zi.

— Aşa bunic, aşa nepot.

— Sunt o catolică la locul meu, continuă Sarah. Nu aş fi divorţat niciodată de el. Dar din când în când îmi doream atât de tare s-o fac, încât îl dădeam afară din casă. Îi spuneam că am terminat-o cu el şi să se ducă să locuiască la complex.

Brooke nu şi-o putea imagina pe Nonna atât de furioasă.

— Şi el ce făcea?

— Zicea că s-a săturat să aibă grijă de nepoţii noştri. Zicea că fiul nostru ar trebui să se îngrijească de copiii lui. Că meritam să avem câţiva ani doar noi doi înainte să fie prea târziu. Şi eu îi spuneam că era nebun să creadă că băieţii ăia mai puteau îndura alte suferinţe în vieţile lor tinere şi că, după ce se fac mari băieţii, o să avem pentru noi tot timpul pe care îl dorea. Inspiră adânc şi expiră şi tremurător. S-a dovedit că eu m-am înşelat, iar el a avut dreptate. M-am întrebat mereu dacă poate recunoştea semnele demenţei sale iminente.

Brooke simţea că o durea inima pentru suferinţa lui Sarah.

— Îmi pare rău. Dar aveai de ales?

— Exact. Chiar dacă aş fi ştiut ce urma să se întâmple, tot nu-mi puteam schimba deciziile. În cincizeci de ani, eu i-am iertat unui bărbat nouă greşeli grave. Apropo, când l-am dat pe Anthony afară din casă şi i-am zis să se ducă la complex, a dormit în maşină. Şi a fost foarte frig în noaptea aia. Bătrân nebun! Mi-aş dori să-l am din nou lângă mine – dintr-odată, vocea îi tremura de emoţie – ca să poată face iar vreo gafă stupidă şi impardonabilă şi să trebuiască să-l iert din nou.

Brooke o strânse în braţe pe Sarah.

— Dacă vă plăceţi cu adevărat, puteţi găsi mereu drumul înapoi la dragoste, chiar dacă trebuie să mărşăluiţi prin iad ca să ajungeţi la cărarea aia. O mai strânse o dată în braţe pe Brooke cu afecţiune şi zise: Acum eu o să mă duc să mă întind un pic în patul din dormitorul meu, până se face timpul să plecăm.

Brooke se ridică în picioare şi o ajută pe Sarah, după care o privi pe bătrână îndreptându-se spre intrare cu cadrul ei metalic. Când ajunse la uşă, Sarah mângâie cu blândeţe tocul uşii, ca şi când ar fi căutat să primească bineţea sosirii înapoi acasă de la un vechi prieten şi apoi îşi croi drum în interior.

Brooke porni şi ea pe coridor. Se duse în bucătărie şi rămase câteva clipe ascultând la uşa pivniţei.

Lumina era aprinsă şi îl putea auzi pe Rafe ciocănind în pereţi.

Foarte bine. Deci avea ceva care să-l ţină ocupat.

Povestea pe care le-o spusese Nonna explica foarte multe lucruri din prezent: atacul asupra Nonnei, uciderea lui Luis Hernández şi poate alte vreo câteva lucruri, îşi scoase telefonul din buzunarul fustei şi se uită prin agendă

până când găsi un nume foarte special. Unul pe care sperase să nu îl apeleze niciodată.

Dar asta era o urgenţă.

El răspunse de la primul apel, iar vocea lui, cu un accent franţuzesc pronunţat, era caldă şi primitoare.

— Brooke! *Chérie!* Când ţi-am dat numărul meu personal, nici n-am îndrăznit să sper vreodată că o să mă suni.

— Gagnon, am aşteptat toată viaţa să te sun.

Să-l contacteze pe cel mai charismatic escroc pe care îl cunoscuse vreodată i se părea o mişcare riscantă în cel mai bun caz. Era mai bine decât să creadă că pentru orice favoare i-ar fi făcut nu avea să ceară alta la schimb.

El râse.

— De ce nu te cred?

— Nu ştiu. Eu chiar nu mint niciodată.

— Numai în căutarea politeţii.

Omul era şarmant până în măduva oaselor.

Poate că mama lui Brooke avea dreptate. Ar fi trebuit să-l uite pe Rafe, să-l ia pe Gagnon, să se ducă în Scandinavia şi să fie o femeie neîmblânzită.

Dar Rafe era un bărbat periculos. Ştia asta foarte bine. Nu se îndoise nicio clipă. Dar la fel de bine ştia că el nu ar fi comis niciodată vreo infracţiune. Acesta era un lucru pe care nu-l ştia în schimb despre Gagnon. Ba, de fapt, se gândea că orice femeie care avea încredere în Gagnon putea ajunge la închisoare sau mai rău.

Ceea ce nu elimina cu totul din schemă varianta cu Suedia. Încă se putea duce acolo.

Gagnon intră în subiect.

— Ce pot face pentru tine?

— Am o problemă în Bella Valley, care cred că e posibil să fie mai de amploare decât am crezut iniţial.

— Spune-mi despre ce e vorba, o invită el.

Îi spuse, iar când termină povestea, el zise:

— Ceea ce îmi spui e cu adevărat fascinant. Lasă-mă să verific un pic şi o să revin cu un telefon înainte să ţi se termine seara.

— Mulţumesc, Gagnon. Când mai vii în vizită la complex, îţi promit o sticlă de vin specială ca să-mi arăt recunoştinţa.

Şi spera că asta nu avea să îi aducă prea multe belele pe cap.

— Numai dacă o bei împreună cu mine.

— Asta pot face, desigur. Să bea o sticlă de vin cu Gagnon ar fi fost fantezia oricărei femei. Din punctul de vedere al lui Brooke, problema era că Gagnon pur şi simplu era prea chipeş, prea inteligent, prea lipsit de integritate, iar când venea vorba de femei, era prea inconstant.

— Abia aştept, *chérie!* Ah, *chérie*, chiar vreau să beau sticla aia de vin cu tine, aşa că, până când e prins criminalul acesta odios, te rog, ai foarte mare grijă de tine!

— Aşa o să fac.

El închise fără să mai spună altceva.

Brooke se duse în living. Odată ajunsă acolo, se duse din nou la masă şi aranjă sticlele de vin în faţa ei. Una câte una, ridică lumânările din suporturile lor improvizate, răsuci sticlele şi le scuturǎ. Erau goale.

Şi în tot timpul acesta, se gândea la mama ei şi la cât de mult îşi dorea aceasta ca ea să părăsească Bella Terra şi să lase în urmă amintirea lui Rafe. Şi la cât de mult păruse să-şi dorească Sarah să-i mai dea o şansă lui Rafe.

Dar oare cum rămânea cu Rafe? Oare el ce îşi dorea?

De fapt, ce şi-ar fi dorit ea? Asta era întrebarea principală.

Ridică privirea şi văzu o fotografie agăţată pe peretele de lângă masă.

Rafe. Nu Rafe aşa cum era acum. Ci silueta difuză a lui Rafe, aşa cum fusese la Crăciunul din ultimul ei an de facultate.

Brooke se întorsese acasă pe o vreme rece şi circulau zvonuri că Rafe fusese prizonier de război. Iar când o întrebase pe mama ei despre asta, Kathy o privise fix în ochi şi îi spusese:

— Nu am crezut că treaba asta era suficient de importantă ca să-ţi perturb studiile. În plus, eşti logodită cu alt bărbat. Glasul mamei ei se îndulcise. Abia aştept să-l cunosc pe Dylan.

— O să-ţi placă de el, îi răspunsese Brooke.

Şi prin asta se referise la faptul că Dylan era diametral opus faţă de tatăl ei: avea studii academice, nu era deloc aventuros şi era la fel de loial ca un câine bătrân.

Brooke se abţinuse să o mai întrebe pe mama ei ceva despre Rafe. În fond, el nu mai era important pentru ea la momentul acela.

Conform tradiţiei, în anul acela, Brooke şi mama ei se duseseră acasă la Nonna în Ajunul Crăciunului.

În toţi anii de dinainte, când venise acasă, sărbătorise cu mama ei, îşi vizitase prietenii şi de fiecare dată când se întâlnise cu Rafe, se prefăcuse că el nu mai conta pentru ea.

Şi cu fiecare an care trecuse, acest lucru devenise tot mai adevărat.

Contribuise şi el la asta, desigur. Tunsoarea lui militărească, postura rigidă, toate îi amintiseră de tatăl ei, iar lucrul ăsta fusese suficient ca să pună distanţă între ei. În plus, avusese grijă să nu fie niciodată singură cu el, ajutată fiind şi de mama ei. Ori de câte ori îl văzuse pe Rafe Di Luca, Kathy reuşise cumva să se bage între el şi fiica ei.

Şi la fiecare Crăciun, Brooke şi mama ei se duseseră la

Nonna pentru a-i prezenta omagiile respectuoase – pentru că, aşa cum obişnuia să spună Kathy, Sarah fusese mereu bună cu ele.

Ferma lui Sarah era mereu plină ochi de rude şi de vizitatori în acea perioadă a anului. Brooke şi mama ei mâncau mereu prea multe prăjituri şi fursecuri făcute de Nonna, beau vin fiert, se minunau de decoraţiunile din pomul de Crăciun şi stăteau la taclale cu Noah şi cu Eli.

Brooke avusese mereu grijă să converseze cât mai puţin cu Rafe, limitându-se de obicei la replici de genul: „Bună, ce mai faci?”

La fel ca întotdeauna, şi în acel an, căldura casei îi învăluise cu aura sa de poveste. Cineva le umpluse mâinile cu mâncare şi băutură. Se duseseră în livingul decorat vesel ca să o salute pe Sarah. Brooke îşi amintea că se gândise că Sarah începuse deja să-şi arate vârsta, poate din pricina efortului de a-şi fi crescut singură nepoţii.

Şi apoi Brooke dăduse nas în nas cu Rafe. Iar orice altceva dispăruse ca prin farmec.

El stătea nemişcat şi cu spatele lipit de perete. Purta blugi şi un tricou albastru cu mânecă scurtă, care atârna ciudat pe silueta lui uscăţivă. Era atât de nemişcat – numai ochii i se mişcau, mutându-se dintr-o parte în alta şi observând pe toată lumea din încăpere. Îi evalua ca şi când ar fi încercat să discearnă care dintre ei avea să fie primul care încerca să îl omoare. Camera era plină ochi, dar în jurul lui se formase un spaţiu mic, ca şi când ar fi emanat un câmp de forţă care să-i ţină pe toţi la distanţă sau de parcă orice i se întâmplase era contagios, şi toată lumea stătea la distanţă, de teamă să nu se îmbolnăvească.

Brooke se uită de la el la Nonna.

Nonna îi întâlni privirea, şi ochii i se umplură de lacrimi.

Brooke se întoarse şi se uită la Rafe şi descoperi cu

stupoare că se uita la ea cu ochii îngreunaţi de o lume întreagă de durere şi de dor.

Şi atunci veni între ei mama lui Brooke:

— Încearcă asta, scumpo! E prăjitura cu fructe făcută de Sarah. Ştiu că îţi place la nebunie.

Brooke se uită la ea o clipă, fără să înţeleagă realmente ce spunea. Şi apoi mintea ei îşi reveni. Răspunse îngrijorării mamei sale cu un zâmbet şi zise:

— Mulţumesc, mamă. Chiar miroase grozav!

Luă prăjitura şi mâncă, după care gustă şi fursecurile, prosciutto şi anghinarea marinată. Bău vin şi cântă colinde lângă pian. Îşi flutură inelul de logodnă prin faţa grupului de prietene din liceu – care nu mai puteau de invidie – şi se uită la Rafe o singură dată, când îl văzu pe Eli apropiindu-se de el ca să-i vorbească. Cei doi fraţi părăsiră apoi camera împreună. Nimic din comportamentul lui Brooke nu dădea de înţeles că ar fi avut alt gând decât să se bucure de ultimul ei Crăciun în Bella Valley ca femeie nemăritată, fără bărbatul cu care avea să se căsătorească în primăvară.

Dar când ajunse acasă, stătu întinsă în pat şi nu putu să adoarmă. Se simţea mai singură decât se simţise vreodată în viaţa ei.

Suferea. Aştepta.

Şi asculta.

Două ore mai târziu, când pietrişul se lovi de geamul ei, era trează şi îi întindea mâna lui Rafe.

— Intră, îi spuse.

— Nu pot.

Nu ştia de ce el nu putea intra, dar vocea lui era atât de liniară şi lipsită de viaţă, încât îl credea. Aşa *că se dădu jos din pat în pijamaua ei din flanel cu model festiv de Crăciun şi căzu în braţele lui primitoare.*

Capitolul 38

Rafe o ţinea strâns în braţe în timp ce o purta pe alee, între umbre, unde parcase Mustangul Nonnei. Ea întinse mâna, deschise uşa de pe partea dreaptă şi el o aşeză în maşină. Îl privi venind pe partea şoferului, ca o umbră care se furişa prin întunericul nopţii. Uşa maşinii se deschise încet, şi sunetul încuietorii se auzi în surdină. El se aşeză la volan şi porni motorul. Şi urni maşina. Conduse o oră fără încetare, până ce ajunse la poalele dealurilor şi apoi mai sus în munţi, apăsând acceleraţia ca şi când ar fi încercat să fugă de ceva. Să fugă de el însuşi.

Într-un final, pe la ora trei dimineaţa, ea îşi aşeză mâna pe braţul lui.

— Opreşte şi spune-mi ce s-a întâmplat!

El coti de pe şoseaua pavată şi intră pe un drum îngust de ţară, care părea să ducă spre nicăieri. Când ieşiră într-un sfârşit dintre copaci, într-o pajişte de munte, iar roţile din faţă ale Mustangului se împotmoliră în noroi, el opri maşina.

Stătură acolo în tăcere, privind stelele. Erau atât de multe stele... O sută de milioane de stele pe cerul acela negru senin de iarnă. Şi apoi el începu să vorbească:

— Eram opt. Trebuia să aruncăm în aer depozitul de muniţie al rebelilor, cel mai mare din Munţii Afgani. Ne-a luat multe săptămâni să ajungem în poziţia aceea. Am *intrat chiar la momentul potrivit. Totul a mers perfect. Este o vorbă în armată: „Dacă atacul vostru merge prea bine, înseamnă că intraţi direct într-o ambuscadă”. Şi exact asta făceam. Ne-au prins. Ne-au băgat în cuşti în depozitul de muniţii, din care să putem vedea muniţia pe care trebuia* s-o *distrugem. Ne-au ţinut prizonieri pentru răscumpărare. Ştiam că n-o să funcţioneze treaba asta – armata Statelor Unite nu plăteşte niciodată ca să-şi răscumpere oamenii.*

Vocea lui era liniară, aspră şi scăzută, de parcă până şi în acest loc izolat în care se aflau se temea să nu fie auzit de cineva. Ştiau şi ei că n-o să meargă manevra cu răscumpărarea, dar ştiau că pot să ne ţină şi să ne oblige să înregistrăm confesiuni video, pe care să le ruleze apoi pe internet, ca media să le dea atenţie.

— Eu nu am văzut niciun video online.

În timpul semestrului de toamnă, Brooke învăţase din greu, dar tot se uitase ocazional la titlurile din presă. Şi ar fi observat dacă i-ar fi văzut faţa lui Rafe.

— Pentru că ne-am bătut unul pe altul.

— Poftim?!

Intenţionase să-şi păstreze glasul blând şi fără prea multe inflexiuni, dar afirmaţia lui o şocase prea tare.

— Voiau să ne filmeze spunând de bunăvoie că eram spioni. Aşa că ne-am bătut unul pe altul ca să ne provocăm nişte vânătăi cât mai urâte. I-a înfuriat treaba asta, aşa că au încetat să ne mai dea mâncare şi apă. Ca să ne forţeze să facem orice voiau ei. Rafe părea să creadă că avea să o surprindă treaba asta, aşa că adăugă: Da, serios. Aş face aproape orice dacă sunt privat de apă. Dar corpul uman nu se vindecă fără hidratare, aşa că a fost o mişcare proastă din partea lor. Aşa am pierdut un om – Walter Davis din North Bend, Indiana. A făcut o infecţie şi a murit. Deşi eu cred că a murit pentru că nu suporta să stea tot timpul sub pământ.

— Vă ţineau sub pământ?!

— În peşteri, da. Pe Harou Yoshida din Honolulu, Hawaii, şi pe Madison Domínguez din San Diego, California, i-am pierdut pentru că dobitocii nu voiau să îşi ţină gura. Aproape că se *simţea un zâmbet în vocea lui Rafe. Se luau tot timpul la harţă cu paznicii din cauza igienei lor corporale – să zicem că erau grosolani. Grosolani, dar amuzanţi. La dracu'! Tipii ăia ar fi spus orice.*

Rafe nu vorbise niciodată aşa. Nu de faţă cu Brooke. Dar nu credea că el îşi dăduse seama de asta.

— Şi pe ei cum i-aţi pierdut?

Rafe deveni dintr-odată foarte sumbru:

— Paznicii s-au înfuriat şi i-au împuşcat. Şi i-au lăsat acolo. Să putrezească. Atunci ne-am îmbolnăvit şi noi, restul. Nu poţi lăsa două cadavre să putrezească într-o cuşcă în care sunt şi oameni vii fără să te aştepţi să apară vreo boală odioasă. Când într-un final au venit paznicii să ia cadavrele de-acolo, eram toţi bolnavi de dizenterie, cred. Eram ca şi morţi. Niciunul din noi nu avea cum să reziste nici măcar o oră. Aşa că au venit paznicii, au lăsat jos puştile, au aruncat o prelată peste cadavre şi le-au târât de acolo. Dacă aş fi...

Se opri şi coborî geamul, scoase capul şi umerii pe geam şi inspiră adânc aerul rece, cutremurându-se.

Era o noapte friguroasă. Căldura generată de maşină dispăruse treptat. Geamurile se aburiseră, închizându-i în interiorul Mustangului ca într-un cocon.

Iar el stătea jumătate ieşit pe geam, chinuindu-se să respire.

Da. Abia acum înţelegea Brooke de ce nu putuse să intre în dormitorul ei. Nu voia să fie închis nicăieri în interior.

Şi nu îl putea învinui pentru asta.

Brooke ridică picioarele pe scaunul maşinii şi îşi trase tivul pantalonilor de pijama peste degetele goale pentru a se încălzi Şi îl privi. Nu băgă capul înapoi în maşină până când nu tremura ca un câine în ploaie.

— Scuze! Acum semăna cu Rafe cel pe care îl ştia ea. Am avut un moment de... Oricum nu ar trebui să-ţi spun toate detaliile. Sunt scârboase şi necivilizate. Nimeni nu vrea să le audă. Toţi vor doar să-mi treacă mai repede.

Erau atât de multe lucruri pe care i le-ar fi putut spune!

Putea alege atâtea abordări diferite...

Dar pentru moment se mulţumi să alunge un pic tensiunea aceea insuportabilă.

— Hai să fim serioşi! Nu sunt nici eu chiar aşa de civilizată.

— Serios? *Nu eşti*?

Părea că vorbea strict din politeţe.

— Când e o furtună cu tunete şi fulgere, mă duc şi mă plimb prin ploaie fără umbrelă. Aş putea muri într-o clipă, dar sfidez fulgerele!

— Uaul

— Exact! Nu respect normele sociale. Odată, când aveam opt ani, am aruncat pisica în stropitoarea automată.

— Ai luat-o *razna! zise el, minunându-se,* aşa cum voia ea să audă.

— Da, aşa e. Şi *cel mai tare dintre toate e că, în primul an de facultate, am avut parte de un îngheţ serios, iar eu* şi *toate din dormitorul meu am ieşit afară şi am sărit în fântână.*

— Măcar erai îmbrăcată?

Rafe părea cu adevărat îngrijorat şi tulburat

— Cu costumul de baie.

El chicoti. Da. Nu exista nici un alt cuvânt mai potrivit pentru a descrie reacţia lui. În mod sigur chicotea.

— Acum pot spune că am un respect nou descoperit pentru latura ta sălbatică.

— Exact, baby!

Deja îi era suficient de frig încât să tremure la propriu.

Rafe observă într-un final şi ridică geamul.

— Stai un pic!

Ieşi din maşină, se duse în spate, deschide portbagajul şi se întoarse cu o pătură veche şi zdrenţăroasă pe care o ţinea Nonna acolo. Pentru picnicuri, obişnuia bunica lui să

spună, dar cu mult timp în urmă – în liceu – Brooke şi Rafe făcuseră de mai multe ori dragoste sub protecţia ei.

Se aşează înapoi la volan şi lipi pătura de piept.

— Stai o clipă, să ţi-o încălzesc un pic.

Brooke ştia că i-ar fi oferit oricâte minute sau momente avea nevoie. Ar fi stat acolo toată noaptea dacă asta era voia lui. Şi cu roţile din faţă ale maşinii împotmolite în noroi, era posibil să fie blocaţi şi o parte din ziîşi permise să se gândească o clipă la frustrarea mamei sale. Dar apoi el o înfăşură în pătură, iar Brooke uită complet de mama sa. Îi oferi şi lui un colţ din pătura zdrenţuită şi îl întrebă:

— Nu vrei s-o împărţim?

— Nu mi-e frig, zise el. În peşteri era cald rău acolo jos...

— Bine. Simţea că se oprea din tremurat. Bun, spune restul poveştii – paznicii târau de-acolo cadavrele, şi tu...

— Eu nu cred că aş fi putut să mă ridic în picioare dacă aş fi fost undeva unde să nu zac pe jos în propriile fecale. Tot ce îmi amintesc e că mă chinuia o senzaţie de vomă. Şi o furie fierbinte. Aşa că am sărit în picioare şi am apucat o puşcă, îmi amintesc şi acum expresiile lor când au auzit încărcătorul puştii. S-au întors şi m-au văzut în picioare, iar pe feţele lor era întipărită o groază care mă face să cred că ştiau că se duceau direct în iad. Nu te minţi singură, Brooke. Nu sunt un om bun. M-am bucurat că făceau pe ei de frică!

— Şi i-ai împuşcat?

— I-am împuşcat pe amândoi.

Brooke lăsă capul în jos, privind în adâncimile întunecoase ale maşinii şi gândindu-se că cineva ca ea – o studentă care nu avea nicio experienţă violentă – nu ar fi trebuit să se bucure cu atâta ardoare pentru brutalitatea lui.

Dar nu putea să mintă.

— Şi eu mă bucur. Şi pe urmă ce ai făcut?

— Mai întâi le-am luat bidoanele şi le-am băut toată apa. Mare greşeală! Pentru că împuşcăturile alea au răsunat prin toată peştera şi le-a auzit fiecare blestemat de insurgent. Dar eram turbat. Al doilea lucru pe care l-am făcut a fost lucrul pentru care fusesem trimişi acolo de la bun început. Am pus o încărcătură explozivă sub muniţiile lor.

Brooke făcu ochii cât cepele. Se uita prin întuneric la silueta lui slabă şi difuză.

— Dar erai şi tu înăuntru! Nu se putea să explodezi şi tu odată cu toate alea?

— După cum spuneam, eram turbat. După aceea m-am dus înapoi la cuşti, l-am luat pe comandantul nostru şi l-am târât afară. Dar era mort.

— Cum îl chema?

Îl întrebă pentru că îşi dăduse seama că numele lor păreau să aibă o însemnătate foarte mare pentru el.

Rafe şovăi o clipă, după care răspunse:

— Colonelul Federico Martínez din San Antonio, Texas.

— A fost un comandant bun?

— Cel mai bun. Vocea lui Rafe deveni gâtuită de emoţie. Dar se controlă şi continuă: După aceea l-am târât afară pe Alex White din Boston, Massachusetts, şi pe Isaac Berkowitz din New York.

— Şi în tot timpul acesta nu trăgea nimeni în tine?

— Ba tot veneau spre noi şi trăgeau ca toţi dracii. Dar, când am *zbierat ca un nebun şi am arătat spre încărcătura explozivă de sub muniţie,* au *fugit toţi.* Şi au ţipat ca *nişte fetiţe speriate.* Mi-a *plăcut partea aia.*

Ţipatul i se părea o idee bună şi lui Brooke.

— Şi cum ai ieşit de acolo?

— Nu mai *gândeam limpede, dar cred că ţi-ai dat deja seama de asta, nu?*

Ea încuviinţă din cap. Simţea cum groaza creştea în ea

cu fiecare secundă care trecea, amplificată de fiecare cuvânt.

— Partea bună în toată treaba asta a fost că n-am setat bine încărcătura aia explozivă. Aşa că, atunci când a detonat, a suflat o parte din muniţie spre ieşirea din peşteră. Le-a eliminat toţi oamenii, toate calculatoarele, toate armele şi toate planurile tactice. Nu ştiu exact ce daune a produs, dar mi-a lăsat drumul liber ca să-i car afară pe Berkowitz şi pe White. Rafe îşi frecă fruntea cu mâna. Păcat că am stat acolo vreo câteva luni, aşa că era deja iarnă afară. L-am lăsat în zăpadă şi m-am întors să termin treaba. Cred că rămăsese întreagă cam nouăzeci la sută din muniţie, aşa că, atunci când a explodat şi restul, s-a zguduit tot dealul. Şi peşterile – kilometri întregi de peşteri – s-au surpat.

— Dar erai afară, în zăpadă, fără nimic.

Îi spunea ceva ce el ştia deja. Dar îi venea greu să cuprindă cu mintea magnitudinea nebuniei lui.

— Trupelor noastre le-a luat cam două ore să vină cu elicopterele şi să cureţe tot ce mai rămăsese din cuiburile insurgenţilor. Vocea lui Rafe căpătă dintr-odată putere. Am reuşit să le atrag atenţia. White a murit. Eu şi Berkowitz am *supravieţuit.*

— Şi Berkowitz cum e?

— E mai bine ca mine. Glasul lui Rafe deveni din nou scăzut şi răguşit. Dar ăsta nu e mare lucru. Eu doar nu pot să dorm, atâta tot. Dacă dorm, îi văd pe paznicii ăia împuţiţi, pe prietenii mei, cadavrele... Nu pot să stau undeva înăuntru prea mult timp. Şi dacă stau, încep să zgârii pereţii. Uneori, tresar panicat că trebuie să bubui muniţiile, apoi îmi amintesc că i-am împuşcat pe paznicii ăia şi sunt aşa de bucuros. Aşa de bucuros!

Brooke făcuse un curs de psihologie în primul an de facultate. Nu era calificată ca să gestioneze situaţia

aceasta. Pe de altă parte, înțelegea fără putinţă de tăgadă că nimeni pe lumea asta nu îl înţelegea mai bine decât ea.

— Rafe, ai supravieţuit! Ai finalizat misiunea! Şi ai adus înapoi viu un om care se credea mort. Ba şi mai important decât atât – se ridică pe genunchi în scaun şi, deşi el nu era mai mult decât o siluetă difuză în întuneric, se întoarse cu faţa spre el – te-ai salvat pe tine. Şi poate că în clipa asta ţie nu ţi se pare ceva atât de important, dar bunica ta, fraţii tăi şi poate chiar mama şi tatăl tău te vor aici, ca să vorbească cu tine, să mănânce la masă cu tine, să râdă cu tine.

— Dar tu?

Brooke se aplecă în faţă şi îl cuprinse de bărbie.

— Eu nu pot trăi într-o lume fără tine!

Capitolul 39

Pătura alunecă la podea.

Rafe îşi înfipse degetele în părul lui Brooke, îi trase gura spre a lui şi o sărută cu fervoare. În sărutul lui, Brooke putea simţi gustul disperării, al suferinţei şi al nevoii de ea. Îi venea să plângă pentru el. Şi-ar fi dorit să trăiască pentru el, iar el să trăiască pentru ea.

Brooke se ridică în genunchi şi se aplecă spre el peste frâna de mână, care i se înfigea dureros în coapsă, şi îşi lipi pieptul de al lui.

Rafe îşi alunecă mâna în jos pe spatele ei până la banda elastică a pantalonilor şi îi împinse pijamaua de flanel în jos, dezgolindu-i fundul. Ea se chinuia în acelaşi timp să alunece materialul în jos pe picioare, iar el îşi împinse limba în gura ei.

Când palmele lui călătoriră în jos pe coapsele ei, scoase sunete guturale.

Brooke îi trase tricoul în sus de pe piept, îi desfăcu

cureaua şi îi descheie fermoarul pantalonilor.

Acum el se chinuia să iasă de sub volan. Îşi smulse o clipă gura de pe a ei, îşi lăsă scaunul pe spate, se aplecă spre ea şi lăsă jos şi scaunul ei. Iar când se ridică din nou, ea reuşise să-şi descheie bluza, şi Rafe se trezi cu nasul în dreptul sânilor ei goi.

Nu ştia cum reuşise să facă asta, dar Rafe ajunsese de pe scaunul lui pe al ei. Şi dintr-odată avea pantalonii în jurul genunchilor şi se afla deasupra ei. Şi apoi era în ea, disperat să o simtă, umplând-o în timp ce ea plângea de bucuria de a şti că el era acolo, viu.

Îşi propti picioarele pe bordul maşinii, ridicându-se ca să întâlnească penetrările lui, iar şi iar, târându-l înapoi la viaţă şi obligându-l să fie cu ea în momentul acela.

El o săruta iar şi iar. O săruta pe obraji, pe buze şi pe creştet. Lacrimile lui se prelingeau pe chipul ei în timp ce o pătrundea într-un ritm tot mai rapid, în timp ce orgasmul lui se clădea imperios şi realitatea respiraţiei, a iubirii şi a libertăţii fierbea în el, în ei amândoi, copleşindu-l.

Şi apoi el termină. Şi termină şi ea.

Timp de câteva minute preţioase, el fu din nou iubirea ei.

În noaptea următoare, Brooke ieşi singură pe fereastră.

În noaptea care urmă, Rafe veni în dormitorul ei.

Iar în următoarea noapte, Kathy Petersson îi prinse făcând nebunii.

A doua zi, Rafe părăsi Bella Valley fără niciun cuvânt, întorcându-se la spitalul de psihiatrie pentru tratament şi astfel frângându-i din nou inima lui Brooke.

Dar ea puse oricum capăt logodnei ei.

Şi îl aşteptă pe Rafe să vină după ea.

Dar asta nu se întâmplă niciodată.

Se gândi să se ducă ea la el.

Dar de data asta, el era cel care o părăsise. Se dusese

înapoi în armată. Şi acesta era un mesaj în sine, nud aşa?

Un mesaj pe care trebuia să îl asculte?

Chipul fantomatic al lui Rafe dispăru de pe peretele din livingul Nonnei. Brooke era înapoi în prezent.

Amintirile acelea încă o emoţionau, o făceau să se simtă prostuţă şi îi aduceau lacrimi în ochi.

De câte ori avea s-o mai dea el în bară?

De câte ori avea s-o mai dea ea în bară?

Tresări când auzi paşi în spatele ei.

— Hei, ai găsit ceva? Rafe îşi aşează mâinile pe braţele ei, frecându-i-le uşor în sus şi în jos. Eu n-am găsit nimic. Nu era nimic de găsit jos în pivniţă.

— Eu mă jucam cu sticlele astea, încercam să-mi dau seama unde ar fi pus bunicul tău vinul de la Massimo. Brooke se uită în jur prin living. Casa asta e atât de simplă... Şi totuşi, de câte ori a suferit modificări? În decurs de câţi ani? În plus, Nonno a fost constructor şi electrician. Sticla de vin de la Massimo ar putea fi oriunde pe aici.

— Nonno a condus complexul până când l-a răpus demenţa şi apoi s-a ales Noah cu slujba asta. Cred că sticla de vin ar putea să fie şi în pivniţa de vinuri de la complex.

— Oh, Doamne! exclamă ea, întorcându-se spre el. Acesta e cel mai mare dezastru pe care mi l-aş fi putut închipui vreodată!

Rafe îşi scoase telefonul din buzunar şi se uită la ecran, după care îl scutură, de parcă ar fi încercat să facă un mesaj să iasă din el.

— Mda, chiar nu există dezastre mai mari ca acesta.

Brooke începea să devină sentimentală, apoi el spunea ceva sarcastic, ca s-o enerveze.

— Îţi verifici telefonul la fiecare cincisprezece minute. Ce aştepţi?

— Nimic care să te îngrijoreze pe tine.

Secretos. Nu avea abilităţi de comunicare reale. Oare ce era în capul şi în inima ei ca să se amorezeze din nou de Rafe?

— N-am de ce să mă îngrijorez pentru că nu aş înţelege îngrijorările tale? Sau pentru că nu mi-ar păsa? Sau pentru că...

— Pentru că nu e motiv de îngrijorare. Este o problemă reală! Bine, uite care e treaba, zise el şi coborî vocea. Mi-am lăsat echipa în Kîrgîzstan să se ocupe de o răpire, iar la scurt timp după ce am ajuns aici n-am mai primit nicio veste de la ei. Sunt foarte îngrijorat.

Părea să fi înţeles subit că putea vorbi cu ea, iar Brooke se întrebă la ce se gândea Rafe.

— Şi crezi că a mers ceva prost?

— E vorba de munţi. Încă e iarnă acolo. Teritoriul e ostil. Eram într-o misiune de salvare a unei femei, pilot al armatei americane. Mi-aş dori să fiu acolo. Dar sunt aici. Şi nu mi-e deloc uşor să gestionez situaţia.

— Îmi pare rău. Nu am ştiut... Şi în tot timpul ăsta ţi-ai făcut griji pentru echipa ta? Şi pentru misiune?

— Lucrez la un caz. Şi în clipa de faţă asta presupune să îl găsesc pe atacatorul Nonnei, doar că misterul nu face decât să se adâncească şi mai mult. Dar sunt îngrijorat pentru oamenii mei. Sunt oameni buni. Şi sunt cu mine de mult. Şi pilotul... Am promis să fac tot ce-mi stă în putinţă ca s-o scot de acolo. Doar că mi-aş dori să pot fi acolo personal... Rafe inspiră adânc. Dar acum spune-mi cum te simţi tu.

Brooke îşi dorise să ştie ce îl frământa. Şi acum, când ştia, înţelese ce erou devenise şi cât de puţine lucruri ştia despre el.

— Sunt bine.

Şi chiar era bine. Datorită lui mâncase. Din cauza

situaţiei de la bar, acum avea alte lucruri pe cap decât să se gândească la cadavrul putrezit din ziua precedentă.

— Cadavrul lui Hernández de ieri ţi-a amintit de omul pe care l-ai împuşcat şi l-ai omorât acum o lună?

— Nu! Ce fel de întrebare era asta? De ce te-ai gândi la aşa ceva? Nu!

— Vederea morţii, în orice formă a ei, de obicei poate fi destul de tulburătoare pentru un civil. Şi împuşcarea cuiva este un lucru destul de tulburător pentru un civil. Am senzaţia că ar trebui să simţi că există o legătură între cele două cadavre.

Brooke îşi trase sufletul.

— Păi există vreo conexiune?

— Tu să-mi spui mie.

I se părea uluitor cum reuşea Rafe, în decurs de mai puţin de o sută de bătăi de inimă, să o ducă de la amintiri fierbinţi ale pasiunii la o indignare extraordinară şi apoi la o furie dezonorantă.

— Nu ştiu nimic despre cel care a atacat-o pe Nonna. Mi-aş dori, dar nu ştiu.

— Înainte ca DuPey să-l aresteze pe Victor, am prins un moment şi am vorbit cu şeriful. Mi-a zis că au făcut examinarea preliminară asupra cadavrului lui Hernández. Grădinarul a fost strangulat cu un cablu.

Brooke îşi duse mâna la gât, simţindu-l brusc o zonă foarte vulnerabilă.

— Nu s-au găsit nici amprente, nici arma crimei. Trebuie să fii foarte rapid şi puternic ca să comiţi o astfel de crimă.

— Îmi imaginez...

— Sau poate că a luat victima complet prin surprindere.

Brooke îşi aminti de chipul simplu şi blând al lui Hernández şi înţelese exact ce se întâmplase.

Rafe continuă:

— Ştim că asasinul e deştept, pentru că a reuşit să

spargă fără probleme sistemul de securitate al complexului. Sunt toţi în pericol, dar mă tem că, prin prisma conexiunii tale cu Hernández, în primul rând tu eşti o ţintă.

Poate că Rafe încerca, de fapt, s-o enerveze. Poate că încerca să o facă să gândească.

— M-am tot gândit, dar pur şi simplu nu pot să-mi amintesc ce mi-a zis exact Hernández şi m-a făcut să cred că Nonna era în pericol. Îmi amintesc numai panica aia oarbă care m-a determinat să mă urc în maşină şi să mă duc acolo şi că în tot timpul acela mă gândeam că o să mă fac de râs pentru că exageram. Dacă mi-aş fi ascultat instinctul şi aş fi sunat la 911, ei ar fi ajuns acolo înaintea mea, iar Nonna ar fi fost salvată mai repede.

— Unii oameni au instincte bune. Şi cred că şi tu te numeri printre aceşti oameni. Aşa că, dacă îţi aminteşti ceva legat de Hernández – cu cine stătea cel mai mult, ceva ce a spus înainte de ziua în care a dispărut – trebuie să-mi spui. Rafe o prinse de braţe. Ascultă, în legătură cu dimineaţa asta, când am spus...

Ea se încruntă la el. Schimbase subiectul într-un fel.

— La tine acasă. Chestia aia care te-a enervat. Nu am vorbit serios...

Dintr-odată extrem de suspicioasă, Brooke îl întrebă:

— Aminteşte-mi, *ce* anume din ce ai zis m-a enervat?

El făcu ochii mari şi se uită dintr-o parte în alta, ca şi când ar fi căutat o cale de scăpare.

— Când nu ai vorbit serios? insistă ea şi mai mult.

El deja se chinuia să vorbească.

— Nu ştii, nu-i aşa? Şi atunci îi sună telefonul. Îl scoase din buzunarul fustei, dar înainte să răspundă îi zise lui Rafe: Nu ai nici cea mai mică idee ce ai zis, Rafe. Nu ai înţeles niciodată ce anume m-a enervat. Doar te prefaci. Deschise telefonul şi zise: Alo!

O voce de bărbat vorbi de la celălalt capăt:

— Aş putea vorbi cu Rafe Di Luca, te rog?

Brooke luă telefonul de la ureche şi se uită la număr. Codul zonal care apărea în faţa numărului i se părea ciudat. Duse iar telefonul la ureche.

— Cine e la telefon?

— Sunt Darren. Hackerul lui Rafe. Chiar trebuie să vorbesc cu el.

Oare Rafe ajunsese să îi invadeze chiar fiecare parte din viaţă?

— Rafe are telefon. Poţi să-l suni *pe el*

— Nu e atât de simplu, domnişoară Petersson. Dar ţi-aş fi foarte recunoscător şi ţi-aş rămâne veşnic îndatorat dacă mi Lai da la telefon.

Ea pufni şi îi dădu lui Rafe telefonul.

— Tu i-ai dat numărul meu? Pentru că nu-mi place deloc chestia asta!

Rafe se încruntă, luă telefonul şi îl duse la ureche.

— Da? Ascultă o clipă, după care se întoarse, ieşi pe hol şi se îndreptă spre bucătărie.

Brooke putea auzi cum vocea lui se stingea în depărtare.

Şi începu să numere pe degete câte şanse îi dăduse până atunci.

Apoi se pomeni întrebându-se dacă Sarah avea dreptate.

Capitolul 40

Ţinând la ureche telefonul lui Brooke, Rafe se duse în curtea din spatele casei Nonnei şi se opri la umbra imensului stejar, plin de frunze verzi, tinere. Cunoştea foarte bine locul acesta – iarba care se rărea sub umbra copacului, magazia veche şi deformată de timp pe care o

construise familia Di Luca cu mulţi ani în urmă, leagănul înalt pe care îl făcuse Nonno pentru fiul său. Cu toate acestea, acum, tot ce îi era atât de familiar i se părea şi foarte diferit. Se simţea înconjurat, observat şi paranoic. Paranoic! În curtea din spate a Nonnei!

„La naiba!”

Paznicul care stătea lângă casă ieşi din spatele magaziei.

— Domnule? Tânăr şi stângaci, omul se înroşi la faţă sub privirea lui Rafe. E totul în regulă, domnule? Vă pot ajuta cu ceva?

Rafe rămase o clipă holbându-se la el.

Oare verificarea antecedentelor lui Alden fusese suficient de minuţioasă? Oare Alden era ceea ce pretindea că ar fi? Sau era un spion?

Alden se înroşi şi mai tare.

— Domnule?

Cu siguranţă, puştiul nu putea mima îmbujorările alea. Rafe îşi dădu seama că ar fi fost suspicios în legătură cu orice om care ar fi păzit casa Nonnei.

Rafe îi făcu semn să plece, şi Alden se făcu din nou nevăzut.

Rafe vorbi apoi în telefon:

— Nu înţeleg, Darren. Cum adică cineva mi-a spart telefonul?

Cu răbdarea pe care o avea un tânăr cu un bătrân nepriceput, Darren zise:

— Telefonul tău este un computer atât de puternic pe cât am putut să ţi-l fac. Hackerul nostru, oricine ar fi el, controlează wi-fi-ul de la complex. Ţi-a accesat telefonul şi acum ghici ce – e al lui!

Implicaţiile acestui lucru începeau să reverbereze valuri de groază prin mintea lui Rafe.

— Ascultă tot ce vorbesc. Ştie şi despre tine...

— Mda, cred că ştia despre mine dinainte – mi-a recunoscut semnătura de lucru.

— Aşa cum te aşteptai tu să o recunoşti pe a lui, dar n-ai recunoscut-o?

— Exact. Omul m-a studiat. Chiar m-a prins la înghesuială. Dacă nu făcea asta, l-aş fi prins până acum. Dar ca hacker, identitatea mea e anonimă. Nimeni nu ştie cu adevărat cine sunt. Iar când a preluat controlul telefonului tău, asta i-a oferit mai multe informaţii decât avea înainte. Ştie exact cine sunt, unde locuiesc şi ce număr de telefon am. Şi toate astea sunt material numai bun pentru şantaj.

— Ai primit ameninţări?

— Nu. Deocamdată se joacă cu mine. Vocea lui Darren dădea clar de înţeles că puştiul se simţea încolţit. Părinţii mei o să se supere rău de tot dacă află cu ce îmi ocup timpul.

— Dacă e necesar, o să te ajut eu cu părinţii tăi.

— Tu nu-i cunoşti pe părinţii mei. Nu o să asculte un tip pe care nu îl cunosc doar pentru că e un mare mahăr de securitate.

— Mda... Rafe îşi frecă bărbia şi se gândi cum ar fi reacţionat Nonno şi Nonna dacă el s-ar fi băgat în ceva la limita legalului. Te ajut dacă pot şi îţi promit să te ţin departe de închisoare. Doar aşa ne-am înţeles când te-am luat în echipa mea, nu?

— Da. Darren inspiră adânc şi răsuflă uşurat. Mulţumesc mult.

Gândindu-se apoi la echipa lui din Kîrgîzstan, îl întrebă:

— Ia spune-mi, hackerul nostru misterios m-a identificat?

— De ascultat sigur te-a ascultat. De identificat? Nu cred. Cred că deocamdată doar ascultă. Pentru că află multe lucruri în felul ăsta.

— Hm... Faptul că serverul de la complex fusese spart de cineva prezenta prea multe pericole într-o situaţie care era deja în schimbare rapidă, iar Rafe nu mai avea niciun control. Hackerul ştie că ai aflat despre telefonul meu?

— Posibil să suspecteze. Dar nu am făcut nimic care să-l alerteze în sensul ăsta.

— Foarte bine, zise Rafe, aproape jubilând.

Când Rafe nu mai zise nimic, Darren continuă:

— Am un prieten, Cepheus, care de-abia a început să lucreze la complex. Are un dispozitiv nou pentru tine. E mic. E într-o cutie mică, făcută pentru e-reader. Dar poţi da telefoane de pe el. Nu o să fie la fel de amuzant, ba chiar o să-ţi dea bătăi de cap, dar ar merge. L-am aranjat aşa cum îmi place mie. E impenetrabil. Şi, din moment ce i-am instalat un program care să-l ţină ocupat pe hacker, nu poate fi detectat. Vreau să-l ţii tot timpul asupra ta. GPS-ul o să te localizeze permanent şi o să te sun pe telefonul lui Brooke, pe al lui Noah sau pe al oricui e pe lângă tine.

— Bine. Mintea lui Rafe trecuse deja prin toate scenariile posibile şi acum vedea o ocazie numai bună de a încheia treaba asta rapid. Darren, ai cum să faci rost de harta pivniţei de vinuri de sub clădirea hotelului? Şi ai putea să faci asta fără să afle hackerul nostru?

— Sigur că da. Îl am pe prietenul meu Scuffy care mă acoperă ocazional. Cred că HM...

— HM? Hackerul Misterios?

— Da. Cred că HM ştie că Scuffy e în joc, dar n-a putut să-l prindă până acum. Ce ai nevoie?

— Sunt foarte multe coridoare în pivniţa de vinuri de sub clădirea hotelului.

Se lăsă tăcerea, după care puştiul zise:

— Da, gata... uite harta! Mamă! Ce nebun a construit locul ăsta?

— Mai mulţi nebuni. Pivniţa principală a fost construită când a fost ridicat prima dată hotelul. Şi coridoarele au început să apară pe măsură ce s-au construit anexe la clădirea principală.

— Ce e camera asta? E la fel de fortificată ca un buncăr. Darren păru curios şi apoi, dintr-odată, foarte entuziasmat când zise: Frate! E un adăpost de bombe, nu?!

— Mai degrabă un adăpost antiatomic. L-a construit bunicul meu la sfârşitul anilor ’90, în timpul Războiului Rece.

— Ca protecţie împotriva radiaţiilor nucleare! Ce tare! Nu ştiam că în zilele noastre mai are cineva un adăpost antiatomic din ăsta.

Entuziasmul lui Darren era aproape palpabil.

— Noi, cei din familia Di Luca, suntem norocoşi în multe feluri, zise Rafe sec. Ia spune-mi, sunt camere de supraveghere acolo?

— Nu. Niciuna.

„Perfect”.

— Dar se poate transmite în direct de acolo?

— Dacă se poate transmite în direct de acolo? Dintr-un adăpost antiatomic? Serios?

— Da, aveau televizoare pe vremea aia, îl asigură Rafe.

— Da, ştiu, cu trei canale mari şi late, zise Darren ironic şi amuzat.

— Eşti un plod răsfăţat, replică Rafe cu blândeţe. Cablul de la televizor e conectat la antena de pe acoperiş, nu? Deşi nu ştiu cine credeau ei că o să mai transmită ceva la televizor dacă pica vreo bombă atomică.

Darren deveni din nou serios.

— Bine. Deci nu pot să-ţi spun dacă se poate transmite live. Ca să ştiu asta, ar trebui să am ceva care să meargă la ambele capete ale cablului. Şi dacă e un televizor în adăpostul ăla, îţi spun sigur că nu mai funcţionează.

— Da, probabil s-au ars tuburile.

— Sigur, de ce nu?

Era clar că Darren habar nu avea despre ce vorbea Rafe.

— Şi unde urcă toate cablurile alea? Rafe încerca să-şi amintească felul în care era poziţionat adăpostul în raport cu camerele de deasupra. Urcă prin zidul adăpostului şi apoi unde se duc?

— În centrala electrică principală.

— Perfect. Se părea că norocul lui Rafe se schimbase. La aia pot să mă conectez destul de uşor.

Vocea lui Darren deveni speculativă.

— De-aia e poziţionată acolo centrala electrică? Pentru că sub ea este adăpostul antiatomic?

— Aş spune mai degrabă că adăpostul a fost construit acolo pentru că avea centrala deasupra.

Pentru prima dată în toată ancheta asta eşuată, Rafe avea noroc, iar planul lui chiar putea funcţiona.

Încă entuziasmat, Darren zise:

— Tot subsolul ăla e mişto! Ai putea cu uşurinţă ascunde un cadavru acolo jos fără să ştie nimeni!

— Da, ai putea ascunde multe lucruri acolo jos. „Şi exact din acest motiv locaţia aceea este ideală”. Vreau să mai verifici ceva.

— Sigur. Am harta în faţă. Entuziasmul lui Darren era molipsitor.

Rafe simţea cum îi creşteau din nou speranţele.

— Majoritatea coridoarelor se termină într-un zid, dar cel care dă în adăpostul antiatomic se termină cu o uşă încuiată în celălalt capăt.

— Da. În spatele uşii e o cameră mare, pătrată. Darren tasta cu viteză. Stai că-l pun la curent şi pe Scuffy.

— În camera aia, zise Rafe, acolo şi-a ascuns familia vinurile în timpul prohibiţiei.

— Mişto!

Darren părea bucuros să afle că şi familia Di Luca fugise la un moment dat de lege.

— Vreau să ştiu dacă sunt camere de supraveghere în zona aia şi dacă sunt compromise.

— Toate camerele de supraveghere au fost compromise. Dar stai o clipă, l-am pus pe Scuffy să verifice. Da! Au aranjat tare frumos acolo jos. Îmi trimite imaginile acum. Şi dacă mă uit unde trebuie, văd rafturi de vinuri, dar nu au foarte multe sticle pe ele. În cea mai mare parte, sunt nişte butoaie mari. Şi chiar mari rău!

— Da, ăla e locul. Rafe se duse şi se aşeză pe treptele verandei din spatele casei. Sunt şi ceva microfoane pe acolo?

— Nu. Nu sunt deloc microfoane. Nicăieri.

— Din ce în ce mai bine. Asta e tot ce voiam să ştiu. Mersi mult, Darren. Rafe dădu să închidă, doar că îşi aminti ceva şi întrebă: Ai reuşit cumva să recapeţi controlul asupra sistemului de securitate?

— Am douăzeci şi patru de ore, îi aminti Darren.

— Nu-ţi face griji! O să închei toată treaba în seara asta. Rafe închise, îşi scoase din buzunar telefonul şi îl sună pe Noah.

— Salut, frăţioare.

— Frăţioare? pufni Noah. De când îmi zici tu mie...

— Sunt îngrijorat pentru sticla aia specială de vin despre care vorbeam mai devreme. Rafe se gândea că Noah o să se prindă destul de repede de manevră. E încă în acelaşi loc?

— Sticla aia de vin specială... Rafe ştiu că Noah înţelese ce se întâmpla. Din câte ştiu eu, da, este. Îţi faci griji pentru ea? Crezi că au descoperit-o?

Cu siguranţă, conversaţia *aceasta* avea să-i atragă atenţia lui HM. Iar Rafe spera că îi ieşeau ochii din orbitele capului ăla odios şi trădător.

— Sunt la Nonna acum, zise Rafe. Dar o să vin la complex şi vreau să mergem să verificăm dacă e totul OK.

— Sigur. Ne întâlnim în lobby.

— Ajung cât pot de repede.

Rafe închise, mai mulţumit decât fusese de multe zile.

Eli ceruse clar şi răspicat ca situaţia să fie rezolvată până când se întorcea el.

Iar de data asta, Rafe chiar avea frâiele în mâini.

Intră apoi în bucătărie, strigându-le pe Nonna şi pe Brooke.

Brooke dădu buzna pe hol, cu degetele lipite la buze:

— Ssst! Doarme.

Puţin consternat, el zise:

— Trebuie să mă întorc la complex.

— Alte probleme? întrebă Brooke, şi ochii ei albaştri se făcură cât cepele de groază.

— Nu crezi că sunt suficiente cele pe care le avem deja?

Acesta nu era un răspuns.

Dar Brooke nu observă.

— Pot să te ajut cu ceva?

„Doamne fereşte!”

— Nu şi de data asta, Brooke. După cum a subliniat foarte clar Noah, eu am dat-o în bară. Şi ar fi bine ca acum tot eu să rezolv lucrurile.

Îi atinse uşor obrazul cu vârful degetelor. După ce se încheia toată treaba asta, ei doi trebuiau să aibă o discuţie lungă despre trecut, prezent şi viitor. Îl speria gândul de a purta discuţii lungi, în special cu Brooke. Dar al naibii de sigur nu era o soluţie bună să nu vorbească cu ea. În plus, criticile doamnei Petersson încă îi răsunau în minte.

„Ce fel de relaţie aveţi dacă nu vorbeşti cu ea despre slujba ta? Despre ce contează cu adevărat pentru tine? Despre planurile tale?”

Aşa că avea să ia taurul de coarne şi intenţiona să

poarte o discuţie cu ea mai târziu.

Pentru moment, trebuia să îi spună un lucru important:

— Darren a sunat pe telefonul tău pentru că al meu a fost spart de hacker.

— Poftim? Brooke se încruntă la el ca şi când l-ar fi învinuit. Spart de hacker? Dar cum?

— La fel cum a spart şi camerele de supraveghere. Aşa că ascultă-mă bine! Dacă ai nevoie de mine în următoarele ore, o să fiu cu Noah. Sună-l pe el dacă e ceva, dar ai grijă ce spui la telefon.

— Da. Sigur. Pentru că ţie ţi-a spart telefonul, zise destul de neîncrezătoare.

— Exact. O s-o trimit pe Bao să stea cu voi aici. Dădu acel telefon de pe mobilul ei. Dacă vezi un tip dând târcoale pe afară, să ştii că e în regulă, este paznicul pe care l-am pus să aibă grijă de casă. Îl cheamă Alden. Are părul castaniu şi arată de parcă s-a distrat copios pe plajă, pentru că are nişte arsuri de soare serioase. Până când ajunge Bao aici, dacă vezi pe altcineva în afară de el, *pe oricine altcineva în afară de el* învârtindu-se pe aici, suni la 911 şi ţipi cât poţi de tare în telefon.

— Aşa o să fac, promise ea.

— Dacă oricând în restul zilei ai necazuri sau crezi că ai dat de belea, suni la 911...

— Şi ţip cât mă ţin plămânii?

— Exact.

Brooke aruncă o privire spre dormitorul în care se odihnea Nonna.

— Mă sperii, Rafe. Mă sperii şi mai tare.

— Nu cred că are de ce să-ţi fie frică. Cred doar că trebuie să ai mare grijă. Scoase apoi cheile de la maşină din buzunar. Fii atentă, în următoarele câteva ore o să aibă loc nişte schimbări mari, iar toată treaba asta o să se termine. Îi făcu semn spre uşa principală. Când se trezeşte

Nonna, cheamă o maşină de la complex.

— Da, o să mă asigur că se întoarce cu bine la spital, deşi nu cred că o să ajungă la timp pentru următoarea şedinţă de recuperare. O să sun la spital să-i anulez toate programările.

Brooke îşi luă telefonul din mâna lui.

— Bine. O trase apoi spre el şi o strânse tare în braţe, savurând vitalitatea ei caldă. Nu vreau să te pierd acum.

O lăsă, apoi ieşi afară din casă, se urcă în Mustang şi plecă.

Capitolul 41

Când ajunse la Bella Terra, Rafe se duse mai întâi în vila lui ca să ia toate ustensilele de care avea nevoie, iar după aceea se duse în camera cu centrala electrică, unde localiză cablul de antenă ce ieşea din adăpostul antiatomic de dedesubt. Ţinând o lanternă între dinţi pentru a avea lumină, opri temporar alimentarea cu energie electrică a clădirii principale. Şi imediat răsunară alarme peste tot. Cu câteva tăieturi atente, desfăcu încet cablul şi conectă la el un transmiţător. Porni din nou curentul electric şi ieşi de acolo înainte ca electricienii de serviciu să vină să vadă care era problema.

Şi spera din tot sufletul că acea scurtă pană de curent îl încurcase teribil pe Hackerul Misterios. Sau măcar că îl revoltase.

Rafe intră în lobby şi îl găsi pe Noah în spatele biroului administrativ, arătând cuiva – unei persoane pe care Rafe nu o cunoştea – hărţi turistice şi alte materiale despre complex.

Noah ridică privirea şi se uită spre el. Odată stabilit contactul vizual, îi făcu semn lui Rafe să se apropie. Fratele lui mai vorbi cu administratorul stagiar câteva

minute, după care îi zise tânărului spilcuit:

— Dacă mai ai nelămuriri, Robert, poţi să îi întrebi pe cei de la biroul de personal. Ştiu şi ei toate procedurile.

— Mulţumesc, domnule Di Luca. Aşa o să fac.

— Stai o clipă, Rafe! Vreau săd anunţ pe managerul de etaj că o să-l las singur pe Robert, zise Noah şi plecă o clipă.

Atunci Robert se întoarse către Rafe:

— Scuzaţi-mă, dumneavoastră sunteţi domnul Rafe Di Luca?

— Da.

— Cineva a lăsat asta pentru dumneavoastră, zise tânărul, după care îi întinse o cutie neagră, căptuşită, cu fermoar pe două părţi.

Rafe se uită nedumerit la cutie.

— Cred că este un e-reader, spuse Robert cu subînţeles.

— Ah! zise scurt Rafe, studiindud pe Robert.

Tânărul acesta arăta ca şi când era la facultate – la o facultate de preoţi sau, în orice caz, ceva bisericos. Purta un costum negru, o cămaşă albă imaculată şi apretată şi o cravată albastră. Avea o tunsoare foarte conservatoare, iar ochii lui albaştri erau senini şi foarte atenţi.

— Cum ziceai că te cheamă? îl întrebă Rafe.

— E posibil ca dumneavoastră să mă cunoaşteţi ca Cepheus. Robert nici nu clipi. Sper să vă placă să folosiţi e-readerul. Eu sigur mă bucur foarte mult de al meu. Îmi place în mod special să urmăresc pe el imagini video cu mistere.

Robert era Cepheus? Dar nici măcar nu purta ochelari! Şi era bronzat, ceea ce arăta clar că tânărul petrecea mult timp afară în soare.

Uau! Un hacker care nu locuia în subsolul casei părinţilor lui! Cine ar fi crezut că era posibil?

Noah i se alătură lui Rafe şi îi zise pe un ton sumbru:

— Au plecat atât de mulţi oaspeţi, că e un moment bun să instruim un administrator nou, mai ales cu Victor încă la închisoare.

Rafe îl conduse afară din lobby, către biroul lui Noah.

— Victor n-a mărturisit nimic, aşa-i? întrebă Rafe.

— Nu, Susţine că a plecat din bar la vreo cincisprezece minute după ce a venit, dar tot nu are niciun alibi. Cu toate acestea, nimeni nu crede că ar fi fost el vinovatul.

Amintindu-şi de sud-americanul distins şi fiind conştient de încrederea pe care i-o acordase Brooke, nici Rafe nu credea că el fusese vinovatul.

— Dacă ar fi fost vinovat, ar fi fost al naibii de prostesc din partea lui să sune pentru a raporta dezastrul.

— Exact. Dar de ce nu ne-ar spune unde era şi ce făcea?

— Nu ştiu. Cu siguranţă, ar scuti pe toată lumea de multe bătăi de cap. Pe de altă parte, nimic din tot cazul ăsta n-a fost uşor. Rafe îşi verifică telefonul, după care deschise carcasa e-readerului şi se uită la cel nou. „Hai cu un semn, echipa Kîrgîzstan!”

Noah râânji ironic la Rafe.

— Deci spune, *frăţioare*, care e treaba? Ce facem?

— Mai ştii când eram toţi trei mici şi ne jucam de-a v-aţi ascunselea prin pivniţa de vinuri?

— Da, răspunse Noah pe un ton precaut.

— Ţii minte când te-ai ascuns în butoiul ăla mare şi vechi de vin? Şi nu te-am găsit, aşa că am stins luminile şi am închis uşa?

— Dacă ţin minte?! Cum aş putea să uit?! Aţi fost nişte mici nemernici. Încă îmi e frică!

— Mda, ce să zic? Doar ne lăsai baltă mereu ca să te duci să te uiţi pe sub fusta vreunei fetiţe. Am crezut că te-ai furişat iar şi ne-ai părăsit.

— Să găsesc întrerupătorul a fost cel mai grozav şi glorios moment din viaţa mea!

— Cel mai grozav şi glorios? Incluzi aici prima oară când te-ai culcat cu o fată?

— Eh, poate nu chiar cel mai grozav şi glorios... Dar sigur pe aproape. Noah deschise uşa biroului său, dar, înainte de a intra, făcu un pas în faţă şi blocă drumul. Vrei doar să mă torturezi sau vrei să ajungi undeva cu toate astea?

— Să te torturez un pic cu siguranţă. Ia cheile şi vino cu mine! Mergem jos, zise Rafe, făcându-i semn spre uşă.

— La subsol? Serios? Noah îl studie pe Rafe o clipă, observând haina lui neagră sport şi cămaşa albastră şi călcată pe care o purta. Nu eşti prea spilcuit pentru o vizită în lumea de dedesubt?!

— După noaptea trecută, am început să port iar pistolul cu mine şi îmi place ca tocul armei să nu fie la vedere. În plus, mi-am făcut haina asta pe comandă, cu câteva buzunare în plus, pentru alte echipamente pe care le port.

— Mi s-a părut mie că arăţi un pic cam durduliu. Noah căută apoi într-un sertar al biroului şi scoase de acolo o cheie mare şi veche de fier. Dar am crezut că ai mâncat prea multe deserturi făcute de bucătarul nostru priceput.

— Mda, şi asta. Gândul de a prelua, în sfârşit, controlul asupra întregii situaţii îl făcea pe Rafe mai fericit decât îşi închipuise vreodată. Stai să vezi ce interesante o să devină acum lucrurile pe aici.

Cei doi fraţi se duseră apoi la debaraua care ascundea uşa ce ducea spre pivniţă. Băgară cheia în încuietoarea aceea veche, masivă şi apoi se chinuiră cam zece minute înainte să reuşească să descuie uşa. Lumina din birou se revărsa pe scările pivniţei doar pe o porţiune mică, în timp ce fraţii coborau prudenţi în pivniţa aceea friguroasă. Noah pipăia zidul, căutând întrerupătorul, ca să aprindă lumina.

Şi când îl găsi, în sfârşit, împrăştiind o lumină slabă în catacombele de sub hotel, Rafe fluieră uluit.

— Nu s-a schimbat deloc!

Locul acela încă avea un miros de pământ, ca de mormânt, iar pe tavan se vedeau atârnând becuri până în depărtările întunecate, luminând două direcţii diferite de mers pe lungimea coridorului întunecos, împânzit de rafturi vechi şi prăfuite pentru sticle de vin şi, din loc în loc, de câte o piesă de mobilier aruncată.

— Ar trebui să faci curat aici, zise Rafe.

— În niciun caz. Dacă i-aş spune lui Ebrillwen ce este aici jos, ar pune cameristele să frece podelele de ciment o dată pe săptămână.

— O să mergem mai întâi la adăpostul antiatomic, decise Rafe şi o luă spre stânga.

— N-am mai intrat acolo de ani întregi, zise Noah şi buzele lui luară forma dezgustului. E ca un moment de panică urâtă, îngheţată pentru totdeauna.

— Mă bucur să aud că nu sunt singurul care consideră asta.

Parcurseră cei treizeci de metri care îi duceau la uşa de fier, o deschiseră şi apăsară întrerupătorul. Camera aceea arăta exact la fel ca în anii ’50, cu paturi supraetajate, rafturi pline ochi cu conserve, o masă acoperită cu o faţă de masă cu model roşu în carouri şi o consolă de televizor mult mai lată şi mai înaltă decât ecranul pe care îl găzduia.

Noah îi făcu semn spre cele trei scaune de culoare portocaliu aprins, care erau grupate în jurul televizorului.

— Multe *nauga*[5] au murit ca să se facă mobila asta. Când Rafe nu zise nimic, ci doar stătea acolo, uitându-se la el, Noah simţi nevoia să clarifice: Toată mobila e tapiţată cu naugahyde.

— Proastă glumă! Rafe se uită în jur. Dar hackerul meu

---

5 „Naugahyde” e un tip de piele artificială, prin urmare n-avea ce animal să moară pentru asta (n. red.).

a avut dreptate. Nu e nicio cameră de supraveghere pe aici.

— Hm! Nu observasem asta, rosti Noah.

— Bun băiat! Rafe se duse apoi la televizor, deşurubă cablul de antenă, îl trase până la uşă şi, când fu sigur că avea drum liber până la celălalt capăt al coridorului, despică un pic cablul şi ataşă un dispozitiv de recepţie în capăt.

Noah îl privea fascinat.

— Deci de ce suntem aici jos?

— Întindem o cursă. Rafe se şterse de praf, îşi puse la loc ustensilele de lucru şi mai verifică o dată aliniamentul dispozitivului de recepţie. Se uită apoi la fratele lui şi îi spuse: O să-l prindem pe nemernic.

— Cum?

— Priveşte şi învaţă, frăţioare!

— Doamne, ce enervant poţi fi uneori! zise Noah cu aversiune fraternă.

Rafe rânji – într-un mod extrem de enervant – după care ieşi din adăpostul antiatomic. Când Noah stinse lumina, Rafe se uită în spate ca să vadă dacă dispozitivul de recepţie era vizibil cu ochiul liber.

Nu era.

— Dacă pregătim momeala cum trebuie, zise Rafe, omul nostru o să fie aşa de nerăbdător să pună mâna pe premiu, încât mo să mai stea să verifice tot ce am făcut aici.

— Păi şi ce am făcut aici? întrebă Noah.

— Mi-am pus în funcţiune magia de a surprinde imagini de interes. Ascultă, când suntem pe coridor, suntem supravegheaţi, aşa că ţine minte asta, orice-ai face! În timp ce mergeau, Rafe luă notă de poziţiile camerelor de supraveghere şi observă că îi urmăreau în drumul lor.

Noah se uită şi el spre camere.

— Ştii cine ne urmăreşte pe camere?

— Încă nu. Suntem aici să aflăm. Fii calm! Vorbeşte relaxat. Rafe se bucura să-l aibă pe Noah cu el. Fratele lui mai mic chiar îşi păstrase calmul în decursul întregii nebunii. Mai ţii vin aici jos?

— Ah, vinul. În cea mai mare parte, sticlele de aici sunt atât de vechi încât nu mai sunt bune. Sau sunt goale. Dacă Eli vrea să experimenteze cu un soi nou de struguri sau să folosească butoaiele alea vechi ca să dea un pic de aromă afumată vinului pentru a crea un sortiment nou, atunci depozităm sticlele aici. Am început să facem asta după ce unul dintre angajaţii de la vinărie a dat-o în bară şi a adăugat un butoi de carignan în sticlele de zinfandel ale lui Eli. Doamne, ce haos a fost! Nu l-am mai văzut pe Eli atât de furios de la, mă rog, să zicem că era şi mai furios ca azi-dimineaţă.

Noah se opri şi se întoarse către fratele lui.

— Nu l-am văzut niciodată să-şi piardă cumpătul aşa.

— Sunt onorat să fiu cauza celei mai mari crize de nervi a lui Eli.

De fapt, Eli fusese mereu un tip atât de bun şi de controlat, care îşi rezolva problemele fără să se plângă şi îi ajuta pe fraţii lui să şi le rezolve pe ale lor, încât, de fiecare dată când se gândea la acea evaluare sinceră a competenţelor lui pe care i-o făcuse Eli, Rafe se simţea şi mai prost.

— Nu ştiu ce să zic. El a fost mereu mai tăcut şi introvertit, dar de când a fost atacată Nonna, sau chiar un pic mai înainte de atac, a devenit de-a dreptul retras.

— Probleme cu femeile?

— Doar pentru că *tu ai* probleme cu femeile, Rafe, nu înseamnă că acelaşi lucru e valabil pentru restul lumii.

Rafe o luă din nou din loc.

Noah îl prinse din urmă repede.

— Nu, chiar nu ştiu care e problema lui Eli.

— Dar l-ai întrebat vreodată?

— L-a întrebat Nonna. Dar Eli a zis că e bine şi că nu are nicio problemă.

— Normal.

Cei doi fraţi merseră amiabil spre uşa care ducea către ultima cameră din pântecul catacombelor.

Noah băgă cheia în broască.

— Ai aflat ce ştie Nonna, nu-i aşa?

— Da, am aflat.

În timp ce Noah se chinuia să răsucească cheia în broască, Rafe îi spuse povestea despre vinul lui Massimo şi despre vrajba lui Joseph Bianchin.

Iar când înţelese că Joseph Bianchin fusese în spatele atacului asupra Nonnei, Noah îşi încălcă promisiunea de a rămâne calm. Dar Rafe se gândea că nu era nicio problemă. Tot ce vedea HM era un Noah făcând ceva ce semăna cu un fel de dans tribal pe cărbuni încinşi.

Când Noah se calmă după criza de nervi, Rafe îi arătă discret sticla de vin veche, deteriorată şi prăfuită pe care o luase din pivniţa Nonnei şi pe care o adusese ascunsă în buzunarul interior al jachetei sale, precum şi microcamerele de reţea prin satelit pe care le luase din camera lui,

— O să pun sticla în butoi, fără să mă vadă HM şi apoi tu o s-o scoţi ca şi când abia ai recuperat-o. O să ne uităm unul la altul, o să rânjim larg şi o să sărbătorim. Şi apoi tu o să te faci de râs – o să te prefaci că bei din vin sau că aproape scapi sticla pe jos. Nu-mi pasă *ce* faci, dar ţine camerele alea şi pe oricine se uită concentrate asupra ta.

— Cred că pot să mă fac de râs, îl asigură Noah.

— Da, ştiu.

Noah îi trase un pumn în braţ, ca o hârjoneală fraternă.

Rafe îi întoarse afecţiunea masculină în aceeaşi

manieră.

— Şi tu ce o să faci în timpul acesta? îl întrebă Noah.

— O să-mi plasez camerele de luat vederi prin încăpere, iar ele o să înregistreze persoana care vine aici jos mai târziu ca să ia sticla asta de vin foarte specială. O să trimită semnalul la transmiţătorul pe care o să-l amplasez în fundul camerei. Acela o să transmită totul spre dispozitivul de recepţie din adăpostul antiatomic, care la rândul lui o să trimită semnalul prin cablul de antenă către transmiţătorul de deasupra. Din moment ce tot sistemul ăsta ocoleşte sistemul de securitate de la Bella Terra, imaginile se duc la computerul meu care n-a fost spart şi aşa o să-l prindem pe vinovatul nostru.

— Şi o să-l batem până o să-i sune apa în cap? întrebă Noah plin de speranţă.

— Să zicem că, dacă ar fi să se împotrivească arestării, e posibil să fie rănit din greşeală. Rafe şi Noah făcură schimb de rânjete răzbunătoare. Cel mai bun lucru la camerele astea este că amplasarea lor este simplă şi rapidă, doar le dau jos husele de protecţie şi lipesc adezivul unde vreau. Aşa că facem aşa: o să pun câteva, după care o să vin să mă cert un pic cu tine, mai amplasez câteva, mă întorc şi pun sticla înapoi în butoi şi îţi dau un lacăt pe care să i-l pui.

— Gata, m-am prins! Noah apăsă pe clanţă şi intrară.

Rafe cercetă împrejurimile.

— Sunt mai multe butoaie aici decât îmi amintesc.

— Noi nu am schimbat nimic.

— Şi lumina e groaznică.

— Scuză-mă, ce să zic...

— Nu, nu. E foarte bine. El n-o să vadă camerele, dar noi o să-l vedem pe el.

Noah se îndreptă către cel mai mare butoi, care avea o circumferinţă de aproape doi metri şi o lungime cam de

doi metri şi jumătate şi care se odihnea regal pe un suport vechi.

— Ăsta e.

O mică trapă fusese tăiată în partea plată a butoiului, care era cu faţa spre intrare.

Rafe o deschise, iar mirosul de lemn vechi, impregnat în vin se răspândi în atmosferă.

— Uau! După toţi anii ăştia! exclamă când simţi mirosul.

— Da, am mirosit aşa zile întregi după ce m-am ascuns înăuntru.

— Serios? Eu credeam că miroşi a sudoare stătută.

— Nemernici mici, după cum ziceam, bălmăji din nou Noah.

Rafe strecură pe furiş sticla în butoi.

— Bun. Şi-acum scoate-o ca şi când a stat mult timp acolo.

Noah se întinse prin trapă şi scoase sticla cu mare grijă.

Fraţii se uitară la ea, cu pretinsă veneraţie.

Dar, de fapt, veneraţia lui Noah era alta:

— Ai şterpelit tocmai cabernetul ăla prost pe care i l-a adus Nonnei de Crăciun iubita prostănacă a lui Pop? Cum o chema pe fata aia?

— Nu mai ştii? Tabitha, zise Rafe, pronunţându-i numele la fel cum şi-l pronunţase ea când se prezentase.

— I s-a părut aşa de amuzantă gluma aia cu eticheta!

— Eh, măcar sticla asta de vin e în sfârşit bună la ceva.

Rafe se duse la unul dintre butoaiele mai mici, desfăcu banda protectoare de pe prima cameră, o lipi puţin mai în spate de cercul de metal, apoi o îndreptă spre Noah.

Noah ridică sticla în lumină ca să citească eticheta,

— Château de Mizerabil. Crezi că vinovatul nostru n-o să observe asta?

— Mă îndoiesc sincer. O să fie prea entuziasmat de perspectiva de a câştiga o avere. O să se uite la an.

Noah privi pe sticlă.

— Care este, apropo de asta, 11935.

— O să creadă că e vreo inscripţie ciudată făcută de Massimo. Şi apoi o s-o ia la sănătoasa, zise Rafe, aşezând o cameră şi pe unul dintre rafturile pentru sticle de vin.

Noah ridică sticla şi se prefăcu a bea, după care execută o căzătură în fund atât de realistă, încât Rafe se năpusti imediat să prindă vinul. Când Noah se ridică rânjind, lui Rafe mai că îi venea să-l strângă de gât.

— La naiba! M-ai speriat de moarte! Dacă scăpai sticla, tot planul ăsta se ducea pe apa sâmbetei!

Noah izbucni în râs.

— Mai ştii când a venit Chevy Chase acasă la noi cu tata şi m-a învăţat cum să cad?

Rafe îşi simţea inima bătând tare şi repede.

— Las-o baltă! Saturday Night Live nu te vrea.

— Nu ştiu ce să zic...

Dacă am putut să te sperii de moarte pe tine, sigur fac ceva bine. Noah pretinse că mai luă o gură de vin şi apoi îl scuipă pe podea.

Rafe ascunse în palmă una dintre camerele minuscule şi i-o înmână lui Noah.

— Când pui sticla la loc, întinde-te bine înăuntru şi pune asta în capăt, cu faţa spre deschidere.

— Nu ţi-e teamă că o s-o vadă infractorul când vrea să ia sticla?

— Mă tem că ăsta e un plan stupid şi n-o să-l bage pe vinovat după gratii dacă nu demonstrăm şi că ţi-a spart sistemul de securitate şi că l-a omorât pe Luis Hernández, dar măcar aşa o să-i ştim identitatea. Rafe îl privi pe Noah aplecându-se pe trapă şi punând sticla la loc. Am lucruri mai grave pe cap decât sticle de vin sparte. Ticălosul a rănit-o pe bunica şi o urmăreşte pe Brooke. O să-l elimin!

Capitolul 42

Maşina de la complex le aduse înapoi la spital pe Nonna, pe Bao şi pe Brooke. Bao stătu de pază în timp ce şoferul o ajută pe Brooke s-o aşeze pe Nonna în scaunul cu rotile.

— O să stau cam o jumătate de oră, îi spuse Brooke omului.

— N-o s-o ţin ocupată mai mult decât e cazul, tinere, îl asigură şi Nonna.

Omul îi zâmbi bătrânei. Cine putea rezista farmecului Nonnei? apoi îşi atinse basca în semn de respect.

— Oricât aveţi nevoie, doamnă Di Luca. Am primit instrucţiuni clare să vă duc oriunde vreţi să mergeţi. Când sunteţi gata, domnişoară Petersson, sunaţi-mă înainte şi vă iau de la intrare.

Formalităţile de reinternare durară câteva minute, dar după ce văzură chipul vesel al Nonnei, niciuna dintre asistente nu rosti niciun cuvânt de reproş. Brooke o sărută la plecare pe Nonna, încuviinţă din cap scurt către Bao şi apoi se îndreptă către lobby-ul spitalului. Şi atunci îi sună telefonul. Îl scoase din buzunar şi se uită la ecran.

Era un număr privat. Aşa că răspunse.

Vocea caldă şi cu un pronunţat accent franţuzesc a lui Gagnon răsună în urechea ei ca o pisică ce torcea.

— *Chérie*, sunt eu, Gagnon. Am făcut ce m-ai rugat şi ai avut mare dreptate.

— Îmi place să aud că am avut dreptate, mai puţin în cazul acesta.

— Un cumpărător anonim a plasat o comandă curentă pentru vinurile lui Massimo. Vrea sticlele acelea cu orice preţ. Răscumpărarea este substanţială şi se vorbeşte în comunicate că există în orăşelul vostru o sticlă de-a lui Massimo, una care i-ar putea aduce descoperitorului o avere nespusă.

— Oh, nu!

Oare mai putea vreodată Nonna să trăiască singură în siguranţă?

— Se zvoneşte că o persoană foarte puternică şi influentă se ocupă de problemă.

Brooke se opri în dreptul lifturilor.

— Joseph Bianchin.

— Ştii tu sigur asta? Pentru că, din ce am aflat eu, nu ştie nimeni despre originea contractului.

— Nu ştiu sigur. Dar am suspiciuni întemeiate.

Porni spre lobby şi apoi ieşi pe uşă.

— Foarte interesant, zise el tărăgănat.

— Şi ce ai mai aflat?

Aerul de afară era proaspăt, iar soarele strălucea călduros.

— Au fost deja ucişi câţiva oameni care au încercat să întrerupă procesul de achiziţionare a vinului.

— Luis Hernández.

— Da.

— Şi Cruz Flores.

— Da.

Brooke se sprijini de peretele aspru de ipsos, încălzit de soare, dar se simţea înfrigurată până în măduva oaselor. Inspiră adânc, încercând să elibereze presiunea pe care o simţea în piept.

Gagnon părea îngrijorat, ca şi când ar fi ştiut că ea avea o senzaţie de leşin.

— Dacă nu se rezolvă treaba, o să fie mare aglomeraţie în Bella Valley.

— Aşadar, oamenii care se ocupă de asta au acum stimulentul necesar pentru a fi criminali nemiloşi.

Brooke ştia deja. Chiar ştiuse. Dar să o spună cu voce tare făcea ca lucrurile să fie mult mai reale şi mai palpabile.

— Da, chiar au. Vocea lui Gagnon deveni foarte, foarte serioasă. Ai mare grijă, *ma chérie*. Te afli în mijlocul unei vâltori tare periculoase. Ştii prea multe şi nu îmi place absolut deloc ce se întâmplă în Bella Terra.

— Nu am cum să fug.

— Ştiu asta.

— Nu pot să le abandonez pe mama mea şi pe Nonna.

— Ai un caracter mult prea tare ca să îţi fie frică.

Ea râse.

— Asta chiar nu-i adevărat. Sunt de-a dreptul îngrozită.

— Dar nu suficient de îngrozită.

— Dar stai liniştit, că ştiu să mă apăr. Când eram mică, mama s-a asigurat că iau lecţii de autoapărare şi predau kickboxing chiar aici la complex. Brooke zâmbi şi adăugă: Sunt o veritabilă maşină de ucis.

Dar Gagnon nu părea deloc amuzat.

— Una este să ştii cum să răneşti un om şi cu totul altceva să fii realmente dispusă să o faci. Din păcate, mie mi se pare că eşti un suflet blând, care preferă să evite violenţa. Ţine minte, *ma chérie*, dacă ai de ales între tine şi celălalt, este mai bine să plângi pentru sângele pe care l-a vărsat el decât ca mama ta să plângă deasupra sicriului tău.

— Uau! Mulţumesc pentru predica asta optimistă.

— *Chérie*...

Când auzi tonul grav al vocii lui, Brooke deveni şi ea serioasă imediat.

— Ştiu. Înţeleg ce spui. Lovesc mai întâi şi îmi cer scuze mai târziu. O să ţin minte asta.

— Ar trebui să te iau de acolo chiar acum.

Cuvintele lui atinseră un punct sensibil care o făcu să se cutremure până în măduva oaselor.

— Gagnon, te ador! Dar ştii că nu mi-ar plăcea deloc asta.

— Poate... Dar măcar sigur ai fi în viaţă!

Mai schimbară câteva replici şi încheiară conversaţia, Brooke rămânând cu senzaţia că Gagnon îşi făcea sincer griji pentru ea şi pentru siguranţa ei. I se părea extrem de tulburător ca un om pe care îl suspecta că era un infractor de talie internaţională să fie îngrijorat că ea se afla în pericol

Amintindu-şi de cadavrul care se ridicase ca un spectacol grotesc din containerul de gunoi, simţi că i se făcea rău. Şi de data aceasta Rafe nu mai era acolo ca să o iubească şi să-i alunge toate temerile.

Ştia foarte bine că el avea să rezolve repede toate necazurile care năpăstuiau Bella Terra. Şi că apoi avea să dispară din nou din viaţa ei.

Mama ei avea dreptate. Brooke avea nevoie de o schimbare reală ca să-şi distragă atenţia de la violenţă şi de la crime. Şi de la propria singurătate usturătoare.

Dar în momentul de faţă nici măcar Suedia nu îi suna bine.

Probabil că şoferul o văzuse ieşind, pentru că trase maşina la baza scărilor şi ieşi din maşină. Îi deschise uşa şi abia când dădu să se aşeze o văzu şi nu se putu abţine să nu o întrebe:

— Sunteţi bine?

— Da, sunt bine, mulţumesc.

El închise uşa de pe partea ei, după care veni pe locul şoferului. În timp ce punea maşina în mişcare, zise:

— Spitalul e de vină, nu-i aşa? Un spital reprezintă o piatră de încercare pentru majoritatea oamenilor.

— Nu, nu e spitalul de vină.

Omul se uită în oglinda retrovizoare şi îi întâlni privirea.

— Dumneavoastră aţi găsit cadavrul grădinarului. Cred că v-a fost foarte greu.

Bella Terra făcea mereu verificări minuţioase asupra

antecedentelor şoferilor. Dar acum, după ce îl scosese pe Hernández din gunoi noaptea trecută, cu toate avertismentele lui Rafe încă răsunându-i în minte şi cu toată îngrijorarea lui Gagnon... Brooke se uită la bărbatul acela îmbrăcat elegant şi cu un aspect plăcut şi nu se putu abţine să nu se întrebe dacă avea să o ducă cu maşina într-un loc izolat şi s-o omoare.

Omul nu făcu asta, desigur.

Dar acum toţi oamenii i se păreau suspecţi.

Când ajunseră în parcarea complexului, îi mulţumi politicoasă pentru tot, după care porni rapid pe cărările care duceau spre vila ei, evitând abil oaspeţii, angajaţii şi orice potenţiali hoţi care pândeau din tufişuri. Răsuflă uşurată şi intră în casa ei. Închise uşa în spatele său şi trase şi zăvorul pentru siguranţă – nu că de obicei nu şi-ar fi încuiat uşa. Orice femeie singură care avea un pic de minte îşi lua toate măsurile de precauţie, dar...

Un bărbat afro-american, înalt şi masiv, cu părul lung şi plin de tatuaje colorate ieşi atunci din bucătăria ei.

Brooke ţipă.

Capitolul 43

Zachary ridică mâinile în semn de pace.

— Te rog, domnişoară Petersson! îmi pare foarte rău! Nu am vrut să te sperii, dar voiam să vorbim şi nu îmi doream să facem asta în văzul tuturor.

Brooke îşi duse mâna la inima care îi bubuia în piept.

— Zachary, erai un om mort dacă aveam un pistol la mine.

Se blestemă imediat în gând pentru că recunoscuse că nu purta nicio armă. Îi plăcea de Zachary şi îi admira caracterul hotărât, care îl adusese pe omul acesta masiv dintr-o închisoare sudistă până la un complex din

California, unde devenise grădinar-şef, dar văzuse prea de aproape cadavrul acela din containerul de gunoi, iar Luis Hernández fusese unul dintre angajaţii lui Zachary.

El păru să îi citească gândurile, pentru că rămase pe loc, cu mâinile în aer şi aşteptă ca ea să ţipe din nou sau să o ia la fugă.

Comportamentul lui o ajută pe Brooke să ia o decizie.

— Cum ai intrat aici?

— Am cardul de acces general al complexului.

— Ah, da. Bun, spune, ce s-a întâmplat? îl întrebă ea.

Zachary oftă din greu.

— Trebuie să vorbesc cu cineva. Şi m-am gândit că dumneata ai fi persoana cea mai dispusă să mă asculte.

— Ştii ceva despre uciderea lui Luis? întrebă Brooke, spunându-şi în sinea ei că nu îi era frică, dar nici nu se mută mai aproape de el.

El nu lăsă mâinile jos.

— Nu ştiu nimic. Asta e o parte din problemă. Te rog, ascultă-mă, ştiu că nu sunt cel mai potrivit om care să arate cu degetul pe cineva. Am făcut multe greşeli şi încă greşeli mari, nu neg. Dar de ceva timp am îndoieli legate de unul dintre oamenii mei. Iar când a apărut şi cadavrul acela în container... Flutură explicativ din mâna gigantică. Nu voiam să zic nimic. Oricum ar trebui să plece de îndată ce face rost de toţi bani de care are nevoie pentru facultate. Doar că am impresia că plănuieşte să pună mâna pe o sumă mare de bani şi să nu se mai întoarcă la facultate. Iar eu cred că trebuie să se ducă la închisoare. Sau, mai bine zis, *să se întoarcă* la închisoare.

Brooke simţi cum i se făcu inima cât un purice.

— Vorbeşti despre Josh Hoffman?

Tânărul, inteligentul, chipeşul Josh, originar chiar din Bella Valley, care vorbea mereu despre dorinţa lui de a-şi relua studiile la facultate.

— Da, doamnă. Băiatul are probleme. Ştii de ce se oferă voluntar mereu să prindă popândăii ăia? Pentru că îi place să le smulgă picioarele şi apoi să îi privească cum se chinuiesc.

Brooke se cutremură la acel gând şi îşi înfăşură braţele în jurul corpului.

— Da, ştiu, e foarte scârbos. Vocea joasă şi cu pronunţat accent sudist a lui Zachary tremura de dezgust. Am cunoscut oameni ca el în închisoare şi toţi erau acolo pentru tortură, pentru viol sau pentru crimă – de obicei, pentru toate trei.

Brooke inspiră adânc.

— De ce n-ai spus nimic până acum?

— Păi, doamna mea, în primul rând, nu e ilegal să torturezi popândăi. Sunt mulţi oameni cu curţi şi grădini care sunt de părere că toţi popândăii merită să moară.

— Da, dar ei îi omoară. Nu îi torturează!

— Da, doamnă. Din punctul meu de vedere, este o diferenţă foarte mare între aceste două lucruri. Zachary încă stătea nemişcat şi cu mâinile ridicate în aer. Şi apoi mai e cealaltă chestiune... Aici suntem în America. Este o ţară minunată. Şi crede-mă că îmi dau şi eu seama foarte bine că probabil în nici o altă ţară din lumea asta nu puteam să-mi schimb viaţa aşa cum am făcut-o aici. Dar chiar şi aşa, un fost puşcăriaş de culoare tot trebuie să se gândească de două ori înainte să acuze un tânăr alb care vrea să meargă la facultate că a făcut lucruri necurate, mai ales fără nicio dovadă.

Zachary avea dreptate. Ba chiar foarte mare dreptate.

— Ai spus că Josh a făcut închisoare?

— Da, a stat prin nişte închisori străine în Asia. Are un tatuaj pe umăr pe care l-am văzut şi la alţi deţinuţi. Nu ştiu exact ce înseamnă, dar ştiu sigur că nu zice „Bun venit la Macy!”

Cei doi rămaseră câteva clipe privindu-se. Evaluând. Şi luând decizii.

Brooke încuviinţă din cap.

— Mulţumesc că mi-ai spus. O să dau imediat mai departe informaţia asta.

— Dar, dacă poţi, o să ţii numele meu departe de treaba asta? Dacă nu are nimic de-a face cu ce se întâmplă aici în Bella Terra, tânărul acela Josh nu e un om pe care l-aş vrea vreodată ca duşman.

— Da, îţi promit!

Dacă Zachary avea dreptate, atunci îl găsiseră nu numai pe hackerul lor, ci şi pe criminal. Amintindu-şi de înălţimea şi de puterea evidentă a lui Josh, Brooke îşi dădu seama că trebuia să îl evite cu orice preţ.

— Şi acum, domnişoară Brooke, zise Zachary, o să-mi ţin mâinile în continuare sus, deasupra capului şi o să mă îndrept spre uşa din spate. Sper că n-o să mă vadă nimeni plecând şi că amândoi o să ieşim din povestea asta fără să ştie cineva că am avut această conversaţie.

— Da. Mulţumesc.

Îl privi mergând cu spatele prin bucătărie şi deschizând uşa.

— Eu o să închid la loc uşa asta, zise el răsucind încuietoarea. Dar de îndată ce plec de aici, vreau să tragi zăvorul. Sunt sigur că ţi-a zis deja şi domnul Rafe că eşti în pericol şi m-aş simţi vinovat dacă ai dispărea şi dumneata ca bietul Luis.

— O să trag zăvorul, zise ea fermă.

Zachary se ţinu de cuvânt şi închise uşa în urma lui.

Brooke ţâşni imediat prin bucătărie, trase zăvorul, după care se sprijini cu spatele de perete. Simţea că îi bubuia inima în piept.

Ştia ce trebuia să facă acum.

Îşi luă telefonul mobil şi începu să formeze numărul lui

Noah. Dar, dacă telefonul lui Rafe era compromis, atunci existau toate şansele ca şi al ei să fie. Poate şi al lui Noah.

Nu putea să sune la 911. Nu fără să îl implice pe Zachary.

Dar telefoanele fixe din hotel erau mereu ocupate cu apeluri de la oaspeţii complexului. Dar criminalul nu avea timp să stea să asculte toate liniile! Aşa că Brooke putea suna din lobby.

Şi făcu întocmai. Se duse în lobby şi îl sună pe Noah pe telefonul lui fix. Când acesta nu răspunse, îi lăsă un mesaj.

După aceea se duse să o caute pe Madelyn.

Avea să îi pună întrebări. Întrebări personale, care le puteau schimba vieţile amândurora. Din nou.

Vreo douăsprezece monitoare ofereau vederi ale coridoarelor şi ale aleilor din complex. Pe unul dintre ele, Josh Hoffman o urmărea pe Brooke îndreptându-se spre clădirea principală şi folosind telefonul fix din lobby. Fu tentat să nu asculte conversaţia aceea, pentru că pe monitorul cel mai mare îi urmărea pe fraţii Di Luca jubilând în jurul sticlei lor de vin, şi asta era al naibii de interesant. Dar Brooke se dovedise deja o mare distragere a atenţiei pentru Rafe şi o mare problemă pentru Josh. Aşa că ridică în grabă receptorul şi o auzi spunând ceva ce-i atrase imediat atenţia.

— Noah, trebuie să vorbesc cu Rafe, zise ea şi apoi ezită o clipă. E vorba despre unul dintre grădinari.

Josh se aplecă în scaun.

Ea continuă:

— Mă duc s-o caut pe Madelyn. Am o idee. Ai putea să încerci să mă suni pe mobil, dar m-am gândit că poate e ascultat, zise ea cu glas scăzut.

Josh tresări. Oare descoperiseră că telefonul lui Rafe fusese compromis?

Brooke continuă:

— Orice ar fi, să ştii că nu plec de pe proprietate, aşa că veniţi voi să mă găsiţi.

Josh puse jos receptorul. Şi se uită din nou spre monitor.

Noah nu ar fi avut cum să primească apelul acela. Nu cât timp era în subsol. Şi Rafe nu ar fi avut cum să primească acel mesaj de la iubita lui. Şi dacă Josh avea un cuvânt de spus în treaba asta, nici nu urma să discute cu ea vreodată.

Capitolul 44

Brooke băgă capul în biroul de la administraţie. Ebrillwen era înăuntru, cu un clipboard rezemat pe braţ şi cu un creion în mână, şi părea să facă inventarul produselor de curăţenie.

— Ebrillwen, unde ai trimis-o azi pe Madelyn să lucreze?

Ebrillwen se uită pe deasupra ramelor negre ale ochelarilor ei de citit.

— La bar. Am vrut să o am pe aproape astăzi, în caz că avea ceva probleme după incidentul de ieri cu containerul.

— Foarte drăguţ din partea ta, zise Brooke, deşi drăguţ nu era un termen pe care l-ar fi asociat în mod obişnuit cu Ebrillwen.

— E doar o chestiune de gestionare eficientă a personalului, zise Ebrillwen pe un ton rece şi sec.

— Sigur că da, rosti Brooke şi nu se putu abţine să nu afişeze un zâmbet. Aş putea vorbi cu ea?

Ebrillwen oftă.

— Da, deşi această întrerupere continuă a programului de lucru îmi dă planificarea peste cap.

— Ştiu, zise Brooke pe un ton binevoitor. Nu ţi-aş cere asta dacă nu ar fi ceva important.

Ebrillwen lăsă clipboardul pe masă, îşi puse creionul după ureche şi scoase pagerul.

— Gata! Am chemat-o. Ceea ce doreşti să vorbeşti cu Madelyn are legătură cu ce s-a întâmplat cu soţul ei?

Brooke făcu ochii mari, încercând să pară nevinovată şi neştiutoare, deşi în acelaşi timp era îngrozită de turnura pe care o lua conversaţia aceasta.

— Soţ? Madelyn e căsătorită?

— Soţul ei, da, repetă Ebrillwen, accentuând fiecare cuvânt. Criminalul acum decedat, Cruz Flores.

Brooke se gândi foarte serios.

Ori Ebrillwen reuşise să pună toate lucrurile cap la cap, ori Madelyn ciripise ca o vrăbiuţă. Şi, deşi Brooke avea un respect desăvârşit pentru agerimea lui Ebrillwen, avea şi mai mult respect pentru abilitatea femeii de a interoga pe cineva pe orice subiect până când ceda şi spunea tot, iar acum persoana în cauză era Madelyn.

— Ţi-a spus Madelyn că a fost căsătorită cu Cruz Flores?

— Mi-a spus tot. S-a măritat cu Flores dintr-o dorinţă nesăbuită de a-l ajuta să facă rost de permisul de reşedinţă permanentă.

— Şi pentru că era însărcinată, zise Brooke.

— După ce netrebnicul a pus mâna pe permisul de reşedinţă permanentă, fetei i-a fost clar că nu era decât un borfaş şi un traficant de droguri şi că şi ea, şi fiica ei o să moară în cele din urmă din cauza lui. Ebrillwen vorbea pe un ton foarte încrezător. Şi când a fost pe punctul de a se întâmpla asta, a făcut ca ea şi fiica ei să dispară de pe faţa pământului, A fost în siguranţă la Bellaterra.

— În momentul acela, nu ştiam care era problema ei. Dar comportamentul temător al lui Madelyn îi frânsese inima lui Brooke şi îşi dorise sincer să o ajute. Ştiam doar că era foarte speriată.

— Şi ca un animal ce era, a găsit-o, a urmărit-o o vreme, a speriat-o suficient de tare încât să-şi cumpere un pistol, iar când a încolţit-o în timp ce făcea curăţenie în camera

de hotel, l-a împuşcat.

Toate detaliile erau corecte. Madelyn chiar ciripise tot.

Brooke înţelegea că nu avea niciun motiv să o mintă pe Ebrillwen. Dar i-ar fi plăcut să spună lucrurile într-o formă pe care Ebrillwen să o înţeleagă şi să aprobe ce făcuse.

— Dacă poliţia ar fi anchetat-o pe Madelyn pentru crimă, ar fi aflat că lucra aici sub un nume fals, ar fi tratat-o ca şi când ea era criminala şi i-ar fi luat fetiţa. Nici Madelyn şi nici fiica ei nu meritau aşa ceva. Ştiam că, dacă o să spun că eu l-am omorât pe Flores, o să scap fără să fac închisoare.

Ebrillwen îşi încrucişă braţele la piept.

— I-am spus că ar trebui să se ducă la poliţie şi să le spună adevărul.

— Da, foarte bine, zise Brooke, deşi era tulburată. De ce?

— Pentru că, deşi respect pe deplin decizia ta de a face lucrul corect pentru Madelyn, nu ai luat în calcul toate consecinţele acestor acţiuni. Madelyn are părinţi. Părinţi puternici şi cu valori morale corecte, care au dezmoştenit-o când s-a măritat cu Flores. Vrea să îi vadă. Vrea ca fiica ei să îi cunoască. Nu are cum să le explice că şi-a luat un nume fals.

Propriul cod moral al lui Ebrillwen se reflecta în cuvintele pe care le rostea.

— Nu am ştiut. Nu mi-a spus. Nu a fost suficient timp.

— După ce l-a împuşcat? Da, pot să înţeleg asta. A trebuit să iei repede nişte decizii, fără să ai toate informaţiile. Ebrillwen era amabilă, dar continuă să vorbească despre Madelyn, spunând clar că discutase despre toată situaţia cu tânăra: După ce reuşeşte să reia contactul cu părinţii ei, Madelyn vrea să îşi continue studiile, să îşi găsească altă slujbă şi să devină profesoară sau consilier şcolar. Iar pentru toate astea, are nevoie să-şi

reia vechea identitate.

Brooke nu mai protestă în niciun fel.

— Da, aşa este.

— O să fie probleme... Amândouă o să aveţi probleme, o avertiză Ebrillwen.

— Da, mulţumesc, zise Brooke sec.

Deşi nu putea spune că era cu adevărat furioasă.

— Într-un final, deşi poliţia trebuie să vă mustre serios pe amândouă pentru declaraţii false, nu pot să o acuze pe Madelyn, la fel cum nu te-au putut acuza nici pe tine. Mai ales că a fost, după cum aţi pretins amândouă, autoapărare. O să iasă din toată povestea asta fără niciun necaz.

— Da. Ai dreptate. Cu un amuzament sec, Brooke îşi dădu seama că totul avea să se întâmple aşa cum spunea Ebrillwen, pentru că femeia raportase deja totul la poliţie. Dar tot vreau să vorbesc cu ea, pentru că la momentul respectiv nu ştia cum i-a dat de urmă Cruz tocmai din Los Angeles.

Ebrillwen se uită la pager şi se încruntă.

— Unde e fata asta?

Un gând sumbru îi încolţi în minte lui Brooke.

— Telefonul lui Rafe a fost spart de cineva răuvoitor. Poate că e posibil ca şi pagerul tău să fie compromis?

— Hai să mergem atunci! Repede! Ebrillwen se năpusti pe uşă afară, cu Brooke chiar în spatele ei. Ce sperи să afli de la ea?

— Înainte să vină poliţia, Madelyn i-a verificat buzunarele lui Cruz, zicând că vrea să ia toţi banii pe care îi avea asupra lui. A zis că îi era dator fiicei ei.

Brooke nu o contrazisese, gândindu-se că spunea adevărul.

Ebrillwen încuviinţă din cap.

— Da, aşa mi-a zis şi mie.

— Madelyn a luat tot ce avea omul asupra lui. Şi vreau să ştiu dacă printre lucrurile alea se numărau şi alte obiecte decât bani – vreo scrisoare sau vreun bilet în care i se oferea o recompensă pentru a obţine un obiect de valoare pentru un cumpărător necunoscut.

Ebrillwen se opri brusc. Se răsuci imediat spre Brooke. Spaima femeii era aproape palpabilă.

— Crezi că era aici din alt motiv, nu pentru a-i da de urmă lui Madelyn?

— Cred că este posibil.

Oare Cruz fusese primul om pe care îl angajase Bianchin ca să recupereze sticla de vin a lui Massimo? Oare Bianchin aranjase fără să vrea reuniunea aceea tragică dintre Flores şi Madelyn şi apoi angajase pe altcineva? Pe cineva din partea locului? Oare îl angajase pe Josh Hoffman?

Capitolul 45

În barul de vinuri, uşiţele de sticlă care protejau rafturile unde stătuseră sticlele cele mai de preţ încă stăteau deschise. Unele dintre ele cu balamalele rupte iremediabil. De-a lungul pereţilor din bar, stăteau sprijiniţi saci de plastic plini cu cioburi de diferite dimensiuni. Cea mai mare parte a vinului vărsat fusese curăţat, dar în aer încă plutea mirosul fructat şi puţin înţepător al stejarului vechi.

Tom Chan, foarte serios şi supărat, lucra în spatele barului, făcând inventarul sticlelor rămase intacte în urma dezastrului.

Madelyn nu era aici.

— Domnule Chan, unde este camerista mea? întrebă Ebrillwen.

— A plecat cam acum o oră, răspunse omul, după care oftă şi şterse o sticlă de vin.

— A plecat? Ebrillwen era vădit oripilată. Unde s-a dus?

— Nu ştiu. Tom citi eticheta, după care se uită la Brooke cu ochii plini de lacrimi şi zise: Cel puţin nemernicul a ratat Mosberger Cabernet din 1968...

— Cum a plecat? Lui Brooke îi părea tare rău pentru Tom, dar erau mai multe în joc decât soarta acestui bar.

— A ieşit pur şi simplu.

Aşează sticla de vin pe bar, în şir cu celelalte sticle pătate şi deteriorate, după care se întinse să ia alta.

— Şi a zis ceva când a plecat? îl întrebă Ebrillwen.

— Nu sunt eu şeful ei! exclamă omul vădit exasperat.

Cu un dispreţ rece, Ebrillwen zise:

— Nu, domnule Chan, eu sunt. Şi încerc să îmi dau seama de ce angajata mea a plecat de la postul ei.

Tom era un tip de treabă şi de regulă foarte jovial. Şi nicidecum capabil să ţină piept unei tirane cum era Ebrillwen. Aşa că omul continuă cu glas scăzut:

— Cred că am auzit-o bălmăjind ceva despre un bărbat. A văzut pe cineva pe geam, cred, pentru că a sărit ca arsă dintr-odată şi apoi a plecat fără să zică nimic.

Ebrillwen o ţintui cu privirea pe Brooke.

— Aşa ceva nu-i stă în caracter. Este extrem de responsabilă cu munca ei.

Brooke simţea cum senzaţia de panică din interiorul ei creştea cu fiecare clipă care trecea.

— Crezi că s-a dus să vadă ce face fiica ei?

— Fiica ei e la şcoală. Am lăsat-o noi azi-dimineaţă, în drum spre muncă.

— Crezi că s-a dus la poliţie? întrebă Brooke.

— În urma discuţiei pe care am avut-o cu ea, nu părea deloc convinsă că ar trebui să procedeze aşa. Dar cum ai zis şi tu mai devreme, era foarte înspăimântată că o să-şi piardă copilul. În plus, sigur ar fi făcut asta în timpul liber.

— Ai dreptate. Încearcă să o mai contactezi pe pager!

— Am încercat deja de două ori, zise Ebrillwen, dar o apelă a treia oară.

Tom Chan deja le privea îngrijorat.

— Doamnelor, e evident că sunteţi foarte îngrijorate pentru o cameristă.

O mişcare de dincolo de fereastră îi atrase atenţia lui Brooke.

Josh se plimba prin grădina verde luxuriantă din faţa barului de vinuri. Se uită înăuntru şi îi zâmbi larg lui Brooke, apoi îi făcu cu ochiul.

Brooke simţi cum fiecare nerv din corpul ei tresări de frică.

— Ai văzut asta?

— Pe acel tânăr foarte chipeş? întrebă Ebrillwen, uitându-se de sus la Brooke, de parcă ar fi suspectat-o că avea gânduri lascive cu tânărul în cauză. Da, lucrează aici.

— Suspectez că el l-a omorât pe Luis Hernández. În timp ce rostea acele cuvinte cu voce tare, Brooke îşi dădu seama că îl credea pe Zachary. Era ceva cu Josh, ceva ce i se părea complet în neregulă, precum laptele stricat sau carnea stricată. Dacă a pus mâna cumva pe Madelyn...

Chipul ca de alabastru al lui Ebrillwen căpătă dintr-odată o nuanţă pământie.

— Dar de ce ar face asta? De ce?

— Pentru că, dacă e adevărat... începu Brooke. Felul în care îi zâmbise şi îi făcuse cu ochiul îi dădea fiori reci pe şira spinării. Dacă Flores a venit aici pentru că l-a angajat cineva şi dacă Madelyn are cumva hârtiile care să dovedească faptul că există un contract, atunci Madelyn reprezintă o ameninţare.

— Pentru Josh?

— Pentru omul care l-a angajat.

Tom ridică atunci receptorul.

— Gata, eu sun la poliţie.

— Mă duc după el, zise Ebrillwen şi mărşălui pe uşă afară.

Brooke porni imediat după ea.

Dar Tom Chan o apucă de braţ.

— De obicei ţin un pistol în spatele barului. Desigur, a dispărut şi acela când a fost vandalizat barul. Dar ascultă-mă bine, dacă îl suspectezi pe tipul ăsta de ceva, nu te duce după el fără o armă! Ia asta, zise şi desfăcu folia de plastic din jurul dopului unei sticle de şampanie, apoi i-o dădu.

Era nebun! Tom Chan era nebun!

— O să meargă, o asigură el. Scoate sârma din jurul dopului, agito bine, îndreapto spre ţintă şi scoate dopul! Dacă nu apuci său scoţi dopul, în două minute o să zboare singur din cauza presiunii. Eliberare întârziată. O bombă cu ceas.

— Da. Mulţumesc, zise Brooke şi apoi fugi după Ebrillwen.

— Plus că poţi să ai sticla în mână, iar oaspeţii să nu vadă nimic ciudat în asta, strigă el după ea. Şi apoi zise pentru sine: Să fiu al naibii! şi se îndreptă şchiopătat spre biroul lui Noah.

Capitolul 46

Noah şi Rafe se relaxau în biroul lui Noah. Calculatorul nou şi impenetrabil al lui Rafe era sprijinit de lampa de pe birou şi se uitau amândoi la imaginile de pe camerele de supraveghere din pivniţă discutând nimicuri.

— Când crezi că o să se ducă? întrebă Noah, întinzându-se pe scaunul lui de birou din spatele scrinului şi apoi împreunând mâinile sub cap.

— Curând. Rafe îşi dăduse jos haina şi stătea sprijinit de fişetul cu două sertare din birou. De obicei, lucrurile astea

cam aşa decurg – hoţul are suficient timp la dispoziţie ca să procure marfa în cauză înainte să fie terminat.

— Terminat? în ce sens? Adică îl împuşcă?

Rafe izbucni în râs.

— Asta e o gândire prea optimistă. Te-ai uitat la prea multe filme.

— Tipul ăsta a omorât deja cel puţin un om şi a atacat-o pe Nonna. Nu am o gândire prea optimistă. Noah afişă un zâmbet strălucitor, care îi făcea vizibili toţi dinţii albi – un rânjet răzbunător. Îmi place să plănuiesc lucrurile dinainte.

Amuzamentul lui Rafe dispăru.

— Firma mea are o politică foarte bună – să încercăm să nu fim noi arestaţi prinzându-l pe infractor. În plus, chiar cred că tipul ăsta începe să devină nerăbdător. Violenţele lui au escaladat, şi asta înseamnă că e disperat. Altfel de ce ar face lucruri care garantat o să atragă atenţia asupra lui?

— Disperat e cumva echivalent cu neglijent?

— În cazul acesta, da. Presupunând că Bianchin e în spatele întregii operaţiuni, el a ordonat o livrare, nu un asasinat. Rafe se opri o clipă, după care adăugă: Ce-i drept, nici el nu-i foarte pretenţios în privinţa modului în care se face treaba câtă vreme obţine rezultatul pe care îl vrea.

Noah părea fascinat de toate aceste detalii.

— Şi de ce eşti aşa de sigur că nu a ordonat un asasinat?

— Nu sunt. Dar un asasinat implică automat şi închisoare dacă e descoperit. Şi cred că e suficient de inteligent ca să evite acuzaţiile de violenţă. De regulă, oamenii care cauzează toate problemele se asigură că există o distanţă considerabilă şi sigură între ei şi infracţiuni.

Nu sunt ei prinşi, iar dacă sunt prinşi, tot nu ajung să fie

judecaţi pentru cele mai grave infracţiuni.

— Aş putea să-l omor cu mâna mea pe boşorogul ăla ticălos. Vocea lui Noah suna precum mârâitul hotărât al unui războinic care îşi văzuse bunica rănită şi afacerea păgubită de răutatea unui singur om egoist.

Trecură zece minute de linişte.

— E plictisitor să aştepţi, zise Noah într-un final.

— Absolut ucigător, aprobă Rafe. Şi tu credeai că am o slujbă spectaculoasă.

— Încă un vis strivit de cruda realitate. Noah se întoarse către calculatorul de pe biroul său. Dacă te uiţi tu la monitor o vreme, o să mă apuc să îmi fac şi eu slujba mea spectaculoasă. Contabilitate!

— Oh, de asta milioane de oameni invidiază vieţile pe care le ducem noi, zise Rafe sec.

Luă apoi computerul şi se aşeză pe unul dintre scaune. Îl sprijini pe genunchi, micşoră ecranul camerei şi deschise un joc Solitaire.

După ce jucase vreo cinci jocuri şi tot nu câştigase niciunul, se uită din nou la imaginile de pe camere. Pivniţa rămânea goală cu încăpăţânare. Când după-amiaza se topea în seară, se pomeni întrebându-se pentru prima dată dacă infractorul suspecta ceva. Oare îl văzuse scoţând sticla aceea de sub haină? Oare îl observase plasând camerele de luat vederi? Sau poate transmiţătorii? Asta ar fi fost complet odios.

Se auzi un ciocănit slab la uşa biroului.

Rafe mări imaginea din pivniţă pe întreg ecranul, se ridică şi se uită.

— Oho...

— Cine e? întrebă Noah.

Rafe inspiră adânc şi deschise uşa.

— Bună, mamă. Ce s-a întâmplat?

Francesca dădu buzna pe uşă cu toată exuberanţa şi

tumultul emoţional al unei actriţe.

— Rafe! E adevărat? Ticăloasa *polizia* l-a târât pe Victor la închisoare?

„Oh, Doamne!”

Oare ce rol juca acum?

Cu mare grijă, aşează computerul pe birou, în faţa lui Noah.

— Nu aş spune că DuPey e tocmai ticălos... Dar da, l-a arestat pe Victor.

Noah se ridică în picioare.

— N-ai vrea să iei loc, Francesca?

— Ah, Noah... Bună ziua. Îi zâmbi cu toată bucuria pe care o afişa când întâlnea pe cineva din familia lui Rafe. Mulţumesc, dar nu pot sta mult. Nu cât timp continuă nedreptăţile astea! Victor nu e vinovat de nimic mârşav!

„Nu acum, mamă! Chiar sunt foarte ocupat!”

Dar Rafe nu îi putea spune asta mamei sale. Mai cu seamă când suspecta că ştia ceva care îl putea elibera pe Victor.

— Probabil că nu e, dar nici nu poate să ofere un alibi.

— Pot să-i ofer eu un alibi, zise ea, adoptând o poziţie fermă. A fost cu mine!

Victor şi mama lui? Lui Rafe îi venea să se dea cu capul de perete – sau să o dea pe ea cu capul de perete.

— Încă o aventură?

— Nu, nu, nu! exclamă şi aproape că scotea flăcări pe nări de indignare. Nu m-aş culca cu omul acela nici dacă m-ar implora în genunchi! Dar a fost cu mine.

Rafe se uită la fratele său, căutând ajutor.

Noah rânji, se lăsă pe spate în scaun şi se făcu comod ca să vadă spectacolul.

— Serios? întrebă Rafe şi aruncă o ocheadă spre monitor.

Dar nici de acolo nu venea vreo salvare. Nicio mişcare în

pivniţă.

Aşa că îşi mută atenţia înapoi spre mama lui.

— Serios? Dacă eşti în vreo misiune imaginară de a salva un tip pentru că s-a purtat respectuos cu tine...

— Nu!

— Sau cu care te-ai culcat...

— Nu! exclamă ea cu şi mai multă fervoare şi bătu din picior. Ţi-am spus deja că nu îmi place de el *deloc!*

— Nu-ţi place de un domn chipeş şi manierat care te admiră?

Lui Rafe îi venea foarte greu să creadă asta.

Colţurile gurii mamei lui căzură de supărare. Şi nu era îmbufnarea aceea atractivă şi artistică pe care o perfecţionase de-a lungul anilor. Ci o linie subţire şi iritată.

— El nu mă admiră deloc!

Cei doi fraţi făcură schimb de priviri uluite.

— Ce a făcut? întrebă Rafe.

Ea nu îi răspunse.

— Ce ai făcut tu atunci? întrebă Noah.

Francesca se răsuci spre el.

— Nimic! Eu nu am făcut nimic. Un pic de flirt jovial, atâta tot.

— Sunt confuz... Noah se aplecă în faţă, se uită la monitor, după care se uită constrângător la Francesca: De ce ai fi furioasă pe Victor dacă ai îngăduit un mic flirt *jovial* cu el?

— Nu cu Victor. Am flirtat cu chelnerul acela tânăr. Cu cel chipeş, care lucrează în lobby şi la bar. Înalt, blond, fese ferme...

Rafe îşi acoperi ochii cu mâna.

— Cu Trent?

— Da, cu Trent. Vocea Francescăi deveni languroasă. Mă venerează. Dar nu m-aş fi culcat cu el!

Treaba asta devenea din ce în ce mai ciudată.

Se părea că Noah decise că Rafe avea mare nevoie de o mână de ajutor, pentru că preluă el seria de întrebări:

— Şi ce legătură are Victor cu Trent?

— Era târziu, eu şi băiatul acela ne tachinam. Barul de vinuri era închis, zise şi se încruntă la el. Noah, barul de aici se închide prea devreme!

— Eu nu am nicio legătură cu asta, Francesca. Privirea cercetătoare a lui Noah se mută o clipă la monitor, după care se întoarse la conversaţia pe care o purta. Statul California stabileşte prin lege ora de închidere.

— Dar e absurd! exclamă ea.

— Victor, mamă, Victor! Vorbeam despre Victor, interveni Rafe.

— Victor a venit tare agitat. Şi i-a vorbit foarte nepoliticos băiatului, la care ţin foarte mult...

— Da? Cum îl cheamă? întrebă Rafe.

Francesca şovăi o clipă.

— Trevor.

Noah chicoti.

— Cât de mult poţi *să ţii* la el, mamă? Nici măcar nu ţii minte cum îl cheamă, zise Rafe pe un ton mustrător şi se mai uită o dată la monitor.

Totul liber. Nicio schimbare.

— Acest lucru nu contează câtuşi de puţin. A fost foarte dulce cu mine. Şi Victor l-a gonit! aruncă apoi mâinile în aer şi continuă: Şi apoi m-a însoţit înapoi la vila mea.

Noah se aplecă deasupra computerului şi începu să tasteze, cu privirea aţintită la ecran.

— Mamă, te-a rănit în vreun fel?! o întrebă Rafe.

— Nu. Nu este genul acela de om. Francesca părea indignată pentru Victor.

— Poţi să-i vezi pe înregistrările de la camere? îl întrebă Rafe pe Noah.

— Acum mă uit... Da! zise Noah şi indică spre ecran.

Sunt nişte cadre cu ei pe cărarea spre vila ei, iar ora timpului corespunde cu spusele ei.

Rafe se uită şi el.

— Bine, deci Victor şi mama au ieşit din Luna Grande după ce a fost tăiat semnalul. De aceea nu l-am mai văzut ieşind din bar. Şi când a plecat Victor de la vila ei?

— Din câte se pare, în jur de patru dimineaţa.

— A ţipat la mine!

Francesca era în mod evident şocată şi indignată că cei doi nu erau scandalizaţi.

Noah sărea de la un cadru la altul şi de la o cameră la alta.

— Victor s-a dus direct în camera lui şi n-a mai ieşit de acolo două ore, adică până să raporteze actul de vandalism.

— Deci Victor a scăpat basma curată, zise Rafe mulţumit.

Francesca îl trase imediat de braţ pe fiul ei.

— Ba, nu, nicidecum! Pentru că, atunci când a fost la mine acasă, mi-a zis tot felul de lucruri nepoliticoase.

Lui Rafe începea să îi placă din ce în ce mai mult de Victor.

— Nu-mi pot imagina cum ţi-ar putea adresa un bărbat cuvinte nepoliticoase, zise Noah. Când Rafe se uită urât la el, ridică din umeri şi adăugă, în apărarea lui: Serios acum, te-ai uitat la ea?

— Da, ştiu. Francesca inspiră adânc. Este absolut revoltător!

Vocea îi tremura de-a binelea şi se prăbuşi pe scaunul din faţa biroului lui Noah. O lacrimă i se prelinse pe obraz.

Când văzu în ce stare era mama lui, lui Rafe încetă subit să îi mai placă de Victor.

— Ce ţi-a zis?

— A zis că nu ar trebui să-mi mai pierd timpul alergând

după copilandri. Scoase un suspin chinuit. Că nu o să-mi recapăt tinereţea dacă mă culc cu un băieţel.

— Au! exclamă Noah.

— A zis că o femeie frumoasă ca mine merită mai mult decât bărbaţi insipizi, care nu vor altceva decât să mă folosească pentru banii pe care îi am şi pentru influenţa din industria filmului. Îi tremurau umerii în timp ce se străduia din răsputeri să îşi reprime lacrimile. A zis că nu am nevoie de niciun bărbat şi că ar trebui să fiu puternică pe cont propriu. Şi abia după ce o să fac asta o să pot cunoaşte un bărbat care să-mi fie cu adevărat egal.

Noah îi întinse lui Rafe pachetul de şerveţele.

Rafe îi oferi cutia mamei sale.

— Asta îţi tot spun şi eu de ani întregi...

Francesca luă mai multe şerveţele şi îşi suflă nasul.

— Dar tu eşti fiul meu! E firesc ca tu să spui lucruri frumoase despre cât de puternică sunt eu... Dar nu e adevărat! exclamă şi aruncă şerveţelele mototolite în coşul de gunoi de lângă birou. Corpul nu mai este ferm, pielea nu mai este netedă şi frumoasă, şi tot nu am pe nimeni lângă mine care să mă iubească cu pasiunea şi cu focul pe care mi le doresc.

Era pentru prima dată când Francesca nu mai vorbea pentru a se da în spectacol. Vorbea cu toată sinceritatea dureroasă a unei femei care se simţea singură şi neiubită.

Rafe îngenunche în faţa ei şi îi zâmbi.

— Mamă, chiar nu ai nevoie de altcineva. Eşti absolut minunată şi grozavă aşa cum eşti!

— Chiar crezi asta? întrebă Francesca, mai luă nişte şerveţele şi îşi suflă din nou nasul.

— Cine-i fetiţa originară de pe străzile din Napoli care s-a luptat şi a dat din coate ca să ajungă cea mai mare stea de cinema pe care a avut-o vreodată Italia? întrebă el. Cine şi-a ales singură scenariile şi şi-a pus numele pe

creditele filmelor? Mamă, problema este că nu te respecţi suficient.

— Eu sunt un mare fan al tău, Francesca, zise Noah. Pe ecran, joci mereu roluri de femei puternice, pe care eu chiar le admir foarte mult.

— Nu râde de mine, Noah Di Luca, ripostă ea. Eu ştiu adevărul! Majoritatea bărbaţilor preferă femeile prostuţe şi dependente de ei.

Noah încuviinţă din cap.

— Trist, dar adevărat.

— Aşa este, sunt într-adevăr foarte puţini bărbaţi suficient de puternici ca să poată face faţă unei femei puternice, dar noi suntem singurii pentru care merită să-ţi baţi capul, zise Rafe.

— Voi! Francesca aruncă în el cutia de şerveţele şi izbucni în râs. Şi de asta trebuie să îmbătrânesc singură?

Rafe deveni brusc foarte serios.

— Cu siguranţă, e mai bine decât să te laşi umilită de bărbaţi ca fostul tău soţ.

— Da... Francesca îşi mai şterse o dată nasul deja roşu, apoi se ridică în picioare. Victor este nevinovat de acuzaţia de vandalism, dar nu a vrut să spună că a fost cu mine, pentru că nu voia să ştie nimeni că am fost împreună în vila mea. Este un gentleman de modă veche şi nu a vrut să se creeze zvonuri false, cum că am fi amanţi.

— Atunci de ce nu ai spus tu adevărul de îndată ce ai aflat care era situaţia? o întrebă Rafe.

Femeia lăsă privirea în pământ.

— Pentru că nu am vrut ca lumea să ştie că am fost certată ca o copilă prostuţă...

Noah încuviinţă din cap.

— Îmi dau seama cât poate să doară treaba asta.

— Aşa că te rog, Rafe, poţi să informezi tu *polizia* că Victor este nevinovat? întrebă ea.

— Ar fi mai bine dacă ai face asta tu, personal, ca primul tău act de independenţă, zise Rafe şi aşteptă reacţia mamei lui.

Ea cugetă câteva clipe, după care zise încet:

— Cred că aş putea face asta.

Rafe deschise uşa.

— Şi ai putea aranja ca maşina să-l aducă pe Victor înapoi la complex ca să ştie cine l-a scăpat de la închisoare?

— Nu merită o astfel de curtoazie! zise, după care îşi aruncă părul pe spate şi ieşi tumultuos.

Furtuna trecuse. Francesca revenise la starea ei obişnuită, deşi Victor, Noah şi Rafe reuşiseră să o pună puţin pe gânduri.

Rafe al naibii de sigur spera asta.

În timp ce el închidea uşa, Noah sări în picioare ca ars.

— Rafe! Am ratat momentul! E înăuntru!

Rafe se năpusti de la uşă.

— Cine este?

— E blond. Înalt. Se întoarce şi o să-i pot vedea faţa, zise Noah arătând spre monitor. Josh Hoffman... Josh Hoffman! I-am dat personal acestui rahat cu ochi o donaţie pentru fondul de facultate!

— Concentrează-te, Noah! Stai să mă asigur că se înregistrează.

Rafe se duse la birou. Butonul de înregistrare era aprins.

Şi apoi îi sună telefonul. Pentru prima dată de când fusese spart de HM. Îl scoase din buzunar, suspicios.

Era un număr din străinătate. Un apel din Kîrgîzstan!

Răspunse, duse telefonul la ureche şi ţipă:

— Unde dracului ai fost până acum?

Şeful echipei lui ţipă înapoi la el în telefon:

— În iad! Dar ştii ce a spus Winston Churchill, dacă mergi prin iad, continuă. Am adus-o înapoi. E vie şi

nevătămată.

Rafe explodă într-un hohot de râs, plin de bucurie şi de uşurare.

Echipa lui reuşise să scape cu bine din munţi, misiunea lor era îndeplinită, iar pilotul de elicopter era, în sfârşit, în siguranţă şi pe mâini bune.

Se uita la hacker – îl prinseseră în flagrant.

Succes. Succese pe toate planurile. În sfârşit, dulcele succes!

— Felicitări, Ellis! zise el la telefon. Ascultă, am o problemă aici, dar fă orice e nevoie, cheamă întăriri ca să ieşiţi din ţară şi să ajungeţi la o bază militară a Statelor Unite. Ne întâlnim acolo de îndată ce...

Cineva bătu furios la uşa biroului.

— Dar plecaţi de acolo, da?! îi zise lui Ellis.

— Afirmativ, răspunse şeful lui de echipă, după care închise telefonul.

Persoana care era la uşă începu să bată cu pumnul.

Rafe se năpusti la uşă şi o deschise brusc.

Ebrillwen intră împleticindu-se, cu părul ei de obicei perfect acum dezordonat şi ciufulit şi cu ochii de obicei reci acum înnebuniţi.

— Nu pot să mă duc acolo jos. Veniţi! Veniţi! Nu pot să mă duc acolo jos...

Tom Chan venea în urma ei, şchiopătând.

— Avem o mare problemă, omule!

— Calmează-te! zise Rafe, deşi simţea cum şi lui îi bubuia inima în piept. Ce s-a întâmplat? Care e problema?

— M-a trimis să te chem, zise Ebrillwen, ţinându-se cu mâna de piept, ca şi când suferise un şoc. E Josh! Se duce jos în pivniţă...

— E în regulă. Îl înregistrăm, îi spuse Rafe.

— Să fiu al naibii! urlă Noah. Brooke e în pivniţă! L-a urmărit acolo jos.

Capitolul 47

Cu inima bubuindu-i în piept şi ţinând strâns în mâini sticla de şampanie, Brooke stătea în faţa ultimei *uşi* a pivniţei de la capătul coridorului lung şi sinistru. Îl urmărise de la distanţă pe Josh, având grijă să stea ascunsă, să nu îl alerteze cu vreo mişcare şi să fie una cu umbrele.

Şi credea că reuşise. El nu părea deloc conştient de prezenţa ei.

Se aplecă şi se uită în camera întunecoasă, încercând să rămână cât putea de nemişcată şi să vadă ce sau cine era acolo. Brooke nu-şi mai amintea decât că Zachary îi spusese că lui Josh îi plăcea să le smulgă picioarele popândăilor şi să-i privească apoi cum se chinuiau.

Dar de ce nu venise Madelyn când o contactase Ebrillwen pe pager?

Oare Josh o ţinea captivă aici jos?

„Oh, Doamne!”

Brooke şi-ar fi dorit foarte mult ca Ebrillwen să fi fost cu ea. Dar femeia se uitase la scările acelea abrupte care coborau în pivniţă şi sărise doi metri în spate, clătinând din cap panicată.

Şi atunci descoperise Brooke fobia lui Ebrillwen – să coboare sub pământ.

Nimic nu o făcuse să se răzgândească, iar Brooke nu avusese timp să o convingă. Şi, la drept vorbind, nici nu voise să-şi bată capul cu o persoană atât de înnebunită de frică, deoarece le-ar fi dat de gol în câteva minute. Dar Brooke nu îşi dorea nici să fie singură. Ebrillwen nu era singura căreia nu îi plăceau pivniţele. Nici lui Brooke nu îi plăceau subsolurile şi, în plus, nu îşi dorea ca responsabilitatea pentru salvarea lui Madelyn să fie numai a ei. Pentru că pivniţele arătau şi miroseau ca un

mormânt. Şi Brooke se temea că pentru Madelyn această pivniţă era mormântul.

Brooke o trimisese pe Ebrillwen să îl cheme pe Rafe. Şefa de la administraţie se putea descurca să facă asta, iar Brooke spera că o făcuse.

Josh ieşi dintr-un colţ nevăzut şi se îndreptă către butoiul cel mai mare, care se afla într-un colţ al încăperii, aşezat pe un stativ metalic. Se chinui cu înverşunare să deschidă trapa de pe lateral. Scoase o sticlă de vin, se uită la etichetă şi izbucni în râs.

„Vinul? Sticla de vin a lui Massimo? Oare de asta se află aici jos? Oare a descoperit-o?”

Brooke chiar nu avea de gând să îşi rişte viaţa pentru o sticlă de vin, indiferent cât de valoroasă ar fi fost!

Începu să meargă încet înapoi, cu spatele, dar apoi tresări din toate încheieturile, când el zise cu voce tare:

— Vezi?! Ţi-am zis că aici o să găsesc aur curat!

Josh se întoarse şi se uită spre colţul întunecat cel mai apropiat de uşă. Brooke nu putea vedea ce era acolo.

„Oh, nu!”

Acolo era Madelyn! Sau era altcineva.

Josh se duse apoi către persoana necunoscută şi îi zise:

— Ştiu că nu-ţi pasă, dar o să fac avere cu asta, iar tu o să rămâi aici pentru totdeauna! Dispăru apoi din raza vizuală a lui Brooke şi rămase tăcut.

Brooke avea nevoie de Rafe. El l-ar fi salvat pe prizonierul lui Rafe.

Ebrillwen îi promisese că avea să îl trimită după ea.

Brooke trebuia să plece de acolo, să se întâlnească cu el şi să îi dea toate detaliile despre cele văzute.

Dar mai întâi putea face măcar un lucru mic, o distragere a atenţiei, care i-ar fi putut salva viaţa prizonierului.

Brooke desprinse cu grijă sârma de pe dopul sticlei,

exact cum îi spusese Tom. Apoi agită sticla. O aşează pe podea şi se pregăti să fugă.

Şi atunci Josh se năpusti din spatele uşii, o apucă de braţ şi o izbi cu fruntea de perete.

Ea ţipă de şoc şi de durere.

El râse, îi răsuci încheietura la spate şi o împinse în pivniţă.

— Eşti al dracului de proastă! îi şopti el la ureche. Am ştiut tot timpul că eşti acolo. Am auzit mesajul pe care i l-ai trimis iubiţelului tău. Şi imediat ce mi-am auzit numele, am ştiut că e timpul să îţi întind o cursă. Şi tu ai picat drept în ea. Cum ziceam, al dracului de proastă!

Brooke simţea că i se umflau ochii şi că îi sângera nasul.

— Să nu crezi că poţi să monitorizezi toate apelurile telefonice.

— Gura! mârâi el, smucindu-i braţul.

Oare avea să-i disloce umărul? Să i-l smulgă cu totul?

O împinse apoi spre colţul cel mai întunecat al încăperii.

— Tu ştii pe toată lumea. Toată lumea te ştie pe tine. Şi eşti iubita grozavului şi magnificului Rafe Di Luca. Ţie în mod special îţi monitorizam apelurile.

Avea dreptate. Fusese proastă că nu se gândise la asta.

Dar sticla de şampanie încă era pe podea şi aştepta să bubuie. Slavă Domnului pentru sugestia lui Chan! Poate că acea distragere a atenţiei avea să fie suficientă.

Nu, distragerea aceea *trebuia* să fie suficientă. Avea să se asigure de asta.

— Dacă sting lumina şi te încui aici, o să treacă mult timp până să te găsească cineva, zise Josh şi chicoti. Probabil te-ai învârti în cerc ore întregi, ai bate cu pumnii în uşă şi în pereţi şi ai plânge ca un copilaş speriat. Aşa că ar fi un act de bunătate din partea mea dacă ţi-aş rupe picioarele mai întâi, nu?

Brooke îi simţi buzele atingându-se de urechea ei.

— Nu…

El o muşcă de lobul urechii. Suficient de tare cât să îi crape pielea.

Brooke ţipă.

— Nu?

Josh o smuci iar de braţ, îi răsuci cotul şi ridică durerea pe care o simţea în umăr la cote de agonie incredibilă.

Începură să îi curgă lacrimi pe obraji.

Şi atunci răsună o voce din pragul uşii. Era vocea lui Rafe:

— Dă-i drumul!

Brooke şi Josh tresăriră amândoi ca arşi.

Josh îi dădu drumul. Dar nu de tot. O răsuci cu totul şi o lipi cu spatele de el.

Chipul lui Rafe se învârtea înceţoşat în faţa ochilor ei.

„Slavă Domnului! Oh, slavă Domnului!”

Josh îi împunse în frunte ceva mic şi rece.

— O omor, zise el.

Era un pistol.

Normal. Ce altceva putea să fie? Josh era înarmat cu un pistol.

— Şi să adaugi crima la lista infracţiunilor tale? Glasul lui Rafe era cald şi rezonabil. Ba chiar ţinea un pistol îndreptat în direcţia lor. Asta ar fi o prostie, iar tu nu eşti deloc prost, nu-i aşa, Josh?

Sticla de şampanie pe care o lăsase jos de ce nu bubuia odată?

— Ce diferenţă ar face un cadavru în plus? Ştii deja că l-am omorât pe Hernández.

Vocea lui Josh căpătase o notă de nebunie, devenind irascibilă şi plângăcioasă.

— Nu există decât o singură ieşire din pivniţa asta. Ştii că n-ai cum să scapi. Acum glasul lui Rafe deja suna mai aspru şi mai autoritar. Predă-te!

— O s-o folosesc pe ea ca să obţin ce vreau, mârâi Josh şi o strânse de gât. Tu ai face orice pentru ea, ştiu asta!

„Şampania. Oare chiar nu o să funcţioneze?”

— Da, aş face orice ca să o salvez pe Brooke, zise Rafe.

— Mă bucur să aud asta, zise ea tânguindu-se.

El nu o băgă în seamă.

— Dar am chemat deja autorităţile. Crezi că ei...

Bum!

Bubuitura de pe coridor fu mică, dar zgomotoasă.

Rafe tresări.

Josh sări în spate.

Brooke îi trase un cot în coaste lui Josh, îl călcă tare pe picior, se răsuci şi se aruncă la pământ.

Răsunară împuşcături cu ecou şi apoi orice zgomot se stinse.

Josh ţipă şi căzu pe spate.

Ea se târî orbeşte, disperată, vrând să ajungă cât mai departe de el.

Se auziră voci răcnind.

Se aprinseră mai multe lumini strălucitoare. Şi nişte lumini se opriră pe silueta lui Josh, care se zvârcolea pe podea.

Cineva o ridică în braţe. Rafe, era Rafe, ştia că era Rafe.

Şi fugi cu ea în jos pe coridorul lung şi întunecat, până la parterul hotelului.

Era în siguranţă acum. Ştia că era în siguranţă.

Şi apoi leşină.

— Sunt numai nişte răni minore când i se întâmplă altcuiva.

Nonna se aplecă peste patul de spital în care stătea Brooke şi îi zâmbi spre ochiul drept.

Avea celălalt ochi umflat şi închis.

Şi o durea nasul.

Şi o durea şi mai tare umărul. Iar capul îi pulsa de

durere şi îi bubuia cu toată puterea a o mie de tobe aritmice.

— O s-o ţină peste noapte pentru că sunt îngrijoraţi pentru contuzia pe care o are. Vocea mamei ei se auzea de undeva din stânga. Şi pentru că e în stare de şoc.

— Rafe... bălmăji Brooke.

O ţineau peste noapte. Era în spital. Probabil doctorii o îndopaseră cu medicamente pentru că abia putea vorbi. Şi se simţea extrem de obosită.

— Rafe e bine, îi zise Nonna plină de mândrie. Nu are nici măcar o zgârietură.

— Şi Madelyn e bine, îi spuse mama ei. Rafe a zis că ai crezut că a prins-o Josh şi că o ţinea prizonieră, dar se pare că l-a văzut pe DuPey în curtea hotelului şi s-a hotărât să se ducă după el ca să-i spună adevărul despre uciderea lui Flores şi s-o facă înainte să îşi piardă curajul. Aşa că era în arestul poliţiei în timp ce tu o căutai prin pivniţă.

— Nu a fost rănită deloc?

Undeva în cotloanele parţial conştiente ale minţii sale Brooke se bucura foarte mult pentru asta. Era bucuroasă şi uşurată.

— Nu, chiar e foarte bine. Josh Hoffman, în schimb, n-a fost la fel de norocos, spuse din nou vocea mamei sale, plină de satisfacţie. Glonţul tras de Rafe l-a nimerit chiar în splină. Doctorii l-au operat şi i-au salvat viaţa, dar o să fie foarte norocos dacă o să mai meargă vreodată.

„Unde e Rafe?”

— Cine ar fi crezut că netrebnicul ăla era suficient de inteligent ca să-l păcălească pe nepotul meu şi să paralizeze sistemul de securitate al hotelului? întrebă Nonna.

— Eu, una, sigur nu, zise mama lui Brooke.

„Da, nici eu...”, ar fi vrut să spună Brooke. Dar simţea că pur şi simplu nu putea vorbi.

Şi cumva, dintr-odată, se pomeni că avea ambii ochi închişi.

Cineva o bătu pe mână încurajator şi apoi Nonna îi zise:

— Dormi, draga mea, dormi! Somnul e cel mai bun lucru pentru tine acum.

Capitolul 48

Când Kayla Garcia împinse scaunul cu rotile al lui Brooke afară pe uşile spitalului, Brooke zâmbi cu încântare şi uşurare.

Victor aştepta să o ducă cu maşina înapoi la Bella Terra. Spilcuit şi chipeş, nu arăta deloc rău după experienţa pe care o avusese în închisoarea americană.

— Ce mult mă bucur să te văd! zise ea.

— Şi eu pe tine. Victor o ajută să se dea jos din scaunul cu rotile şi să se aşeze pe bancheta din spate a maşinii, după care îi dădu o sticlă de apă rece să bea şi o pungă cu gheaţă pe care să şi-o pună la frunte. Şi o pălărie cu boruri mari. Se duse pe partea şoferului, se aşeză la volan şi zise: O să fii înapoi la Bella Terra în cincisprezece minute. Noah aşteaptă să te ducă la vila ta. Ştiu că acolo îţi doreşti cel mai mult să fii. În fond, nu te poţi recupera corespunzător decât în casa ta.

— Mulţumesc, Victor. Eşti foarte amabil. Zâmbi şi se abţinu să verbalizeze acea unică întrebare care o bântuia de noaptea trecută. „Unde e Rafe?”

În afară de o durere de cap puternică şi odioasă, Brooke nu îşi amintea prea multe despre şederea ei la spital. Dar îşi amintea foarte clar cum Nonna o asigurase că „Rafe e bine. Nu are nici măcar o zgârietură”.

Chiar şi aşa, sub influenţa unor medicamente foarte puternice, fusese încântată şi uşurată.

Acum însă nu mai simţea chiar la fel, mai ales că nici

măcar nu îi mai auzise vocea după ce o lăsase la camera de gardă. Ceea ce însemna... Ceea ce însemna că era ocupat cu alte lucruri. Cu lucruri importante.

Şi, în mod evident, ea nu era un lucru important.

Victor puse maşina în mişcare şi se uită în oglinda retrovizoare.

— Toată lumea de la Bella Terra voia să se alinieze la intrare ca să-ţi facă o primire cu onoruri. Le-am spus că nu eşti suficient de bine să poţi trece prin aşa ceva. Dar, deşi eu i-am descurajat, mă tem că tot trebuie să treci printr-o mică încercare. Noah le-a promis că, de îndată ce te faci bine, o să dăm o petrecere în cinstea ta.

— Toată lumea e foarte drăguţă că se gândeşte la mine.

Dar ea era obosită şi se simţea singură. Şi deprimată.

— Toată lumea ştie povestea acum. Ne-a spus Noah totul...

„Noah. Nu Rafe”.

—... cum Josh a spart calculatoarele de la complex şi asta i-a permis să comită toate mârşăviile alea fără să fie prins. Cred că era nebun! În fond, ce avea de câştigat?!

În mod evident, Noah nu le spusese tuturor despre sticla de vin specială a lui Massimo. Înţelept din partea lui! Toate lucrurile îngrozitoare care se întâmplaseră – uciderea lui Hernández, distrugerea barului de vinuri, ororile din ziua anterioară din pivniţă – erau din vina acelei blestemate sticle de vin. A sticlei de vin şi a lui Joseph Bianchin.

— Aşa că, de îndată ce DuPey a descoperit că Josh era în spatele infracţiunilor, ţi-a dat drumul din închisoare? îl întrebă pe Victor.

El nu zâmbi. Dar păru destul de mulţumit când zise:

— De fapt, domnişoara Francesca Pastore a venit la poliţie şi a depus mărturie despre locul unde mă aflam în seara cu pricina. Nu eram la bar, după cum pretinsesem eu anterior, ci cu ea. Ridică un deget de pe volan. Deşi nu

în sensul biblic. Doar stăteam de vorbă.

— Sigur că da.

Brooke nu zâmbi nici ea în adevăratul sens al cuvântului.

— Spun adevărul, rosti Victor.

Din respect pentru demnitatea lui, Brooke alungă orice urmă de amuzament.

— Sigur că da, repetă ea foarte serioasă.

— Domnişoara Pastore este cea care ţi-a trimis pălăria. A zis că probabil o să vrei să îţi protejezi rănile de soare.

— Este foarte grijulie. Deşi ce îşi dorea cu adevărat Brooke era să îşi ascundă nefericirea în spatele unei perechi mari de ochelari de soare. Dar acest lucru era imposibil din pricina nasului său umflat. Deşi nu conta prea mult cine o vedea.

Rafe nu era aici.

Victor conduse maşina până la intrarea principală a complexului şi, după cum prezisese, toţi angajaţii o aşteptau acolo ca să-i ureze bun venit.

Ebrillwen părea mult mai umilă şi mai puţin autoritară de când refuzase să o însoţească pe Brooke jos în pivniţă.

Madelyn ieşise pe cauţiune şi părea foarte fericită.

Zachary şi o parte dintre grădinarii lui o aşteptau zâmbind larg.

Tom Chan stătea sprijinit în baston şi se încruntă la trăsăturile roşii şi umflate ale lui Brooke.

Brooke îşi puse pălăria şi se dădu jos din maşină, simţindu-se mai puţin ca o eroină şi mai mult ca o proastă care suferea din dragoste. „Din nou”.

Dar micii mulţimi nu părea să îi pese. Izbucniră cu toţii în aplauze.

Ea le făcu cu mâna, cu gesturi mici şi scurte, precum regina Angliei, iar în timp ce chicoteau cu toţii bucuroşi, Victor o ajută să se urce în maşina de golf de la complex,

lângă care stătea Noah.

Se relaxă când se aşeză pe scaun. Avea trupul rănit şi învineţit şi îşi simţea sufletul exact la fel. Îşi dorea să scape de toate, cum remarcase foarte intuitiv Victor. Să ajungă la ea acasă. Acolo putea să se ascundă sub pături ca un animal rănit, să îşi lingă rănile şi să se pregătească să dea piept cu lumea... „Din nou”.

— Stai! strigă Francesca.

Brooke oftă.

Francesca se apropie şi îi cuprinse bărbia lui Brooke cu mâinile ei blânde. Îi scoase pălăria lui Brooke, îi întoarse faţa spre soare şi îi examină rănile cu un ochi de cunoscător, după care decretă:

— O să te vindeci bine. Nu o să rămână nici urmă de rană.

„A, da? Păcat că m-am încurcat iar cu fiul tău!”

În schimb, Brooke zise:

— Mulţumesc, Francesca. Este liniştitor să aud asta.

Ochii albaştri ai femeii străluceau, plini de compasiune.

Femeia aceea îi înţelegea foarte bine dezolarea.

Dar Brooke nu putea îndura bunătatea sau compasiunea nimănui în clipa aceea. Mai avea puţin şi izbucnea în plâns. Mai flutură o dată din mână regal, după care îi zise lui Noah:

— Hai să mergem!

Noah porni spre vila ei. Părea să nu îi vadă suferinţa în timp ce o punea la curent cu toate pregătirile:

— Bucătarul ţi-a umplut frigiderul. Mama ta o să vină după-amiază să vadă ce faci. O să fii în siguranţă, desigur, acum că Josh e în spital şi păzit de poliţie.

— Dacă nu cumva Joseph Bianchin a angajat şi alţi borfaşi.

Expresia liniştitoare de pe chipul lui Noah dispăru, lăsând locul uneia sumbre.

— La sugestia mea fermă, Bianchin a părăsit zona. Cel puţin temporar. Dar o să aflăm imediat dacă apare din nou. De asemenea, m-a asigurat că problemele s-au terminat.

Brooke nu ştia ce să creadă.

— Dar ce i-ai spus?

Noah îi aruncă o privire care nu avea nimic din gazda amabilă şi binevoitoare pe care o cunoştea ea.

— I-am sugerat că Nonna este iubită de nouăzeci la sută din oraşul acesta şi că, dacă s-ar afla că din cauza lui a fost rănită, ar putea fi constrâns să îşi cumpere un tub de oxigen sau să îşi pună un dinte. În timp ce Brooke asimila nou descoperita duritate a lui Noah, acesta adăugă:

Are şi alte case în alte zone. N-are decât să se ducă să trăiască şi să moară în altă parte – preferabil să moară şi cât mai repede.

— Da. Mi-aş dori şi eu să moară, iar toată vrajba asta italiană odată cu el. Toată nebunia asta pentru o sticlă de vin. L-ai întrebat de ce tocmai acum?

— A zis că e o chestiune de onoare de familie şi că sticla de vin a lui Massimo era dreptul lui prin naştere. Noah clătină din cap. Da, ai dreptate. Vrajbă italiană stupidă... Dar în fond, e ceva ce face parte din tradiţia noastră, nu? Suntem cunoscuţi pentru asta.

— Da, mulţumesc. Mă simt mult mai în siguranţă acum. Şi nu se gândi de două ori înainte să adauge: Cel puţin până când plec.

Noah opri maşina în faţa vilei şi se întoarse spre ea.

— Până când pleci? Te duci în vacanţă?

— Nu. Acesta este preavizul meu oficial de două săptămâni. Făcea pasul şi tăia toate legăturile. Nu mai putea da înapoi. Îmi dau demisia şi mă mut în Suedia.

— În Suedia? Ţi-ai găsit o slujbă în Suedia?

Uimirea lui Noah era în acelaşi timp satisfăcătoare şi

enervantă.

— Chiar sunt atât de plictisitoare încât trebuie să te comporţi ca şi când un singur act spontan e un semn că mi-am pierdut minţile? pufni ea.

El şovăi o clipă.

— Bine, lasă! Nu îmi răspunde, te rog, zise ea, după care inspiră adânc. Încă nu am o slujbă propriu-zisă, dar o să am.

Nu avea nicio îndoială în privinţa asta.

— Dar de ce?!

— De ce plec? Sau de ce am ales Suedia?

Nu-l văzuse prea des pe Noah fâstâcindu-se. Dar acum al naibii de sigur se fâstâcea.

— Da... Ambele.

— Cu excepţia perioadei în care am fost plecată la facultate, am locuit în Bella Terra de la unsprezece ani.

Şi se simţise în siguranţă aici. La adăpost. A venit timpul să merg să explorez lumea. Siguranţa aceea fusese o iluzie. Îşi dădea seama acum. Şi era timpul să trăiască precum o femeie singură şi liberă de orice responsabilităţi. Cât despre Suedia... e altceva decât aici. Îmi place.

— Da, e complet altceva. Noah părea să-şi cântărească cu mare grijă cuvintele. Şi o să ai nevoie de mai mult de o singură geacă...

— Îmi place să merg la cumpărături.

În cele din urmă, Noah se hotărî să îi pună întrebarea pe care în mod evident voise să i-o adreseze de la început:

— Şi Rafe ce părere are despre asta?

— Chiar nu ştiu. Şi nu-mi pasă.

Deşi nu îşi dădea seama, ochii îi străluceau de furie.

Noah insistă, neobosit, cum era de fel:

— Dar ştie măcar de planurile tale?

— Mă întrebi dacă i-am spus asta înainte să plece în următoarea lui misiune? Brooke sări din maşina de golf.

Nu. Doar eram inconştientă! Şi acum, dacă mă scuzi, te rog, trebuie să îmi fac bagajele.

Nu se mai uită în urmă când Noah plecă.

N-avea decât să se ducă să îl sune pe Rafe şi să-i spună că Brooke cea bună şi mereu de nădejde pleca din oraş.

Lui Rafe oricum nu i-ar fi păsat.

Nimeni nu era de neînlocuit. Ştia asta foarte bine. Ştia că în două săptămâni avea să plece, iar în alte două săptămâni Victor avea să o înlocuiască cu succes. Şi nimeni nu avea să îşi mai aducă aminte de ea ori să-i pese că plecase sau de ce o făcuse.

Mărşălui în sus pe scările verandei.

Doar că se dovedi a nu fi tocmai cea mai înţeleaptă mişcare. Calmantele pentru durere nu erau tocmai suficiente, pentru că simţea că o dureau muşchii şi încheieturile. Drumul de la spital până la vila ei o obosise foarte tare şi nu voia decât să tragă un pui de somn.

Îşi folosi cardul de acces ca să descuie uşa şi, chiar când apăsă pe clanţă, Jenna dădu buzna pe veranda ei şi începu să chiuie:

— Brooke, Dumnezeule! Mă bucur aşa de mult că te-ai întors întreagă!

Brooke se întoarse către fosta ei colegă de liceu şi actualul manager al spa-ului de la Bella Terra.

Aveau cam aceeaşi înălţime şi greutate. Ambele aveau o condiţie fizică foarte bună. Şi amândouă erau femei de succes.

Dar Jenna era blondă, voluptuoasă şi cu sâni atât de mari şi de ascuţiţi, că niciun bărbat din lume nu îi observa vreodată faţa. Îşi folosea sexualitatea ca pe o armă şi chiar şi acum o făcea pe Brooke să se simtă ca răţuşca cea urâtă.

Iată un alt motiv pentru care să se bucure că pleca! Simţea că avea să vomite dacă trebuia să mai petreacă

încă o zi fiind şefa brunetă şi scorpie a veselei şi obraznicei Jenna.

— Cu ce te pot ajuta?

Brooke se bucură să constate că glasul ei nu suna deloc primitor.

Jenna ridică o sticlă de şampanie.

— Am venit să te ajut să sărbătoreşti victoria asupra acelui mare ticălos, Josh! făcu apoi ochii mari şi continuă: Cine ar fi crezut că era un mare infractor?

— Mda, într-adevăr, cine ar fi crezut, zise Brooke pe un ton liniar. Apreciez foarte mult gestul, dar iau calmante pentru durere. Nu pot să beau.

— Ah, e în regulă, zise Jenna, după care trecu pe lângă Brooke şi intră în casă. Pot eu.

— Sigur că poţi. De fapt, ce mai conta? Brooke o urmă înăuntru şi lăsă uşa să se trântească în spatele ei. Dar, din păcate, în clipa asta sunt puţin ocupată să-mi fac bagajele. Se gândea că nu strica să îi dea Jennei prima şansă de a avea un motiv de bârfă. La urma urmei, nimeni nu s-ar fi bucurat mai mult decât ea. Tocmai i-am zis lui Noah că îmi înaintez preavizul de două săptămâni. Dacă te grăbeşti, ai putea să fii prima care depune o cerere pentru post.

Asta fără îndoială trebuia să o trimită pe Jenna în fugă pe uşă afară.

Brooke se duse către dormitor.

— Nu cred că aş putea să-l iau. Jenna nu părea la fel de veselă ca mai devreme, iar sticla de şampanie trosni când o aşeză pe măsuţa de cafea. Vezi tu, nu eşti singura care pleacă.

Brooke încremeni când auzi asta. Se răsuci imediat pe călcâie.

— Pleci din Bella Terra? De ce?

— Pentru că, dacă mai rămân, începu Jenna, stând în faţa ei dreaptă şi cu pumnii în şolduri, poliţia o să mă

aresteze.

Brooke se uită la chipul ei rece, furios şi urâcios, iar atunci înţelese.

Înţelese, doar că nu îi venea să creadă.

— Nu vrei să ştii de ce o să mă aresteze? insistă Jenna, pe un ton batjocoritor şi arogant.

Brooke adună în minte toate informaţiile pe care le avea.

— Pentru că ai spart sistemul de securitate de la Bella Terra?

Pentru că nimeni nu crezuse cu adevărat că Josh era suficient de inteligent ca să facă asta în liceu, Jenna fusese mereu foarte bună la logică, la matematică şi la computere.

— Drept complice la crimă?

Poate că Josh fusese cel care îl sugrumase pe Hernández, dar Jenna era vicleană, inteligentă şi nemiloasă.

Pentru că ai încercat să furi o sticlă de vin foarte valoroasă şi pentru că ai încercat să mă omori pe mine?

— Josh *a încercat* să te omoare, zise Jenna şi zâmbi cu reală mulţumire de sine, după care scoase un pistol mic din buzunar şi îl îndreptă spre Brooke. Eu sunt cea care o să reuşească s-o facă!

Capitolul 49

Rafe ajunse înapoi în Bella Terra şi se duse direct la spital, numai ca să i se spună că Brooke fusese externată cu mai puţin de o oră în urmă.

Foarte bine. Asta însemna că rănile ei nu erau suficient de grave ca să necesite spitalizare şi tratament mai departe. Cu toate acestea, ştia că tot era plină de vânătăi şi speriată.

Ba, de fapt, se baza pe asta din moment ce nu avea nicio îndoială că urma să fie furioasă şi rănită că el o abandonase la spital şi plecase fără niciun cuvânt. Aşa, nu avea cum să fugă în momentul în care urma să se încuie cu ea în vila ei, ca să poarte o discuţie despre trecutul, prezentul şi viitorul lor. Amânase asta suficient de mult. Când o văzuse cu o zi înainte rănită, sângerând şi în mâinile unui criminal, se cutremurase.

Da, voia să discute cu Brooke în propria ei casă, fără personal medical care să intre şi să iasă, fără ca mama ei să se uite urât la el şi fără bunica lui care să tragă cu urechea şi să-l bată la cap să facă în sfârşit ceea ce trebuia.

De data asta avea să facă lucrurile aşa cum trebuia. Sigur putea reuşi asta!

În timp ce intra în parcarea de la Bella Terra, îi sună telefonul. Telefonul lui minunat şi nespart de vreun HM. Răspunse şi rânji la chipul tineresc şi îngrijorat care îi apăru pe ecran.

— Darren, omul meu bun, să ştii că l-am prins pe vinovat.

— L-ai prins pe criminal?

Părul lui Darren arăta de parcă şi-ar fi petrecut mult timp până atunci smulgându-şi-l din cap.

— Ieri. Rafe coborî din maşină. Îmi pare rău că nu te-am sunat mai devreme, dar a apărut altă treabă care implica o autorizaţie militară de securitate, aşa că am intrat într-un con de umbră timp de douăzeci şi patru de ore. Dar acum am fost pus la curent şi e totul în regulă.

— Slavă Domnului că ai prins-o pe nemernica aia!

Rafe îl putea vedea pe Darren pe ecran, realmente smulgându-şi părul din cap.

— Muream cu zile aici, încercând să-mi dau seama cum să-ţi spun că am dat-o în bară! continuă Darren, cu sufletul

la gură.

— Nu aş spune că ai dat-o în bară.

Cărarea către vila lui Brooke şerpuia printre plante. Aşa că Rafe o tăie pe peluză.

— Eu da! Tot venea înapoi în camera de securitate şi se aşeza acolo pe scaun cu camera îndreptată direct spre ea şi îşi aranja sânii. Şi nu e ca şi când nu pot să văd asta în fiecare zi pe un site porno, dar na... Ea nu ştia că sunt acolo. Doamne, cât de penibil a fost să-ţi spun asta! Darren bombănea încontinuu, dar ceea ce spunea nu avea prea mult sens. A fost mai obraznic decât un porno, dar în acelaşi timp mai curat, dacă înţelegi ce vreau să zic.

Rafe nu dormise de treizeci şi şase de ore. Pe timpul zborului de la Washington nu închisese un ochi, tot gândindu-se la ce avea să îi spună lui Brooke. Iar în momentul de faţă simţea că avea mintea înceţoşată şi se simţea prost. Ştia că Darren îi spunea ceva important, dar nu părea să poată înţelege despre ce era vorba.

— Jenna, la ea te referi? La Jenna Campbell? A mai venit în camera de securitate? Ca să se joace pe computer?

— Oh, da, clar se juca. Mă juca pe mine într-un mare fel! Ştia că sunt acolo singur cuc, probabil m-a văzut pe ecran când a venit prima dată. Darren era plin de dezgust şi roşu ca racul la faţă. Aşa că tot dădea din sâni şi, cât eu salivam după ea ca un dobitoc, a încărcat un nou program de securitate care să oprească alarmele oriunde voia ea.

— Cum a putut face asta? Ar trebui să fie un expert programator.

— Da, un expert cu o problemă mare cu jocurile de noroc.

Nu avea niciun sens ce spunea Darren.

— Cum e posibil aşa ceva?

— Da, ştiu, e fată, ce naiba! *Fată!* Fetele nu sunt hackeri. Majoritatea nu ştiu nici cum să salveze un

document pe computer.

— Mai ai multe de învăţat, mormăi Rafe.

— Nu am suspectat-o nicio clipă. Doamne, Rafe, îmi pare rău de tot! Nu am bănuit-o nici măcar o secundă. Dar i-am verificat cazierul toată noaptea. A fost dată afară de la facultate pentru că era aşa de pasionată de jocurile pe calculator încât a lipsit prea mult de la ore. Singurul motiv pentru care a putut să stea acolo timp de două semestre a fost că a spart serverul facultăţii şi şi-a schimbat notele în sistem. Pe vremea aia, nu era aşa de bună cum e acum, aşa că au prins-o. Încă joacă online şi înşală oamenii. Iar când au dat într-un final de urma banilor, a fost terminată. Dacă nu le dă banii înapoi, e moartă! Darren îşi frecă fruntea. Dar ai prins-o. Bun! Bine că n-a mai omorât şi pe altcineva.

Rafe se opri din mers.

— Despre ce mama dracului tot vorbeşti acolo? Noi nu am prins-o pe Jenna Campbell. Noi l-am prins pe Josh Hoffman.

— Pe grădinar? Darren părea absolut sceptic. Ăla e un nimeni, n-are nicio treabă. Adică e un nenorocit morbid, dar e mai prost ca noaptea.

— Deci vrei să spui că Jenna Campbell...

— Jenna Campbell e creierul din spatele întregii operaţiuni!

Rafe auzi o împuşcătură.

Aruncă telefonul la pământ şi o rupse la fugă.

Bucăţi de lemn şi de gipscarton o loviră pe Brooke în timp ce se aruncă spre Jenna. Ateriză pe covor şi alunecă în faţă, izbindu-se de picioarele Jennei şi doborând-o ca pe popicele de bowling. Brooke auzi a doua împuşcătură, bufnitura mesei care cedă şi o explozie când bubui un bec, aşa că se rostogoli mai departe. Ateriză în picioare, o văzu pe Jenna întinsă pe spate şi lovi cu piciorul pistolul ca să-l

îndepărteze.

— Ce naiba e cu tine?! ţipă Brooke. L-ai lăsat pe Josh să te convingă să faci asta? Să o răneşti pe Sarah Di Luca? Să îl omori pe Hernández? Să distrugi vitrina cu vinuri?

Jenna o apucă pe Brooke de picior şi i-l trase de sub ea. Din fericire, pistolul nu se afla la îndemâna ei.

În căzătură, Brooke se izbi cu capul de colţul mesei. Deja vedea pete negre în faţa ochilor din pricina impactului.

Jenna sări pe ea, o apucă de gât şi o strânse cât putu de tare.

— Târfă proastă ce eşti! Josh?! Josh e un nimeni! O partidă bună de sex şi atât. Eu am făcut totul! Eu am fost!

Brooke îşi înfipse mâinile în părul lui Jenna şi trase. Tare!

Jenna ţipă ca o pisică rănită şi începu să o zgârie pe faţă – pe faţa ei sensibilă şi umflată.

Brooke dădu capul pe spate. O apucă de încheietură pe Jenna, îi răsuci mâna, o dărâmă de pe ea şi îi ridică braţul cu putere, smucindu-i-l la spate. Propti tare un picior pe spatele ei şi se gândi că, dacă o tragere serioasă i-ar fi dislocat umărul Jennei...

În fond, Jenna chiar merita un pic de durere. Pentru că şi pe Brooke încă o durea tot corpul ca urmare a atacului lui Josh.

Dar nu voia ca Jenna să ţipe. Nu încă.

— Ce-i în neregulă cu tine? De ce te tot vaiţi? De când te-am angajat, n-ai făcut decât să mă sfidezi. Mi-ai fost ca un ghimpe în coastă.

— Să lucrez pentru tine! Doamne, chiar nu există dreptate pe lumea asta! Sunt mai deşteaptă ca tine. Mai frumoasă ca tine. Nici în liceu nu ţi-ai dat seama ce puteam să fac – puteam să-ţi schimb notele, să-ţi fac cazier penal sau să-ţi falsific dosarele medicale. Jenna râse răguşit. Ba, de fapt, exact asta am făcut. Conform

doctorului tău, ai avut gonoree la 16 ani.

Brooke deja vedea roşu în faţa ochilor de furie.

— Eram virgină!

— Da, dar nu te-ar fi crezut nimeni niciodată. Vocea Jennei deveni din nou dură: Puteam să te dobor oricând. Şi trebuia s-o fac, doar că am vrut să te văd suferind.

Lui Brooke nu-i venea să creadă ce auzea, aşa că o întrebă:

— De ce, Doamne, iartă-mă, vrei să mă faci să sufăr? Tu dintotdeauna ai avut totul. Erai populară. Erai majoretă. Erai şefă de promoţie. Mi-ai făcut viaţa un calvar în liceu!

— Nu aveam totul. Tu îl aveai pe el!

Oare ce se auzea în glasul Jennei era într-adevăr invidie amară?

Durerea de cap înfiorătoare mai cedă.

— Pe el? Pe Rafe?

— L-am avut. L-am sărutat! exclamă Jenna, ridică brusc capul şi se uită urât la Brooke. Nu ştiai, aşa-i? Nu ţi-a spus ce am făcut în bibliotecă, nu? Era aşa de excitat, pentru că tu...

Brooke trase de braţul Jennei.

Jenna se aruncă într-o parte în acelaşi moment, trântind-o pe Brooke în genunchi. O apucă apoi de umărul rănit şi o izbi tare cu faţa în jos de podea.

— Ia-ţi adio de la viaţă!

Capitolul 50

Rafe se năpusti pe verandă, intră în vila lui Brooke şi apoi încremeni.

Brooke Petersson, vânătă şi plină de sânge, stătea cu genunchiul proptit pe spatele Jennei Campbell, ţinându-i mâna răsucită la spate, într-o mişcare foarte curată, simplă şi controlată de karate. Se uită în sus la el şi, cu un

calm care i-ar fi făcut mândri pe agenţii lui operativi, zise:

— Exact la ţanc, Rafe! Ai putea să preiei tu? Trebuie să mă duc să-mi iau un prosop, iar îmi curge sânge din nas,

— Desigur.

Rafe se apropie cu inima bubuindu-i în piept şi cu o sudoare rece alunecându-i pe şira spinării.

Brooke lăsă în mâinile lui încheietura răsucită a Jennei.

— Un lucru ştiu sigur – dacă nu eram îndopată cu medicamente, eram inconştientă acum.

După ce făcu acea afirmaţie cu un calm imperturbabil şi aproape supranatural, Brooke se împletici în bucătărie.

Jenna întoarse capul şi se uită la el.

— Târfa aia e nebună! şopti ea. M-a atacat din senin. Hai să plecăm de aici înainte să-şi ia pistolul şi să ne împuşte pe amândoi!

— Nu prea cred, zise Rafe şi zâmbi în jos la ea. Am vorbit cu Darren.

— Darren? Cine-i Darren? întrebă ea, fluturând din gene şi mimând neştiinţa.

— Puştiul hacker prostuţ pe care l-ai sedus.

Brooke veni înapoi, ţinând un prosop de bucătărie lipit de faţă.

— Uită-te la mizeria asta, bombăni ea.

El se uită în jur. Masa era răsturnată. Covorul era strâmb. Lampa era pe podea, cu becul spart şi cu pălăria ruptă.

— Da, voi, femeile, chiar ştiţi să vă bateţi, nu glumă, îmi pare rău că am ratat toată distracţia...

— Ea m-a atacat! strigă Jenna, luptându-se să se elibereze.

Rafe intensifică un pic strânsoarea, apoi Jenna se potoli.

— Ştiu de datoriile de la jocuri de noroc, zise Rafe. Vorbea ca să o pună la curent şi pe Brooke, dar şi ca să o înfurie şi mai tare pe Jenna. Ştiu că agenţia de recuperare

te caută şi că o să te omoare dacă nu le plăteşti.

Realizând, în cele din urmă, că era pe deplin şi definitiv captivă şi că nu mai avea pe unde să scoată cămaşa de data aceasta, chipul ei alterna de la palid ca varul la roşu ca racul.

— Îl am după mine şi pe psihopatul ăla cu vinul! Nici măcar nu ştiu cine e, dar a zis că mă omoară dacă nu-i livrez vinul. Şi din cauza voastră nu am nimic!

Jenna dădea vina pe ei pentru propria dependenţă, pentru prostia ei şi pentru consecinţele inevitabile pe care avea să le înfrunte.

Lui Rafe nu-i venea să creadă cât de impertinentă putea să fie femeia aceasta.

— Nu ştiu, zise Brooke, cu o voce nazală şi coborî privirea. Eu zic că o să ai parte de trei mese pe zi şi de o curte frumoasă de exerciţii la puşcărie.

— Vacă proastă ce eşti! şuieră Jenna. Nu o să supravieţuiesc să ajung la închisoare. O să mă omoare agenţia de recuperare!

— Trebuia să te gândeşti la asta mai devreme. Brooke tresări când uşa casei se deschise tare de perete, dar apoi se relaxă, când mama ei îşi împinse cadrul prin uşa de plasă.

— Bună, mamă, zise ea, clătinându-se pe picioare.

Rafe ar fi vrut să îi sară în ajutor.

Dar ea nu îl băgă deloc în seamă. Dacă nu ar fi ştiut adevărul, ar fi crezut că are ceva împotriva lui.

Da. Probabil chiar avea.

— Vrei să suni tu la poliţie, te rog? o întrebă pe mama ei. Eu mă duc să mă întind un pic cu gheaţa asta pe faţă.

Kathy Petersson intră şi observă haosul, cu obişnuitul ei comportament implacabil. Împinse apoi cadrul în faţă şi se duse la telefon.

— Sigur, scumpo.

Când Brooke se trezi în patul din dormitorul ei, era întuneric afară, îi era frig, îi era foame şi avea nevoie la baie.

Aprinse lumina. Se schimbă în cămaşă de noapte şi îşi puse halatul. Se duse mai întâi la baie. După aceea merse la bucătărie, unde îşi încălzi nişte lasagna şi îşi făcu o salată. Puse toată mâncarea pe o tavă şi se duse în living, unde se ghemui pe canapea.

Gata. Acum îşi rezolvase toate problemele imediate.

Ei bine, aproape pe toate.

Cu excepţia faptului că era singură. Pentru că asta nu era o problemă la fel de uşor de rezolvat.

După ce fusese bătută şi maltratată două zile la rând, o femeie ar fi crezut că ar fi rămas cineva pe lângă ea ca să se asigure că era bine. Mama ei, Rafe...

Dacă se simţea mai bine, s-ar fi apucat să-şi facă bagajele pentru Suedia. În schimb, mâncă pe săturate... Lasagna era foarte bună. Şi găsi filmul *Jane Eyre* făcut de Masterpiece Theatre. Era un film extrem de romantic, iar Toby Stephens era foarte sexy. Se pregăti pentru o seară pe care avea să o petreacă singură. Una din mult prea multele care aveau să urmeze.

Poate că mama ei avea dreptate. Poate că trebuia să-i facă avansuri vreunuia dintre oaspeţii de la hotel. Era destul de sigură că Gagnon nu ar fi refuzat-o. Deşi... Se răsuci pe canapea până când se putu vedea în oglinda cu ramă aurită de pe perete. De dragul orgoliului ei deja destul de rănit, era mai bine să aştepte până când i se dezumfla faţa şi îi mai treceau un pic vânătăile.

În seara asta avea să petreacă trei ore minunate cu domnul Rochester.

Stătea ghemuită confortabil pe canapea, la căldură şi cu burta plină, uitându-se cum el o implora pe Jane să stea cu el, când cineva ciocăni la uşă. Înainte să apuce să se

ridice, cineva deschise uşa lin şi fără efort.

Rafe intră cu o pungă de la restaurant în mâini.

— Da, intră, te rog, zise ea, bucuroasă să îşi dea seama că se simţea suficient de bine pentru a fi sarcastică.

Dar el nu observă asta. Sau poate că nu-i păsă.

— Bună, zise el încet. Cum te mai simţi?

— Sunt bine.

Grozav! Acum avea de gând să fie politicos.

„Ei bine, prea târziu, amice!” Brooke refuza să uite faptul că Rafe o tulise din oraş de îndată ce o lăsase la spital.

— Gheaţă şi somn. Mult din amândouă.

El dispăruse cât timp ea fusese în spital, dar se întorsese, iar dacă voia să urmeze calea logicii, nu putea să nu-şi amintească faptul că apăruse la fix pentru a încheia situaţia cu Jenna. Iar pentru asta era bucuroasă. Pentru că nu ştia ce ar fi făcut sau ce s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi apărut el. Chiar nu mai avea energie pentru alte runde cu Jenna.

Şi părea obosit. Ca un om care muncise prea mult şi dormise prea puţin o perioadă prea lungă.

— Ai aflat ceva de la echipa ta din Kîrgîzstan? îl întrebă ea.

— Ai ţinut minte! zise el, părând destul de mulţumit. Da. Au reuşit să iasă, toată lumea e în siguranţă, iar dacă îţi mai spun altceva pe tema asta, trebuie să te omor.

Brooke râse fără voie şi tot fără voie îl studia aşa cum o studia el pe ea. Avea părul ud. Purta o cravată neagră, care îi atârna în jos pe bicepşii sculptaţi, şi o pereche de blugi negri care îi înveleau frumos... „Nu!” Brook se frecă la ochi.

În mod evident, savurase un pic cam mult seducţia domnului Rochester, pentru că Rafe nu arăta mereu bine. Dar acum arăta de-a dreptul delicios.

Trebuia să ţină bine minte cine era el. Şi cine era ea. Şi să se comporte rezonabil şi raţional.

Se ridică de pe canapea, îşi strânse mai tare cordonul halatului pe care îl purta şi îşi dădu părul la o parte din ochi.

— Ce ai acolo?

— Desert. M-am gândit că după toate pastilele pe care le iei nu ai voie să bei vin, aşa că îi aduc zeiţei dure o ofrandă din ciocolată, fructe şi creme dulci.

Rafe era un tip foarte şarmant. Cu orice alt bărbat, Brooke ar fi numit asta flatare. Dar în ochii lui Rafe strălucea o licărire admirativă. Una care îi încălzea sufletul, dar care în acelaşi timp o impulsionă să îi explice:

— Eu şi Jenna făceam şi sparring în timpul claselor de kickboxing. De obicei, eram de acelaşi nivel, dar azi chiar m-a înfuriat rău de tot. Aşa că nu a avut nicio şansă.

— Aminteşte-mi să nu te înfurii niciodată, zise el, după care se duse în bucătărie şi dispăru din raza ei vizuală. Brooke putea auzi zgomot de farfurii şi tacâmuri, când el îi strigă: A trebuit să mă duc până la DuPey ca să îl pun şi pe el la curent cu ce s-a mai întâmplat. Iar el să îmi dea ultimele informaţii. A zis că s-au încheiat testările solului găsit pe Hernández. Conform rezultatelor preliminare, Josh şi Jenna au îngropat cadavrul aici, printre viile lui Eli.

Dat fiind faptul că îl cunoştea foarte bine pe Rafe, nu se simţi deloc vinovată că-l întrerupse.

— Când o să afle Eli, o să mai fie alte două cadavre îngropate acolo.

Rafe scoase capul din bucătărie şi o privi ironic.

— Şi eu am zis exact acelaşi lucru. După care dispăru din nou. Ştii că, dacă n-ai fi intrat tu în containerul de gunoi, erau şanse mari ca nimeni să nu fi găsit vreodată cadavrul lui Hernández?

— Mda, norocul meu.

— DuPey voia să vorbească cu tine. Dar i-am zis că mai poate aştepta până mâine. Nonna l-a sunat pe Eli şi l-a pus la curent cu toate detaliile despre sticla de vin a lui Massimo. A fost foarte şocat. Dar măcar cred că m-a iertat un pic pentru că l-am lăsat pe Josh să îi distrugă vitrina cu vinuri. Deşi este, într-adevăr, o mare pierdere pentru vinărie. Rafe se întoarse din bucătărie cu o singură farfurie mare, două furculiţe şi cu o prăjitură de ciocolată cu şase straturi, cu glazură de ciocolată şi decorată cu struguri şi fructe de pădure şi cu o frişcă delicioasă. Luă de la ea farfuria goală de mâncare şi o aşeză pe masă, îşi trase un scaun şi se aşeză cu faţa la ea, astfel încât să li se atingă genunchii. Bucătarul a zis că e desertul tău favorit.

— Da, îmi place la nebunie! Doar că nu îl mănânc efectiv. Când văzu expresia nedumerită de pe chipul lui Rafe, Brooke îi explică: Nu în mod obişnuit. Cred că ajunge la un milion de calorii felia!

— Ei bine, n-a fost nimic obişnuit luna asta, zise el şi îi oferi o îmbucătură de tort.

Rafe avea dreptate. Mirosul de ciocolată se ridica luxuriant şi delicios în nările ei. Luna asta chiar nu fusese nici pe departe una obişnuită.

Aşa că luă o gură de prăjitură. Textura era moale şi delicioasă. Glazura de ciocolată neagră i se topea în gură. Închise ochii ca să savureze pe deplin aroma asemănătoare cu ambrozia. Iar când îi deschise din nou, Rafe se uita la ea, cu furculiţa suspendată în aer – în mod evident, nu se gândea deloc la evenimentele ultimei luni.

Se gândea la sex pasional şi carnal.

Dar ea nu. Ea se controla. Ea nu se gândea absolut deloc la sex. Ci la evenimentele zilei.

— Îţi mulţumesc că m-ai acoperit în faţa lui DuPey. Nu cred că eram în stare să mă duc la secţie şi să dau vreo declaraţie coerentă.

— Mda... Rafe lăsă furculiţa pe farfurie. DuPey a fost destul de necăjit să afle că ambii criminali nu au fost doar letali, ci şi *locali*. A început să privească cu alţi ochi Bella Terra.

Luă apoi frişcă pe un deget şi i-o întinse spre buze.

„Ce încearcă să facă?”

Brooke îl ţintui cu privirea şi miji ochii. Dar el doar îi atinse frişca de buze.

— Mănânc-o, se topeşte...

Ea îi luă mâna, ţinându-i-o nemişcată, şi îi linse frişca de pe degete. Cumva degetul lui reuşi să ajungă în gura ei şi asta făcu toată experienţa mult prea sugestivă, aşa că îi împinse mâna, inspiră adânc şi lent... „Prea erotic!”

Era din nou implicată într-o relaţie amoroasă cu el. Nu voia să fie, dar era. Amândoi se încurcau în iubire şi se chinuiau să iasă.

Sau cel puţin ea se chinuia să scape.

Pentru că el lua boabe de struguri de pe prăjitură şi i le oferea una câte una.

Ea mestecă fructele. Le simţea dulci şi zemoase pe limbă. Înghiţi, după care zise:

— Trebuie să-ţi spun ceva, Rafe...

— Despre Suedia? zise el şi buzele lui luară forma unui zâmbet arogant.

Brooke se lăsă pe spate în canapea şi şuieră:

— Noah are gura cam mare!

— E fratele meu. E loial familiei.

Rafe dădu o căpşună prin frişcă şi i-o oferi.

Mirosul acelui fruct roşu şi copt o tachina. Iar când muşcă, gemu de plăcere.

Rafe încremeni. Avea expresia unui om care fusese legat de un rug, iar flăcările îi ardeau picioarele.

Foarte bine!

Era evident că şi el era încurcat în asta.

Brooke se relaxă, mulţumită. Simţea că *măcar* câştigase şi ea o bătălie în acest război al dragostei.

Şi apoi Rafe zise:

— Ai putea avea şi tu loialitatea lui Noah. Tot ce trebuie să faci e să te căsătoreşti cu mine.

Capitolul 51

Brooke mestecă lent şi ostentativ, după care înghiţi, îl contempla pe Rafe cu desertul în mână şi încerca să-şi dea seama dacă vorbea serios.

— Să mă căsătoresc cu tine? Pentru că am bătut-o pe Jenna Campbell? Ştii că sunt patetici tipii pe care îi excită bătăile între fete.

— Nu mă excită absolut nimic la Jenna Campbell. Numai tu mă exciţi. Te iubesc. Te-am iubit mereu. O să te iubesc mereu. Şi vreau să mă căsătoresc cu tine.

Părea sincer, iar asta o făcea pe Brooke să se întrebe dacă deschisese un sertăraş din trecut şi făcea apel la abilităţile actoriceşti sau chiar era sincer. Şi dacă era, atunci de ce tocmai acum?

— N-a mers niciodată în trecut ca tu şi eu să avem o relaţie, zise ea. Iar eu plec în Suedia.

— Bine.

Rafe cedă atât de repede, încât i se părea ceva suspect.

Şi pe bună dreptate. Pentru că în clipa imediat următoare o unse cu ciocolată pe buza de jos. Se aplecă spre ea şi i-o linse de pe buză.

Aroma de ciocolată, mirosul lui Rafe, căldura trupului său, textura limbii lui, orice suspiciune dispăru, lăsând locul *dorinţei!* Unei dorinţe fierbinţi, imense şi chinuitoare.

— Ce părere ai? şopti el, pe buzele ei.

— Hm?

— Te căsătoreşti cu mine?

Începea să o enerveze. Vorbea cu ea şi îi distrăgea atenţia în acelaşi timp.

— Ţi-am spus deja, plec în Suedia.

— Îmi place Suedia.

Ea îşi puse palma pe pieptul lui şi-l împinse.

— Nu poţi vorbi serios.

Dar el îşi strecură braţul în jurul umerilor ei, o împinse pe spate pe perne, îi înclină capul şi îi întinse ciocolată pe gât. Îşi folosi apoi buzele şi limba ca să îi şteargă crema de ciocolată de pe piele lent, atent şi fierbinte. Pieptul lui se freca de al ei, iar respiraţia lui îi înfiora pielea.

— Am birouri peste tot în lume. Pot să lucrez de oriunde, murmură el.

Brooke avu nevoie de un pic de timp ca să înţeleagă ce spunea.

— Nu am nevoie de tine!

— Ştiu. Dar *eu* am nevoie disperată de tine. Lăsă apoi capul pe pernă lângă al ei şi o privi în ochi. Nu mai pot să trăiesc aşa, Brooke. Să te las aici, să străbat lumea de unul singur, să dau de belele şi să mă hotărăsc să vin înapoi acasă după tine şi apoi să n-o fac pentru că văd că eşti fericită în Bella Terra. Pentru că tu te simţi confortabil în Bella Terra. De data asta, ai fost în pericol chiar aici. Aproape ai fost ucisă. De două ori chiar!

Tortul de ciocolată era drăguţ. Ideea cu frişca fusese amuzantă. Strugurii şi fructele de pădure erau un pic prosteşti. Dar el era sincer. Ochii lui albaştri erau aproape cenuşii de seriozitate.

— Sunt bine, zise ea şi îi dădu părul la o parte de pe frunte. Nu trebuie să mă ceri în căsătorie doar pentru că te-ai speriat un pic pentru mine.

După cum făcea de obicei, Rafe nu dădu atenţie vorbelor ei.

— O să te ţin în siguranţă mereu cât eşti cu mine. Şi

după ce o să vină copiii, o să ne întoarcem aici ca să se poată bucura de ei şi Nonna, şi mama ta.

Copii! I-o luase înainte cu asta.

Dar măcar cu ocazia aceasta îşi aminti de ceva:

— Mama a zis, m-a blestemat de fapt. Cu un blestem de mamă... A zis că speră ca data viitoare când fac sex să se rupă prezervativul.

— Serios? zise el, cu un zâmbet jucându-i-se la colţurile gurii.

— Iar *data viitoare* când am făcut sex nici măcar nu am folosit prezervativ.

— Nu aveam niciunul la mine. Pentru că erau în baie. Şi pun pariu că mama ta nu voia ca *data viitoare* să fie cu mine.

— Asta e problema cu blestemele, că trebuie să fii foarte specific.

— Ai putea să fii deja însărcinată! Când văzu cum se uita Brooke la el, Rafe încercă să-şi domolească expresia triumfătoare şi veselă. Îţi jur că nu am făcut-o intenţionat! Pur şi simplu nu m-am gândit. Pentru că eram prea ocupat *să simt*... Iar ceea ce am simţit atunci la duş era o dorinţă disperată de a te face fericită.

Brooke îl credea. Chiar fusese disperat. La fel şi ea – disperată de suferinţă şi de groază şi cu o nevoie disperată de o retrezire la viaţă.

El continuă:

— Dacă o să ai un copil, ar fi minunat! Am fi nişte părinţi minunaţi! Am văzut amândoi pe propria piele cum se cresc şi cum nu se cresc copiii. În plus, suntem oameni inteligenţi, cu multă iubire de oferit.

— Tu chiar te-ai gândit la treaba asta.

— De o mie de ori!

Lui Brooke îi venea să râdă. Doar că, de fapt, nu se schimbase nimic.

— De ce m-aş căsători cu tine, Rafe? Ce motiv aş avea să mă căsătoresc cu tine? întrebă, fluturând din deget spre el. Şi să nu îndrăzneşti să spui că s-ar putea să fiu însărcinată!

— Sigur că nu! Ar trebui să te căsătoreşti cu mine pentru că mă iubeşti.

— Asta nu s-a schimbat...

— Şi eu te iubesc pe tine.

— Te cred, zise ea, dar simţea cum toată căldura momentului se scurgea. Dar asta tot nu schimbă lucrurile.

— Eu cred foarte tare în instituţia sacră a căsătoriei. Era amuzant ca Brooke să îl audă pe Rafe spunând asta, dar era foarte clar că el vorbea serios. I-am văzut pe părinţii mei certându-se, separându-se şi divorţând şi am jurat că eu nu o să fac aşa. Pentru că, dacă mă căsătoresc, vreau să fie pentru totdeauna. Tu şi eu, la primele încercări ale relaţiei, probabil că nu am fi putut face o căsnicie să funcţioneze. Ne iubeam, dar nu am discutat niciodată despre ce ne doream în viaţă, despre idealurile şi scopurile noastre. Dacă am fi făcut asta, am fi ştiut că ne doream lucruri diferite de la viaţă. Şi asta ne-ar fi salvat pe amândoi de multă suferinţă.

Brooke înghiţi apăsat, cu ochii aproape în lacrimi de la atâtea amintiri şi deznădejde.

— Nu, nu plânge pentru noi! Acum suntem mai mari, mai deştepţi şi mai maturi! De data asta, ştiu că, atunci când o să mă căsătoresc, o să fie pentru totdeauna. Vieţile noastre nu trebuie să fie numai ce îmi doresc eu sau numai ce îţi doreşti tu. Eu vreau să împart cu tine viaţa ta... indiferent ce viaţă îţi alegi şi indiferent unde alegi să ţi-o trăieşti. Şi îmi doresc ca tu să împarţi cu mine viaţa mea. Mi-a plăcut mereu să te ascult, dar acum mi-am dat seama că trebuie să vorbesc şi eu cu tine. El îi zâmbi – era un zâmbet strălucitor şi plin de iubire. De exemplu, acum

fac asta destul de bine, nu crezi?

— Da, şopti ea, aranjându-i din nou părul. Îi plăcuse mereu părul lui. Felul în care cuprindea în fiecare fir căldura trupului lui şi felul în care se ridica atunci când i-l atingea. Rafe, uite cum o să facem... Eu o să mă duc în Suedia. Şi tu du-te oriunde trebuie să te duci în următoarea misiune. Şi o să ne gândim la treaba asta. După ce se stinge agitaţia problemelor pe care le-a cauzat Jenna, mie mi se dezumflă faţa, iar tu n-o să-ţi mai faci griji pentru mine, o să vorbim din nou despre căsătorie.

— Deci nu eşti complet şi iremediabil împotriva ideii de a te căsători cu mine?

— Nu. Dar cred că ar trebui să mai aşteptăm ca să fim siguri.

— Că nu am vreo perioadă dubioasă? zise el, şi un rânjet îi lumină faţa. Că nu a revenit tulburarea de stres posttraumatică?

— Să ştii că îmi fac griji când vorbeşti aşa de mult.

El îşi ascunse chipul în ea, dar Brooke îi simţea râsul ca un tors de pisică în ureche, ce i se reverbera prin piept.

— Ei bine, întâmplarea face că în următoarea misiune trebuie să merg chiar în Suedia. Se lăsă apoi pe spate şi îi împinse degetele prin părul lui, cuprinzând-o în braţe pentru un sărut lung, pasional, umed şi delicios. Scumpo, sunt un bărbat în toată firea! Nu te cer în căsătorie doar pentru că sunt temător. Te cer în căsătorie pentru că ştiu ce îmi doresc.

Acum ea se simţea un pic temătoare şi nesigură.

— Eu tot cred că ar fi bună o perioadă de aşteptare.

— Sigur. Aşteptăm cât de mult vrei tu.

— Serios?

Din nou cedase cam uşor.

— Sigur.

Aşadar, avusese dreptate! Cererea asta în căsătorie nu

fusese decât o reacţie la pericolul recent prin care trecuse.

Slavă Domnului că fusese sceptică şi insistase să fie precaută!

Oftă adânc. Dacă nu l-ar fi iubit atât de mult...

El se ridică în şezut, luă cremă de ciocolată pe deget şi i-o atinse de buze. Apoi zâmbi când ea linse ciocolata. Glazura aceea îi aluneca pe gât, încălzind-o precum o lavă somptuoasă şi întunecată.

Brooke pricepuse ce făcea.

— Mă seduci cu ciocolată! Crezi că poţi să îmi dai să mănânc o căpşună trasă prin ciocolată şi apoi să-ţi faci de cap cu mine!

El se uită în jos la ea.

I se desfăcuse halatul, iar poziţia în care stătea, cu genunchiul ridicat, îi dezvăluia coapsa lungă, mătăsoasă şi goală.

— Nu fi ridicolă! zise el, alunecându-şi palma în sus pe piciorul ei şi dezgolind-o până la talie.

— Ei bine, n-o să meargă, îi spuse ea. Eu nu sunt aşa de uşor de cucerit.

Asta spera ea. Pentru că pe chipul lui apăruse din nou expresia aceea care îi făcea inima să îi bată mai tare şi să îşi dorească şi să mişte şi să geamă. Iar acea expresie de pe chipul lui transforma ciocolata în ceva inutil.

Rafe îşi alunecă braţul sub genunchiul ei, depărtându-i picioarele. După aceea luă o boabă de strugure şi o alunecă în ea.

Lui Brooke i se tăie respiraţia, ceea ce era un lucru complet prostesc. Aşa că îl întrebă:

— Ce faci?

Ceea ce era şi mai prostesc.

El se aplecă între picioarele ei şi mişcă boaba de strugure cu limba înăuntru şi afară. Era umedă şi rece la început. Iar apoi umedă şi caldă. Şi când păru să dispară

cu totul, mai erau doar buzele lui atingând încet mugurul ei până când ajunse la extaz de mai multe ori decât putea număra.

El ridică apoi capul şi şopti:

— Negociem.

— Ce?

Despre ce vorbea?

— Ţi-am zis că o să aşteptăm cât vrei tu ca să ne căsătorim. Luă apoi o căpşună roşie şi coaptă şi o aşeză pe abdomenul ei, după care îi zâmbi... Aşa că negociez perioada de aşteptare.

Dimineaţă, tortul deja nu mai era. Nici căpşunele nu mai erau. La fel frişca. Iar ei doi erau în Reno, unde îi căsătorea un ofiţer al stării civile.

Capitolul 52

Eli vorbea cu rudele şi cu prietenii lui – îi cunoştea sau era înrudit cu aproape toţi cei care se aflau în sala aceea de bal gigantică. Complimentă femeile îmbrăcate în franjuri şi în pene, îi tachină pe domnii îmbrăcaţi în costume cu două rânduri de nasturi şi care purtau pălării spilcuite, ca de gangsteri. Ascultă vocile care se ridicau şi hohotele de râs ce răsunau peste tot în jur – erau indicatorul perfect că degustarea de vinuri fusese un succes. Adoptă un comportament adecvat de modest în timp ce compatrioţii lui îl felicitară pentru punctajul rar şi foarte râvnit de 95, pe care îl obţinuse vinul său Teardrop Aglianico. Ignoră sugestiile subtile şi cererile deschise de a le spune despre problemele re” cente de la Bella Terra şi despre pierderea unei cantităţi atât de mari de vin.

Dezastrul de la barul de vinuri nu era treaba nimănui. Era a lui şi a fraţilor săi, dar, fiindcă victima principală fusese vinul, era mai mult treaba lui.

Peste câteva minute, avea să înceapă licitaţia în scopuri caritabile şi, înveseliţi de alcool, toţi invitaţii aveau să liciteze sume exorbitante pe vinuri de masă sofisticate şi pentru weekenduri lungi la vinării, strângând bani ca să trimită la facultate copii care proveneau din familii cu venituri mici. Comisia viticultorilor avea să se felicite pentru reuşită, să anunţe sumele totale strânse, şi apoi toată lumea urma să meargă la masă.

La un moment dat, bătrânul acela italian care semăna cu Naşul avea să-l prindă la înghesuială şi să îi facă o ofertă de nerefuzat.

Eli nu ştia cine era omul acela, de ce îl studia atât de intens sau ce ofertă îi putea face, dar nu era prima dată când se întâmpla treaba asta. Foarte mulţi oameni voiau să intre în parteneriat cu un viticultor de succes, ca să îi facă reclamă şi să comercializeze produsul său, să-l înveţe cum să-şi sporească recoltele sau ca să-l exporte cu o altă etichetă. Eli le auzise pe toate.

Dar nu fusese niciodată obligat să accepte o ofertă. Şi era foarte puţin probabil să înceapă acum.

De obicei, lui Eli îi plăceau evenimentele acestea. Dar de data asta nu îşi dorea decât să scape, să fie singur şi să încerce să îşi dea seama cum naiba reuşise să se bage în mizeria asta şi cum avea să iasă din ea. Da, putea discuta cu familia lui. Să le spună ce se întâmplase. Cel mai probabil, ei aveau să rezolve problema.

Dar era problema lui. Responsabilitatea lui. Şi după tot ce trăise în copilărie, jurase că nu avea să se mai bazeze vreodată pe altă persoană pentru ajutor. Niciodată! Nici măcar pe bunica lui. Nici măcar pe fraţii lui. O suferinţă profundă venea mereu după aceea.

În mod normal, ar fi ignorat telefonul care îi vibra în buzunar. Dar acum era atât de disperat să scape, încât îl scoase şi se uită la ecran.

„Felicită-mă! M-am însurat azi”.

Eli rămase o clipă holbându-se şocat la mesaj, după care zâmbi larg.

— Scuză-mă, îi spuse doamnei cochete, nubile şi foarte clar disponibile de lângă el. Trebuie să îl sun pe fratele meu. Ieşi din sala de bal şi se duse în anticamera imensă şi aproape goală. Îşi alese un colţişor retras şi îl sună pe Rafe. Când fratele său răspunse, Eli se întoarse cu spatele la cameră şi întrebă: Biata Brooke s-a trezit din beţie suficient cât să-şi dea seama ce greşeală mare a făcut?

Rafe părea mai relaxat şi mai fericit decât îl auzise vreodată Eli.

— Vreau să ştii că a fost complet trează când a spus „Da!”

— Dar sigur au ajutat analgezicele! O auzi pe Brooke strigând spre telefon. Eli pufni. Ştiam eu că trebuia să existe un motiv pentru care o fată bună şi raţională ca Brooke s-ar căsători cu un *sfigato* ca tine. Ei bine, felicitări! Mă bucur că măcar a ieşit ceva bun pentru cineva după toate problemele de la Bella Terra.

— Pari cam amărât, frate. Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat?

Vocea lui Rafe se schimbase, devenind dintr-odată gânditoare şi precaută.

Eli ar fi trebuit să ţină minte că atât Rafe, cât şi Brooke aveau doctorate în perspicacitate.

— Nimic cu care să nu mă pot descurca, zise el, după care se întoarse din nou cu fermitate la subiectul discuţiei. Aţi fugit şi v-aţi căsătorit pe ascuns! O să aveţi de furcă amândoi cu Nonna pentru asta!

— Şi cu mama mea, şi cu mama lui Brooke, adăugă Rafe, părând foarte mulţumit de sine.

— Ce a zis Nonna când i-aţi spus?

— Abia ajunsese acasă de la spital, răspunse Rafe.

— Au externat-o? Timp de un moment binecuvântat, Eli simţi cum toţi muşchii din trupul lui tensionat se relaxară.

— Trebuie să se întoarcă la spital cam la două zile pentru recuperare, dar au externat-o. Rafe era la fel de bucuros cum se simţea Eli. Da, Nonna ne-a felicitat pe amândoi şi apoi ne-a întrebat când o să facem nunta adevărată.

Pentru prima dată după multe săptămâni lungi, Eli izbucni într-un hohot de râs.

Rafe continuă:

— Aşa că mâine o duc pe Brooke înapoi la Bella Terra ca să dăm piept cu Nonna, cu mama mea şi cu Kathy.

— Kathy Petersson te urăşte de moarte. Distrându-se copios după conversaţia asta, Eli se sprijini de masa plină ochi de broşuri de la toate vinăriile care aveau reprezentanţi înăuntru. Ce a zis când a aflat?

— A zis că, dacă nu am grijă de fetiţa ei, o să mă împuşte şi nimeni n-o să-mi găsească vreodată cadavrul.

Eli râse din nou, după care deveni brusc serios.

— Stai un pic... Cred că ar putea să facă asta!

— Intenţionez să am mare grijă de Brooke, pentru orice eventualitate, spuse Rafe. Aş muri pentru femeia asta!

— Ştiu!, zise Eli, invidiindu-l cu amărăciune pe fratele său.

În acelaşi timp, chiar nu se putea abţine să nu îl considere un idiot.

Probabil că Brooke îi luă telefonul lui Rafe, pentru că dintr-odată vocea ei răsună în urechea lui.

— Ştii că Nonna, mama şi Francesca vor o nuntă mare la complex. Spre deosebire de Rafe, ea părea destul de ursuză. Urăsc nunţile mari! Vreau să plec în Suedia!

Rafe îşi recuperă telefonul, iar Eli îl auzi spunând pe un ton liniştitor:

— O să plecăm în Suedia. Femeile alea nu au nevoie de

noi aici ca să planifice o nuntă mare. De fapt, sunt destul de sigur că doar le-am sta în cale.

Eli îşi scoase pălăria neagră de fetru, o aşeză pe masă şi îşi trecu degetele prin păr.

— Ascultă, ieri mi-a zis şi mie Nonna detaliile despre sticla de vin a lui Massimo. A reuşit până la urmă să-şi dea seama cineva de ce o voia Bianchin dintr-odată? E pe moarte?

— Nu ştim de ce. Sincer să fiu, dacă moare, nu o face suficient de repede. Dar nu mai contează. Am verificat deja de mai multe ori pivniţa Nonnei, iar ea bagă mâna în foc că Nonno a ascuns-o înainte să moară.

— Vreau sticla aia blestemată! E a noastră! E moştenirea noastră! Vreau s-o desfac, s-o torn în pahar, s-o gust şi apoi s-o flutur prin faţa lui Joseph Bianchin şi să mă asigur că nu o să ne mai cauzeze nicio problemă.

Îşi încovoie umerii când îşi aminti de dezastrul de la Luna Garden şi de bunica lui, rănită şi învineţită, stând în patul ei de spital. Chiar şi simpla amintire îl făcea să se cutremure.

— Amin, frate! spuse Rafe la fel de pornit cum se simţea Eli.

Ba nu, senzaţia aceea de fiori pe şira spinării era cauzată de ceva mai mult decât de o amintire. Cineva îl privea. Se întoarse şi se uită prin încăpere.

Bătrânul de mai devreme ieşise pe uşile sălii de bal şi stătea acolo, ţintuindu-l cu privirea.

Avu loc un schimb de priviri ager şi cercetător, aşa cum se întâmpla când se întâlneau şi se evaluau reciproc doi oameni de afaceri de acelaşi calibru.

I se părea ciudat să fie observat atât de atent şi îndeaproape. Şi într-un mod atât de deschis. Oare încurcase treburile? Oare omul era vreun vechi prieten de familie? Oare era cineva din trecutul lui năpăstuit?

— Rafe, trebuie să închid. Bravo ţie că l-ai prins pe răufăcător şi bravo şi mai mult că ai prins-o pe Brooke! Nu o meriţi deloc.

— Ştiu. Rafe demonstră încă o dată cât de bine îl cunoştea pe Eli. Iar pari stresat. Eşti bine? Ai nevoie de întăriri? Aş putea să trimit pe cineva acolo în mai puţin de cincisprezece minute.

Italianul avea în jur de 60 de ani, părul cenuşiu precum fierul, nişte fălci lăsate, un nas mare care îi atârna şi al naibii de sigur nu avea mai mult de un metru şaptezeci înălţime. Şi avea o constituţie de muncitor portuar. Dar ochii aceia... Era un om foarte viclean. Prima impresie a lui Eli despre el fusese corectă. Acest om era Naşul reîncarnat.

— Nu cred că sunt în pericol, dar o să închid telefonul. Se îndepărtă un pic de masă şi zise: Felicitări încă o dată, Rafe! Şi condoleanţe lui Brooke. Ne vedem la Bella Terra înainte să plecaţi, nu?

— Da. Din nou era Brooke la telefon. Ai grijă, Eli! Nu am mai avut un frate până acum, aşa că nu vreau să te pierd.

— Nicio şansă să se întâmple asta, zise Eli, după care închise. Se apropie apoi de Naş şi îi zise: Te pot ajuta cu ceva?

Omul se apropie şi el şi îi întinse mâna.

— Tamosso Conte. Încântat de cunoştinţă, Eli Di Luca. Conte vorbea engleză cu un accent italienesc foarte pronunţat, iar în glasul lui se simţeau notele aspre ale oraşului.

Eli îi strânse mâna solemn.

— Eşti din Roma?

— Milano. Mă ocup de afaceri cu piele.

Sigur că da. Şi Eli se ocupa de producţia de fructe.

— Sper că te bucuri de vizita ta în America.

— Este mereu o plăcere să vin în vizită. Dar acum mă

aflu aici în numele fiicei mele – ea este pe jumătate americancă şi e extrem de independentă.

— Aşa sunt americancele.

— Da, zise Conte, după care lăsă paharul pe masă şi băgă mâna în buzunar după ceva.

Nu că Eli ar fi crezut că avea să scoată un pistol ca să-l împuşte, dar cu siguranţă se simţi extrem de uşurat când îl văzu ţinând în mână un portofel.

Conte scoase o fotografie deteriorată a unei tinere care stătea aşezată la un birou şi zâmbea strălucitor în faţa aparatului de fotografiat.

— E foarte frumoasă, nu-i aşa?

Eli abia dacă se uită la fată.

— Foarte frumoasă, da. La cât de veche şi deteriorată era fotografia aceea, fără îndoială domniţa în cauză era cu zece ani mai în vârstă acum şi cu cel puţin optzeci de kilograme mai grea.

Conte zâmbi strălucitor.

— Îmi fac griji pentru ea... E scriitoare, ştii? A scris un roman de mistere şi a ajuns în *New York Times* din prima încercare.

— Probabil eşti foarte mândru, zise Eli.

Sigur era mândru. Puţini oameni ar fi arătat poze cu fiicele lor adulte cu atâta uşurinţă.

— Mândru? Da, dar şi foarte îngrijorat. Conte se uită la fotografie ca şi când abia i-ar fi venit să creadă că avea cu adevărat o fiică, după care o băgă înapoi în portofel. O fată ca ea nu are nevoie de un bărbat – sau cel puţin aşa gândeşte ea. Dar un tată îşi face griji.

— Mda, îmi dau seama. Eli nu avea nici cea mai vagă idee încotro se îndrepta discuţia, dar ştia foarte clar că nu îi păsa câtuşi de puţin de fata omului. Nu când era îngropat până în gât în propriile probleme.

Conte trecu direct la subiect.

— Ascultă, tu şi eu ne putem ajuta reciproc. Ne putem rezolva unul altuia situaţiile dificile.

Ah, iată că nu se lăsă aşteptată oferta lui ridicolă. Şi cine putea şti ce era? De la omul acesta?! Poate chiar o ameninţare?

— Şi la ce situaţii dificile te referi mai exact?

— A mea e că îmi doresc nepoţi cât încă sunt suficient de tânăr să mă pot bucura de ei. A ta – Conte veni în faţa lui Eli şi se uită fix în ochii lui – este că vrei suficient de mulţi bani încât să nu pierzi vinăria familiei tale.

Eli sări înapoi ca ars şi se izbi cu şoldul de colţul mesei. Îl durea. Ştia asta. Doar că în clipa aceea nu simţea nimic.

— Despre ce vorbeşti?

— Ştii foarte bine despre ce vorbesc. Ochii lui Conte erau întunecaţi, neînduplecaţi şi nemiloşi. Ai fost ocupat să creşti viţă-de-vie, să faci vinuri şi să primeşti premii. Ai lăsat afacerea în mâinile unui drag şi vechi prieten. Iar el a deturnat cine ştie câte milioane de dolari şi a fugit în America de Sud? Lăsându-te – cum spun americanii? – într-un mare rahat.

— Cam aşa ceva.

Dar nu ştia nimeni despre asta. Absolut nimeni! Cum era posibil să fi aflat Conte?

Doamna extrem de disponibilă care sperase la mai mult în sala de bal ieşi, îl zări pe Eli şi se îndreptă spre el. Avea un mers legănat şi languros. Şi zâmbea cu gura până la urechi. Ajunse cam la doi metri de ei, dar simţi cumva tensiunea dintre ei doi şi se opri brusc. Ochii ei se făcură cât cepele. Se citea spaima în ei. Făcu un pas în spate şi apoi ieşi în grabă, ca şi când s-ar fi îndreptat către toaletă.

Conte aşteptă ca femeia să dispară, după care continuă:

— Poate că ai fi putut să vinzi o parte din sticlele alea valoroase de vin pe care le aveai la complex, dar vandalul le-a distrus.

Eli mârâi printre dinţii încleştaţi:

— Ai avut şi tu o contribuţie la treaba asta?

— Nu. A fost doar un noroc pentru mine.

Eli se uită la el cercetător, încercând să-şi dea seama care era adevărul despre Conte.

Şi Conte îl ţintuia cu privirea la rândul său, invitându-l şi provocându-l să-i citească adevăratul caracter.

— Eu am mereu noroc, Eli Di Luca. Ar fi bine să ţii minte asta.

Eli voia să dea de pământ cu omul ăsta.

— Familia mea are foarte multe resurse. Pot să le cer oricând ajutorul fraţilor mei.

— Da, dar nu o să faci asta. Vinăria şi tot ce ţine de ea sunt responsabilitatea ta.

De unde ştia bătrânul acesta straniu? Eli nu spusese niciodată nimănui despre gândurile şi simţămintele sale.

Ca şi când l-ar fi întrebat cu voce tare, Conte îi spuse:

— Am început să caut un băiat italian bun care să se căsătorească cu fiica mea. Şi aşa mi-a apărut numele tău. Te-am studiat. Ştiu mai multe despre tine decât ştii tu despre tine.

— Nu. De lucrul acesta Eli era absolut sigur. Nu ştii!

— Ştiu că ţi-ai tot bătut capul să găseşti o soluţie ca să ieşi din problema asta, dar tot nu ştii ce să faci. Şi atunci Conte îi spuse replica clasică: Aşa că o să-ţi fac o ofertă.

— Măcar ştiam că asta o să urmeze la un moment dat.

I se părea o uşurare stranie faptul că ghicise corect măcar un lucru.

— Eu te ajut pe tine. Tu mă ajuţi pe mine, zise Conte.

Eli îşi umezi buzele.

— Ce fel de târg îmi propui? Pentru că nu am de gând să pun vinăria drept garanţie la...

Conte chicoti.

— Nu, nu. M-ai înţeles greşit. Întrebarea e dacă o faci

intenţionat sau chiar nu înţelegi pentru că eşti american? Asta chiar nu ştiu. Dar nu, nu vreau vinăria ta, zise omul şi flutură din mână, alungând ideea aceea ca şi când vorbea de un fleac.

Un fleac – vinăria, singurul lucru pe care Eli îl iubea din tot sufletul.

— Ţi-am spus, este vorba despre fiica mea, continuă Conte. Vreau să se căsătorească. Vreau să aibă copii. Dacă ar fi fost crescută ca o fată italiancă sadea, atunci n-aş fi avut nicio problemă să îi spun cu cine să se căsătorească. Dar mama ei a crescut-o să fie o femeie independentă. O americancă. Aşa că are nevoie să se îndrăgostească, iar eu am nevoie ca asta să se întâmple cât mai curând posibil.

Omul pe care Eli îl citise ca fiind viclean, superficial şi motivat de lăcomie devenea dintr-odată un om copleşit de nevoia de a avea o familie, de nevoia de afecţiune.

— Da, înţeleg toate astea. Eli înţelesese, într-adevăr, direcţia în care se îndrepta propunerea omului, dar chiar avea foarte mare nevoie ca lucrurile să fie spuse pe şleau. Şi ce legătură are treaba asta cu mine?

Omul de afaceri abil şi viclean se întoarse.

— E simplu. Semnăm un contract. Termenii sunt foarte clari. Tu o curtezi pe fiica mea. O convingi să te iubească. Te căsătoreşti cu ea. În schimb, eu îţi rezolv toate problemele financiare, vinăria îşi revine după criză şi apoi deţii controlul complet asupra ei.

— În ce priveşte căsătoria, cred că glumeşti.

Conte sigur glumea.

— Deloc! Conte scoase din nou fotografia din portofel şi o flutură spre Eli. Îţi propun ceea ce numesc englezii o căsătorie din interes.

Mulţumiri

Leslie Gelbman, Kara Welsh şi Kerry Donovan, aveţi deosebita mea apreciere pentru sprijinul vostru constant. La fel de multă apreciere am pentru departamentul de artă al NAL condus de Anthony Ramondo. Le mulţumesc, de asemenea, lui Rick Pascocello, şeful departamentului de marketing, şi departamentului de publicitate, unde se află oamenii mei speciali, Craig Burke şi Jodi Rosoff. Mulţumirile mele departamentului de producţie şi, desigur, o mulţumire specială spectaculosului departament de vânzări Penguin: Norman Lidofsky, Don Redpath, Sharon Gamboa, Don Rieck şi Trish Weyenberg. Sunteţi cei mai buni!